

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE GARWOOD

An enchanting
novel from the
New York Times
bestselling
author of
Mercy

"Memorable....
Guaranteed to keep
the pages turning."
—*Booklist*



PRINCE CHARMING



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yakışıklı Prens

Julie Garwood

İçindekiler

- [Bölüm 1](#)
 - [Bölüm 2](#)
 - [Bölüm 3](#)
 - [Bölüm 4](#)
 - [Bölüm 5](#)
 - [Bölüm 6](#)
 - [Bölüm 7](#)
 - [Bölüm 8](#)
 - [Bölüm 9](#)
 - [Bölüm 10](#)
 - [Bölüm 11](#)
 - [Bölüm 12](#)
 - [Bölüm 13](#)
 - [Bölüm 14](#)
 - [Bölüm 15](#)
 - [Bölüm 16](#)
 - [Bölüm 17](#)
 - [Bölüm 18](#)
 - [Bölüm 19](#)
-

Bölüm 1

[İçindekiler](#) - [Sonraki](#)

Erdem cesurdur ve iyilik asla korkmaz.

-William Shakespeare,

Measure for Measure

Londra, İngiltere, 1868

Akbabalar girişte toplanıyordu. Salon, yemek odası ve yukarıdaki kütüphane gibi ağzına kadar doluydu. Siyah giysili yırtıcıların birçoğu kavisli merdivenlerde sıralanmıştı. Arada sırada iki ya da üç tanesi şampanya kadehlerini yudumlarken başlarını hep bir ağızdan sallıyordu. Dikkatli, beklenti içinde ve umutluydular. Aynı zamanda aşağılık ve iğrençtiler.

Onlar akrabalarıydı.

Havensmound Kontu'nun birkaç arkadaşı da toplantıya katıldı. Yaşamak üzere olan talihsiz trajedi karşısında desteklerini ve şefkatlerini göstermek için oradaydılar.

Kutlama daha sonra yapılacaktı.

Kısa bir süre için herkes bu ciddi duruma yakışır bir şekilde ağırbaşlı davranmaya çalıştı. İçki çok geçmeden hem düşüncelerini hem de Ancak gülümsemeler ve kristal kadehlerin şingirtisi arasında kahkahaların duyulması uzun sürmedi.

Ana kraliçe sonunda ölüyordu. Geçtiğimiz yıl iki yanlış alarm olmuştu ama pek çok kişi bu üçüncü saldırının bir tılsım olacağına inanıyordu. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaya devam edemeyecek kadar yaşlıydı. Altmışını çoktan geçmişti.

Leydi Esther Stapleton hayatını servetini biriktirerek geçirmişti ve yaşlı kızın ölme vakti gelmişti, böylece akrabaları servetini harcamaya başlayabilecekti. O

İngiltere'nin en zengin kadınlarından biri olduğu bildirilmişti. Hayatta kalan tek oğlunun da en fakirlerden biri olduğu bildirildi. Bu doğru değildi, ya da sempatik alacaklıları, şehvet düşkünü kont ne zaman

Kulak mesafesinde. Tanrı aşkına, Malcolm Havensmound Kontu'ydu ve istediği zaman istediği kadar harcamasına izin verilmeliydi. Kabul etmek gerekir ki, adam bariz bir israfçı ve aynı zamanda bir tırmıkçıydı, Cinsel iştahı çok genç yaşlara kadar uzanıyordu ama bu kusurlar tefeciler tarafından hoş karşılanmıyordu. Aslında tam tersi. Daha saygın bankerler uzun zaman önce ahlaksız kontu daha fazla borç vermeyi reddetmiş olsa da, sokak köşelerindeki tefeciler adamı ağırladılar. Sevinçliydi. Müvekkillerinin sefahatinden büyük keyif alıyorlardı. Her biri Kont'u son kumar fiyaskosundan kurtarmak için fahiş miktarda faiz ödemişti; müvekkillerinin baştan çıkarıp sonra da attığı genç kızların ailelerini susturmak için ödemek zorunda kaldıkları şaşırtıcı miktardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Borçlar iyice birikmişti ama sabırlı alacaklılar yakında fazlasıyla ödüllendirilecekti.

Ya da hepsi öyle inanıyordu.

Hasta kâhyanın genç yardımcısı Thomas, bir başka alacaklıyı daha girişten dışarı itti, sonra da kapıyı çarparak kapatmaktan büyük zevk aldı. Davranışları onu dehşete düşürmüştü. Daha iyisini bildiklerinden emindi. Sadece umursamıyorlardı.

Thomas on iki yaşından beri bu evde yaşıyordu ve tüm bu süre boyunca bunun kadar utanç verici bir şey gördüğüne inanmıyordu. Sevgili hanımı merdivenin yukarısında, tüm işleri yoluna girene ve gözde torunu Taylor veda etmeye gelene kadar dayanmaya çalışıyordu; aşağıda ise ölmek üzere olan kadının oğlu, bir züppe gibi gülüp eğlenerek, istediği kadar güzel bir mahkeme düzenliyordu. Kızı Jane, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle onun yanına yapışmıştı.

Thomas bu kibirli bakışın, babasının servetini kendisiyle paylaşacağını bilmesinden kaynaklandığını tahmin etti.

Aynı kabukta iki çürük bezelye, diye düşündü Thomas kendi kendine. Evet, baba ve kız hem karakter hem de iştah bakımından birbirlerine çok benziyorlardı. Kâhya, hanımının akrabaları hakkında böyle karanlık fikirler beslediği için ona karşı sadakatsizlik ettiğini düşünmüyordu. O da aynı şekilde hissediyordu. Birkaç kez Leydi Estherin Jane'den engerek yılanı diye söz ettiğini duymuştu. Jane de öyleydi. Thomas gizlice ona çok daha kötü diyordu. O gaddar bir kadındı.

Zekice entrikalarla dolu genç bir kadındı ve ona öyle geliyordu ki, Jane'in gülümsediğini gördüğü tek an, birinin duygularını kasten ezdiği andı. Bilenler, Jane'in üst tabakayı kötü niyetli bir el ile yönettiğini ve toplumdaki yerlerine yeni adım atan genç erkek ve kadınların çoğunun aslında ondan korktuğunu söylüyordu. bunu itiraf etmekten daha iyisini biliyorlardı. Thomas dedikoduların doğru olup olmadığını bilmiyordu ama aklında kesin olan bir şey vardı. Jane hayallerin yok edicisiydi.

Ancak bu kez çok ileri gitmişti, çünkü Leydi Esther'in en değer verdiği şeye saldırmaya cüret etmişti. Leydi Taylor'ı yok etmeye çalıştı.

Thomas yüksek sesle tatmin olmuş bir homurtu çıkardı. Çok , Jane ve onun itibarsız babası, yaptıklarının sonuçlarını fark edeceklerdi. haince eylemler.

Pear Lady Esther, hastalığı ve aile kayıplarıyla o kadar meşguldü ki neler olup bittiğini fark edememişti. Taylor'ın ablası Marian'ın ikiz bebeklerini Boston'a götürdüğü günden beri Leydi Esther'in sağlık durumu kötüye gitmeye başlamıştı. O zamandan beri durumu kötüye gidiyordu. Thomas tamamen pes etmemesinin tek nedeninin, kendi kızı gibi yetiştirdiği çocuğunun evlenip yuva kurduğunu görmeye kararlı olması olduğuna inanıyordu.

Jane'in müdahalesi sayesinde Taylor'ın düğünü iptal edilmişti. Yine de bu korkunç rezaletten iyi bir şey çıkmıştı. Leydi Esther'in nihayet gözleri açılmıştı. Bu son rezalete kadar bağışlayıcı bir kadındı. Şimdi ise düpedüz kinciydi.

Tanrı aşkına, Taylor neredeydi? Thomas onun evrakları imzalamak ve büyükannesiyile vedalaşmak için zamanında gelmesi için dua etti.

Hizmetçi birkaç dakika daha volta attı ve telaşlandı. Sonra dikkatini merdivenlerde küstahça uzanan konukları evin arka tarafındaki zaten kalabalık olan solaryuma taşımaya verdi. İşbirliklerini sağlamak için yiyecek ve ilave içkiyi teşvik edici olarak kullandı. Son iğrenç yaratıkları da içeri tıktıktan kapıyı kapattı ve aceleyle antreye geri döndü.

Dışarıdan gelen bir gürültü dikkatini çekti. Koşarak yan pencereden dışarı baktı. Daire şeklindeki yolun ortasında sallanarak durmakta olan siyah arabanın üzerindeki armayı tanıdı, rahat bir nefes aldı ve ardından şükranla hızlı bir dua etti. Taylor sonunda gelmişti.

Thomas hem Kont'un hem de kızının hâlâ arkadaşlarıyla meşgul olduğundan emin olmak için salona baktı. Sırtları girişe dönük olduğu için aceleyle salonun kapılarını kapattı. Şansı yaver giderse Taylor'ı amcası ya da kuzeni fark etmeden fuayeden geçirip merdivenlerden yukarı çıkarabilirdi.

Thomas kapıyı açtığı anda Taylor arabada kamp kurmuş fırsatçı kalabalığın arasından geçiyordu. Onun dikkatini çekmeye çalışan alçakları tamamen görmezden geldiğini fark etmekten memnun oldu. Hatta birkaçı, İngiltere'nin en iyi yatırım danışmanı olduklarını ve ona üç kat fazla kazandırabileceklerini söyleyerek kartlarını eline tutuşturmuştu. yakında ona miras kalacak paranın getirisi. Tek yapması gereken mirası onlara teslim etmektir. Thomas onların tiyatrosundan iğrenmişti. Eğer elinde bir süpürge olsaydı, ayaktakımının peşinden giderdi.

"Buradayım! Buraya! Ondan uzak dur." Thomas emri bağırarak verdi ve ileri atıldı. Koruyucu bir hareketle Taylor'ın dirseğine yapıştı ve onu kapıdan geçirirken omzunun üzerinden saldırganlara baktı.

"Bana sorarsanız, her biri suçlu," diye mırıldandı.

Taylor onun sözlerine tamamen katılıyordu. "Onlara saldırmaya hazırдын, değil mi Thomas?"

Hizmetçi gülümsedi. "Eğer kendimi onların seviyesine indirirsem Cecil kulaklarımı çeker," dedi Thomas. "Eğer onun izinden gideceksem, kaba davranışlardan kaçınmalıyım. Bir uşak her zaman saygınlığını korumalıdır leydim."

"Evet, elbette," diye onayladı Taylor. "Cecil'imiz ? Geçen hafta ona bir not gönderdim ama henüz bir cevap alamadım. Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, Cecil için endişelenmemelisin. Ne kadar yaşlı olursa olsun, hala deri gibi sağlamdır. Leydi Esther'e veda etmek için hasta yatağından kalktı. Büyükannen ona çoktan emekli maaşı bağladı. Bunu biliyor muydun? Ona olabildiğince büyük bir yer ayarladı, Leydi Taylor. Cecil hayatının geri kalanında hiçbir şeye muhtaç olmayacak."

Taylor hizmetçiye, "Neredeyse otuz yıldır Madam'ın sadık uşağıydı," diye hatırlattı. "İyi bir emekli maaşı alması gerekirdi. Peki ya sen Tom? Sen ne yapacaksın? Malcolm Amca'nın burada kalmana izin vereceğinden şüpheliyim."

"Büyükannen bana bir görev verdi bile. Kardeşi Andrew'a göz kulak olmamı istiyor. Bu Highlands'e taşınmak anlamına geliyor, ama bu önemli değil. Leydi Esther'i memnun etmek için dünyayı dolaşabilirim. Benim için bir parsel arazi ve aylık bir ödenek ayırdı, ama bahse girerim bunu zaten biliyorsunuzdur. Bu senin fikrindi, değil mi? Her zaman Tom'a göz kulak oldun. Senden büyük olmama rağmen."

Taylor gülümsedi. Bu onun fikriydi ama başka işlerle bu kadar meşgul olmasaydı Madam'ın da bu fikri emindi.

"Benim büyüğüm mü Tom?" diye alay etti. "Benden ancak iki yaş ."

"Ben hâlâ yaşıyım," diye karşı çıktı. "Dur, şalını alayım. Büyükannenizin istediği gibi beyaz giydiğinizizi görmekten memnun oldum. Çok hoş bir elbise, ayrıca bugün çok daha iyi görüldüğünüzü de eklemek isterim."

Thomas iltifat ettiği için hemen özür diledi çünkü ona son karşılaşmalarını hatırlatmak istemiyordu. Taylor unutacak değildi elbette. Yine de *aşagılanma* konusunu *açmak* centilmenlik değildi.

Yine de daha iyi görünüyordu. Altı hafta önce büyükannesinin nişanlısıyla ilgili haberi vermek için salona götürdüğü o öğleden sonra onu kimse görmemişti. Thomas odanın içinde sırtını kapı koluna dayamış nöbet tutuyordu, böylece kimse izinsiz girmeye cesaret edemiyordu. Taylor'ın duyuru karşısında ne kadar yıkıldığını gördü. Hakkını vermek gerekirse ne ağladı ne de devam etti. Böyle bir davranış bir hanımefendiye . İfadesini saklamıştı ama yaralanmanın kanıtı

ona yapılanlar her halinden belliydi. Saçlarını endişeyle omzunun üzerinden geriye doğru tararken elleri titriyordu ve teni taze kar gibi bembeyaz kesilmişti. Mavi gözleri, o güzel, büyüleyici mavi gözleri ışıltısını tamamen kaybetmişti, tıpkı büyükannesi nihayet kendisine gelen kötü mektubu okumayı bitirip Taylor, "Bana anlattığınız için teşekkür ederim, Madam. Sizin için zor olduğunu biliyorum."

"Bence bir süreliğine Londra'dan ayrılmalısın Taylor, bu küçük skandal sona erene kadar. Andrew Amca sana eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

"Nasıl isterseniz, Madam."

Taylor bir süre sonra izin istedi. Yatak odasına çıktı, kendi çantasını toplamasına yardım etti ve bir saatten kısa bir süre sonra büyükannesinin İskoçya'daki malikanesine gitmek üzere yola çıktı.

Leydi Esther torununun yokluğunda boş durmamıştı. Zamanını avukatlarıyla geçirmişti.

"Büyükanneniz sizi gördüğüne çok sevinecek, Leydi Taylor," diye açıkladı Thomas. "Geçen gün o gizemli mektubu aldığından beri çok endişeli bir hali içinde. Sanırım ne yapılması gerektiğini bildiğinize güveniyor."

Sesindeki endişe oldukça belirgindi. Kadının elinde tuttuğu isim kartlarını fark etti, onları çöp kutusuna bıraktı ve fuayeden geçerek üst kata çıkan merdivene kadar onu takip etti.

"O nasıl, Thomas? Herhangi bir gelişme var mı?"

Hizmetçi onun elini tuttu ve şefkatle okşadı. Kızın sesindeki korkuyu duyabiliyordu. Ona yalan söylemek istedi ama cesaret edemedi. O gerçeği hak ediyordu.

"Başarısız oluyor leydim. Bu sefer bir erteleme olmayacak. Ona şimdi veda etmelisiniz. Her şeyi yoluna koymak için çok endişeli. Onu üzmeye devam edemeyiz, değil mi?"

Taylor başını salladı. "Hayır, tabii ki ."

Gözleri yaşlarla doldu. Onları uzaklaştırmaya çalıştı. Büyükannesi onu ağlarken görürse üzüldü ve ağlamak zaten olanları değiştirmeyecekti.

"Büyükannezinizin sizin için yaptığı büyük planlar hakkında tereddüt etmiyorsunuz, değil mi Leydi Taylor? Eğer sizi gerçekten zorladığına inanıyorsa içine..." Thomas endişesini dile getirmeyi bitirmedi.

Taylor gülümsemeye zorladı ve "etmiyorum. Büyükanneyi memnun etmek için her şeyi yapabileceğimi artık biliyor olmalısınız. Ölmeden önce bütün yarım işlerin tamamlanmasını istiyor ve ben de onun son yarım kalmış işi olduğum için ona yardım etmek benim sorumluluğum haline geldi. Bu görevden kaçış yok Thomas."

Salondan bir kahkaha patlaması geldi. Bu ses Taylor'ı sarstı. Gürültüye doğru döndü, sonra merdivenlere bitişik koridorun arka tarafında uzanan siyah iki yabancıyı gördü. Her iki adamın da ellerinde şampanya kadehleri tuttuğunu fark etti. Birden evin misafirlerle dolu olduğunu fark etti.

"Bütün bu insanlar burada ne arıyor?"

Thomas ona, "Amcan Malcolm ve kuzenin Jane ile kutlama yapmaya hazırlanıyorlar," dedi. Taylor çileden çıkmış görününce başıyla onayladı, sonra da aceleyle ekledi: "Amcan birkaç arkadaşını davet etti..."

Taylor onun açıklamasını bitirmesine izin vermedi. "Bu alçak adamın tek bir kurtarıcı özelliği bile yok, değil mi?"

Kadının sesindeki öfke de alevlendirdi. "Öyle görünmüyor leydim. Babanız, ruhu şad olsun, tüm iyi nitelikleri miras almış gibi görünüyor, Amcan Malcolm ve onun ise..." Thomas yorgun bir iç çekişle durakladı. Taylor'ın salonun kapılarını açmak üzere olduğunu fark etti ve aceleyle başını salladı. "Hem Malcolm hem de Jane içeride leydim. Eğer seni görürlerse, olay çıkacaktır. Seni kovalamak istediğini biliyorum.

ama gerçekten vaktin yok. Büyükannen bekliyor."

Taylor onun haklı olduğunu biliyordu. Büyükannesi önce gelmişti. Aceleyle fuayeye geri döndü, Thomas'ın kolunu tuttu ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Sahanlığa vardıklarında Taylor tekrar hizmetçiye döndü. "Doktor Madam'ın durumu hakkında ne diyor? Hepimizi bir kez daha şaşırtması mümkün değil mi? İyileşebilir, değil mi?"

Thomas başını salladı. "Sör Elliott bunun artık sadece bir zaman meselesi olduğuna inanıyor," dedi ona. "Leydi Esther'in kalbi çok yıprandı. Malcolm amcana haber veren kişi Elliott'tı ve bugün herkesin burada toplanmasının nedeni de bu. Büyükannen bunu öğrendiğinde bağlanmaya hazırdı ve Elliott'ın kulakları hala ona attığı dil darbelerinden çınlıyor. O anda kalbinin durup durmadığı bile bir mucize."

Büyükannesinin Elliott gibi dev gibi bir adamı azarlarkenki görüntüsü Taylor'ı gülümsetti. "Madam inanılmaz bir kadın, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Thomas. "Yetişkin erkekleri korkudan titretme yeteneğine sahip. Kendime ondan korkmadığımı hatırlatmak zorunda kaldım."

"Sen ondan hiç korkmadın ki," diye alay etti Taylor bu düşünceyle.

Thomas sırtıttı. "Korkmama izin vermezdin. Hatırlıyor musun? Beni eve sürüklerken Madam'ın palavralarını anlatmıştın."

Taylor başını salladı. "Hatırlıyorum. Madam Elliott'ı azarlarken sesini yükseltmedi, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diye yanıtladı Thomas. "O her şeyden önce ve her zaman bir hanımefendidir," diye övündü. "Elliott sanki kadın bağırıyormuş gibi irkildi. Yeni laboratuvarı için ona hiç para bırakmamakla tehdit ettiğinde ifadeyi görmeliydiniz."

Taylor yanında Thomas olduğu halde uzun koridorda ilerlemeye başladı. "Sör Elliott şu anda hanımefendiyle birlikte mi?"

"Hayır. Gece boyunca kaldı ve sadece kıyafetlerini değıştirmek için ayrıldı. Bir saate kadar döner. Bu bize yeterli zamanı verir. Büyükannenizin misafirleri odalarının bitişiğindeki salonda. Kimse görmesin diye onları arka merdivenlerden çıkarmamı önerdi. Malcolm amcan çok geç olana kadar neler olup bittiğini anlamayacaktır."

"O zaman Madam bu planı da uygulamamız konusunda hala ısrarcı mı?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Thomas. "Canım, izin verirsen bir uyarıda bulunmak istiyorum. Gözlerinde yaş görürse büyükannen üzölür."

"Beni ağlarken görmeyecek," diye söz verdi Taylor.

Leydi Esther'in süit odası koridorun sonunda yer alıyordu. Taylor yatak odasının eşiğinde hiç tereddüt etmedi. Thomas onun için kapıyı açar açmaz aceleyle girişe doğru ilerledi.

İçerisi gece yarısı kadar karanlıktı. Taylor yönünü bulmaya çalışırken gözlerini karanlığa karşı kısarak baktı.

Yatak odası devasa büyüklükteydi. Taylor eskiden yatak odasının en az yarısı kadar olduğuna inanırdı.

Hyde Park büyüklüğündeydi. Dört direkli yatağın bulunduğu kare platform uzun odanın bir tarafındaydı. Karşı tarafta ise üç adet kanat destekli sandalyeler ve iki küçük sehpa, ağır perdeli pencerelerin önüne açılı bir şekilde yerleştirilmişti. Taylor bu odayı her zaman sevmişti. Küçük bir kızken yatağın üzerinde zıplar, kalın Doğı halılarının üzerinde sonsuz taklalar atar ve ölöleri uyandıracak kadar gürültü yapardı, ya da büyükannesi sık sık öyle derdi.

Odanın içinde herhangi bir kısıtlama yoktu. Büyükannesinin keyfi yerinde olduğunda, Taylor'ın Leydi Esther'in harika ipek elbiselerini ve saten kaplı ayakkabılarını giyip oynamasına izin verilirdi. Tepesinde çiçek ve tüy kümeleri olan geniş kenarlı bir şapka takar, boynuna bir sürü değerli mücevher takar ve omuzlarına kadar gelen beyaz eldivenler. Bir keresinde

Süslü püslü giyinir, büyükannesine çay servisi yapar ve katıldığı sahte partiler hakkında çirkin hikayeler uydururdu.

Büyükanne ona hiç gülmedi. O da oyuna katılırdı. Boyalı yelpazesini özenle yüzünün önünde sallar, fısıldardı, "Ben ilan et" diye bağıyor ve hatta Taylor'ın yarattığı skandallar karşısında alaycı bir dehşetle soluk soluğa kalıyordu. Çoğu bir ya da iki Çingene ve Bekleyen Bayanlar. Bazen Madam kendi başına birkaç çirkin hikaye bile uydururdu.

Taylor bu odayı ve tüm harika anıları en az burada yaşayan yaşlı kadını sevdiği kadar seviyordu.

"Buraya gelmeniz çok uzun sürdü genç bayan. Beni beklettiğiniz için şimdi benden özür dileyebilirsiniz."

Büyükannesinin hışırtılı sesi odanın içinde yankılandı. Taylor döndü ve ilerlemeye başladı. Neredeyse ayağı bir tabureye takılıyordu. Dizlerinin üzerine düşmeden önce kendini yakaladı, sonra dikkatle engelin etrafından dolaştı.

"Özür dilerim, Madam," diye seslendi.

"Oyalanmayı bırak, Taylor. . Konuşacak çok şeyimiz var."

"Sandalyeleri bulamıyorum, Madam."

"Tek bir mum yak Janet. İzin vereceğim tek şey bu," diye hizmetçisine talimat verdi Leydi Esther. "O zaman odadan çık. Torunumla yalnız kalmak istiyorum."

Taylor sonunda sandalyelerin yerini buldu. Ortadaki koltuğa oturdu, elbisesinin kıvrımlarını düzeltti ve sonra ellerini kucağında birleştirdi. Büyükannesini göremiyordu. Aradaki mesafe ve karanlık pek bir şey görmesini imkânsız kılıyordu. Yine de duruşunu hiç bozmadı. Omurgası kolalı bir kombinezon kadar sertti. Büyükanne birinin çöktüğünü görmekten nefret ederdi ve bir kedinin görüşüne sahip olduğu için, ya da Taylor öyle olduğuna inandığı için, gevşemeye cesaret edemiyordu.

Büyükannesinin yatağının başucundaki mumun ışığı karanlıkta bir fener oldu. Taylor hizmetçinin önünden geçtiğini görmek yerine hissetti. Kapının kapanma sesini duyana kadar bekledi ve sonra seslendi, "Burası neden bu kadar karanlık, Madam? Bugün güneşi görmek istemiyor musunuz?"

"İstemiyorum" diye büyükannesi. "Ben ölüyorum, Taylor. Bunu ben de biliyorum, Tanrı da biliyor, şeytan da biliyor. Yaygara koparmayacağım. Bu bir hanımefendiye yakışmaz. Yine de uyum sağlamayacağım. Ölüm beni karanlıkta takip etmek zorunda kalacak. Şans benden yana olursa, buradaki tüm işlerim beni tatmin edecek şekilde sonuçlanana kadar beni bulamaz. Işık olabilir ona avantaj sağlar. Korkarım ki önünüzdeki görevler için yeterince hazırlıklı değilsiniz."

Konuların değişmesi Taylor'ı şaşırttı ama kendini toparlamakta gecikmedi. "Sizinle aynı fikirde değilim Madam. Beni iyi eğittiniz. Her türlü olasılığa karşı hazırlıklıyım."

Leydi Esther homurdandı. "Eğitiminle ilgili iyi bir şey bıraktım, değil mi? Sen

evlilik ya da iyi bir eş olmak için gerekenler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu tür mahrem konuları tartışmadaki yetersizliğimi zamana bağlıyorum Taylor. Çok kısıtlayıcı bir toplumda yaşıyoruz. Hepimiz çok nazik ve düzgün olmalıyız. Ben

Bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum ama büyük bir şefkat ve sevgi var ve şimdi size söyleyeceğim, bunları alamadığım için minnettarım. nitelikler senden uzakta. Sert olmanız gerektiğini hiç , değil mi? Boş ," diye devam etti Leydi Esther. "Değişmek için artık çok geç. Sen umutsuz bir hayalperestsin, Taylor. O ucuz romanlara olan düşkünlüğün ve kabadayı erkeklere olan aşkın yeterince kanıt."

Taylor gülümsedi. "Onlara dağ adamları deniyor, Madam," diye düzeltti. "Ve ben de hikâyeleri okurken beni dinlemekten hoşlandığınızı sanıyordum."

"Masallardan hoşlanmadığımı söylemiyorum," diye mırıldandı Leydi Esther. "Ama şimdi konumuz bu değil. Daniel Crockett ve Davy Boone'un hikâyeleri herkesi cezbeder, yaşlı kadınları bile."

İsimleri karıştırmıştı. Taylor bunun bilerek yapıldığını düşündü, böylece

Madam'ın dağ adamlarından o kadar etkilendiğini düşünmeyecekti.

onun yaptığı gibi. Onu tekrar düzeltmedi. "Evet, Madam," dedi, onun onayını duymak istediğini tahmin ederek.

"Acaba öbür dünyada o dağ adamlarıyla karşılaşacak mıyım?"

"Sanırım karşılaşacaksınız," diye yanıtladı Taylor.

"Kafanı bulutların arasından çıkarman gerekecek," diye uyardı büyükannesi.

"Yapacağım, Madam."

"Sana bir erkeği nasıl iyi ve şefkatli bir koca olarak yetiştirebileceğini öğretmek için zaman ayırmalıydım."

"Andrew Amca bilmem gereken her şeyi anlattı."

Leydi Esther yine homurdandı. "Kardeşim bu konu hakkında nasıl bir şey biliyor olabilir ki? Bunca yıldır Highlands'de bir münzevi hayatı yaşıyor. Tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmek için evli olman gerekir, Taylor. Sana söylediği hiçbir şeyi dikkate alma. Yanlış olması kaçınılmaz."

Taylor başını salladı. "Bana sağlam bir tavsiye verdi, Madam. Andrew neden hiç evlenmedi?"

"Muhtemelen kimse onu almazdı," diye tahmin yürüttü Madam.

"Kardeşimin ilgilendiği tek şey dev atlarıydı."

"Ve silahları," diye hatırlattı Taylor ona. "Hâlâ patentleri üzerinde çalışıyor."

"Evet, silahları," diye onayladı Madam. "Merak ediyorum, Taylor. Sana evlilik hakkında ne söyledi?"

"Eğer bir serseriye iyi bir kocaya dönüştürmek istiyorsam, ona eğitmeye çalıştığım bir at gibi davranmalıyım. Sert bir el kullanmalı, ona asla korku göstermemeli ve şefkati sadece bir şekilde vermeliyim. Andrew Amca altı ay içinde onu avucumun içine alacağımı öngörmüştü. Bana değer vermeyi ve bana bir prenses gibi davranmayı öğrenecek."

"Peki ya sana değer vermiyorsa?"

Taylor gülümsedi. "O zaman amcamın güzel silahlarından birini ödün alıp onu vurmaliyim."

Madam'ın gülümsemesi şefkat doluydu. "Bir ya da iki kez büyükbabanı vurmak istedim, ama dikkat et çocuğum, sadece bir ya da iki kez."

Ruh hali bir kalp atışı içinde neşeliden melankoliye dönüştü. "Bebeklerin sana ihtiyacı olacak" derken sesi duygusallıktan titriyordu. Yüce Tanrım, sen de bir bebekten biraz daha fazlasısın. Nasıl geçineceksiniz?"

Taylor onu yatıştırmak için acele etti. "Ben iyi olacağım," diye ısrar etti. "Beni bir ocuk olarak görüyorsunuz ama ben artık yetişkin bir kadınıam. Beni iyi eğittiniz, Madam. Endişelenmenize gerek yok."

Leydi Esther derin bir iç çekti. "Tamam o zaman, endişelenmeyeceğim," diye söz verdi. "Sen bana bunca yıldır sevgini ve bağlılığını sunarken ben... sana bir kez bile seni sevdiğimi söylemediğimin farkında mısın?"

"Bunun farkındayım. Madam."

Taylor'ın onayını bir anlık sessizlik izledi. Sonra Leydi Esther konuyu tekrar değiştirdi. "Kız kardeşinin İngiltere'den ayrılmak için neden bu kadar çaresiz olduğunu bana anlatmana izin vermedim. Şimdi sana itiraf edeceğim ki, duyacaklarımdan korktuğum içindi. Marian'ın gitmesinin sebebi , değil mi? Malcolm ona ne yaptı? Dinlemeye hazırım, Taylor. Şimdi bana anlatabilirsin. Çok istekliysen."

Taylor'ın midesi bir anda düğümlendi. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "O kadar istekli değilim, Madam. Her şey çok uzun zaman önce oldu."

"Hâlâ , değil mi? Sözü bile sesini titretiyor."

"Hayır, artık korkmuyorum."

"Sana tam güvenimi verdim ve Marian ile o değersiz kocasının gitmesine yardım ettim, değil mi?"

"Evet, Madam."

"Onları bir daha asla göremeyeceğimi bilmek benim için çok zordu. Marian'ın kararlarına kesinlikle güvenmiyordum. Evlendiği adama bakın. George bir sokak dilencisinden biraz daha iyiydi. Onu kesinlikle sevmiyordu. Ona parası için yapışmıştı. Yine de mantığını dinlemezdi, değil mi? de evlatlıktan reddettim. Yaptığım kindarca bir şeydi. Şimdi bunun farkındayım."

"George değersiz biri değildi, Madam. Sadece iş konusunda kafası çalışmıyordu. Kız kardeşimle sadece parası için evlenmiş olabilir ama siz mirasını geri aldıktan sonra da onunla kaldı. Bence da olsa onu sevmeyi öğrendi. Ona karşı her zaman iyi ve nazikti. Bize gönderdiği mektuplardan da harika bir baba olduğuna inanıyorum."

Leydi Esther başını salladı. "Evet, ben de onun iyi bir baba olduğuna inanıyorum," diye isteksizce itiraf etti. "İngiltere'den ayrılabilmeleri için onlara biraz para vermem konusunda beni ikna eden sendin. Doğru olanı yaptım, değil mi?"

"Evet, doğru yaptın."

"Marian bana ne anlatmak istedi mi? Tanrım, öleli on sekiz ay oldu ve ben bu soruyu size ancak şimdi sorabiliyorum."

"Marian sana söylemezdi," diye ısrar etti Taylor, sesi artık aceleciydi.

"Ama sana sırrını açtı, değil mi?"

"Evet, ama sadece beni korumak istediği için."

Taylor soğukkanlılığını korumaya çalışarak bir nefes daha almak için durakladı. Konu o kadar can sıkıcıydı ki elleri titremeye başladı. Büyükannesinin ne kadar üzgün olduğunu bilmesini istemiyordu. Tekrar konuştuğunda sesindeki titremeyi engellemeye çalıştı. "Ona olan sevgini, herhangi bir neden istemeden onu koruyarak gösterdin. Gitmesine yardım ettin."

O ve George Boston'da mutluydular ve Marian'ın huzur içinde öldüğüne eminim."

"Kızlarını şimdi İngiltere'ye getirmeni emretsem, güvende olurlar mı?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve güçlüydü. Ses tonunu yumuşatarak ekledi: "Küçük kızlar babalarının ülkesinde büyümeli. George da Marian da bunu istiyordu." *Ve Malcolm'un vesayeti altında değil*, diye sessizce ekledi Taylor.

"Koleranın bebekleri de aldığına inanıyor musunuz? Şimdiye kadar haberimiz , değil mi?"

"Evet, duyardık. Sağlıklı ve iyiler," dedi. Sesini olabildiğince vurgulu hale getirdi ve haklı olduğuna dair hızlı bir dua etti. Bebeklerin dadısı Bayan Bartlesmith trajik haberleri içeren bir mektup yazmıştı. George'u koleranın öldürdüğünden hiç emin değildi ve doktor George öldükten sonra eve gelerek hastalığa yakalanma olasılığına maruz kalmayı reddettiği için kimse emin olamazdı. Dadı, babaları bu kadar hastayken bebekleri ondan uzak tuttu. Elinden geldiğince onları korudu. Tanrı zaten Marian'ı ve şimdi de George'u almıştı ve iki yaşındaki çocukları da alacak kadar merhametsiz olamazdı. Bu düşünmek bile çok üzücüydü.

"Sana güveniyorum, Taylor." Madam'ın sesi artık yorgun

çıkıyordu. "Teşekkür ederim, Madam."

"Büyürken seni korudum mu?"

"Oh, evet," diye Taylor. "Bunca yıldır beni korudun."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Sonra Leydi Esther, "İngiltere'den ayrılmaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Öyleyim."

"Boston bizden bir dünya uzakta. Bebeklere benim hakkımda güzel hikâyeler anlatın, uydurmak zorunda kalsanız bile. Sevgiyle hatırlanmak istiyorum."

"Evet, Madam."

Taylor umutsuzca ağlamamaya çalıştı. Elllerine baktı ve birkaç derin nefes aldı.

Leydi Esther torununun sıkıntısını fark etmemiş gibiydi. Boston'daki bankaya havale ettirdiği para hakkında bir kez daha ayrıntılara girdi. Talimatlarını bitirdiğinde sesi yorgunluktan zayıflamıştı.

"Sör Elliott döner dönmez, bir kez daha mucizevi bir iyileşme. Bir embesil olabilir ama ekmeğine kimin yağ sürdüğünü biliyor. Bu geceki baloya katılacaksın ve her şey her zamanki gibi yolundaymış gibi davranacaksın. Güleceksin. Gülümseyeceksin. Sağlığını kutlayacaksın. Çanlar gece yarısını vurana kadar kalacaksın. Sabahın ilk ışıklarıyla gideceğini kimse bilmemeli. Hiç kimse."

"Ama Madam, madem bu kadar hastasınız, burada sizinle kalmayı düşünmüştüm."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersledi büyükannesi. "Ben ölmeden önce İngiltere'den uzaklaşmalısın. Kardeşim Andrew bana eşlik edecek. Yalnız olmayacağım. Malcolm ve diğerlerine sen denize açıldıktan sonra gittiğin söylenecek. Benimle aynı fikirde ol, Taylor. Bu yaşlı kadının mutlu ölmesini sağlamak senin görevin."

"Evet, Madam." Sesi bir hıçkırıya takıldı.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır, Madam."

"Gözyaşlarına

tahammül edemem."

"Evet, Madam."

Büyükannesi memnuniyetle içini çekti. "Doğru olanı bulmak için büyük bir zahmete girdim. Bunu biliyorsun, değil mi Taylor?" diye sordu. "Elbette biliyorsun. Şimdi imzalamamız ve tanıklık etmemiz gereken bir belge daha var. Görmem gereken son bir tören. O zaman huzura kavuşacağım."

"Ölmenizi istemiyorum, Madam."

"İnsan her zaman dilediğini elde edemez, genç bayan. Bunu unutmayın."

"Evet, Madam."

"Thomas'a salonda sakladığı misafirleri söyle. O zaman gel ve yanımda dur. Ben şahit olmadan önce kağıdı imzalamayı izlemek istiyorum. o."

Taylor ayağa kalktı. "Bu konudaki fikrinizi değiştirmeyecek misiniz?"

", " diye büyükannesi. "Seninkini değiştirecek misin?"

Kırpılmış, saçma olmayan ses tonunda meydan okuma vardı. Taylor gülümsemeyi başardı. "Hayır, fikrimi değiştirmeyeceğim," diye aynı güçle cevap verdi.

"O zaman acele et Taylor. Zaman akıp gidiyor ve gördüğünüz gibi zaman benim düşmanım."

Taylor yatak odasını bitişikteki salona bağlayan kapıya doğru ilerledi. Odanın yarısına gelmişti ki aniden durdu. "Hanımefendi?"

"Ne oldu?"

"Thomas diğerlerini içeri getirmeden önce... bir daha yalnız kalmayacağız ve ben... ben..."

Başka bir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Büyükannesi ne istediğini anlamıştı.

Yüksek sesli bir iç çekiş odayı doldurdu. "Madem öyle," diye homurdandı büyükannesi.

"Teşekkür ederim."

"Söylet Taylor."

", " diye kabul etti. "Sizi tüm kalbimle seviyorum, Madam."

Bunu yaptığına inanamıyordu. Lanet olsun, neredeyse başaramayacaktı. Tikintiyle başını salladı. *Ne tür bir adam bir kardeşten diğerinin özgürlüğünü satın almasını ister? Gerçek bir piç, işte bu,* diye düşündü kendi kendine... *gerçek* bir orospu çocuğu...

Lucas Michael Ross öfkeli düşünceleri bir kenara itti. Olan olmuştu. Çocuk artık özgürdü ve yeni bir hayata başlamaya hazırды. Önemli olan tek şey buydu. Aile servetinin varisi olan orospu çocuğu eninde sonunda ödülünü alacaktı. Lucas'a kalırsa, üvey ağabeyi İngiltere'de çürüyebilir ya da gelişebilirdi.

Öfkesi bir türlü . Lucas görkemli balo salonundaki oyuğun yanındaki sütuna yaslandı ve balo salonunun etrafında dönen çiftleri izledi. mermer zemin önündeydi. İki yanında kardeşlerinin arkadaşları Morris ve Hampton vardı. İkisinin de unvanları vardı ama Lucas bunların ne olduğunu hatırlayamıyordu. İki adam hararetli bir tartışmanın ortasındaydı. kapitalizmin tehlikelerine karşı yararları üzerine tartışma

Amerika ve bunun neden asla işe yaramayacağı. Lucas ilgileniyormuş gibi yapıyor, ne zaman uygun olacağını düşünse başını sallıyor ama bunun dışında adamları ve tartışmalarını görmezden geliyordu.

İngiltere'deki son gecesiydi. Gecenin tadını çıkarmak istemiyordu; onu bitirmek istiyordu. Bu kasvetli ülkeye özel bir düşkünlüğü yoktu ve aslında evlerini burada kurmayı seçenlere şaşıırıyordu. Amerika'nın derinliklerinde vahşi doğada yaşadıktan sonra Lucas

Bir insanın neden bilerek İngiltere'yi seçtiğini hayal bile edemiyordu. Şehir sakinlerinin çoğunu liderleri ve anıtları kadar gösterişli ve kendini beğenmiş, soludukları hava kadar boğucu buluyordu. Kapalıktan, bitmek bilmeyen duman bacalarından, şehrin üzerinde asılı duran gri-siyah filminden, kadınların şatafatından, erkeklerin kendini beğenmişliğinden nefret ediyordu. Londra'dayken Lucas kendini hapsedilmiş, kafese kapatılmış hissediyordu. Dans eden bir ayının ani görüntüsü

Çocukken Cincinnati'nin kenar mahallelerindeki bir panayıra gittiğinde gördüğü bir hayvan aklına geldi. Hayvana erkek kıyafetleri giydirilmişti. ve arka ayakları üzerinde ayının boynuna bağladığı uzun, ağır bir zinciri tutarak hayvanı kontrol eden sahibinin etrafında dönüp duruyordu.

Dans pistinde dönüp duran kadın ve erkekler Lucas'a eğitimli bir ayıyı hatırlattı. Hareketleri sarsıntılı, kontrollü ve kesinlikle prova edilmişti. Ama Kadınların elbiselerinin renkleri farklıydı ama hem kesim hem de stil açısından birbirinin aynısıydı. Erkekler de ona aynı şekilde aptalca görünüyordu. Hepsi siyah resmi üniformalarını giymişti. Ayakkabıları bile birbirinin aynısıydı. Lucas, içinde yaşadıkları kısıtlayıcı toplumun kural ve düzenlemelerinin onları zincirlediğini düşünüyor ve onlar için biraz üzülüğünü hissediyordu. Gerçek macerayı, özgürlüğü ya da geniş açık alanları asla bilemeyeceklerdi. Yaşayacaklar, sonra ölecekler ve neleri kaçırdıklarını asla anlayamayacaklardı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun Lucas?"

Soruyu iki İngiliz'den daha yaşlı olan Morris sordu. Cevabını beklerken Lucas'a baktı.

Lucas başıyla dans pistini işaret etti. "Aralarında başına buyruk biri olmadığını düşünüyordum," diye cevap verdi adamları çok eğlendiren o yumuşak Kentucky ağzıyla.

Morris belli ki onun bu ne demek istediğini anlamamıştı. Şaşkınlıkla başını salladı. Hampton daha zekiydi. Başıyla onayladı. "Dans eden çiftlerden bahsediyor," diye açıkladı.

"Ve?" Morris hâlâ anlamamış bir şekilde dürttü.

"Kadınların birbirine ne kadar fark etmiyor musunuz? Hepsinin saçları başlarının arkasında sımsıkı bağlı ve çoğunda şu saçlar var Her açıdan saçma sapan tüyler çıkıyor. Elbiseler de birbirinin aynısı," diye ekledi. "Elbisenin altına gizlenmiş şu tel mekanizmalarla Etekleri, popolarını çok tuhaf gösteriyor. Erkekler de daha iyi değil. Hepsi de aynı şekilde giyinmiş."

Hampton Lucas'a döndü. "Yetiştirme ve eğitim tüm bireyselliğimizi elimizden aldı."

"Lucas da tıpkı bizim gibi resmi kıyafetler giymiş," diye ağzından kaçırdı Morris. Sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi davranıyordu. Kalın gözlüklü, saçları dökülmüş, kısa boylu, bodur bir adamdı ve mümkün olan her konuda kesin fikirleri vardı. Şeytanın avukatlığını yapmayı ve en iyi arkadaşının savunduğu her görüşe karşı çıkmayı tek görevi olarak görüyordu. "Birdenbire karşı çıktığın kıyafet balo için uygun bir kıyafet, Hampton. Sen ne giymemizi isterdin? Çizme ve geyik derisi mi?"

Hampton, "Bu canlandırıcı bir değişiklik olurdu," diye tersledi.

Morris karşı bir cevap veremedi Hampton Lucas'a döndü ve konuyu değiştirdi. "Vadine dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Öyleyim," diye kabul etti Lucas ilk kez

gülümseyerek. "O zaman tüm işlerin tamamlandı

mı?" "Neredeyse hepsi," diye yanıtladı Lucas.

"Yarın gitmiyor musun?" "Evet."

"Bu kadar az zaman kalmışken işinizi nasıl bitirebiliyorsunuz?" Hampton sordu.

Lucas omuz silkti. "gereken sadece küçük bir görev var," diye açıkladı.

"Kelsey'i de yanında mı götürüyorsun?" Hampton sordu.

"Londra'ya dönmemin nedeni o," diye cevap verdi Lucas. "Çocuk kardeşleriyle birlikte Boston'a doğru yola çıktı bile. Dünden önceki gün yola çıktılar."

Kelsey, Lucas'ın üç üvey kardeşinden en küçüğüydü. Büyük ikisi, Jordan ve Douglas, vadideki topraklarında çalışan tecrübeli sınır adamlarıydı. Lucas'ın son dönüşünde Kelsey yeterince büyümemişti ve bu yüzden çocuğu iki yıl daha öğretmenleriyle bırakmıştı. Kelsey neredeyse Şimdi on iki yaşındaydı. Zihinsel olarak beslenmişti, Lucas bunu görmüştü ama duygusal olarak açlıktan ölme noktasına gelecek kadar ihmal edilmişti. Aile servetinin varisi olan orospu çocuğu bunu görmüştü.

Kelsey'nin vahşi doğadaki zorlu yaşam için çok genç olması artık önemli değildi. Çocuk İngiltere'de daha fazla kalırsa ölecekti.

"Ne yazık ki Jordan ve Douglas

Londra'da biraz kalabilirlerdi," dedi Morris. "Bu akşamki etkinlik hoşlarına giderdi. Arkadaşlarından birçoğu burada."

Lucas, "Kelsey'yle bir başlangıç yapmak istediler," diye cevap verdi.

Ayrıca kardeşlerini mümkün olan en hızlı şekilde İngiltere'den çıkarmaya kararlıydılar. Orosu çocuğu varis imzayı atar atmaz vesayet belgeleri, geçiş rezervasyonu yaptılar. Fikrini değiştirebileceğinden ya da öz kardeşi karşılığında istediği para miktarını artırabileceğinden endişe ediyorlardı.

Yine sinirlenmeye başlamıştı. Kahretsin ama İngiltere'den çıkmak istiyordu. Güney'le savaş sırasında süpürge dolabı büyüklüğünde bir hapishaneye kapatılmıştı. O zaman klostrofobik olmuştu ve kaçmadan önce aklını kaçıracağını düşünüyordu. Ancak işkenceler henüz bitmemişti ve hala soğuk terler dökmeden düşünemediği bir başka vahşete daha katlanmak zorunda kalmıştı. Savaş onu değiştirmişti. Artık yakın mesafelere dayanamıyordu. Boğazı düğümlenmeye başlıyor ve derin bir nefes almakta zorlanıyordu. Bu duygu yine içinde kabarıyordu. Londra zihninde hızla bir hapishaneye dönüşüyordu ve tek düşünebildiği özgürlüğe kavuşmaktı.

Lucas saatini çıkardı, mandalı çevirerek açtı ve saate dikkat etti. Gece yarısına yirmi dakika vardı. Kendi kendine, dayanabileceğini söyledi. Daha önce

Gece yarısına kadar söz vermişti ve yirmi dakika daha onu öldürmezdi.

Hampton birden, "Seninle vadine gelebilmeyi ne kadar isterdim," diye ağzından kaçırdı.

Morris dehşete düşmüş görünüyordu. Kalın gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak arkadaşına baktı. "Ciddi olamazsın. Burada sorumlulukların var. Unvanın ve toprakların senin için bu kadar mı önemsiz? Gerçekten ciddi olduğuna inanmıyorum dostum. Aklı başında hiç kimse İngiltere'den ve onun sunduğu her şeyden vazgeçmez."

Morris, anavatanına karşı aşırı sadakatsizlik olarak gördüğü bu durumdan ciddi şekilde rahatsız oldu. Arkadaşı Hampton'ı utandırmak için kendini bir konferansa verdi. Lucas dinlemiyordu. Koridorun karşısındaki orospu çocuğu varisi fark etmişti. William Merritt III yasal olarak ilk doğan çocuktur. Lucas üç yaş küçüktü. O piçti. Babaları genç bir adamken Amerika'ya gitmiş ve oradayken masum bir köylü kızının ayaklarını yerden kesip yatağına atmıştı. Ona aşk sözü vermiş, Kentucky'de geçirdiği bir ay boyunca her gece onunla yatmış, sonra da İngiltere'de kendisini bekleyen bir karısı ve bir oğlu olduğunu söylemeyi akıl etmişti. Oğlu da tıpkı babası gibi büyümüşü. Sadece kendi zevklerini düşünen, kendine düşkün bir şeytandı. Sadakat ve aile değerleri onun için çok az anlam taşıyordu. İlk doğan ayrıcalıklı çocuk olduğu için topraklar, unvanlar ve kalan para ona miras kalmıştı. Babası diğer meşru oğulları için bir şey yapma zahmetine katlanmamıştı ve ilk çocuğu da servetini paylaşmak niyetinde değildi. Jordan, Douglas ve Kelsey sadece soğukta bırakılmamışlardı. Oraya atılmışlardı.

Lucas'ın izini ilk bulan ve ondan yardım isteyen Jordan oldu. Amerika'ya gelip yeni bir hayata başlamak istiyordu. Lucas bu işe bulaşmak istememişti.

Jordan ve kardeşleri ona yabancıydı. İçinde yaşadıkları ayrıcalıklı dünyadan kopuk hissediyordu. O bir yabancıydı ve aynı babayı paylaşmalarına rağmen üvey kardeşleriyle herhangi bir akrabalık hissetmiyordu.

Aile ona tamamen yabancı bir kavramdı.

Ancak sadakat başka bir konuydu.

Jordan'a sırtını dönemezdi.
nedenini bulmaya çalışıyordu. Sonra Douglas ortaya çıktı ve o zamana kadar Lucas'ın fikrini değiştirmesi için artık çok geçti. İngiltere'ye gidip Kelsey'ye nasıl davranıldığını gördüğünde, en küçüğünü esaretten kurtarmanın bir yolunu bulana kadar görevini tamamlamayacağını biliyordu.

Lucas'ın ödemek zorunda kaldığı bedel, kendi özgürlüğüne değermi.

Vals, Morris'in spontane konuşmasını bitirdiğı anda bir kreşendo sesiyle sona erdi. Orkestradaki erkekler kalktı, ardından gürleyen alkış sesleri arasında resmi olarak eğildiler.

Alkışlar aniden, açıklanamaz bir şekilde *kesildi*. Dans pistinde kalan çiftler girişe doğru döndü. Konukların üzerine bir sessizlik çöktü. Lucas kalabalığın davranışları ilgisini çekmişti. Morris onu dürttüğü anda herkesi bu kadar büyüleyen cazibenin ne olduğunu görmek için döndü.

"İngiltere'deki her şey lekeli değildir," diye açıkladı Morris. "Bir bak Lucas. İngiltere'nin üstünlüğünün kanıtı girişte duruyor."

Sesindeki coşkuya bakılırsa Lucas, İngiltere Kraliçesi'nin orada durmasına şaşıracağını sanmıyordu.

"Hampton, yolundan çekil de görebilsin," diye emretti Morris.

Hampton, "Lucas buradaki herkesten bir baş daha uzun," diye mırıldandı. "Yeterince iyi görebiliyor. Ayrıca, bir yere gitmeyi düşünecek kadar bile bakışlarımı vizyondan ayıramıyorum. Tanrı onu sevsin, ortaya çıktı," diye fısıldayarak ekledi, sesindeki hayranlık açıktı. "Cesur olduğunu söyleyebilirim. Oh, evet, cesaret, gerçekten."

Morris gurur dolu bir sesle, "İşte senin başına buyruk Lucas," dedi.

Söz konusu genç bayan balo salonuna inen merdivenlerin başında duruyordu. O sırada

İngilizler abartmamıştı. Gerçekten de inanılmaz güzel bir kadındı. Ne aşırı açık ne de aşırı kapatıcı olan yuvarlak yakalı, kraliyet mavisi bir gece elbisesi giymişti. Elbise vücuduna göre şekillendirilmemişti ama yine de yumuşak yuvarlak hatlarını ve krem beyazı tenini fark etmemek mümkün değildi.

Tek başınaydı ve yüzündeki belli belirsiz gülümsemeye bakılırsa, neden olduğu karışıklıktan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Giysilerinin modaya uygun olmaması da umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Eteği garip açılarla kabarmamıştı ve giydiği kıyafetin de modaya uygun olmadığı belliydi.

Altındaki şu tel zimbirtıları. Saçları örgüyle sıkıca bağlanmamıştı. Uzun, altın rengi bukleler yumuşak dalgalar halinde ince omuzlarının etrafına dökülüyordu.

Hayır, balodaki diğer kadınların giydiği üniformayı giymemişti ve belki de her erkeğin dikkatini çekmesinin bir nedeni de buydu. Mükemmelliğin içinde canlandırıcı bir farklılıktı.

Lucas böyle bir güzelliği görünce kesinlikle etkilenmişti. İçgüdüsel olarak gözlerini kırpıştırdı. Kız kaybolmamıştı. Gözlerinin rengini göremiyordu ama mavi olduklarını biliyordu... mum ışığı mavisi. Öyle olmalıydılar.

Birden nefes almakta zorlanmaya başladı. Göğsüne bir gerginlik yerleşti ve kalbi çılgınca başladı. Lanet olsun, bir okul çocuğu gibi davranıyordu. Bu çok aşağılayıcıydı.

Hampton, "O gerçekten de başına buyruk biri," diye onayladı. "Şuna bir bakar mısın?

Markiz mi? Balo salonunun tam karşısında duruyor. Bu kadar uzaktan bile gözlerindeki şehveti görebildiğimi iddia ediyorum. Sanırım yeni karısı da görüyor. Baksana ona nasıl da ters ters bakıyor. Tanrım, bu gerçekten çok hoş. Sonunda adaletin kara kalbe hizmet ettiğine inanıyorum. Şimdi hakkını alıyor. Tanrım, özür dilerim Lucas. Üvey kardeşin hakkında böyle saygısızca konuşmamalıydım."

"Onu ailemden biri olarak görmüyorum," diye cevap verdi Lucas sert ve bükülmez bir sesle. "Geri kalanımızı yıllar önce evlatlıktan reddetti. Ve sen de haklısın Hampton," diye ekledi.

"Adalet sizin bile fark ettiğinizden çok daha fazla şekilde sağlandı."

Hampton ona şaşkın bir bakış attı. "Beni çok meraklandırдың Lucas. Bizim bilmediğimiz neyi biliyorsun?"

"Muhtemelen *aşağılanmayla* ilgili her şeyi duymuştur," diye tahmin yürüttü Morris. Lucas'ın ifadesini doğrulamasını ya da yalanlamasını beklemedi ama en küçük ayrıntıyı bile duymamış olma ihtimaline karşı raporun tamamını vermek için acele etti.

"O tatlı tatlı gülümseyen maviler içindeki güzel görüntü üvey kardeşinle nişanlıydı ama eminim hikâyenin bu kısmını zaten biliyorsundur," diye söze başladı. "William her şeye sahip olabilirdi. Ona kur yaparken oldukça düzgündü ve o kadar genç ve masum olan kız onu kesinlikle çekici buluyordu. Sonra, düğünün yapılmasına sadece iki hafta kala, William nişanlısının kuzeni Jane ile kaçtı. Kutlamaya beş yüzden fazla kişi davet edilmişti ve elbette hepsine iptalin bildirilmesi gerekiyordu. Sezonun en büyük partisi olacaktı. Bu kadar geç bir saatte iptal etmek zorunda kalmanın ne kadar utanç verici olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Hampton başını salladı. "Jane'in William'a nasıl yapıştığını görüyor musun? Oh, bu paha biçilemez. Gerçekten öyle. William şehvetini gizlemeye bile çalışmıyor.

Düşünceler. Salyaları akmaya başlarsa hiç şaşırmam. Jane onun vazgeçtiklerinin yanında soluk bir gölge gibi kalıyor, değil mi?"

Lucas hiç eğlenmiyordu. "Aptalın teki," diye mırıldandı.

Hampton başıyla onayladı. "William'dan nefret ediyorum

Merritt. O bir dolandırıcı ve manipülatör. Babamı kandırdı, sonra da zekasıyla herkesin önünde övündü. Babam aşağılanmıştı."

Morris, "William'ın kendi kardeşlerine ne yaptığına bakın," dedi.

"Jordan ve Douglas'ı neredeyse yok ediyordu, değil mi?" Hampton sordu.

," diye cevap verdi Morris. "William ettiği ödülü alıyor. Hayatının geri kalanında perişan olacak. Jane de en az onun kadar alçak.

Korkutucu bir çift , değil mi? Söylentilere göre kadın onun çocuğunu taşıyor. Eğer bu dedikodu doğruysa bebeğe acırım."

"Taşıyor olabilir," diye kabul etti Hampton. "Adam nişanlıyken ikisi de bariz bir şekilde ilişkilerini sürdürüyorlardı. Jane de çok üzülecek. William'a epey bir miras kaldığını düşünüyor."

"Öyle değil mi?" Soruyu Lucas sordu.

Hampton başını salladı. "Yakında yıkanınca çıkar. O da Bir dilenci kadar yoksul. Aptal spekülasyon yaptı ve sahip olduğu her sterlini kaybetti. Arazisi artık bankerlerin. Muhtemelen Jane'in yüklü bir para alacağına güveniyordur. Yaşlı Leydi Stapleton öldüğünde miras. Hastaydı ama anladığım kadarıyla yine mucizevi bir şekilde iyileşmiş."

Müzik yeniden başladı. Kalabalık aval aval bakmayı bırakmak zorunda kaldı. Taylor elbisesinin eteklerini kaldırdı ve merdivenlerden aşağı indi. Lucas bakışlarını ondan alamıyordu. Ona doğru bir adım attı, sonra durup arkadaşına baktı. tekrar saat.

On dakika daha kaldı. O dayanabilirdi. Sadece on dakika daha ve sonra özgür olacaktı. Yüksek sesle tatmin olmuş bir iç çekti ve beklentiyle gülümsedi.

Leydi Taylor da gülümsüyordu. Büyükannesinin emirlerini harfiyen yerine getiriyordu. Kapıdan içeri girer girmez yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirmişti ve Tanrı şahidim olsun ki kimse kaşlarını çatmasına neden olacak bir şey yapmayacak ya da söylemeyecekti.

Gülümserdi. Kutlama yapardı. Bu bir ıstıraptı. Her şeyin alay konusu olmasından dolayı içi öylesine bulanıyordu ki, midesi yanıyormuş gibi hissediyordu.

Taylor umutsuzluğa kapılmamak için kendini zorladı. Geleceğe bakmalı, diye düşündü, büyükannesinin ona söylediği sözleri yankılayarak. Bebeklerin ona ihtiyacı vardı.

Genç, bekâr adamlar aceleyle öne çıktılar. Taylor onları görmezden geldi. Eşini bulmak için balo salonunda etrafına bakındı. Önce kuzeni Jane'i, sonra William'ı gördü ama ikisine de bakmayı reddetti. Kalbi çarpmaya başladı. Yüce Tanrım, eğer onlar ona geldiler mi? Onlara ne derdi? Tebrikler mi? Oh, Tanrım,

önce ölecek ya da kusacaktı. Davete katılacakları ihtimalini hiç düşünmemişti. Akli büyükannesini için duyduğu endişeyle meşguldü. Daha küçük endişelere yer yoktu. İronik bir şekilde, Madam o öğleden sonra oldukça iyileşmişti ve Taylor ayrıldığında, büyükannesine gerçekten bir erteleme daha verildiğini umuyordu.

Daha önce tanıştığını bildiği ama nerede ve ne zaman tanıştığını hatırlayamadığı hevesli bir genç adam ona dans pistine kadar eşlik etme şerefini bahşetmek için yalvardı. Taylor nezaketle reddetti. Jane'in kendine özgü tiz kahkahasını duyduğunda ona doğru dönmüştü. Dönüp baktı, Jane'in kötü niyetli gülümsemesini fark etti ve sonra genç bir bayanın dönüp çıkışa doğru acele ettiğini gördü. Taylor kızı tanıdı. Leydi Catherine'di, Sör Connan'ın çocuklarının en küçüğüydü ve henüz on beş yaşındaydı.

Evlenmek Jane'in huyunu iyileştirmemişti. Taylor, zavallı kızın yüzündeki yıkılmışlık ifadesini görünce, Catherine'in onun son kurbanı olduğuna karar verdi.

Taylor aniden melankoliye kapıldı. Zalimlik bazı akrabalarının zevk aldığı bir spordu. Onların bu davranışları ve şu anki ruh haliyle artık bununla nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu. Kendini işe yaramaz, beceriksiz hissediyordu. İngiltere sosyetesinin üst tabakasına uymadığını her zaman biliyordu ve belki de bu yüzden kafası hep bulutlarda, burnu da ucuz romanların içindeydi. Evet, tıpkı büyükannesinin suçladığı gibi bir hayalperestti ama Taylor bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu. Gerçeklik çoğu zaman oldukça çirkindi ve eğer arada sırada hayal kuramasaydı tamamen dayanılmaz olurdu. Bu saf ve basit bir kaçıştı.

En romantik hikayeleri severdi. Ne yazık ki, şimdiye kadar tanıdığı tek kahramanlar, hakkında okuduğu o gösterişli figürlerdi. Daniel Boone ve Davy Crockett onun favorileriydi. Onlar artık çoktan ölmüştü ama Hayatlarını çevreleyen romantik efsaneler hala yazarları ve okuyucuları büyülüyor.

Madam onun gerçekçi olmasını istiyordu ve tüm nedeni de hiç kahraman kalmadığına inanmasıydı.

Leydi Catherine öylesine umutsuzluğa kapılmıştı ki, merdivenlere doğru giderken neredeyse Taylor'ı devirecekti. Tek düşüncesi bu zalimlikten kaçmaktı.

Taylor perişan haldeki kızı tuttu. ", Catherine." "Lütfen geçmeme izin ver," diye yalvardı Catherine.

Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlamıştı bile. Taylor onun kolunu bırakmayı reddetti. "Ağlamayı kes," diye emretti. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Eğer gidersen, bir daha insan içine çıkman çok daha zor olacak.

Jane'in senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin veremezsin."

"Ne bilmiyorsun," diye feryat etti Catherine. "Dedi ki... herkese benim..."

Taylor için onu biraz sıktı. "Ne kadar aşağılık şeyler söylediğinin bir önemi yok. Eğer onu ve iftiralarını görmezden gelersen, kimse ona inanmaz."

Catherine elbisesinin kolundan bir mendil çıkarıp yüzünü sildi. "Çok utandım," diye fısıldadı. "Bana böyle davranmasına neden olacak ne yaptım bilmiyorum."

"Gençsin ve çok güzelsin," diye yanıtladı Taylor. "İşte bu yüzden sana sırt çevirdi. Senin hatan ona fazla yaklaşmak oldu. Hayatta kalacaksın Catherine, tıpkı gibi. Jane'in şimdiden seni perişan edecek başka birini aradığından eminim. Zalim olmak onu eğlendiriyor. Oldukça iğrenç biri, değil mi?"

Catherine zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Oh, evet, Leydi Taylor. Gerçekten iğrenç biri. Az önce senin hakkında söylediklerini duymalıydım. Taktığınız safirler ona ait olmalı."

"Öyle mi?"

Catherine başını salladı. "Leydi Esther'in kafayı yediğini söylüyor ve..."

Taylor onun sözünü kesti. "Jane'in sevgili büyükannem hakkında söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Catherine Taylor'ın omzunun üzerinden baktı. "Bizi izliyor," diye fısıldadı.

Taylor bakmayı reddetti. Tanrım, biraz daha, düşündü, sonra bu iğrenç yerden ayrılabilirdi.

"Catherine, benim için çok büyük bir iyilik yapar mısın?"

Catherine hararetle, "Her şeyi yaparım," diye söz verdi.

"Safirlerimi takın."

"Pardon?"

Taylor kolyesini boynunun arkasından çıkarmak için uzandı. Sonra da küpelerini çıkardı.

Catherine ağzı açık ona bakıyordu. Yüzündeki ifade oldukça komikti. Taylor tepki olarak gülümsedi.

"Ciddi olamazsınız, Leydi Taylor. Bir servete mal olmuş olmalılar. Jane beni bunları giyerken görürse çılgın atar."

"Üzülecek, değil mi?" Sorusunu çiziktirdi ve tekrar gülümsedi.

Catherine kahkahalara boğuldu. Ses tüm salonda yankılandı. Temizleyici, dürüst ve neşeliydi. Taylor birden kendini çok daha iyi hissetti.

Taylor tekrar konuşmadan önce Catherine'in takılarını takmasına yardım etti.

"Asla mal mülk tarafından yönetilmeyin ve asla ama asla zenginliği kendinize olan saygınızdan ve haysiyetinizden daha önemli hale getirmeyin. Aksi takdirde onun Jane gibi olur," diye uyardı. "Bunu istemezsin, değil mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diye ağzından kaçırdı Catherine, bu fikir bile dehşete düşürmüştü. "İ Mal mülk tarafından yönetilmeyeceğime söz veriyorum. En azından onlar tarafından yönetilmemeye çalışacağım. Bu kolyeyi takınca kendimi prenses gibi hissediyorum. Böyle hissetmek doğru mu?"

Taylor güldü. "Evet, tabii ki. Sana bu kadar keyif vermelerine sevindim."

"Babamın bunları güvenli bir yere sakladığından emin olacağım. Yarın onları size bizzat teslim edeceğim."

Taylor başını salladı. "Yarın onlara ihtiyacım olmayacak," diye açıkladı. "Onlar kalsın. Bir daha asla böyle mücevherlere ihtiyacım olmayacak."

Catherine neredeyse . "Ama..." diye başladı. Devam edemeyecek kadar şaşkın olduğu belliydi. "Ama..."

"Onlar benim sana hediyem."

Catherine gözyaşlarına boğuldu. Taylor'ın cömertliği onu çok etkilemişti.

"Seni ağlatmak istememiştim," dedi Taylor. "Safir olsun olmasın çok güzel görünüyorsun Catherine. Ben sana uygun bir dans partneri bulurken sen de gözyaşlarını sil."

Milton Thompson gözüne çarptı. Taylor genç adama işaret etti. O da koşarak geldi. Bir dakika sonra Catherine dans pistine götürülüyordu.

Işıl ışıl görünüyordu. Kıkırdıyor, flört ediyor ve bir kez daha on beş yaşında bir çocuk gibi davranıyordu.

Taylor . Bu duygu uzun sürmedi. Eskortu neredeydi? Balo salonunda bir tur atmaya karar verdi, tabii ki kuzeninin etrafında geniş bir kavis çizecekti ve eğer eli boş dönerse oradan ayrılacaktı. Modaya uygun olarak geç gelmişti ve modaya uygun olarak erken ayrılacaktı. Bir akşam için yeterince gülümsemişti ve büyükannesi

sadece 15-20 dakika kaldığını asla bilemezsiniz. Evet, Madam onun performansını onaylardı.

Taylor üç iyi niyetli arkadaşı tarafından bir yere gitmekten alıkonulmuştu. Alison, Jennifer ve Constance, Taylor'la birlikte Bayan Lorrison'ın Cazibe ve Bilimsel Arayışlar Okulu'na gitmişlerdi. O zamandan beri çok yakın arkadaşlıklar. Alison diğerlerinden bir yaş büyüktü ve sırf bu nedenle bile kendisinin çok daha sofistike olduğuna inanıyordu.

Alayı Taylor'a doğru götürdü. Alison uzun boyluydu, biraz hantaldı, koyu sarı saçları ve ela renkli gözleri vardı.

"Sevgili Taylor, bu gece çok güzel görünüyorsun," diye açıkladı. "Yanında dururken bile sıkıcı göründüğüme inanıyorum."

Taylor gülümsedi. Alison herkese sevgilim derdi. Bunun onu daha sofistike gösterdiğine inanıyordu. "Kimse seni sıkıcı gösteremez," diye cevap verdi, içgüdüsel olarak Alison'ın duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Çok güzel , değil mi? Elbise yeni," diye açıklamaya devam etti. "Babama bir servete mal oldu. Bu sezon beni evlendirmeye kararlı. onu iflas ettirir."

Taylor, Alison'ın dürüstlüğünü ferahlatıcı buldu. "Buradaki herhangi bir beyefendiyi seçebileceğinize eminim."

Alison, "İlgilendiğim tek kişi bana tek bir bakış bile atmıyor," diye itiraf etti.

"Onun dikkatini çekmek için mümkün olan her şeyi yaptı," diye araya girdi Jennifer. Kahverengi saçının bir tutamını sarmal örgüsüne tutturmak için uzandı ve ekledi: "Onun önünde bayılmayı deneyebilirdi sanırım."

"Muhtemelen onu yakalayamazdı," dedi Constance. "Saçını rahat bırak Jennifer. şeyi berbat ediyorsun. Ve gözlüklerini tak. Gözlerini kısarak bakınca gözlerinin kenarları kırışıyor."

Jennifer, Constance'ın önerilerini görmezden geldi. "Eğer o adam Alison'ın peşine düşerse babası kalp çarpıntısı geçirir."

Constance başıyla onayladı. Kısa, kıvrırcık saçları tepki olarak zıpladı. "Oldukça kötü bir çocuk," dedi Taylor'a.

"Erkek mi? Hayatım, o bir erkek," diye azarladı Alison.

"Kara bir ünü olan bir adam," diye karşı çıktı Constance. "Taylor, pembe bir elbise giyince bitkin mi görünüyorum? Jennifer kızıl saçlarımın ve çillerimin pembenin hiçbir tonuyla iyi gitmediğini söyledi ama ben bunu çok sevdim. kumaş..."

"Çok güzel görünüyorsun," diye yanıtladı Taylor.

"Kara bir ünü var," diye itiraf etti Alison. "Gördüğünüz gibi, onun hakkında ilgimi çeken şey de bu."

Constance araya girerek, "Melinda bana sadece geçen hafta her gece farklı bir kadını yatağına aldığını duyduğunu söyledi," dedi. "Sen Düşünebiliyor musun? İsteddiği herkese sahip olabilir. O

çok..." "Baştan çıkarıcı mı?" Alison bu tanımını önerdi.

Constance hemen kızardı. "Onun hakkında belli bir ham çekicilik olduğunu kabul ediyorum. O çok... büyük. Gözleri tek kelimeyle ilahi. Koyu, koyu kahverengi."

"Kimden ?" Taylor merakını yenemeyerek sordu.

"Henüz adını bilmiyoruz," diye açıkladı Alison. "Ama bu gece burada ve ben onu tanıyana kadar da gitmeyecek. Onda günahkârca erotik bir şeyler var." Yelpazesini yüzünün önünde sallamak için durakladı. "Onu ilan ediyorum kalbimi hoplatıyor."

Taylor birden Jennifer'ın kaşlarını çatarak kendisine acıyan bir bakış attığını fark etti. "Bir sorun mu var? Jennifer?" diye sordu.

"Taylor, bu gece buraya gelmen çok cesurca bir davranış."

Alison yelpazesinin kenarıyla Jennifer'ın omzuna vurdu. "Tanrı aşkına Jennifer, onun aşağılanması konusunu açmayacağımızı söylemiştik."

"şimdi yaptın," diye tersledi Constance. "Bu kadar düşüncesiz olduğun için sana yazıklar olsun. Taylor, kalbin kırılıyor mu?"

"Hayır. Ben gerçekten..."

Daha fazlasını söyleyecek zamanı yoktu. "Söylentilere göre Jane onun çocuğunu taşıyor," diye fısıldadı Jennifer.

"Sana kur yaptığı süre boyunca ikisi birlikte oldular." "Bu konuyu açmana gerçekten gerek var mıydı?" Alison sordu.

Jennifer, "Bilmeye hakkı var," diye karşı çıktı.

"Bilmiyorduk," diye araya girdi Constance. "Sana söyledik, Taylor. Böyle bir alçakla evlenmene asla izin vermezdik."

"Gerçekten konuşmak istemiyorum..."

Taylor bir kez daha düşüncesini tamamlayamadan sözü kesildi. Jennifer gruba, "O burada, biliyorsunuz," diye bilgi verdi. "Taylor içeri girer girmez Jane'in onun kolunu tuttuğunu gördüm. Henüz onu bırakmadı. William Merritt günahları için asılmalıdır."

Taylor, "Onun hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi.

"Hayır, tabii ki yok," diye kabul etti Alison. "Sözlerimi unutma, sevgilim. Terk edildiğin için ne kadar şanslı olduğunu anlayacağın zamanlar gelecek."

"Gecenin geri kalanında senin yanında olacağız," diye söz verdi Constance. "Eğer biri düşüncesizce bir şey kalkarsa, onu bizzat ben yere sereceğim. Sana söz veriyorum, Taylor."

"Teşekkür ," diye yanıtladı Taylor. "Ama ben o kadar ince derili değilim. Kimsenin duygularımı inciteceğinden endişe etmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Alison ona acıyan bir ses tonuyla "Evet, tabii ki ," dedi. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" Jennifer bilmek istedi. "Hayır. Aslına bakarsanız ben..."

"Ama tabii ki ona karşı bir şeyler hissediyor. Ondan nefret ediyor," diye karar verdi Constance. "Hayır, etmiyorum..." Taylor tekrar başladı.

"Aşk ve nefret el ele gider," diye açıkladı Jennifer. "Bence genel olarak tüm erkeklerden, özel olarak da William Merritt'ten nefret etmeli."

"Kimseden nefret etmenin çözüm olacağına inanmıyorum..."

Constance, "Ama elbette ondan nefret ediyor olmalısın," diye karşı çıktı.

Taylor konuşmanın kontrolünü ele geçirmenin tam zamanı olduğuna karar verdi ve konuyu değiştirdi. "Hepinize önemli konular içeren uzun mektuplar yazdım.

Haberler," diye ağzından kaçırdı sözü tekrar kesilmeden önce.

"Ne için?" Alison sordu.

"Haberler mi? Ne haberi?" Constance sordu.

Taylor başını salladı. "Yarına kadar beklemeniz gerekecek. Mektuplarınız öğleden sonra elinize geçecek."

Jennifer, "Bize haberlerini şimdi ver," diye ısrar etti.

"Çok gizemli davranıyorsun," dedi Constance.

"Gizemli olmak istemem," diye yanıtladı Taylor. "Bazen söylemek istediklerimi yazmak daha kolay oluyor..."

"Dökül bakalım Taylor," Alison.

"Bizi asılı bırakamazsın," diye araya girdi Constance.

"Uzaklara mı gidiyorsun?" Jennifer sordu. Constance'a döndü. "İnsanlar bir yere gidecekleri zaman hep mektup yazarlar."

Taylor mektuplardan söz ettiği için üzgündü. "Bu bir sürpriz," diye ısrar etti.

"Şimdi bize anlatmak zorundasın," dedi Alison. "Bunu yapana kadar bu balo salonundan ayrılmayacaksınız. Bu gizemli haberi duyana kadar uyuyamayacağım."

Taylor başını salladı. Alison'ın yüzündeki ifadeden konunun peşini bırakmayacağı anlaşıyordu. Constance istemeden de olsa Taylor'ın imdadına yetişti. Dans pistinde Leydi Catherine'i gördü, boynundaki safir kolyeyi tanıdı ve hemen neden Taylor'ın mücevherlerini taktığını öğrenmek istedi.

Taylor mücevherleri verme nedenlerini açıklamak için zaman ayırdı.

Lucas balo salonunun diğer ucundan onu izliyordu. Sırayla ona Amerika'daki yaşamla ilgili sorular soran bir grup erkek tarafından sıkıştırılmıştı. Bazılarının bariz önyargıları onu eğlendiriyor, bazılarıysa sinirlendiriyordu. İngilizlerin hepsi Kızılderililerden büyülenmiş gibiydi. Lucas öldürmüş müydü? Çok mu?

Daha az rahatsız edici soruları sabırla yanıtladı ama her iki dakikada bir saatine bakmaya devam etti. Kaba olup olmadığı pek de umurunda değildi. Gece yarısı . Lucas saati tekrar kontrol etti, sadece birkaç dakikası kaldığını fark etti ve sonra adamlara cevap veriyordu. Çiftliğinin etrafının dağlarla çevrili olduğunu, Sioux ve Crow'ların kendisine ve kardeşlerine topraklarını paylaşma izni verdiklerini anlatıyordu ki, o orospu çocuğunun varisini gördü aile serveti karısının elini silkip Taylor'a doğru yola çıktı. Yeni gelini peşinden gitti.

Taylor da onu fark etti. Kaçmaya hazır görünüyordu. Lucas onun eteğinin kenarını kaldırmak için eğilmesini, sonra aniden bırakıp tekrar doğrulmasını izledi. Belli ki her şeye rağmen kaçmamaya karar vermişti.

Hissettiği paniği kimse bilmeyecekti, en yakın arkadaşları bile. Taylor bu yemini etti ve yüzü kırılğanlaşana kadar gülümsedi. *Aşağılanma*. Herkesin düşününün iptal edilmesini böyle adlandırdığını biliyordu. Hepsi de onun aşağılanmış gibi davranmasını bekliyordu, diye düşündü. hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Alison bir şeyler anlatıp duruyordu ama Taylor hiç dikkatini vermiyordu. Yine de arkadaşının duygularını incitmek istemiyordu ve bu yüzden büyük bir ilgi gösteriyormuş gibi yaptı. Alison hava almak için durakladığında başını salladı ve gülümsemeye devam etti. Taylor onun trajik değil de eğlenceli bir hikâye anlattığını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yaklaşıyorlardı. William dans pistindeki çiftlerin etrafından dolanıyordu. Jane kocasının peşindeydi.

Taylor kuzeninin yüzündeki ifadeyi görmemiş olsaydı paniğini kontrol edebilirdi. Jane öfkeli görünüyordu. Neşeli bir ruh halindeyken biraz kötü , ama kızgın olduğunda... düşünmesi bile çok ürperticiydi.

Taylor hasta olacağını düşündü. Tanrım, bunu yapamazdı. Sağlam durmaya yönelik asıl niyeti bir ya da iki dakikadan fazla sürmemiştir. Gerçekten kaçacaktı. Kuzenine karşı nazik davranacak ne gücü ne de eğilimi vardı. Kuzenleri, diye düzeltti sessizce. Eski nişanlısı artık onunla evlilik bağıyla akrabaydı.

Evet, hasta olacaktı.

Lucas onun gözlerindeki paniği gördü, Kızılderililerle ilgili açıklamasını yarıda kesti ve etrafını saran adam kalabalığının arasından ilerledi. Balo salonuna doğru ilerlerken hem Morris hem de Hampton onu takip etti.

"Taylor, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" Alison dehşete düşmüş bir ses tonuyla sordu.

Constance, "Derin derin alıyor," dedi. Kendi gözlemi üzerine kaşlarını çatı ve Taylor'a yaklaşıp onu anlamaya çalıştı

gizemli davranışlar.

"Ama neden böyle nefes alıyor?" Jennifer sordu.

Taylor kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Sanırım artık gitmeliyim," diye söze başladı. Jennifer, "Daha yeni geldin," diye karşı çıktı.

"Evet, ama sanırım ben gerçekten..."

"Aman Tanrım, buraya geliyor."

Alison telaş içinde bu yorumu yaptı ve hemen elbisesinin kollarını düzeltmeye .

Constance Alison'ın etrafına baktı, bir nefes verdi ve sonra Taylor'a döndü. "Onunla tanışana kadar bekle," diye fısıldadı. "Annem onun günahkâr derecede kötü bir adam olduğunu ilan etmiş olsa da, itiraf etmeliyim ki çok sevimli bir aksanı var."

"Nereden biliyorsun?" Jennifer sordu.

"Hampton'la konuştuğumu duydum," diye açıkladı

Constance. Jennifer, "Kulak misafiri oluyordun," diye suçladı.

Constance başını salladı. "Evet," diye itiraf etti neşeyle.

Taylor yavaşça arkadaşlarından uzaklaşıyordu. Girişe olan mesafeyi ölçmek için omzunun üzerinden baktı. Özgürlüğün otuz adım ötede olduğuna karar verdi. Merdivenlere ulaşabilirse...

Alison, "Taylor, adamla mutlaka konuşmalısın," diye ısrar etti.

"Hepiniz çıldırdınız mı? Onunla konuşmayacağım. William Merritt hakkında hiç de sevimli bir şey yok."

Taylor bu gerçeği bağırarak ifade etti. Arkadaşlarının hepsi dönüp ona baktı.

"William mı? Kimse William'dan bahsetmedi," dedi

Constance. Alison, "Buraya geri gel Taylor," diye ısrar etti.

Jennifer kısık bir fısıltıyla, "Aman Tanrım, William da buraya geliyor," dedi. "Taylor'ın gizlice kaçmaya çalışmasına şaşmamalı."

"Gizlice kaçmaya çalışmıyorum," diye karşı Taylor. Elbette bu apaçık bir yalandı ama korkaklığını itiraf etmektense mezara bile giderdi. "Sadece olay çıkmasını engellemek istiyorum. İzin vererseniz, ben..."

Constance onun gitmesini engellemek için kolundan tuttu. "Gizlice ," diye fısıldadı. "Bu seni oldukça zavallı gösterir Taylor. Buna izin veremeyiz. Onu görmezden gel. Alison, şu adama aval aval bakmayı keser misin?"

Alison bir kez , "Biri beni gerçekten tanıştırmalı," diye ısrar etti. Yelpazesini yüzünün önünde şiddetle sallıyordu.

"Morris sizi tanıştıracaktır," diye önerdi Jennifer. Alison'ın yelpazesinden zarar görmemek için biraz geri çekildi ve ekledi: "Çok güzel değil mi?"

Soruyu uzun uzun iç çekerek sordu. Alison başıyla onayladı. "Erkekler yakışıklıdır, sevgilim, güzel değil, ama bunun her ikisi de olduğuna inanıyorum. Tanrım, kocaman, değil mi? Korkarım ona bakarken bile yüreğim ağzıma geliyor."

Taylor gayretle Constance'ın elini çözmeye çalışıyordu. Sonunda kurtulmayı başardı ve tam eteklerini tekrar toplayıp canını kurtarmak için kaçmak ki Alison ve diğerlerinin bahsettiği adamı gördü.

Dondu kaldı. Gözleri birazcık açıldı ve nefes almayı unutmuş olabileceğini düşündü, çünkü aniden, açıklanamaz bir şekilde, korkunç bir baş dönmesi hissetti.

Hayatında gördüğü en inanılmaz yakışıklı adamdı. Dev bir adamdı, zayıftı ama aynı zamanda kaslıydı, geniş omuzları vardı

ve koyu, siyah saçları vardı. Cildi bronz bir renkteydi, kesinlikle uzun günler geçirerek elde edilmişti ve gözleri, Tanrım, gözleri en baştan çıkarıcı renkteydi. Derin, zengin, çikolata kahverengisiydiler. Köşelerinde kırıxıklıklar vardı, harika küçük kırıxıklıklar, muhtemelen güneşe karşı gözlerini kısmaktan kaynaklanıyordu.

Çok gülen birine benzemiyordu. Karanlık, ıssız bir köşede karşılaşmak isteyeceğiniz ya da hayatınızın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğiniz türden bir adam gibi görünmüyordu... Tanrım, ne yapmıştı?

Taylor uzandı ve Alison'ın yelpazesini elinden kaptı. Arkadaşı itiraz edemedi, şeyi öfkeyle yüzünün önünde sallamaya başladı. Tanrım, ama burası çok sıcaktı.

Ayaklarının dibinde bayılırsa bu çok çirkin olmaz mı? Muhtemelen kapıya doğru giderken onun üzerinden geçerdi. Taylor başını salladı. Düşüncelerine ve soğukkanlılığına gerçekten hâkim olması gerektiğine karar verdi. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Ne kadar saçma, diye düşündü. Utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Sıcaktan, dedi kendi kendine. Neden, şu anda Araf kadar sıcaktı.

Ona doğru yürüyen dev, korkunç bir üne sahip olan mıydı? Tanrım, umarım değildir. Aklını başına toplar toplamaz Taylor, Constance'a annesinin ondan neden hoşlanmadığını soracaktı. Keşke konuşmaya daha fazla dikkat etseydim diye düşündü. Constance geçen hafta her gece yatağına farklı bir kadın aldığını söylememiş miydi? Constance'a bu soruyu da soracaktı, en az yüz soruyla birlikte, çünkü birdenbire gizemli yabancı hakkında her şeyi öğrenmek istemişti.

Yüce Tanrım, sorular için biraz geç değil miydi? Tanrı yardımcısı olsun, aklını kaçıırıyordu. Şu anda kesinlikle tutarlı düşünceler düşünemiyordu. Muhtemelen hepsi onun suçuymu. Ne de olsa bakışları tamamen ona yönelmişti. Sinir bozucu ve nüfuz ediciydi. Sarsılmasına şaşmamalıydı. Ve çok kaba bir şekilde disiplinsiz, diye ekledi sessizce. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ağzının açık kalıp kalmadığını merak etti. Öyle olmamasını umuyordu ama öyle olsa bile bu konuda bir şey yapabileceğinden şüpheliydi. Önemli değil, dedi kendi kendine. Yelpaze yüzünün büyük kısmını gizleyecekti.

Alison yelpazesini geri aldı. Taylor sanki elbisesi üzerinden yırtılmış gibi hissetti. Kendini açıkta hissetti ama sadece bir iki saniyeliğine. Sonra omuzlarını dikleştirdi, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve nasıl bir hanımefendi gibi davranacağını hatırlamaya çalıştı.

Evet, yakışıklı olduğu doğrudu. Ona bakarken nefesini zor tutuyordu. Takdirle iç çekmek istedi. Ama cesaret edemedi.

Taylor adama verdiği tuhaf tepkinin ardındaki nedeni anlamıştı. Adam Hayallerinin gerçek olmasıydı, çünkü ona dağ adamlarından birini hatırlatıyordu. Sanki onun on sentlik romanlarından birinden fırlamış gibiydi. Davy Crockett ve Daniel Boone hakkında o kadar çok hikâyeye okuduktan sonra, her iki adamı da geçmişten gelen ve kendisine ait olan akrabalar olarak düşünmeye başlamıştı. Bu romantik düşüncenin bir zararı yoktu, değil mi? Eminim başka hiç kimse Amerikan öncüleri hakkında onun gibi hayal kurmamıştır. Gençken, o maceraperest adamlardan biriyle evli olsaydı hayatın nasıl olacağını sürekli hayal ederdi. Kızılderililerin, daha doğrusu öykülerdeki adlarıyla vahşilerin, bir adamı öldürdükten sonra, yiğitliklerini kanıtlayan bir ganimet olarak kullanmak üzere kafa derisini yüzdükleri bildirilmektedir. Her ikisi de Boone ve Crockett yüzlerce Kızılderili ile savaşmıştı. Ancak ikisinin de kafa derisi yüzülmemişti ve aslında vahşilerle dost olmuşlardı.

Taylor titremeye başladı. Kollarındaki tüyleri diken diken eden adamın Kızılderililerin kafa derilerini yüzmekte hiç zorlanmayacağına karar verdi. Bakışları tüylerini diken edecek kadar deliciydi. Yakışıklı bir şeytan olduğu doğrudu ama aynı zamanda tehlikeli bir havası da vardı. Ve güç, diye düşündü. Bu adam hiçbir şeyden korkacak ya da saldırıya karşı savunmasız olacak gibi görünmüyordu. Sadece dış görünüşüne bakarak, onun mülkünü koruyabilecek kapasiteden çok daha fazlası olduğuna karar verdi.

Ve bebekler, diye düşündü. Bebekleri koruyacaktı.

Gerçekten önemli olan tek şey bu değil miydi? Şöhreti onu ilgilendirmemeliydi, ona karşı verdiği tuhaf tepki de öyle. Onun amaçları için, o yeterliden de fazlasıydı. O mükemmeldi.

Bir iç çekti. Arkadaşları bu sesi yankıladı. Belli ki onlar da onun gibi adamın büyüüne kapılmışlardı.

William ve Lucas balo salonunu farklı açılardan geçtiler ama ikisi de Taylor'a aynı anda ulaştılar. Aralarında bir metreden fazla mesafe yoktu. William onun sol tarafında, Lucas ise sağ tarafındaydı.

İlk konuşan William oldu. Sesinde bir öfke notası vardı. "Taylor, seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Onunla tek başına hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersledi karısı arkasından.

Taylor hem William'ı hem de Jane'i görmezden geldi. Başını sonuna kadar arkaya eğmişti, böylece bakışlarını tüm mantıklı düşüncelerini çalan adama dikebilmişti. Umutsuzca ondan korkmamaya çalışıyordu. Gerçekten de çok güzel gözleri vardı.

"Hatırladığımdan çok daha uzunsun."

Kelimeler çıplak bir fısıltıyla çıkmıştı. Lucas gülümsedi. Kadının sesi ona çekici . Gırtlaktan geliyordu, yumuşaktı, lanet olasıca tahrik ediciydi.

"Hatırladığımdan çok daha güzelmişsin."

Constance haklıydı. Sesinde sevimli bir tizlik vardı.

Kaos onun etrafında dönüyordu. Taylor ve Lucas dışında herkes aynı anda konuşmaya başlamıştı. Constance ve Jennifer Taylor'ın yabancıyla ne zaman tanıştığını öğrenmek istiyor, Alison tanıştırmak için yalvarıyor, William karısıyla tartışıyor, Hampton ve Morris ise Taylor'ın Amerikalıyla çoktan tanışmış olabileceği ihtimalini yüksek sesle tartışıyorlardı ve bu nasıl mümkün olabilirdi? Herkes Taylor'ın Son birkaç haftadır İskoçya'daydı, *aşağılanmanın etkisinden* kurtulmaya çalışıyordu ve Londra'ya geri çağrıldığında hasta büyükannesinin yanında kalmıştı. Lucas'la tanışmak için ne zaman vakti olacaktı?

Taylor etrafında dönen tüm konuşmalara ayak uyduramıyordu. Ancak birden kendini oldukça neşeli hissetmeye başladı. Göğsündeki gerginlik kaybolmuştu. Onu İngiltere'ye ve görevine bağlayan zincirler kopup gidiyordu. Özgür olacaktı. Dışarı çıktığında bunu biliyordu.

Balo salonunda, İngiltere'nin katı toplumuyla ilişkili tüm kısıtlamalardan ve sorumluluklardan uzaklaşacaktı.

Bir daha asla geri dönemeyeceğini de biliyordu. Amcası Malcolm'u bir daha asla görmek zorunda kalmayacak, gözlerinin içine bakıp işlediği vahşeti bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacak, onunla asla medeni bir şekilde konuşmak zorunda kalmayacaktı. Bir daha asla Jane'in varlığına ya da zalimliğine katlanmak zorunda kalmayacaktı, gerçi bu amcasının günahlarının yanında kesinlikle önemsizdi ve bir daha asla utanmak ya da aşağılanmak zorunda kalmayacaktı.

Taylor bir kez daha iç geçirdi. Özgürlük sadece birkaç adım .

"Neredeyse gece yarısı mı oldu, efendim?"

Sorusunu ağızından kaçırdı, hevesi günahkârca belirgindi. Adam cevap olarak başıyla hızlıca onayladı. "Artık gidebiliriz."

O zaman herkes onu çekiştirmeye başladı. "Gitmek mi? Taylor, nereye gittiğini sanıyorsun?" Constance bilmek istedi.

"Onunla birlikte mi gidiyor?" Jennifer elini sallayarak sordu Lucas'ın yönlendirmesi. "Bunu yapmamalı, değil mi? İnsanlar ne düşünecek?"

"Siz ikiniz tam olarak ne zaman ve nerede tanıştınız?"

Hampton sordu. Morris inatla, "Daha önce tanışmış olamazlar," diye ısrar etti.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," dedi William, duyulacak şekilde neredeyse bağırarak. O kadar öfkeliydi ki boynunun kenarlarındaki damarlar göze çarpıyordu. Teni benek benek, çirkin bir kırmızıya döndü. "Benimle geliyorsun, Taylor. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Konuşmak için kendini alçalttığın bu alçak aslında..."

Alison onun sözünü kesti. "Sessiz ol, William. Taylor, sevgilim, lütfen beni bu beyefendiyle tanıştır."

William caydırılmak üzere değildi. Taylor'ın kolunu tutmak için uzandı. Lucas'ın emri onu durdurdu. Fısıltı kadar yumuşaktı ama yine de

ürperticiydi.

Aynı.

"Yerinde olsam ona dokunmazdım."

Sesini yükseltmemişti ve tonu aslında oldukça yumuşaktı ama uyarı yine de oradaydı ve William, Lucas komutu kükremiş gibi tepki . Hızlı bir geri adım attı. Bu muhtemelen bir Taylor içgüdüsel bir tepki olduğunu düşündü ama yine de oldukça anlamlıydı. William aslında adamdan korkuyordu.

Jane keskin bir nefes verdi. "Ben gidip babamı getirene kadar Taylor'ı burada tut William. O ne yapacağını bilir." Lucas'a dik dik bakarak ekledi: "Kocam senden korkabilir ama babam korkmaz. O Taylor'ın koruyucusu."

Lucas Jane'e yanından geçen bir sivrisineğe gösterdiği kadar ilgi gösterdi. Onun sözlerine kesinlikle hiçbir tepki göstermedi ve ona doğru bakma zahmetine bile girmede.

Taylor onu örnek almaya karar verdi. İnkârını bildirirken kuzenine bakmayı reddetti. "Baban benim vasım değil."

"Olacak," diye övündü Jane. "Yaşlı kadın ölür ölmez. O zaman pişman olacaksın, Taylor. Sen bizi utandıracak bir Gey daha yapamadan ya da söyleyemeden babam seni hapse atacak. Herkes senin bir bakıcıya ihtiyacın olduğunu biliyor."

Morris ve Hampton, Taylor'ın savunmasına koşan ilk iki kişiydi. "Asıl utanç verici olan sensin, Jane Merritt," diye bağırdı Hampton. Sesini alçaltarak ekledi: "Bu sezon neden ne sana ne de William'a davetiye gelmediğini merak etmiyor musun? İkiniz de tüm listelerden çıkarıldınız," diye ekledi başını sallayarak.

"Bu gece davet edilmenizin tek nedeni, size verilen Kaçmadan önce iyi bir hafta davet et. Bu sefer kendi kendini mahvettin," diye tersledi Morris. "Taylor'ın nişanlısına bir fahişe gibi davranıyorsun. Bana şunu söyle. Gerçekten William'ın çocuğunu mu taşıyorsun yoksa bunu onu tuzağa düşürmek için mi uydurdun?"

"Karakterime iftira atmaya nasıl cüret edersin?" diye bağırdı Jane. Dikkatini çekmek için kocasının omzuna bir tokat attı. "William, onurumu korummusun?"

Kocası tek kelime etmedi. Tüm dikkati Taylor'ın üzerindeydi.

"Leydi Taylor deli ya da çılgın değil, ama onun yanlış bir şey yaptığına inanıyorsan öylesin. Sen aşağılık birisin Jane, evet," diye öfkeyle söylendi Morris. "Sen ve William birbirinizi hak ediyorsunuz. İkinizin de tam olarak hak ettiğiniz şeyi almanız için dua ediyorum."

Kelimelerin savaşı kısa sürede bağırışlara, ardından da itişmelere dönüştü. Taylor kimin ne hakaret ettiğini takip etmenin imkânsız fark etti. Alison dikkatini çekmek için tekrar kolunu çekmeye başladı ve Constance da arkasından özenle omzunu dürtüyordu. lütfen arkanızı dönün ve olduğunu açıklayın. Kalabalığın içindeki uzlaştırmacı Jennifer, hepsinin sesini alçaltmasını sağlamaya çalışıyordu.

Taylor kısa sürede oldukça yıpranmıştı. William'a onunla hiçbir yere gitmeye niyeti olmadığını söylemek için soluna döndü ama daha kelimeleri ağzından çıkaramadan Alison dikkatini çekmek için tekrar kolunu çekti ve Taylor ona döndü. Ancak Constance görmezden gelinecek gibi değildi ve bir kez daha onu arkadan dürtükledi.

Taylor'ın başı sanki dönüyormuş gibi hissediyordu. Bu fiyaskoya nasıl tepki verdiğini görmek için refakatçisine baktı ve yüzündeki ifade karşısında oldukça şaşırıldı.

Adam sıkılmış görünüyordu. William'ın kendisi hakkında attığı iftiralardan nasıl bu kadar etkilenmediğini merak ediyordu. Lucas elini cebine atıp saatini çıkardığında ve saati kontrol etmek için mandalı çevirip açtığında William onun kara karakteri hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Sonra William Lucas'a piç dedi. Alison, Jennifer ve Constance neredeyse hep bir ağızdan yüksek sesle soludular. Taylor eskortunun kendini savunmasını bekledi. Onun bir şey yapmayacağını ya da söylemeyeceğini anlayana kadar on beş saniye geçti.

Birden onun şampiyonu oluverdi. William küfürlü suçlamayı tekrarladı. Taylor öfkeleni. Alison'a döndü, yelpazesini elinden kaptı, sonra William'a geri döndü. William onun niyetini anlamadan önce yelpazeyle yüzüne bir tokat attı ve sonra Alison'a döndü.

Yelpazeyi arkadaşına geri verirken "Teşekkür ederim," dedi.

Alison'ın ağzı açık kalmıştı. Taylor'ın omuzları çöktü. Olay çıkarmaktan nefret ediyordu, çünkü bu gerçekten bir hanımefendiye yakışmıyordu, ancak uygun davranışın bir kenara bırakılması gereken bir zaman geldi.

William, Taylor'ın sınırına ulaştığını anlamakta gecikmedi. "Eğer beni dinlersen," diye ısrar etti. "Doğruyu söylediğimi anlayacaksın. O sadece bir..."

Taylor tekrar Alison'ın yelpazesini tuttu. William'la bir kez daha yüzleşmek için döndü.

"Eğer bir iftira daha atarsan, yemin ederim gözünü ." "Taylor, sana ne oldu böyle?" Alison fısıldadı.

Taylor yelpazeyi arkadaşına doğru fırlattı. Bakışlarını eskortuna çevirdi.

"Lütfen gidebilir miyiz, efendim?"

Sesi çaresiz geliyordu. Umurunda değildi. Lucas tepki olarak gülümsedi. "Evet," cevap verdi. "Saat gece yarısını geçti."

Uzun bir iç geçirdi. Lucas, Morris ve Hampton'a başıyla selam verdikten sonra girişe doğru ilerledi. Taylor'ın yanından geçti, duraklamadı ama onun elini tuttu ve yoluna devam etti. Adımları uzun ve amaçlıydı. Taylor karşı koymadı. Arkasını döndü ve kendisini çekmesine izin verdi ve Tanrım, şimdi gerçekten gülümsüyordu.

Hampton'ın bağırması Lucas'ın en üst basamakta durmasına neden oldu. "Seninle güvende olacak mı?"

Bu soru karşısında hakarete uğramış olmalıydı. Yine de Hampton'ın sesinde duyduğu endişe ilk kızgınlığını bastırdı. İngiliz'in kendisini hiç de iyi tanımadığı düşünülürse, mantıklı bir soru olduğuna karar verdi.

Cevabını vermek için arkasını döndü. "Evet, güvende olacak."

Alison bir sonraki savunmasını haykırmak için öne doğru koştu. "Taylor, gitmeden önce beni beyefendiyle tanıştırır mısın lütfen?"

"Evet, tabii ki sizi tanıştıracam," diye kabul etti Taylor. "O..."

Zihni karardı. Yüce Tanrım, onun adını hatırlayamıyordu. Panik onu . Taylor kahkahalara mı boğulacağını yoksa gözyaşlarına mı boğulacağını bilemiyordu. Belki de Jane haklıydı. Belki de delirmişti ve bir bakıcıya ihtiyacı vardı.

Cevap vermek için ağzını açtı. Hiçbir kelime çıkmadı.

"Eee?" Alison talep etti. Ellerini kalçalarına koydu ve sabırsızlıkla kaşlarını çattı. "Kim o?"

"Evet," diye kaçırdı Constance. "Kim o?"

Taylor kendisini kurtarmaya geleceğini umarak refakatçisine baktı. Ancak o tek kelime etmedi. Sadece ona baktı ve ne yapacağını görmek için bekledi.

Taylor mahcup olmuştu. Neden onun adını hatırlayamıyordu? Derin bir nefes aldı, kendi üzücü davranışı üzerine başını salladı ve sonra seyircilerine döndü.

Onun kim olduğunu hatırlayamıyordu ama en azından ne olduğunu hatırlıyordu.

"O benim kocam."

Bölüm 2

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Gerçek, hesaplaşmanın sonuna kadar gerçektir.

-William Shakespeare,

Measure for Measure

Haberi hiç de iyi karşılamadılar. Alison, Jennifer ve Constance tek kelime edemeyecek kadar şaşkındı, bu yüzden sırayla çılgılık atmaya başladılar. Hampton ve Morris'in duyuru karşısında heyecanlandıkları belliydi. Hep bir ağızdan alkışladılar. Jane iğrenç, tekrarı mümkün olmayan bir küfür savurdu ve bu küfür William'ın anında gelen inkâr kükremesiyle ancak kısmen bastırılabilirdi.

Lucas kaosu görmezden geldi. Taylor'ın pelerinini uşaktan aldı, rahatça omuzlarına örttü, sonra tekrar elini tuttu ve dışarı çıktı. Taylor ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalmıştı. Arkadaşlarına el sallayacak zamanı bile olmamıştı. Boşta kalan eliyle, taş basamaklardan inerken takılıp düşmemek için elbisesinin eteklerini tuttu.

Daire şeklindeki varıncaya kadar hızını kesmedi. O zaman durdu ve şoföre arabayı öne çekmesini işaret ettikten sonra elini bıraktı ve yarı dönerek ona baktı.

Hemen görünüşünü düzeltmeye koyuldu. Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru düzeltti, pelerinini yeniden ayarladı, sonra eldivenlerini almak için elini cebine attı.

Elleri titriyordu. Lucas eldivenlerini giymekte zorlandığını fark etti. Belli ki telaşlanmıştı, hatta belki biraz korkmuştu. Bunun, dostlarının ve düşmanlarının duyurusuna verdiği tepkiden mi kaynaklandığını yoksa kendisinin bir şekilde sorumlu olup olmadığını merak etti. Ona neden titrediğini sormayı düşündü ama sonra bu fikri bir kenara bıraktı. Muhtemelen onun rahatsızlığının farkında olduğunu bilmek hoşuna gitmeyecekti.

Doğrusu, ondan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Çok narin bir kızdı, Kadınsı bir şeydi ama kesinlikle sinirli bir tonu vardı. Tıpkı bir kız öğrenci gibi kızardı ve onun gözlerinin içine bakamadı. Utangaçlığı onu eğlendiriyordu. Onu Montana Bölgesi'nin vahşi doğasında hayal etmeye çalıştı ve neredeyse kahkahalarla gülecekti. Leydi Taylor beş dakika bile dayanamazdı. Sadece görünüşe bakarak ani bir yargıya vardığını biliyordu. Yine de yanıldığını düşünmüyordu. İnce bir porselen parçası kadar kırılgan ve zarif görünüyordu, uzaktan hayran olunacak ama kesinlikle el sürülmeyecek bir nesne. Porselen kolayca parçalanabilirdi ve ilk gözlemlerine göre onun yanında duran tüy parçası, o da öyle. Hayır, vahşi doğada hayatta kalması mümkün değildi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki hiçbir zaman teste tabi zorunda kalmayacaktı.

Taylor'ın Merritt'i tokatlamak için o saçma kâğıt yelpazeyi bir silah olarak kullandığı an Lucas'ın zihninde bir anda canlandı. O zaman hiç de çekingen davranmamıştı. Lucas bu tutarsızlık karşısında kaşlarını çatı.

Taylor sonunda başını kaldırıp ona bakacak kadar cesaret kazandı. Yüzünün kızardığını hissediyordu ve Tanrı'ya bu kadar şeffaf olmamayı diledi. Adam onun bir budala olduğuna inanmak zorundaydı. Kendisini öyle hissettiğini bir tek Tanrı biliyordu. Ne kadar utanç verici olursa olsun ondan özür dilemeye kararlıydı. Ne yazık ki adamın adını hatırlamadığını itiraf etmek zorundaydı.

Taylor onu kaşlarını çatarak kendisine bakarken yakaladı ve hemen özür dilemeyi unuttu. Adamın sırlarını ağzından kaçırıldığı için sinirlendiğini düşündü. Onun kınaması olmadan da yeterince suçlu hissediyordu.

"Lütfen bana kızmayın efendim. Biliyorum, söylememeliydim. ama doğru düşünemeyecek kadar telaşlıydım. William senin hakkında çok kötü şeyler söylüyordu ve ben de kendini savunmanı bekliyordum. Çok küçük yaşlardan beri her zaman bir centilmen olmak için eğitildiğinin farkındayım ama yine de bazı durumlar vardır ki görgü kuralları bir kenara bırakılmalı. Kendini savunmayı öğrenmelisin. Birinin onurunu korumanın cesur olmaktan daha önemli olduğuna inanıyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Onun cevap vermesi için tam bir dakika bekledi. Adam inatla sessiz kaldı. Onun kendisiyle aynı fikirde olmadığını tahmin etti. Küçük bir iç çekerek

gerginliğini örtmek için. "Az önce söylediklerimi bir düşün. Zamanla önerimin haklılığını anlayacağına inanıyorum."

Kadın onun nutkunu tutmuştu. Lucas bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkıındı. Hayatında hiç bir zaman bir centilmenle karıştırılmamıştı. Ve hiç kimse onun onurunu savunmaya çalışmamıştı. Eğlenceli ve alçakgönüllüydü. Kızın ciddi ifadesinden söylediği her kelimedede ciddi olduğu anlaşılıyordu ve şimdi onu yola getirmeli miydi yoksa beklemeli miydi?

Şoför sonunda arabayı yol boyunca ve caddenin ilerisinde sıralanmış araçların arasından geçirmeyi başarmıştı. Araba hâlâ sallanarak duruyordu ki Lucas, Taylor'a kapıyı açmak için döndü. William'ın feryadı ve Taylor'ın fısıltıyla haykırışı duraklamasına neden oldu.

"Taylor, bekle."

"Oh, canım, şimdi ne istiyor?"

İçgüdüsel olarak dönüp merdivenlere baktı. William ona doğru koşuyor, ona ulaşmak için aceleyle merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Lucas'ın sabrı tükenmeye başlamıştı. "Arabaya bin Taylor," emretti. Ses tonu kızgınlıkla doluydu. "Onunla ben ilgilenirim."

Onun emrini görmezden geldi. "Beni rahat bırakmasını gerçekten isterdim ve ona bunu yapmasını söylemek niyetindeyim. Benim için savaşılamazsınız, efendim. I

kendim savaşmak zorundayım. Onunla neredeyse evleniyordum, biliyor musun?" Dramatik bir ürperti eklemek için durakladı, sonra devam etti.

"Hayal edebiliyor musunuz? Tanrı'ya neredeyse her saat şükrediyorum ki böyle bir trajediden kurtuldum."

Lucas ona döndü. Onun yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi görünce gülümsedi. "Saatlik mi?" diye tekrarladı.

"Saatlik," diye başını sallayarak onayladı.

William sonunda en alt basamağa ulaştı. Taylor, Lucas'a, "Kendin için ayağa kalkma önerimi unutma," diye fısıldadı.

"Adil davranmıyorsun Taylor," diye başladı William. Kadının bir iki adım ötesinde durdu. "Jane'le neden evlenmek zorunda kaldığımı açıklamam için bana bir fırsat vermedin. Bana bu kadarını borçlusun. Sana kur yapmak için harcadığım onca zamandan sonra..."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, William. Git ve beni yalnız bırak. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Sanki onu duymamış gibi davrandı. "Eskisi gibi devam edebiliriz. Göreceksin. Sana evli olduğumu unutturabilirim."

Öfke dolu nefesi Lucas'ın kolunu tutmasaydı onu yere devirebilirdi. Onun dramatik tepkisi Lucas'ın gülmesine oldu ama buna cesaret edemedi. Taylor'la konuşurken bakışlarını Merritt'ten ayırmadı. "Bu tartışmayı senin için bitirmekten mutluluk duyarım. Sadece söylemen yeterli."

Başını iki yana salladı.

"Yarın sabah erkenden, Jane uyanmadan önce seni çağıracağım," diye devam etti William kesin bir tavırla. "Sen ve ben konuşabileceğimiz sessiz bir yer bulacağız. Anlamayı sağlamak zorundayım. Seni incittiğimi biliyorum. Yine de, bu kesinlikle evlenme konusunda yalan söylemen için yeterli bir neden değildi. Böyle çirkin bir hikâye uydurmak için aklından ne geçiyordu?"

Taylor, William'ın az önce önerdiği şey karşısında ona ters ters bakmaktan bir şey yapamayacak kadar şok olmuştu. Yüce Tanrım, onda ne bulmuştu ki? Onun çekici olduğuna nasıl inanmıştı? Siyah saçları ve yeşil gözleri artık ona çekici gelmiyordu. Eskiden onu çekici bulurdu. Şimdi ise onu bir yumuşak konuşan şeytan. Tanrım, ne kadar . William Merritt'in çekici hiçbir yoktu. Ondan iğreniyordu, çünkü onda En çok değer verdiği nitelikler: onur, dürüstlük ve sadakat.

"Seninle ilişki kurmaya devam edeceğimi söylemeye cüret ediyorsun... sonra..." Devam edemeyecek kadar öfkeliydi. Olay çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Ayrıca, Söyleyebileceği hiçbir şey az önce ona yaptığı ağır hakareti anlamasını sağlayamazdı. Gerçekten de onun kendisi olmayı düşüneceğine inanıyor muydu? Metres mi?

Bu düşünce midesini . Yüzünün yandığını hissedebiliyordu. Taylor başını salladı, sonra arkasını döndü ve arabanın kapı mandalına uzandı. Lucas ondan önce davrandı. Onu sabitlemek için dirseğinden tuttu, içeri girmesine yardım etti ve sonra onunla birlikte içeri girmeye başladı.

William bir adım öne çıktı. "Sana eve kadar eşlik etmesine izin vermemelisin," diye bağırdı, böylece kızın duyacağından emin olacaktı. "O bir piç, biliyorsun, şeytanınki kadar kara bir üne sahip."

Taylor'ın öfkesi alevlendi. Kapıyı iterek genişletti. Elini uzatıp sabit tutmasa kapı Lucas'ın yan tarafına çarpacaktı. Kapının tekrar yüzüne çarpmasını istemiyordu.

"Kocam hakkında böyle saygısızca konuşamazsın. Gözümün önünden kaybol William ve bir daha benimle konuşmaya cüret etme. Sen aşağılık bir adamsın ve artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Taylor, cur'a uygun bir şekilde kabarmasını sağladıktan sonra kapının kolunu tuttu ve kapıyı çekti.

Lucas onun mırıldandığını duyabiliyordu. William bir katır kadar kalın kafalı olduğunu kanıtlıyordu. Gerçeğe inanmayı reddediyordu. Lucas arabanın kenarına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için beklemeye başladı.

"Aşırı derecede perişansın, Taylor. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Seni terk ettiğimi ve bu yüzden evli olduğun konusunda yalan söylediğini düşünüyorsun. Yarın sabah ilk iş, konuşmamızı yapacağız. O zaman beni affedeceksin."

Taylor etti. Ellerini kızgınlıkla havaya kaldırdı, sonra da pencereden uzanıp Lucas'ın omzunu dürttü.

"Lütfen içeri girin. Artık gitmek istiyorum."

"Benim sıram gelmedi mi daha?" Lucas sordu. "Eminim onu ikna

edebilirim." William Lucas'a ters ters baktı. Lucas da ona gülümsedi.

"Bu işe karışmamanızı tercih ederim, efendim," diye seslendi pencereden.

"Karım olduğun için zaten işin içindeyim, Taylor." William

yaralı bir hayvan gibi kükredi.

Taylor onun çıkardığı ciyaklamanın yaralı bir domuz sesi gibi olduğunu düşündü. Kulakları tırmalıyordu ve hiç hoş değildi.

Ne var ki, kalın kafalı adam sonunda gerçeği anlamıştı. "Onunla gerçekten evlendin mi? Delirdin mi sen? Ne yaptığının farkında değil misin?"

Taylor kapıyı tekrar iterek açtı. William'ı son bir kez pataklamak için eğildi ama kavayesinin yüzündeki ifade sessiz kalmasını gerektiriyordu. Gözleri soğumuştu. Taylor onun muhtemelen olay çıkmasını engellemek istediğini düşündü ve çiftler çoktan merdivenlerde toplanmış, sessizce William'ın kendini aptal yerine koymasını izliyorlardı.

Hampton ve Morris koşarak merdivenlerden indiler. Taylor onların iyiliği için gülümsemeye zorladı ve sonra arkasına yaslandı.

"Lütfen artık gidemez miyiz?" diye fısıldadı, refakatçisinin onu duyacağını umuyordu.

"Evet," diye kabul etti Lucas. İçeri girmek için döndü ama William'ın bir sonraki sözleri fikrini değiştirdi.

"İkinizden de iyi ki kurtuldum. Ona ilk benim sahip olduğumu bilmek nasıl bir duygu, kardeşim? Benim artıklarımı alıyorsun. O sadece senin gibi bir vahşiye uygun."
diye bağırdı.

Taylor bu iftira karşısında dehşete dşmştı. Sonra refakatçisinin yüz ifadesini gördü. Anında korkuya kapıldı. Tanrı yardımcısı olsun, titremeye başladı. Daha önce hiç bu kadar öfkeli birini görmemişti. Birini öldürecek kadar öfkeli görünüyordu. Gözlerinin önünde bir barbara dnşmştı.

"şimdi sıra bende."

Bu ses hoşuna gitmemişti. Başını şiddetle salladı ama Lucas onu görmezden geldi.

William, Lucas'ın yüzündeki ifadeyi gördüğünde çok ileri gittiğini fark etti. İçgüdüsel olarak geri adım attı, sonra önce soluna sonra sağına dönerek bir kaçış yolu aradı. Hiç yoktu. Hampton'ın yüzü Un gibi bembeyazdı ve yüzü ateş gibi kıpkırmızı olan Morris onu kasten iki yandan engellemişti. Ėki adam da William'ın bir yere gitmesine izin vermeyecekti. Taylor hakkında söylediklerini duymuşlardı ve iki adam da hâlâ öfkeyle sarsılıyordu.

Lucas üvey kardeşinin üzerinde yükseliyordu. Uzandı, bir eliyle William'ı boynundan yakaladı, onu yerden yarı kaldırdı ve sonra yumruğunu yüzüne indirdi.

Onunla konuşurken onu havada tutmaya devam etti. "Eğer bir daha böyle bir iftirayı tekrarlarsan, buraya geri döner ve seni öldürürüm."

Karanlık sözü verdikten sonra onu kaldırıma fırlattı. William büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

Lucas, Morris ve Hampton'a gülümsedi. "Karım hakkında hoş olmayan bir şey söylerse bana haber vermeyi unutmayın, olur mu çocuklar?" derken sesi oldukça yumuşaktı.

Morris hararetle, "Evet, elbette yapacağız," diye söz verdi.

Hampton başıyla onayladı. William'ın dizlerinin üzerine çöküşünü izlemekle meşguldü.

Lucas arabaya bindi, kapıyı kapattı ve Taylor'ın karşısındaki koltuğa . Memnuniyetle gülümsüyordu.

Sonunda yola çıkmışlardı. Taylor, arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymak için kendini karşı köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Binanın içindeki küçük boyutlar göz önüne alındığında bu gülünç bir hedefti. ama Taylor şu anda pek mantıklı düşünemiyordu. Paniğiyle savaşmakla çok meşguldü. Bir adım attı Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. Pek işe yaramadı ama gerginliğini ondan saklamak istedi. Ne de olsa bir gururu vardı.

"Bir centilmen anlaşmazlıkları yumruklarıyla çözmez," diye dikte etti.

Uzun bir dakika onun özür dilemesini bekledi. Adam tek kelime etmedi. Onu dürtmeye karar verdi. "William'ın burnunu kırdığınıza inanıyorum. Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz yok mu efendim?"

"Tanrım, çok iyi geldi."

"Pardon?" diye sordu.

Lucas, kadının ellerini öyle bir telaşla birbirine vuruşunu izledi ki eldivenlerini bile çıkardı. Uzun bir süre onu izledikten sonra sözlerini tekrarladı. "İyi hissettirdiğini söyledim. Sana yalan istemezsin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki bana yalan söylemeni istemem. Hiç üzgün değil misin?"

"Hayır. Uzun zamandır ona vurmak istiyordum."

"Evet, ama spontane, kontrolsüz eylem... bittiğinde ve böylesine centilmenlik dışı bir davranışın tüm sonuçlarını düşünmek için zamanınız olduğunda, şu sonuca varmadınız mı..."

Ona bir barbar gibi davrandığı için biraz pişmanlık duyduğunu itiraf etmesini isteyecekti ama sorusunu bitirmesine fırsat vermedi.

"Dilekler gerçek olur," diye girdi. "Benim vardığım sonuç bu."

Yüksek sesle iç geçirdi. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Adımı hatırlayamadın, değil mi?"

Sesinde büyük bir eğlence vardı. Arabanın içi oldukça karanlık olduğu için adamın yüzünü göremiyordu ama gülümsediğinden şüpheleniyordu.

Bir gün o da bu durumda biraz mizah bulabilirdi. Ancak şu anda bulamıyordu ve dahası tüm bu akşam onu dehşete düşürmüştü. Yaşayacağı dehşetler listesinin başında kendi unutkanlığı geliyordu. William'ın yere düşmesini izlemek ikinci sırada geliyordu. Hissediyordu

Yine korkmuştı ve tüm bunların nedeni bu adamla yalnız olmasıydı. Yüce Tanrım, tamamen yabancı biriyle evliydi.

"Genelde bu kadar unutkan değilimdir," dedi. "Adınızı hatırlayamadığım doğru, ama bunun tek nedeni telaşlanmış olmamdı."

"Onlara ne söyledin..."

Onun sorusunu bitirmesine izin vermedi. "Sen benim kocamsın, hoşuna gitse de gitmese de."

"Ben senin yasal vasinim," diye değiştirdi, çünkü bu daha çok hoşuna gitmişti.

Omuz silkti. "Vasim olmak için benimle evlendin. Bu anlaşmanın bir parçasıydı, hatırladın mı?"

İçini çekti. "Hatırlıyorum."

Sesi ona sinirli geliyordu. Sadece içinde bulunduğu durumdan pek de olmadığı sonucuna varabildi. Alınmamaya çalıştı. Onun evlenmek istemediğini biliyordu, büyükannesi ona öyle söylemişti. Bu nedenle, Duygularının incinmesi çok saçmaydı. Adamı neredeyse hiç tanıımıyordu. Ayrıca, hâlâ dev korkusuyla savaşmakla meşguldü. Başka endişelere ayıracak zamanı yoktu.

Onun bir centilmen olduğunu nasıl düşünmüştü? Tanrım, ona kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmesini tembihlemişti. Taylor kızardığını hissedebiliyordu. Birden aracın içinin çok karanlık olduğuna şükretti.

Korkuyla yüzleşmek, diye düşündü. Özgür bir kadın bunu , değil mi?

Boğazını temizledi. "William Merritt ile ilk konuştuğunuzda, gözlerinizdeki bakış dikkatimi çekti. Beni..."

"Sana ne yaptım?" diye sordu, onun ani çekingenliğini merak ederek.

"Endişe," diye ağzından kaçırdı. Korktuğunu itiraf etmeyi kendine yediremiyordu. "Karakterimi lekelediğini biliyorum ve bu yüzden ona vurdun,

ama benim hakkımda o tatsız şeyleri söylemeden önce ondan hoşlanmadığınız hissine kapıldım. Bu doğru mu? Ondan daha önce de mi hoşlanmıyordunuz..."

"Orospu çocuğundan nefret ediyorum."

Bundan daha açık sözlü olamazdı, diye düşündü. Kendini gülümserken buldu ve nedenini anlayamadı. Endişesi onu aptallaştırıyordu, diye düşündü. "Benimle bu yüzden mi evlendin? Geçmişteki günahları için kardeşinle ödeşmeyi mi düşünüyordun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Paraya ihtiyacım vardı. Büyükannen bana geri çeviremeyeceğim bir teklif yaptı. Ödeşmek de ek bir teşvikti. Taylor, muhtemelen bu anlaşmanın nasıl işleyeceğini tartışmalıyız. Şimdiye kadar zamanımız olmadı."

"Tartışacak bir şey yok. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Evlenmek istemediğini biliyorum. Gördüğünüz gibi, büyükanne min sizi bu kadar çekici bulmasının nedenlerinden biri de bu."

O görmedi. "Evlenmek istemediğim için mi beni seçtin?" "Evet."

Ayrıntıya girmed i.

"Bu hiç mantıklı değil, Taylor."

"Bana mantıklı geliyor," diye çıktı. "Özgür olmak istiyordum ve seninle evlenmek bu amacımı güvence altına alacaktı. Kesinlikle evlenmek istemiyordum. Ama Malcolm Amca yönetimi devralmak için bekliyordu ve Madam'la de o öldüğünde beni kendi seçtiği biriyle evlenmeye zorlayacağını biliyorduk. Artık amcama karşı yasal korumam var," diye ekledi başını sallayarak. "Çünkü senin adını taşıyorum. Nedir bu arada?" "Ross,"

diye yanıtladı. "Lucas Ross."

Bu ismi daha önce duyduğunu hâlâ hatırlamıyordu. Ancak bu gerçeği kabul etmek niyetinde değildi. Onun bir kadın olduğunu düşünecekti. tam bir embesil. "Evet, tabii ki. Lucas Ross. Şimdi hatırladım," pervasızca yalan söyledi. "Çok... Amerikan bir isim, değil mi?"

Kadının bu yorumla ne demek istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tüm bu durum ona gülünç geliyordu. Gelini tarafından hem öfkelenendirilmiş hem de eğlendirilmişti. Tanrım, bu kadınla gerçekten evliydi ve şimdi düşününce onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. İnanılmaz derecede yakışıklı bir kadın olması dışında. Ve kendi kendine, bunun onun için hiç önemli olmaması gerektiğini söyledi.

"Günümüzde ve bu çağda, hiçbir kadın kendi dışında evlenmeye zorlanamaz" dedi.

Pek de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkardı. "Belki Amerika'da bu doğrudur, ama İngiltere'de değil," diye cevap verdi. "Söz konusu olan mülkler, fabrikalar ve tröstler olduğunda kesinlikle değil. Bilmediğiniz ve gerçekten gerekmeyen başka durumlar da var efendim. Şunu söylemek yeterli ki Madam Seni seçti çünkü pazarlığın sonunu getirip gideceğini biliyordu. Boston'a vardığımızda, ben tamamen iyi olacağım. Tereddüt etmiyorsun, değil mi?"

Kadının sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Hayır," diye cevap verdi. "Fikrimi değiştirmedim."

"Güzel." Kelimeyi söyledi. Lucas ondan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ona kadın denebilecek kadar yaşlı olduğunu bile düşünmüyordu. Çok gençti, çok masum görünüyordu. Onun bir kadın olduğundan emin olmak onun göreviydi. Boston'a sağ salım varır, onu oradaki hukuk danışmanlarına teslim eder ve sonra bırakır.

Plan ona gayet iyi geldi. "Yasal danışmanlarınız dışında bakımınızı üstlenecek kişiler var mı?"

"Benim bakımımı üstlenmek mi? Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım Bay Ross."

Sesi öfkeli geliyordu. Lucas gülümsedi. Belli ki kötü ifade edilmiş sorusuyla onu kızdırmıştı. Yine de kızın öfkeli tepkisinde herhangi bir korku duymamıştı ve bu bilgiyi ileride kullanmak üzere bir kenara not etti. Taylor öfkelenendiğinde korkmayı unutturdu.

Ve korkuyordu da, ondan korkuyordu. Onu balo salonunda kendisine doğru yürürken gördüğü andan itibaren kapana kısılmış bir tavşan kadar korkmuştu. Oysa o da rahatlamayı fark etmemiş miydi? Bu hiç mantıklı değildi. Aynı anda hem korkup hem de nasıl rahatlayabilirdi ki?

"Boston'da yaşayan akrabalarınız olup olmadığını soracaktım," dedi.

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi. Söz konusu akrabalarının sadece iki yaşında olduğu gerçeğini kasıtlı olarak eklemedi. Bunu özellikle bilmesine gerek yoktu.

"Güzel."

Sesi rahatlamış gibiydi. Sinirlenmemeye çalıştı. "Amerika'da kadınların çocuk gibi bakılmaya ihtiyacı mı var?"

"Bazıları öyle," diye tahmin etti.

"Yok," diye açıkladı. "Kendi kendime çok yeterim. Ancak, bir kenara Beni bekleyen akrabalarım ve mali danışmanlarımın yanı sıra Boston toplumuna uyum sağlamamı kolaylaştırmak isteyen başka bankacılar da var. Eminim birileri bana çoktan uygun bir konaklama yeri bulmuştur. Eviniz nerede efendim?"

"Bana efendim demeyin. Benim adım Lucas."

"Benim adım Taylor." Tanrım, bunu zaten biliyordu. "Demek istediğim Bana Taylor demene izin veriyorum. Vahşi doğada bir yerde çiftliğiniz var, değil mi?"

Sesi yine endişeli geliyordu. Lucas onu rahatlatmak istiyordu ama bunu nasıl başaracağını bir türlü kestiremiyordu. Genç bir tay kadar ürkekti. Taylor onun yanında bu kadar çekingen davranmaya devam ederse Amerika yolculuğunun sonsuza kadar süreceğine karar verdi.

"Büyükannen sana ayrıntıları anlatmadı mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Zaman yoktu. Anladığım kadarıyla sizinle epey zaman geçirmiş. O ölmeden önce onu birçok kez ziyaret etmişsiniz."

sana evlenme teklif karar verdim. değil mi?"

"Evet."

"İskoçya'dan ancak bu öğleden sonra dönebildim. Siz oradaydınız, bekliyordunuz ve Madam bakanın başka bir iş için geç kaldığını söyledi. Soru yağmuruna tutsaydım çok üzülürdü."

"Yani hakkımda hiçbir şey bilmeden benimle evlendin?"

"Madam kabul edilebilir olduğunuzu söyledi," diye yanıtladı Taylor.

"Madam sana geçmişimden bahsetmediyse, sen de benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun, ama Boston'a vardığımızda birbirimizi görmeyeceğimize göre, bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Sanırım öyle değil." O zaman kadının daha önceki sorusunu yanıtlamaya karar verdi. "Montana Territory denilen bölgede, vadinin kenarına yakın bir yerde çiftliğim var. Issız bir yer, altına hücum sona erdiği için nüfus seyrek ve çevredeki tek kasaba sadece iki sokak genişliğinde ve uzunluğunda. Oradan nefret edersiniz."

"Neden nefret edeceğimi düşündün ki?" diye sordu.

"Oradaki tek topluluk, Rosewood'dan gelen gazeteyi okumak için Pazar günleri bakkalın önünde toplananlar. Herhangi bir parti ya da balo yok. Hayatta kalmak orada toplumdan çok daha önemli."

"Ve seni cezbeden şey bu mu?" Adam ona cevap vermedi. "Kasabanın adı ne?"

"Kefaret."

harika geliyordu. "Bir insan orada kaybolabilir mi? Bir gün boyunca yürüyüp başka kimseyi görmemek için yeterli alan var mı?"

Sorusunu tuhaf bulduysa da söylemedi. Araba, yükleme rıhtımına giden caddenin yakınında sallanarak durdu. Binecekleri geminin adı *Zümrüt*'tü, nehrin ortasına demirlemiş iki tonluk kürekli bir vapurdu. Küçük bir buharlı tekne yolcuları gemiye taşıyacaktı.

Taylor bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Saat sabahın birini çoktan geçmişti ama yine de sokaklar ve kaldırımlar hareketliydi.

Önlerindeki tüm vagonların, posta arabalarının ve arabaların mektupları, paketleri ve yolcuları boşaltması nedeniyle arabalarının daha fazla ilerlemesi engellendi.

"Bavullarımız zaten gemide mi?" diye sordu. "Yoksa onları bu dağınıklığın içinde mi bulmalıyız?"

"Zaten kamaramızdalar."

"Bizim kamaramız mı? Ayrı kamaralarımız yok mu efendim?"

Tekrar paniklememek için kendini zor tutuyordu. Lucas şu anda ona hiç dikkat etmiyordu ve bunun bir lütuf olduğunu düşündü. Solgunlaştığını biliyordu.

Kendini baygın hissetti. Adam onun yatağını paylaşmayı mı bekliyordu? Tanrım, bu iğrenç olasılığı hiç düşünmemiştir.

Lucas kapının kilidini açıp örtüyü geri çekti ve ona döndü.

"Büyükkannen kütükte aynı kamarayı paylaştığımızın gösterilmesinde ısrar etti, Taylor. Sadece bir rezervasyonun istedi. Yolun geri kalanını yürümek ister misin?"

Kaçacak gibi hissetti. Onun yerine başını salladı. Adam araçtan indi, sonra da ona yardım etmek için döndü. Kadın pelerinini geride bırakmıştı. Giysiyi almak için arkasına uzandı, eldivenlerinin yerde olduğunu gördü ve onları da aldı, sonra da pelerinini giymesine yardım etmek için döndü. Taylor eldivenlerini giymediğine şaşırılmış görünüyordu ve onları aceleyle cebine koydu. Adamın kendisine karşı son derece düşünceli davrandığını biliyordu ve bu gerçek kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Belki o kadar da barbar biri değildi.

"Neden bu kadar uzun olduğunu fark

etmedim?"

Sözcükler ağızından çıkana kadar soruyu sorduğunu fark etmemişti ve onları geri alamadı.

"Sen büyükkannenin yatağının yanındaki basamakta duruyordun. Ben

durmuyordum."

Onun açıklamasını zar zor duydu. Ona bakmakla meşguldü. Harika bir gülümsemesi vardı. Güzel beyaz dişleri de gözünden kaçmamıştı. Tanrım, yanağının kenarında bir gamzesi bile vardı. Eğer bu çekici değilse, neyin çekici olduğunu bilmiyordu. Serseri düşüncelerinin üzerine küçük bir iç çekti.

Aşağı baktı, onu kendisine bakarken yakaladı ve ona ne olduğunu merak etti. Kızarıyordu. Ne kadar masum diye düşündü. Taylor büyülenmiş, neredeyse sersemlemiş görünüyordu. Onun nesi vardı böyle?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok yakışıklısın," diye kaçırdı. Ona gerçeği söylediğine hemen pişman oldu. Ona karşı öfkeli görünüyordu. Kadının yüzü sanki yanıyordu. Tanrım, keşke daha dünyevi, daha sofistike biri olsaydım diye düşündü. "Tabii ki erkekler konusunda berbat bir yargıcım," diye ekledi aceleyle. "Muhtemelen bunu şimdiye kadar anlamışsındır."

"Nedenmiş o?"

Şimdi öfkelenmişti. "William'la evlenecektim," diye hatırlattı ona.

Omuz silkti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Sanırım tüm erkeklerden nefret etmeliyim."

Güldü. "Birinden nefret etmek için çok gençsin."

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Dünyadan nefret edecek kadar yaşlı."

Bu konuyu tartışmayı bitirmişti. Lucas onun elini tuttu ve yürümeye başladı. Ona ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldı. Neyse ki köşeye yaklaştıkça kalabalık artıyordu ve o da yavaşlamak zorunda kaldı.

Elini sıkıca kavramıştı. Taylor kendini güvende hissetti. Bu ilginç bir duyguydu, aslında son derece hoştu, çünkü kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

uzun bir süre. Her şey çok daha parlak görünüyordu.

Karmaşanın içinden yollarına devam ettiler. İskelede ışık ve hareketlilik vardı. Sandıklar ve bavullarla dolu arabalar rıhtımda başıboş duruyordu. caddenin ortasında. Satıcılar fiyatlarını haykırıp mallarını sallayarak engellerin etrafından dolanırken, çiftler bilet gişesinin önündeki bekleme kuyruğunda birbirlerine sokuldular. Yankesiciler kalabalığın arasına dalıp çıkıyordu, bazıları sekiz yaşında küçük, bazıları seksen yaşındaydı ama kimse Taylor'a tükürük mesafesinde yaklaşamıyordu. Lucas buna izin vermezdi. Erkekler aval aval baktı. Ama dokunmadılar. Birkaç beyefendinin kendisine baktığını fark etti ve resmi kıyafetinin tüm dikkatleri üzerine çektiğini düşündü. Boştaki eliyle koyu renk pelerini kendine doğru çekti ve kenarlarını göğsünde birleştirdi.

Lucas hareketi fark etti. "Üşüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Dikkat çekmemeye çalışıyorum," diye açıkladı. "Seyahat için uygun giyinmedim," diye ekledi adam ona bakmaya devam edince.

Ne giydiğinin bir önemi olmayacağına karar verdi Lucas. O giyemezdi. görünüşünü değiştirdi. Kıvrırcık saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Bir çayır buğdayı sapı kadar saf bir altın rengine olan saçları, tesadüfen ona doğru bakan herkes için bir fener gibiydi. Taylor orta boyluydu ama yine de uzun boylu, muhteşem bir prenses gibi duruyordu. Yürüyüşünde de belirgin bir duygusallık vardı, Lucas bunu hemen fark etmişti ve bunlar sadece birkaçıydı

Onun dikkatleri üzerine çekmemesinin mümkün olmadığına inanmasının yüz kadar nedeni vardı. Çok güzeldi ve o kocaman mavi gözleriyle bir adama doğrudan baktığında, adam da ona bakmaktan başka bir şey yapmaya çalışmaktan vazgeçebilirdi. Taylor dilenci pantolonu ve büyük boy bir erkek gömleği giymiş olsa bile, yine de dikkatleri ve şehvetli bakışları üzerine çekerti.

Onun gördüğü ilgiden en az onun kadar hoşlanmıyordu. O hissetti sahipleniyor ve nedenini anlayamıyordu. Ona verdiği tepki hiç mantıklı değildi ama yine de onu koruma ihtiyacı onu oldukça bunaltmıştı. Kahretsin, zar zor

onu tanıyordu. Yine de ona aitti. Artık onun karısıydı. Peki Tanrı aşkına bu konuda ne yapacaktı?

Adam ona ters ters bakıyordu. Onun ruh halinin hava durumu kadar aykırı ve öngörülemez olduğuna karar verdi.

"Balodan sonra elbisemi değiştirmeliydim," diye açıkladı söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için.

"Bunun bir faydası olmazdı."

Sesi asık suratlıydı. Yine de kaşları çatıktı Taylor'ın. hoşnutsuzluğunun odağının şimdi metal otostop direklerine yaslanmış bir grup genç adam üzerinde yoğunlaştığını fark etmekten mutluydu.

Ancak adamın ruh halindeki ani değişiklik hakkında spekülasyon yapmakla vakit kaybetmedi çünkü o sırada köşeyi döndüler ve uzaktan Zümrüt'ü gördü. Nefesi boğazında düğümlendi. Gemi muhteşem bir manzaraydı. Ay, kudretli geminin üzerine altın bir parıltı yayıyor ve onu mistik bir boyutta gösteriyordu. Mersey'in çalkantılı dalgalarının beyaz köpüklü şapkaları geminin kenarlarına çarpıyordu ama gemi hiç hareket etmiyor gibiydi. *Zümrüt* bir dağ kadar sağlam ve Pazar sabahı bir vaiz kadar misafirperver görünüyordu.

Taylor gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı. Durdu ve hayranlıkla bakmaya . "Çok güzel değil mi, Bay Ross?"

Kadının sesindeki merak, adamın gülümsemesine neden oldu. Gemiye baktı, sonra tekrar ona döndü. "Evet, çok güzel," diye onayladı.

"En az beş bin ton ağırlığında olmalı."

"Tam olarak iki değil," diye düzeltti. "Kilisede değiliz, Taylor. Fısıldamana gerek yok."

Fısıldadığını fark etmemişti; kendi davranışına güldü. "Çok heybetli görünüyor, değil mi?" dedi daha yüksek bir ses tonuyla.

Lucas onun hevesini kırmak istemiyordu. Daha büyük, daha etkileyici gemilerde yelken açmıştı ama kızın yüzünde gördüğü zevk ifadesi onu

Bu bilgiyi kendine sakla.

Taylor tam bir bilmeceye dönüşüyordu. Onun son derece varlıklı bir aileden geldiğini biliyordu ve bu nedenle her türlü avantaja sahip olduğunu varsayıyordu. Yine de şimdi sanki bu büyük şehre ilk yolculuğuymuş gibi davranıyordu. Taşralı bir çiftçi kızı değildi, ama eğer öyle davranmıyorsa lanet olsun.
bir tane gibi.

Onu kendisine bakarken yakaladı. "Aval aval bakıyor muyum, Bay Ross?" "Birazcık."

Gülümsedi. "Korkarım pek kültürlü değilim," diye itiraf etti.

"Daha önce hiç İngiltere'den ayrılmadınız mı?"

"İskoçya'ya pek çok kez gittim," diye cevap verdi. "Ama hiç okyanusa . Bu deneyimi yaşamak için sabırsızlanıyorum."

"Umalım da seni deniz tutmasın."

"Oh, yapmayacağım. Ben çok güçlü bir kadınıam," diye övündü Taylor.
"Asla hastalanmam."

Ona inanmadığını belli eden bir bakış attı. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Büyükbabam Taylor ve kayınbiraderi Andrew, orijinal *Emerald* gemisiyle denize açılmışlar. Andrew macerayı hatırlayamayacak kadar küçüktü ama büyükbabam gemideki yaşam ve Kara Harry adındaki kötü şöhretli miyop korsanla olan arkadaşlığı hakkında hikâyelerle doluydu. Onu hiç duydunuz mu Bay Ross?"

Lucas başını salladı. "Büyükbaban ve amcan başka bir *Zümrüt*'e yelken açtığını biliyorlar mı?"

"Andrew Amca'ya söyledim ve o da onayladı. Büyükbaba Taylor on yıl önce öldü, ama kalbimde onun bildiğinden eminim. İnanıyorum ki bana göz kulak oluyor. İsterseniz ama ben onu koruyucum olarak görüyorum. Bana bir şey olmasına izin vermez."

Deli bir kadınla evliydi. Lucas ne diyeceğini bilemedi.

Böyle aptalca inançlara karşı. O gerçekçiydi. Belli ki o değildi. Böyle bir saflık onu vahşi doğada öldürebilirdi. Ama o Montana Bölgesi' gitmiyordu, diye hatırlattı kendine. Boston'a gidiyordu. Orası medeniydi ve biraz da güvenliydi.

Yine de onun düşüncesine göre, kızın bir hayalete değil, canlı bir koruyucuya ihtiyacı vardı. "Andrew amcanın bildiğini mi söyledin? Bu onun hayatta olduğu anlamına mı geliyor?"

"O hâlâ hayatta," diye cevap verdi. "İskoçya'nın dağlık bölgesinde yaşıyor. Ailenin yüz karası sayılır," diye ekledi sesinde büyük bir gururla. "Madam sık sık küçük kardeşinden aşırı etkileneceğimden endişelenirdi."

Artık köşeyi dönen trafik tarafından sıkıştırılmışlardı ve posta arabaları boşaltılana kadar daha fazla ilerlemeleri imkânsız olduğu için Lucas'ın sohbete devam etmek için bir bahanesi vardı. Gelininden etkilenmeye başlamıştı. Ailesi ve geçmişi hakkında son derece açıktı. Dürüstlüğü ferahlatıcıydı. Söylediği her kelimeyi korumaya alışkındı. dedi. Kendisi ve ailesi hakkında ne kadar az insan bilgi sahibi olursa, herkes için o kadar iyi olacaktı. Taylor farklı düşünüyor gibi görünüyordu. Her düşüncesini anlatıyordu ya da ona öyle geliyordu.

"Büyükannen neden kardeşinden etkileneceğin konusunda endişeliydi?"

"Neden mi? Çünkü o tuhaf biri," diye cevap verdi.

Lucas söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

"Büyük amcam harika bir öğretmendir ve bana pek çok değerli ders verdi."

"Ne gibi?"

"Bana piyanoyu nasıl büyük tarzda çalacağımı öğretti."

Gülmedi. "Sanırım bu Boston'daki oda işe yarayacak."

Sesi onu biraz küçümser gibiydi. "Ayrıca bana silahlar ve tüfekler hakkında her şeyi öğretti Bay Ross. Amca

Andrew saygın bir koleksiyoncu. Eğer sınırda yaşayacak olsaydım, kendi başımın çaresine bakabilirdim," diye ekledi. "Beni iyi eğitti efendim. Gördüğünüz gibi, onun dersleri bana hem cila hem de pratiklik kazandırdı."

"Bir adamı vurabilir misin?"

Cevap vermeden önce uzun bir dakika tereddüt etti. "Sanırım yapabilirim," dedi. "Duruma göre değişir."

"Neye bağlı?" Gülümsemekten kendini alamadı. Bırakın ateş etmeyi, onun bir silah tuttuğunu bile hayal edemiyordu.

Onun kendisiyle dalga geçtiğini düşündü. Yoksa neden gülümsesin ki? Kendi vardığı sonuca tepki olarak omurgası sertleşti.

Kendi pozisyonunu açıklarken sesi otorite doluydu. "Duruma göre değişir. Sevdığım birini koruyor olsaydım, kesinlikle birini yaralayabilirdim. Bunu istemezdim," diye ekledi aceleyle. "Ama yapardım. Peki ya sen?" diye sordu. "Bir başkasını daha adamın hayatı?"

Cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Gözümü kırpmadan."

Taylor'ı endişelendiren şey ne söylediğinden çok nasıl söylediği idi. Hava durumu hakkında konuşuyor olabilirlerdi, kadar gerçekçi bir tavır takınmıştı ki. Bu sinir bozucuydu. "Daha önce adam öldürdün mü?" diye sormaktan kendini alamadı.

Gözlerini göğe doğru devirdi. "Güney'e karşı savaştaydım, Taylor. Tabii ki öldürdüm."

"Görev için," dedi rahatlamış bir şekilde. "Eyaletler arasındaki çatışma hakkında her şeyi okudum."

"Demek adını büyükbabandan almışsın."

Konuyu değiştirmek istediği belliydi. Kadın onu ağırlamaktan mutluluk duydu. "Evet."

Başını salladı, konuyu kapattı, sonra elini sıkıca tuttu ve tekrar yürümeye başladı. Kalabalığın arasından ite kaka ilerledi. Bir yandan nereye gittiğine dikkat etmeye, bir yandan da bakışlarını gemiden ayırmamaya çalışıyordu. İki kez tökezledi. Lucas ikinci seferinde fark etti. O zaman yavaşladı ve kalabalık iyice bastırmaya başladığında kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti.

Buharlı vagonun içindeki yolcu kalabalığının ortasında yan yana durup *Zümrüt*'e doğru yola çıktıklarında, yaptığı şeyin büyüklüğü tüm gücüyle yüzüne çarptı. Dehşete kapılmış olmalıydı. Genelde bir eylem planı üzerinde eski bir tespih boncuğu kadar yıpranana kadar endişelenirdi ama bu kez ne tek bir tereddüt ne de ikinci bir düşünce vardı. Madam evliliği önermiş, Taylor da bu fikre hemen uymuştu. Olan olmuştu.

Memnundu. Anavatanından ayrıldığı için üzölmüyor ya da pişmanlık . Kıyıya doğru dönüp bakmıyordu bile. diğer bazı genç bayanlar ne yapıyordu. Kadınlardan biri mendiliyle gözlerinin kenarlarını silmeye çalışıyordu. Bir diğeri açıkça ağlıyordu. Taylor'ın tepkisi ise tam tersiydi. Gülmek istiyordu, sevincini zorlukla bastırıyordu. Yaptığı şeyin doğruluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Lucas hâlâ kolunu onun omuzlarına dolamıştı. Onun sıcaklığından biraz daha faydalanmak için daha da yaklaştı. Başını onun omzuna yaslamak istiyordu. Eskortunun yanında kendini güvende hissediyordu; onu henüz kocası olarak düşünemiyordu ve zaten yakında ayrılacakları için bunun pek de önemli olmadığını düşünüyordu.

Taylor bebekleri düşündü. Yakında onları tekrar kucağına alabilecekti. Onları tanıyıp tanıyamayacağını merak ediyordu. Onları son gördüğünde emeklemiyorlardı bile. şimdi yürüyor ve konuşuyor olmalıydılar ve Tanrım, heyecanını zorlukla kontrol altına alabiliyordu. Gözlerini kapadı ve sonunda yola çıktığı için şükran duası etti, sonra da başlamak üzere olduğu yeni hayatın beklentisiyle bir dua daha etti.

Boston'a varır varmaz küçük kızları toplayacak ve sonra onları güvenli bir yere götürecekti. Onları Malcolm Amca'nın asla bakmayı düşünmeyeceği bir yere saklayacaktı.

Aklına bir fikir parıltısı geldi. Kefaret. Benim, ama o sevdi
Bunun sesini. sığınak bu olabilir miydi? Küçük bir iç . Kefaret.

Bölüm 3

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Tatlı merhamet, asaletin gerçek nişanıdır.

-William Shakespeare,

Titus Andronicus

Leydi Victoria Helmit kendini öldürmeye çalışıyordu.

Şaşırmamalıydı, çünkü Tanrı biliyordu ki, tıpkı ailesinin tahmin ettiği gibi hayatını kesinlikle berbat etmişti.

Ah, keşke onu şimdi görebilselerdi. Bir güzel gülerler, sonra da memnuniyetle dudaklarını büzerlerdi. Asi, hesapsız kızları her beklentilerini yerine getiriyordu. Kendini okyanusa atabilmek için iyi bir dayanak bulup parmaklıklara tırmanacak kadar bile ağlamayı bırakamıyordu. Victoria söyledikleri her şey ve daha fazlasıydı. O aynı zamanda bir korkak olduğunu da kanıtlıyordu.

Dışarıdan bakanlar için her şeye sahip bir kadın gibi görünüyordu. Görünüşüne bakılırsa tanrılar tarafından kutsanmıştı. Koyu kumral saçları, parlak ve yeşil gözleriyle dikkat çekici derecede güzeldi.

İrlanda'nın bahar çimenleri. Rengi ailesinin anne tarafından geliyordu. Büyükannesi Aisley, County Clare'den gelmişti. Victoria'nın yüksek Elmacık kemikleri ve asil özellikleri de anne tarafından geliyordu. Onun

Büyükbaba Fransa'nın kuzeyindeki küçük bir eyalette doğmuş ve büyümüştü. Büyükannenin akrabaları, Fransız'ın adını bile şehvetli, yüksek sesli bir kabalık turuna girmeden konuşamadığından ve Büyükbabanın ailesi de iyi olmayan, içkilerini asla tutamayan İrlandalılardan aynı şiddetle nefret ediyordu, iki uyumsuz aşık evlendiğinde, tarafsız topraklar olarak adlandırdıkları İngiltere'ye yerleştiler.

Büyükannesi ve büyükbabası hayattayken Victoria'nın üzerine titrenirdi. Büyükbabası, drama yeteneğini ve Shakespeare sevgisini ondan aldığıyla övünmeyi severdi ve büyükannesi de çabuk öfkelenmesini ve tutkulu doğasını ondan aldığı iddia etmekten aynı derecede mutluydu.

Ancak Victoria ailesinin gözbebeği değildi. olsaydı onu sokağa atmazlardı. Onları utandırmış ve rezil etmişti. Onu gördüklerinde iğrendiklerini ve tiksindiklerini söylediler. Ona akıllarına gelebilecek her türlü aşağılık ismi takmışlardı ama Aklına takılan ve hafızasında tekrar tekrar çalan şey, kendisinin bir aptal olduğu ve her zaman da öyle kalacağı iddiasıydı.

Bu konuda haklıydılar. O bir aptaldı. Victoria gerçeği alçak sesle, hıçkıra hıçkıra ağlayarak kabul etti. Hemen başka bir ses çıkarmamak için kendini durdurdu ve hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için aceleyle önce soluna, sonra sağına baktı. Saat sabahın üçünü geçiyordu. *Zümrüt*'teki diğer yolcular derin uykudaydı ve belli ki mürettebat da başka işlerle meşguldü.

Ya şimdi ya da asla. *Zümrüt* üç gecedir denizdeydi. Su daha fazla derinleşmeyecekti ve eğer bu işi yapacaksa, Tek başına olduğu için bunun mükemmel bir fırsat olduğuna inanıyordu.

Bu düşüncesinde yanılmıştı. Lucas kapının diğer tarafında duruyordu. ve onu izledi. Tanrı aşkına, bu aptal kadının ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu.

Sonra başka bir ses duydu. İpeğin ipeğe sürtünmesiydi bu. Döndü ve Taylor'ın merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Onu göremiyordu ve o da orada olduğunu, gölgelerden onu izlediğini bilmesine izin vermedi. Taylor

Gecenin bir yarısı güvertede gezinerek peşinde olduğunu öğrenmek istiyordu

Hıçkırarak ağlayan kadın tekrar dikkatini çekti. Kadın ağır bir sandığı güvertede taşımak için mücadele ediyordu.

Victoria ağlamaktan halsiz düşmüştü. Arabayı hareket ettirmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu.

sandığı parmaklıklara kadar taşıdı. Ayakları kurşun gibiydi. Sonunda sandığın tepesine çıkmayı başardı ve ardından parmaklıklara tutundu.

Üzerinden atlamaya hazırды

Bir bacağını yeterince yükseğe kaldırabilirse yan tarafa geçecekti. Elleri şimdi parmaklığı sıkıca kavramıştı ve beyaz kombinezonları teslim bayrağı gibi dalgalanıyordu. Orada sadece bir ya da iki saniye durdu ama bu ona sonsuzluk gibi geldi. Şimdi dehşet ve yenilgiyle açıkça hıçkırıyordu. Yüce Tanrım, bunu yapamazdı. Bunu yapamazdı.

Sandıktan indi, sonra yere yığıldı ve kendini tutamadan ağladı. Ne yapacaktı ki? Tanrı aşkına ne yapacaktı?

"Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için beni bağışlayın ama mümkünse size yardımcı olmak isterim. İyi olacak mısınız?"

Soru fısıltıyla geldi. Victoria karanlığa karşı gözlerini kısarak başını şiddetle salladı.

Taylor yarım ayın sağladığı ışığa doğru bir adım attı. Ellerini önünde kavuşturdu ve mümkün olduğunca sakin davranmaya çalıştı. Genç kadını korkutarak ciddi bir şey yapmasına neden olmak istemiyordu, Çünkü Taylor tekrar atlamaya kalkarsa onu durduracak kadar yakınında değildi.

Kadının gözyaşlarını ellerinin tersiyle yüzünden izledi. Birkaç derin nefes aldı, belli ki soğukkanlılığını biraz olsun geri kazanmaya çalışıyordu.

Tepeden tırnağa titriyordu. Taylor'ın onun gözlerinde gördüğü üzüntü yürek parçalayıcıydı. Taylor, kız kardeşi Marian dışında hiç kimseyi bu kadar çaresiz görmemişti, diye kendi kendine hatırlattı.

Marian, Taylor'ı Malcolm Amca'nın ona ne yapmaya çalışabileceği konusunda uyardığı sabah bu kadar yenilmiş görünüyordu.

Taylor görüntüyü engellemek için kendini zorladı. "Tanrı aşkına ne yapmayı düşünüyordun?" diye sordu.

"Olmak ya da olmamak."

Taylor doğru duymadığından emindi. "?"

Victoria öfkeyle, "Olmak ya da ," diye tekrarladı. "Ben de bunu düşünüyordum."

"Şimdi de bana Shakespeare'den alıntı mı yapıyorsun?" Kadın çıldırmış mıydı?

Victoria'nın sözünün kesilmesine duyduğu öfke, geldiği gibi hızla yok oldu. Artık bitkin düşmüştü, yenilmişti. "Shakespeare'den alıntı yapmak uygun," diye fısıldadı. Devam ettiğinde sesi tüm duygulardan arınmıştı. "Daha fazla kalmak istemiyorum, görüyorsun, ama hayatıma son vermek için yeterli cesareti toplayamıyorum. Lütfen git buradan. Yalnız kalmak istiyorum."

"Seni yalnız bırakmayacağım," diye karşı çıktı Taylor. "Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Bana yardım et."

"konuşmayı kes." Sesi amaçladığından daha keskindi. Kendi disiplinsizliği yüzünden başını iki yana salladı. Kadının şu anda yardıma ihtiyacı vardı, nasihate değil. Bir adım daha öne çıktı. "Size karşı sesimi yükseltmek istememiştim. Lütfen özrümü kabul edin. Gerçekten atlamak istediğinizi sanmıyorum," ekledi aceleyle. "Hayatına son vermeme kararını çoktan verdin. Tam seni durdurmak üzereydin ki korkuluktan aşağı indin. İtiraf etmeliyim ki beni oldukça heyecanlandırdın. Köşeyi döndüğümde seni orada öyle tehlikeli bir şekilde tünemiş görmek." Taylor hatırladıkça ürperdi. Kollarındaki soğukluğu ovuşturdu. "Adın ne senin?"

"Victoria."

"Victoria çok güzel bir isim," dedi Taylor. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadı. Kadını omuzlarından tutup sarsmak istedi. ona biraz anlam kazandırdı. de dürtüsüne yenik düşmedi, ancak

onunla konuşmak yerine. "Lütfen bana ne olduğunu söyle. Size yardım etmek isterim."

Taylor ona doğru bir adım daha attığında Victoria sırtını parmaklıklara dayadı. Köşeye sıkışmış, öldürülmeyi bekleyen bir hayvan gibi görünüyordu. Gözleri dehşetle açılmıştı ve ellerini öyle bir kuvvetle kavradı ki kolları titremeye başladı.

"Kimse bana yardım edemez."

"Siz durumunuzu açıklayana kadar size yardım edip edemeyeceğimi bilemem."

"Eğer bilseydin... bana sırtını döner ve kaçardın," diye tahmin etti Victoria.

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtladı Taylor. "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyleyecek kadar güvenin."

Victoria yüzünü ellerinin arasına gömdü ve tekrar hıçkırmaya başladı. Taylor onun acısına bir an daha tanık olmaya dayanamadı. Tam önünde durana kadar ileri atıldı ve sonra elini uzattı.

"Tek yapman gereken tutunmak Victoria. Gerisini ben hallederim."

Victoria uzun bir süre Taylor'a baktı, kararını vermeye çalışıyordu. Ve sonra, tam Taylor arkadaşlık teklifinin reddedileceğine ikna olmuşken, Victoria onu şaşırttı. Yavaşça, çekingen bir tavırla elini tutmak için uzandı.

Taylor onun ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da kolunu Victoria'nın omuzlarına dolayarak onu korkuluklardan uzaklaştırmayı düşündü. Okyanusla perişan haldeki kadın arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordu; her taraflarının suyla çevrili olduğu düşünüldüğünde bu pek de gerçekçi bir başarı sayılmazdı.

Victoria bir insani şefkat dokunuşuna ve suçlayıcı olmayan bir teselli sözüne o kadar muhtaçtı ki, kendini kelimenin tam anlamıyla Taylor'ın

Kolları neredeyse ikisini de deviriyordu. Taylor çabucak dengesini sağladı. Victoria onun omzuna yaslanmış kontrolsüzce ağlıyordu. Taylor'dan bir ya da iki santim daha uzundu ve kadını teselli etmek biraz zor olsa da kesinlikle imkânsız değildi. Taylor yatıştırıcı olduğunu umduğu bir hareketle onu okşadı. Onu sakinleştirmek için başka bir şey yapmaya çalışmadı. Victoria'nın belli ki ağlamaya ihtiyacı vardı. Taylor'a göre ağlamak iyileşmenin ilk adımı olabilirdi. Marian hiç ağlamazdı ve Taylor belki de onun bu kadar kırılgan ve sert bir kadın olmasının nedenlerinden birinin bu olduğunu düşündü.

Victoria'nın hıçkırıklarının Taylor'ı sinirlendirmesi uzun sürmedi. Tarafsız kalmaya çalışsa da böylesine yürek parçalayıcı bir ıstıraptan etkilenmeden duramadığını fark etti ve birkaç dakika içinde gözyaşları kendi görüşünü de bulanıklaştırmaya başladı.

Victoria, Shakespeare'in trajedilerinden çok sayıda alıntıyla karışık tutarsız kelimeler ve cümleler geveliyordu, ama adama güvendiğini, onu gerçekten sevdiğini ve onunla evleneceğine tüm kalbiyle inandığını itiraf ettiğinde, Taylor nihayet çaresizliğinin ardındaki nedeni anladığını düşündü.

Hamileydi.

Taylor iyice sinirlendi. "Yüce Tanrım, hepsi bu mu?" diye bağırdı. "Bir bebeğin olacak, değil mi? Korkunç bir suç işlediğini sanmıştım."

"Bu iğrenç bir şey," diye feryat etti Victoria.

Taylor yüksek sesle, kadınlara yakışmayan bir çıkardı. "Hayır," diye karşı çıktı. "Sana yalan söyleyen ve masumiyetinden faydalanan adamı öldürmek çok iğrenç olurdu," dedi ona. İç çekmek için durakladı. "Ama belki de o kadar da iğrenç olmazdı."

"Hayatım bitti."

Taylor öfkesini kontrol altına almak için kendini zorladı. Zavallı kadın muhtemelen kendisine yöneltilen suçlamalara yeterince maruz kalmıştı. Bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Ona söyleyecek olumlu bir şey. Bir şeyler bulması birkaç dakikasını aldı.

"Yaşadığın hayat sona erdi, evet, ama şimdi yeni bir hayata başlayacaksın. Gel, otur ve kendini toparla."

Victoria ağlamaktan gevşemiş ve bitkin düşmüştü. Taylor onu gezinti güvertesinin yanındaki duvara dayalı bir banka götürdü.

Victoria , eteklerini düzeltti ve sonra ellerini kucağında birleştirdi. Başı kederle öne eğilmişti.

Lucas, yakın tehdidin sona ermesinden memnun, hâlâ onları izleyebileceği ama mahremiyetlerini bozmayacağı doğru ilerledi.

Taylor oturamayacak kadar telaşlıydı. Victoria'nın önünde bir ileri bir geri volta atıyor, bir yandan da sorunu kafasında evirip çeviriyordu.

"Bu adamı hala seviyor musun?"

"Hayır." Cevabı kesindi.

Taylor başıyla onayladı. "Güzel," diye açıkladı. "O sevmeye değmez," diye ekledi. "Amerika'da size sığınak sağlayacak akrabalarınız var mı?"

"Hayır. Oraya gitmeyi planlamamıştım. Tüm paramı bir yatak satın almak için harcadım. Kıyafetlerimi yanımda taşımamın tek nedeni babamın onları kaldırırma attı."

"Ailen seni mi attı?" Taylor dehşete düşmüştü.

Victoria başını salladı. "Onları suçlayamam. Ben bir hayal kırıklığı oldum."

"Onları kesinlikle suçlayabilirim," diye karşı çıktı Taylor. "Onlar senin ailen. Senin yanında durmaları gerekirdi. Büyükanнем de benim yanımda dururdu."

Victoria, "Eğer hayatta olsaydı, büyükanнем de benim yanımda olurdu," dedi.

"Peki ya senin durumundan sorumlu olan adam? Onun çocuğunu taşıdığını biliyor mu?"

"Evet."

"Ve?" Kadın devam etmeyince Taylor dürtükledi.

"Bu işe karışmak istemiyor."

"Bu karar için biraz geç değil mi?"

"Leydi Margaret Kingsworth ile evlenmek istiyordu. Büyük bir çeyizi var."

Taylor'ın merakını cezbetmişti. Leydi Margaret'i tanıyordu ve bu alçağın kim olduğunu merak ediyordu.

"Kim bu adam..."

"Onun adını asla söylemeyeceğim." İnkârını haykırırcasına söyledi.

Taylor onu yatıştırmak için acele etti. "Sana bir daha asla sormayacağım," diye söz verdi. "Onu hâlâ sevmediğinden emin misin?"

"Onda ne gördüğümü şimdi hayal bile edemiyorum. Ona kulak vermeliydim. William'ın tavsiyesi, çünkü o şöyle yazmıştı: 'Ölçülü sev; uzun aşk böyle yapar; çok hızlı da çok yavaş gibi geç gelir.'"

Tanrım, yine Shakespeare'den alıntı yapıyordu. Ve ağlıyordu. Taylor sabrını korumaya çalıştı. Bu çok zor bir görevdi. "Geçmiş geçmişte kaldı, Victoria. Daha önce yapılmış olanları geri alamazsınız. Artık geleceğe bakmalısın."

"Benimle evleneceğine tüm kalbimle inandım."

Taylor, Shakespeare'in sözlerini perişan haldeki kadına çevirerek, "Birçok iyi idam kötü bir evliliği önler," dedi.

Victoria ilk kez gülümsedi. "Bana söylediği yalanlar yüzünden onun asıldığını görmek istediğime inanıyorum. Yine de ben gönüllü bir katılımcıyım."

"Sen saftın ve o da bundan sonuna kadar faydalandı. Adam tam bir yılan." "Hatamdan ben de eşit derecede sorumluydum."

Taylor yardım edemedi ama kadına hayranlık duydu çünkü sorumluluğunu üstlenmişti. Başka kimseyi suçlamıyordu, onu baştan çıkaran domuzu bile. Tam ona hayran olduğunu söyleyecekti ki Victoria ona kim olduğunu sordu.

"Adın ne senin?"

"Taylor."

"Taylor mı? Leydi Taylor

mı?" "Adımı duydunuz

mu?"

"Evet, herkes sizi duydu leydim." "Neden?"

Taylor sordu.

"Aşağılanma... Tanrım, bu kadar hassas bir konudan bahsetmemeliydim."

Taylor'ın omuzları çöktü. İngiltere'deki herkes onun rezil olduğunu biliyor muydu? "Bu bir aşağılanma değildi. Bu benim için bir lütuftu. endişeliyim." Tanrım, Londra'dayken bu sözleri kaç kez söylemişti? En az yüz kez, diye düşündü.

"Onu hâlâ seviyor musun?" Victoria sordu.

"Onu hiç sevmedim," diye itiraf etti Taylor. "Bunu şimdi anlıyorum. Kardeşiyle evlendim," diye ekledi Victoria şaşkın şaşkın bakarken başını sallayarak. "Ben de onu sevmiyorum," diye itiraf etti. "Ama onu çekici bulmaya başladığımı itiraf etmeliyim. ona. Yine de o bir erkek ve bu nedenle muhtemelen bir alçak. Çoğu öyledir. Ama benim kocam onurludur. Bu özelliğini zaten fark etmiştim."

Victoria, "Belki de sonunda ona aşık olursun," diye önerdi.

Boston'a vardıkları anda Lucas'ın onu terk edeceğini düşünmek ne kadar da korkunç bir düşünceydi. "Belki de," dedi yüksek sesle, böylece Victoria geçerli bir umut sunduğuna inanıyordu.

Taylor gidip yeni arkadaşının yanına oturdu. Konuyu nazikçe Victoria'nın hassas durumuna çevirdi.

"Bu gece önemli bir karar verdin." "Verdim

mi? Neymiş o?"

"Yaşamak için," diye yanıtladı Taylor. "Gerisi kolay olacak. Sana söz veriyorum."

Victoria anlamadı. Taylor ne demek istediğini daha sonra açıklayacağını söyledi. Victoria'ya hayatında en çok neyi başarmak istediğini düşündüğünü sordu. Umutları ve hayalleri nelerdi? Dünyada herhangi bir şeye sahip olabilseydi, ne isterdi?

Victoria onun sorularını yanıtladı. Neredeyse iki saat boyunca konuştu. Dinlemenin çoğunu Taylor yaptı. Korkularını tartışmak onları azaltmaya yardımcı oldu.

Victoria'nın aklı. Bilinmezlik onu korkutuyordu, itiraf etti. Ve yalnız olmak. En çok da bu onu korkutuyordu. Taylor, Victoria'nın düşündüğünden çok daha iyi anlıyordu. Yalnız olmak... ve iki çocuktan sorumlu olmak onun için dehşet vericiydi, ama Victoria'yı korumak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

İkizler güvende. Victoria'nın da kendi küçük çocuğu için aynı korumacılığı göstereceğini hissediyordu.

Taylor, "Önce bu fikre alışman gerek," dedi. "Ne fikri?"

Victoria sordu.

"Anne olmak," diye açıkladı Taylor. "Bahse girerim çok geçmeden bebeğinizi tüm kalbinizle seveceksiniz."

"Bebek hakkında gerçekten düşünmedim. Kendim için üzülmeyle çok meşguldüm."

Taylor onun elini okşadı. "İhanete uğramıştın. Kendin için üzülmen çok doğaldı."

Victoria yüksek sesle esnedi, hanımefendiye yakışmayan hareketi için özür diledi ve ardından, "Rüzgâr kesinlikle hızlandı. Kaptan fırtına çıkacağını söyledi."

Güvertede ani bir rüzgâr esti. Victoria titremeye başladı. Victoria bundan söz edene kadar Taylor havadaki soğuğu fark etmemişti. Sonra o da titremeye başladı.

"dönsek iyi olacak," diye önerdi.

"Evet," diye onayladı Victoria. kalktı, sonra Taylor'a döndü. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız leydim."

Taylor cevap olarak ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Hiç de öyle değildi. iltifat alma konusunda rahattı. Bu iltifatlar hayatında çok azdı. Yaptığı herhangi bir şey için nadiren açıkça övgü almıştı. Hanımefendi ondan belli davranışlar beklerdi ve Taylor sadece büyükannesini hayal kırıklığına uğrattığında bunu duyardı.

Ancak Victoria onun bir Gey yapmasını ya da söylemesini bekliyor gibiydi, bu yüzden Taylor bağıyla onaylamakla yetindi. Sonra boğazını temizledi. Büyükannesininkine çok benzeyen sert bir ses tonuyla, "Yarın benimle saat ikide geminin kütüphanesinde buluşmanı istiyorum. Son birkaç gündür odanın günün o saatinde genellikle terk edilmiş olduğunu fark ettim ve planımızı oluştururken bolca mahremiyetimiz olmalı. planları."

"Yapacak mıyız?"

"Sanırım öyle."

"Ne planları, leydim?"

Taylor bu soru karşısında şaşırdı. "Neden, gelecek planlarınız Elbette," diye açıkladı. "Sana sempati sırtını sıvazlayacağımı ve sonra da çekip gideceğimi mi sandın?"

"Ne düşüneceğimi bilemedim leydim."

"Bana hanımefendi demekten vazgeç. Amerika'da unvanların hiçbir önemi yoktur."

"Emin misiniz?"

"Oh, evet. Bunu bir kitapta okudum, o halde doğru olmalı."

Victoria başını salladı. "Bana gerçekten yardım edecek

misin?" "Nasıl etmeyeyim?"

Tanrım, yine ağlamaya başladı. Taylor bir ağlama ve teselli turuna daha çıkmak istemiyordu. "Lütfen kes şunu," diye yalvardı. "Kendini . Seni terk edeceğimi düşündüğüne inanamıyorum. Yazıklar olsun sana Victoria."

"Size yük olmak ya da sizi..."

Taylor Victoria'nın kolunu tuttu ve onu merdivene doğru götürdü. "Tabii ki yük olmak istemezsin. Olmayacaksın, söz veriyorum. Benim bir korkunç bir alışkanlık," diye itiraf . "Etrafımdaki herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğime inanıyor gibiyim."

Victoria, "Başkası için neyin en iyi olduğunu bilmenin kötü bir alışkanlık olduğuna inanmıyorum," diye cevap verdi.

"Sadece bir değil," diye düzeltti Taylor. "Diğer herkes. Ve evet, bu bir korkunç bir kusur. Hanımefendi buna benim hastalığım diyor. Karışmamam gerektiğini ve başkalarının hayatında bir fark yaratabileceğimi düşünmemin oldukça kibirli olduğunu söylüyor. Gerçekten de çok kibirli. Bu sözleri bana defalarca söyledi. Korkarım haklı. Sana söz veriyorum, seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım Victoria. Ama sana yardım etmekte ısrar ediyorum."

"Teşekkür ederim, Taylor."

"Yarın iyi bir uyku çektikten ve bu kadar yorgun olmadıktan sonra tekrar ."

"Tavsiyeleriniz için çok minnettar olurum." Victoria devam etmeden önce bir an durakladı. "Sizin için en iyisinin ne olduğunu her zaman bilebiliyor musunuz?"

Taylor'ın omuzları çöktü. "Lanetlendiğim bu hastalığın sıkıntısı da bu," diye açıkladı. "Benim için en iyisinin ne olduğunu asla bilemiyorum. Sadece herkes."

Taylor'ın sesindeki şaşkınlık Victoria'yı gülümsetti. "Belki de senin için en iyisinin ne olduğunu ben bilirim."

Taylor gülümsedi. "Belki de öyle olur."

Merdiven bir seferde sadece bir kişinin çıkabileceği genişlikte olduğundan, Taylor Victoria'ya önden gitmesini işaret etti. "Seninle birlikte kamaranın kapısına kadar yürüyeceğim, böylece seni nerede bulacağımı bileceğim."

Victoria en alt basamakta durakladı. Taylor'a bakmak için döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Arkadaş olacak mıyız?"

Taylor cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Sanırım zaten öyleyiz."

Söz verilmişti. Taylor neyi çok iyi biliyordu. Az önce üzerine aldığı sorumluluktan dolayı gözleri yaşarmadı. Victoria kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlenene kadar ona bakacaktı. Ve Taylor sessizce bebeği de ekledi. Bebeği unutmamalıydı.

Arkadaşlar arkadaşlara yardım ederdi, evet, ama daha fazlası vardı.

Taylor bundan daha fazlasını vaat ediyor. Çok, çok daha fazlası. Çocuklar, tüm çocuklar el üstünde tutulmalı ve her yetişkin tarafından zarar görmekten korunmalıydı. Bu bir kural değildi; Taylor'a göre bu kutsal bir emirdi ve Victoria'nın ve bebeğinin güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı...

Bedeli ne olursa olsun. Bu bir seçim değildi. Bu onun göreviydi.

Asil niyetleri de onunla birlikte ölecekti. Kimseye yardım edemeyecekti, en azından kendisine. Gemi batıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunun sadece bir mesele olduğuna ikna olmuştu.

Herkes okyanusun dibinde uyumadan birkaç dakika önce. Taylor yere diz çöküp, amcası Malcolm hariç, herhangi biri hakkında düşündüğü tüm kötü şeyler için Yaratıcısına af dilemek üzere dualar edebilirdi. Bu kadar kibirli ve otoriter olduğu için gerçekten pişmanlık duyarsa, cennete gizlice girebileceğine inanıyordu ama kasırga kuvvetiyle herhangi bir yerde diz çökmek imkansızdı

rüzgârlar küçük gemiyi oradan oraya savuruyordu. Kendini yatağın köşesine sıkıştırdı ve omuzlarını duvara dayadı. Gerçekten korkmamaya çalışıyordu ama Tanrım, bu imkânsız bir görevdi. Belki de gecenin bir yarısı olmasaydı ve kamaranın içi zifiri karanlık olmasaydı bu kadar korkunç olmazdı. Taylor karanlıktan nefret ediyordu ama yanlışlıkla duvarları ateşe verebileceği korkusuyla lambayı yeniden yakmaya cesaret edemedi. Bu yüzden karanlıkta gözleri kapalı, kollarını yastığa dolamış bir halde oturmuş, sandıkları bir duvara çarparken onu dinliyordu ve sonra bir tane daha. Dehşeti ve paniğiyle dua ederek ve Yaratıcısına yalvararak savaştı ve sonunu bekledi.

Kız kardeşinin bebeklerine ne olacaktı?

İkizlerin bir anneye ihtiyacı vardı. Küçüklere ne hayal bile edemiyordu. Ve Victoria... Ya o kurtulur da Taylor kurtulamazsa ne olacaktı? Yeni arkadaşına yardım edeceğine söz vermişti.

Victoria Amerika'da parasız ve ailesiz hayatta kalabilir mi?

Tanrım, yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Bu ölmek hiç adil değildi. Yüksek sesle hıçkırdı ve gözyaşlarına teslim oldu. Hiç kimse, otoriter, kibirli, her şeyi bildiğini sanan genç bir bayan bile bu şekilde ölmek zorunda kalmamalıydı. Tek başına ölmek istemiyordu. Arkadaş istiyordu.

Ve en önemlisi, Madam'ı istiyordu.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Taylor bir adım sıçradı. Bay Ross girişte duruyordu. Neredeyse tüm kapı aralığını dolduruyordu. Onu açıkça görebiliyordu, çünkü koridorun duvarındaki deri askıya asılı lambanın ışığı etrafını aydınlatıyordu.

Hayatı boyunca kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemiştir. Ona bir tanrı gibi görünüyordu. Ya da bir prenze. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdı. Koyu renk saçları

Beyaz gömleği ve siyah pantolonu vücuduna . Kollarının üst kısmındaki ve kalçalarındaki kas çıkıntıları onu yenilmez gösteriyordu. Evli olduğu bu asil dev, geçmişten gelen kudretli bir savaşçı gibiydi ve Taylor onun varlığıyla sakinleştiğini hissetti. O kadar hükmedici bir figürdü ki ve her hareketindeki rahatlık, böylesine iri bir adam için çok zarifti, aslında onu büyölüyor ve yatıştırıyordu.

Lucas Ross zarif, kraliyet cübbesi olsaydı ona daha çekici gelemezdi:

"Cehennem gibi bir rüzgâr esiyor." Bu sözleri rahat bir ses tonuyla söyledi ve içeri bir adım daha attı. "Sırılsıklam oldum." Sonra döndü, ıslak yatak örtüsünü kamaranın köşesine, çantalarının yanına fırlattı, sonra da bir köpeğin yağmurdan kurtulmak için yaptığı gibi başını salladı. Su bir kemer şeklinde dışarı doğru uçtu.

Taylor'a gülümsedi. Yüzüne bakınca dehşete kapıldığını anladı. Yüzünden akan gözyaşlarını fark etti. Gözleri fıncan tabağı kadar genişti. Bakışları ona odaklanmıştı ama yüz ifadesinde gördüğü dehşetin gece yarısı kulübeye girmiş olmasından kaynaklandığını düşünmüyordu. Kulübeyi giysilerini koymak için kullanıyor ve gün içinde birkaç kez girip çıkıyordu. Hayır, kızın gözyaşlarından o sorumlu değildi. Fırtına paniklemesine neden oluyordu.

Onun tepkisini yanlışlayamazdı. Doğrusu, o da onun baktığı gibi hissediyordu. Daha önce de fırtınalara yakalanmıştı ama bu kadar şiddetli olmamıştı. Gerçekten batma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Ancak içinde bulundukları vahim durumla ilgili fikirlerini Taylor'la paylaşacak değildi. İsteyeceğı ya da ihtiyaç duyacağı son şey histerik bir kadındı ve bu nedenle kendini yavaş hareket etmeye, sanki dünyada çok zamanı varmış gibi davranmaya zorladı. Mümkün olduğunca soğukkanlıydı. Islık bile çaldı.

Gemi tekrar yana yattığında yatağın içinde

kıpırdandı. "Karanlıkta oturmayı mı tercih

edersin?"

Sesini bulması tam bir dakika sürdü. "Hayır," diye fısıldadı. Geri çekildi, böylece koridordan gelen ışık huzmesinde bir kez daha onun tarafından görülebiliyordu. "Ama lambayı yeniden yakmaya çalışırsam kulübeyi ateşe vereceğimden endişelendim."

Lucas dışarı çıkmak için döndü. "Nereye gidiyorsunuz Bay Ross?"

Panik ses tonunu keskinleştirdi ve kelimeleri titretti. Bir türlü sakinleşemiyordu. Onun ne kadar korktuğunu bilmesini istemiyordu. Onun bir korkak olduğunu düşünebilirdi. İkisinin de ölmesine dakikalar kala onun kendisi hakkındaki düşünceleri hakkında endişelenmesi gerçekten gülünçtü ama yine de korkusunu gizlemeye çalışması aptalcaydı. Onu çok iyi tanııyordu ve bir zayıfla evlendiğine inanarak su dolu mezarına gitmesini istemiyordu.

"Koridordan feneri getiriyorum," diye .

Açıklamasını bitirdiğinde çoktan kulübeye geri dönmüştü. Adamın kapıyı kapattıktan sonra odanın karşı tarafına geçip feneri duvardan çıkıntı yapan metal kancaya bağlamasını izledi. Sandıklarından biri, adam feneri bağlarken yanından geçip gitti.

Lambanın tabanı sehpaye. Gemi o anda tehlikeli bir dalışa geçti. Taylor sırtını duvara dayadı, topuklarını çarşafıara gömdü ve dengesini korumaya çalıştı. Hâlâ yana doğru savruluyordu. Lucas yerinden . Dengesi etkileyiciydi. Tavrının da öyle olduğuna karar verdi. İçinde bulundukları tehlikeli durumla hiç ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Bariz olanı belirtme ihtiyacı hissetti. "Bir kasırganın ortasındayız efendim. Sanırım geminin batması an meselesi. aşağı."

Lucas omuz silkti, kayıtsızmış gibi davrandı. Gömleğini çıkarmak için acele etmedi. Sandığın yanından köşeye itti, sonra ayakkabılarını çıkarabilmek için üstüne oturdu.

"Endişelenmiyor musunuz Bay Ross?"

"Bu sadece biraz şiddetli rüzgar, Taylor. Kasırga için henüz çok erken. Birkaç saat içinde geçecektir."

Gözünü bile kırpmadan yalan söyledi. Kadın onu yakından izliyor, en ufak bir endişe belirtisi arıyordu.

Hiçbir şey bulamadı. "Hiç endişeli değilsin,

Bay Ross?" Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Bunun gibi başka fırtınalarda da bulundunuz mu?"

"Birçoğu," diye yalan söyledi.

"Peki o zaman." İç çekişi uzun ve rahatlama doluydu. Hatta gülümsemeyi bile başardı.

Şimdi çok daha iyi hissediyordu, neredeyse güvendeydi. Sonra adam istemeden gidip onun iyileşme sürecini mahvetti. Pantolonunu çıkardı.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Bay Ross, ne düşünüyorsunuz?"

Kadın soruyu adeta bağırarak sordu. Adam ona karşı sabrını kaybetti. "Bana Bay Ross demeyi bırakacak mısın?"

Talebini ona geri çevirmişti. Onun bu öfke gösterisi karşısında şaşırmıştı. "Nasıl isterseniz," diye cevap verdi. Gözlerini kapalı tuttu. Adamın nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydu ama kelimeleri çıkaramadı. Muhtemelen bir küfürdü, diye düşündü ve kaşlarını çatarak adamın bunu fark etmesini içtenlikle umdu.

Lucas kalan giysilerini çıkardı ve yeni, kuru bir pantolon almak için bavuluna doğru yürüdü. Normalde çıplak uyurdu ama güvertede uyuduğu için elbette kıyafetleri üzerindeydi. Bu gece de pantolon giymesi gerekecekti, biliyordu ve tüm bunların nedeni, birlikte olduğu bu genç kadının çok titiz ve ilkel davranmasıydı.

Tanrı onu bakirelerden korusun, diye düşündü. Adamın yatağı onunla paylaşmaya niyetli olduğunu anladığında muhtemelen kalp krizi .

Ancak ona dokunmaya hiç niyeti yoktu. Geliniyle yakınlaşmak sadece aralarındaki mali anlaşmayı zorlaştıracaktı. İsteddiği ya da ihtiyaç duyduğu son şey bir ești ve eğer ona dokunursa, evli kalmak için kendini namuslu hissedeceğini biliyordu. En kısa zamanda asılacaktı. Ya da tekrar hapse girecekti.

Zihni evlilikle ilgili dehşet verici düşüncelerle doluydu ve bu nedenle geminin tekrar yan yattığını fark etmedi. Sandık sağ ayağına çarptı. Bir küfür mırıldandı, kendini kasvetli düşüncelerinden sıyırdı ve pantolonunu giydi.

Taylor onu izledi. Adamın fiziğı karşısında büyülenmişti ve ona baktığının farkında olmadığından emin olduğu için gördükleri karşısında neredeyse hiç kızarmadı.

Lucas Ross bir panter kadar zarıftı. Kalçalarının ve omuzlarının arkasındaki kaslar yaptığı her hareketle birlikte yuvarlanıyor gibiydi. Cildi bronzlaşmıştı, şüphesiz güneş yüzünden. Beli dardı. Omuzları inanılmaz derecede genişti ve Tanrım, gerçekten de mükemmel bir erkek örneğiydi. Eğer zayıf kalpli biri olsaydı, şimdiye kadar bayılmış olacağından emindi. Ona göre adam muhteşemdi.

Kendini onun arkasını dönmesini dilerken buldu. Lucas ona uyum sağlamadı. Pantolonunun düğmelerini ilikledi ve yatağın kenarına doğru yürüdü. Göğsü kalın, siyah bir saç örtüsüyle kaplıydı. Beline doğru sivriliyordu.

Gemi aniden tekrar yalpalamaya başladı. Taylor kocasının o kadar büyülenmişti ki, kendini desteklemeyi unuttu. Uçmaya başladı. Tam yere düşmek üzereyken kocası onu kollarıyla yakaladı.

Kızın tepkisi onu şaşırttı. Güldü. Tanrı'dan, onun histerikleşmediğini .

"Bu kadar komik olan ne?"

Omuz silkti. Adamın teni dokunulduğunda sıcaktı. Kollarını onun boynuna doladığında bunu fark etti. Gemi tekrar sallandı. Bu bir bahaneydi.

. Başını onun omzuna koydu ve sıkıca tuttu.

"Güverteye geri , değil mi? Yine ıslanacaksın."

"Güverteye geri dönmeyeceğim."

Tutuşunu gevşetmedi. Onun kaçmasına izin verecek değildi. Yalnız olmak çok korkutucuydu. Lucas fırtınaya karşı onun güvenli sığınağı olmuştu.

"Yerde uyuyamazsın," diye ağzından . "Sandıklar bu şekilde uçuşarak dikkatini dağıtacak."

"Ne öneriyorsun?"

"Benimle yatmak zorunda kalacaksın."

Neredeyse onu düşürüyordu. Kız arkasına yaslandı ve ona baktı. ama hayatında gördüğü en güzel gözlere sahipti. Ve ağzı. Bir erkek o mavi gözlere bakarken ve o tatlı seksi dudaklarla kendisine neler yapmasını isteyeceğini düşünürken kaybolabilirdi.

"Ben yorganın altında uyuyacağım, sen de üstünde uyuyabilirsin," diye atıldı. Adamın yüzündeki ifade kafasını karıştırmıştı. Onun küstahlık ettiğini düşünmesini istemiyordu, sadece pratikti.

"Sağlam bir çözüm," diye açıkladı başını sallayarak. "Ve çok medeni."

Onu yatağın ortasına fırlattı. Taylor geceliğinin dizlerine kadar kıvrıldığını fark etti. Aceleyle elbisesini düzeltti ve çarşafın altına girdi. Adam orada durmuş elleri üzerinde onu izlerken kalçaları ve yüzündeki garip, tanımlanamaz ifadeyle kendini duvara yasladı, yastığını başının kabarttı gözlerini kapattı.

Lucas, Taylor'ın neden artık ondan korkuyormuş gibi davranmadığını anlayamayacak kadar yorgundu. Geçici iyi talihinden yararlanmaya tamamen niyetliydi. O fikrini değiştirmeden yatağa girecekti. Taylor'ın yanına gitti.

fenerin yanına gitti, alevi kıstı, bir sandığı yolundan itti ve sonra yatağa doğru yürüdü.

Yan yatmaya çalıştı ama geminin sallanması bunu son derece zorlaştırıyordu. Onu sabit tutacak kadar cüssesi ya da tutunabileceği bir çapası yoktu ve Lucas onu sol tarafına yapışmış halde bulduğunda daha yeni sırt üstü uzanmıştı. Bolca özür diledi ve sonra duvara doğru geri çekildi.

Geri gelmeye devam etti. Gemi her sallandığında onun yanına çarpıyordu. Sabaha kadar mosmor olacağından şüpheleniyordu. Ona her çarptığında, inledi. İnilti kısa süre sonra affedilmek için yalvarışlarının başlangıcı oldu.

Bir balıkla uyumak gibiydi. Lucas'ın sabrı çabucak tükenmişti. Yan dönüp kolunu kadının beline doladı ve kalçasını bacaklarının üzerine atıp onu kendine doğru çekti.

İtiraz etmedi. Aslında çapa için minnettardı. adamın başını önünden çekti, sonra omzuyla sıkıştırdığı saçlarını geriye doğru kaldırdı. Kalın bukleleri boynunun diğer tarafına doğru itti. Yatmadan önce saçlarını örmesi gerektiğini düşünüyordu ama bir sonraki dalganın arkasında ölüm varken böyle sıradan bir işi yapmak aptalca gelmişti. Fırtına başlar başlamaz, iyi olduğundan emin olmak için aceleyle Victoria'nın kamarasına gitmişti ve kendi odasına döndüğünde düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyordu.

Her şey yoluna girecekti. Taylor yüksek sesle esnedi. Garipti ama şimdi hiç korkmuyordu. Kocasının vücudunun sıcaklığı onu rahatlattı ve tamamen gevşemesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Bay Ross?"

Ona cevap vermedi. "Lucas?"

"Evet?"

Sesi asık suratlıydı. Fark etmemiş gibi davrandı. "Uykun mu var?"

"Evet."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun koluna dokunmamaya dikkat etti.

"İkimizi de deniz tutmaması tuhaf değil mi?"

"Uyu, Taylor."

Tekrar konuşmadan önce tam bir dakika geçti. Lucas onun işbirliği yapacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. "Çok yorgunum," diye fısıldadı. "Ama hiç uykum yok. Bu garip değil mi?"

Ona cevap vermedi. "Belki benimle konuşursan uykum gelebilir."

"Konuşmam neden uykunu getirsin ki?"

"Sıkıcı olabilirsin."

Sırıttı. Çok saçma şeyler söylüyordu. "Peki, seni uyutmak için konuşacağım. Aklında belirli bir konu var mı?"

"Bana Kefaret'ten bahset."

Kasabasının adını hatırlamasına şaşırmıştı. Hatırlayamazdı. Bu ıssız yer hakkında daha fazla şey duymak için neden bu kadar ilgilendiğini hayal bile edemiyordu.

"Sana Kefaret hakkında her şeyi anlattım zaten. Nefret edersin. Neden Boston'da katılacağın partileri ? Bu seni uyutur. Tanrı bilir beni de uyutur."

Partiler düşünmek istediği son şeydi. Resmi davetlerden nefret ederdi ve bir daha asla kendini beğenmiş yobazlarla dolu yapay bir toplantıya katılmak zorunda kalmayacağı düşüncesi onu gülümsetiyordu. Lucas'ın onun Boston sosyetesinin bir parçası olmak istediğine inandığını biliyordu ve onu vazgeçirmek için hiçbir neden göremiyordu. Genç hanımların çoğunun bu ciddiyetsizlikten hoşlanacağını düşünüyordu. Ama o çoğu gibi değildi. Belki de Madam'ın birden fazla kez söylediği gibi, gerçekten de büyük amcası Andrew kadar tuhaftı.

"Redemption'dan nefret , değil mi?"

"Başlıyorum," diye cevap verdi bir esnemeyle. "Şimdiden kalabalıklaşmaya başladı ve her geçen gün artıyor. Buradan ayrıldığıma memnun olacağım."

"Gitmek mi? Neden ayrılсын

ki?" "Kalabalıktan

hoşlanmıyorum."

"Kardeşlerin orada değil mi?"

"Çiftlik kasabadan bir günlük mesafede." "Peki o

zaman?"

Yüksek sesle iç geçirdi. Cevaplarını alana kadar onun etini yemeyi bırakmayacaktı. Lucas hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Kadın onu omzundan dürttü. "Gerçekten de kardeşlerini terk etmeyi mi planlıyorsun?"

"Jordan ve Douglas'ın artık yeterince sığırı ve atı var. Artık bana ihtiyaçları yok. En küçükleri Kelsey'in yerleşmesine yardım edeceğim, sonra da gideceğim. İyi olacaklar."

Onun tutumunun duygusuz ve soğuk olduğuna inanıyordu ama fikrini kendine . Onu yabancılaştırmak istemiyordu. Ayrıca, cevap istiyordu, tartışma değil.

"Nereye gideceksin?" diye

sordu. "Avlanmaya."

"Ne için avlanıyorsun?" diye

sordu. "Bir adam."

Bu cevabı beklemiyordu. Altın ya da gümüş avlamak istediğini sanmıştı. Altına hücum resmi olarak sona ermiş olsa da, daha batıda hala damarların bulunduğu dair raporlar olduğunu okumuştı. Ama bir adam için

avlanmak?

"Peki onu buldu unuzda?"

Lucas uzun bir süre ona cevap vermedi. Ona gerçeği, o piçi öldürmeye niyetli olduğunu söyleyecek değildi. Kadının hassas doğasının aklından geçenleri tam olarak bilmeyi kaldıracıebileceğini d   nm yordu ve bu yüzden sadece, "Ba ladığı i i bitireceğim," dedi.

"O kötü bir adam mı?"

"Evet."

Bunu birkaç dakika boyunca düşündü. İkiisi arasındaki farklar onun için     rtıcı derecede açıktı. O kötülükten kaçıyordu; Lucas bununla y zle ecekti. Cesur bir adam mıydı yoksa intikamın hayatını yönetmesine izin mi veriyordu?

karar verdi. "O..."

Sözünü kesti. " bittiğinde dağlara geri döneceğim, orada bir erkeğin etrafı sarılamaz."

O ipucunu aldı. Bay Ross belli ki tartışmayı bitirmek istiyordu. Onu kendi bırakmaya karar verdi. Sabırlı bir kadındı. Tüm ayrıntıları öğrenmek için bekleyebilirdi.

"Madam bana Kentucky'de doğduğunuzu

söyledi." "Evet."

"Ama siz Kuzey'in tarafında sava tınız?"

"Evet," diye cevap verdi. "Uzun, çok uzun zaman önce kuzeye

ta ındım." "Montana Bölgesi'nden önce mi?"

"Evet."

"Sava a inandın mı?"

"Amerika'daki her insanın özgürlük hakkı olduğuna inandım."

"Ve her kadın ve çocuk," diye araya girdi. "Onlar da aynı haklara sahip olmalı. Hiçbir erkek bir başkasına sahip olma gücüne sahip olmamalı... bu doğru değil mi?"

"Evet."

"Eninde sonunda dağlara geri döneceğini söylemiştin. Tamamen özgür olmak istiyorsun, öyle mi? Rüzgar seni nereye götürürse oraya gitmek."

"Evet."

"Yalnız kalmayacak

mısın?" "Hayır."

"Çok antisosyalsin."

Gülümsemekten kendini alamadı. Sesi sanki onun için üzülyormuş gibi geliyordu. "Bana acımana gerek yok, Taylor. Bir aile istemiyorum."

Çok geç, neredeyse kaçırıyordu. Onun bir ailesi vardı ve bir aile istememesi onun için önemli değildi. Bebekler önce gelirdi. Kendi başlarının çaresine bakamayacak kadar küçüklerdi. "Ve böylece herkese sırtını mı döneceksin?" *Bana*, sessizce ekledi. *Bana sırtını döneceksin*. Tanrım, ona ihtiyacı olursa ne yapardı? O ve ikizler, Victoria ve bebeği nasıl geçinecekti?

Taylor'ın panik patlaması kısa sürdü. Kendini hemen sakinleştirdi. Her şey yolunda gidecekti. Lucas Ross'a ihtiyaç duymayı ya da onu hayatında istemeyi planlamamıştı. Birazcık bile gerginlik hissetmek saçmaydı. O bağımsız ve varlıklı bir kadındı.

George'un ölüm haberini ilk duyduğunda ve yeğenlerini büyütme sorumluluğunu üstlenmek için Boston'a gideceğini öğrendiğinde, Batı'da bir yerde küçük bir şehir bulup küçükleri oraya götürmeyi düşündü. Bir hizmetçi tutacak ve kızlar büyüdüğünde, Amerika'daki en iyi öğretmenlere sahip olduklarından emin olacaktı, böylece düzgün bir şekilde eğitileceklerdi. Hatta belki de uygun bir okul bile bulabilirdi.

katılabileceklerdi. Çocuklar her türlü avantaja sahip olacaklardı ama daha da önemlisi, zarar görmekten korunacaklardı. Taylor, amcası Malcolm'un onları asla bulamayacağından emin olmak istiyordu.

Şimdi kararını yeniden değerlendiriyordu. Amerika'daki her şehrin telgraflara ve trenlere vardı. St. Louis ya da Kansas City gibi bir şehirde kolayca bulunabilirlerdi. Her iki yer de amcası peşinden birini göndermeye karar verirse ulaşabileceği kadar uzak ya da zor değildi.

Küçük bir iç çekti. Konuştuğunda sesi çıplak bir fısıltı gibiydi. "Seni tüketecek kadar mantıksız bir korku yaşadın mı hiç?"

Onun cevap vermesini beklemedi. "Bir keresinde, küçük bir kızken, babamın eve getirdiği bir şahinden nedensiz yere korktuğumu hatırlıyorum. Yırtıcı hayvanın bir kafeste olması yeterli değildi. Ahırın içinde bile duramazdım. Sonra bahçe de kabul edilebilir değildi. Sonunda evimde saklanmaya başladım. oda."

Lucas bu garip tepki karşısında meraklanmıştı. "Neden bu kadar korktuğunu düşünüyorsun?"

"Amcam Malcolm bana şahinin mavi gözleri sevdiğini söylemişti. Bana söylediklerini düşündüğümde hâlâ tüylerim diken diken oluyor. Bir şahinin gözlerinin ne kadar keskin olduğunu hiç fark ettiniz mi? şahinin pençeleri mi?"

"Amcanızın acımasız bir mizah anlayışı vardı."

"Şahinden olduğu kadar amcamdan da korkuyordum," diye itiraf etti bir başka fısıltıyla.

"Bu da mantıksız mıydı?"

"Hayır. Ondan korkmakta haklıydım. Şehirde birini bulmak kolay, değil mi? Artık telgraf o kadar moda oldu ve trenler neredeyse her yere gidiyor, birini bulmak son derece kolay... eğer arıyorsanız. Öyle değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Neden sordunuz?"

Ona gerçeği söylemek istemedi. Belki de aşırı endişeli davranıyordu. Malcolm Amca annesinin parasını aldıktan sonra ne onu ne de ikizleri . Onun peşine düşmek için bir nedeni olmayacaktı.

Ve yine de onun yapacağını biliyordu.

"Aptalca davranıyorum," dedi Lucas'a.

"Başka hangi mantıksız korkularınız vardı?"

"Ben uyurken birinin içeri girmesinden korktuğum için her gece yatak odamın kapısını sürgülerdim."

"Bu bana mantıksız gelmiyor."

"Belki de değildi," diye kabul etti. "Ama kapının önündeki ağır meşe şifonyeri de ek bir bariyer olarak ittim."

"Sen uyurken kimin içeri gireceğini düşündün? Birinin mi yoksa herhangi birinin mi?"

"Sadece biri." Adamın onu daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden konuyu değiştirdi. "Eğer dağlarınıza geri dönerseniz..."

"Eğer değil, Taylor, ne zaman," diye

düzeltilti. "Kardeşlerinin sana ihtiyacı

olursa ne olacak?"

"Nereye bakacaklarını bilirler. Sadece bir ya da iki ay aramak yeterli olacaktır."

"Eminim acil bir durumda bu haberi gerçekten de rahatlatıcı bulacaklardır."

"Gayet iyi idare edecekler," diye inatla ısrar

etti. "Seni aramaya gelmeyeceğim kesin."

"Geleceğini düşünmemiştim."

Kadın homurdandı. Adam gülümsedi. Küçük kadının bir öfkesi vardı. Bunu ondan saklamaya çalışıyordu ama pek de iyi bir iş çıkaramıyordu. Adamın kolunu ölümüne kavramıştı. Tırnakları derisini kazıyordu. Ne farkında olduğundan şüpheliydi. Kardeşleri adına neden bu kadar öfkелendiğini merak ediyordu. Sanki gerçekten ailesini terk ediyormuş gibi davranıyordu. Sadece anlamıyordu. Ondan yardım istediklerinde kardeşleriyle bir pazarlık yapmıştı ve yapacağına söz verdiği her şeyi yapmıştı. Yeterinden fazlasını yapmıştı.

Onun hayatının nasıl olduğunu nereden bilebilirdi? Hayatı boyunca şımartılmış ve korunmuştu. Kesinlikle hiç onsuz yapmamıştı. O yapamazdı Penceresiz ama etrafında bolca fare ve ölüm ıgıllıkları olan ikiye dört bir hücrede kilitli kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin.

Lucas onun nasıl ya da neden hissettiğini anlamasını sağlamaya çalışmayacaktı. Savaş hakkında hiç konuşmamıştı ve şimdi de konuşmaya başlamayacaktı. Onun hakkındaki düşünceleri önemli değildi.

Lucas yalanı hemen fark etmişti. Nedense onun hakkındaki düşünceleri önemliydi. Nedenini anlayamıyordu ve hiçbir şey ifade etmediğinin de farkındaydı. Yorgundu, hepsi bu. Yorgunluk doğru düşünmesini zorlaştırıyordu. Fırtına hâlâ aynı şiddetle devam ediyordu ve uyarı zilinin çalması onu hiç şaşırtmamıştı. yolcuların gemiyi terk etmesi.

Hiçbir şey yapamayacağı şeyler endişelenmeyecekti. Gemi batarsa Taylor'ı kapıp en yakın kıyıya yüzecek ya da denerken ölecekti.

Taylor'ın yakınlığı konusunda da bir şey yapamadı. O kadar harika yumuşak ve ipeksiydi ki. Çok da güzel kokuyordu. Gül gibi. Pürüzsüz, öpülesi teni bir erkeğin dikkatini dağıtabilirdi ve gerçekten yapmak istediği tek şey yüzünü onun boynuna gömmek ve kokusunu içine çekerek uykuya dalmaktı.

Yine yalan söylüyordu. Onunla sevişmek, kendini içine gömmek istiyordu.

"Kardeşlerin onları terk edeceğinin farkında mı?"

Bu kesinti için minnettardı. Düşünceleri başını belaya sokmak üzereydi. Sorusunun aslında aşağılayıcı olmasına aldırmadı. Sadece anlamamıştı. Jordan, Douglas ve Kelsey'e ailem diyene kadar onları gerçekten akrabası olarak görmemişti. Onlar sadece üvey kardeşlerdi. Lucas o kadar uzun süredir yalnızdı ki aile kavramı ona tamamen yabancıydı.

"Sesin öfkeli geliyor," dedi yüksek sesle esneyerek.

"Sanırım biraz öfkeliyim," diye karşılık verdi. "Kardeşlerin ve onların sorunlarının beni ilgilendirmemesi gerektiğinin farkındayım ama-"

Bitirmesine izin vermedi. "Haklısın. Onlar seni ilgilendirmez. Git uyu."

"Aile sorumluluklarını tartışmayı bitirdik mi?"

Onun sorusunu duymazdan geldi ve alacağı tüm cevabın sessizliği olmasına izin verdi.

de konuşmadaki bu garip dönüşün iyi bir tarafı vardı. Taylor, sadakatsizliği olarak gördüğü bu davranışa duyduğu öfkeye o kadar kapılmıştı ki, artık içinde bulundukları durum hakkında endişelenecek ne zamanı ne de yeri vardı. Onun Saklanmak birkaç hakarete dayanabilirdi, özellikle de bu onu korkmaktan alıkoyacaksa. Onun boğulmayı düşünmesini ya da bu olasılık üzerinde durmasını istemiyordu. Tanrı biliyordu ki içinde için yeterince endişe vardı. Geminin parçalanmadan önce daha ne kadar darbe alabileceğini merak etmeye başlamıştı.

"Taylor, yüzebilir

misin?" "Evet. Neden

sordun?" "Sadece merak

ettim."

"Yapabilir misin?"

"Evet."

Sorusunun ardındaki nedeni anlaması için bir dakika geçti. "Boston'a kadar yüzebilir misin?" diye sordu.

Kimse yapamazdı. Limandan hâlâ iki gün uzaktaydılar, gemi şiddetli rüzgârlar ve amansız dalgalar yüzünden rotasından sapmışsa belki daha da fazla. "Elbette yapabilirim," diye cevap verdi sesinde en ufak bir kahkaha belirtisi bile olmadan. Bu yalanın onun korkularını uzak tutmaya yardımcı olacağını umuyordu.

"Bay Ross?"

Tanrım, ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu.

"Şimdi ne olacak?" "Gerçekten o kadar saf değilim,"

dedi.

Karanlığın içinde gülümsedi. Kadın yüksek sesle, şehvetli bir esneme sesi çıkardı. "Acaba boğulurken uyuyabilecek miyim?"

"Boğulmayacağız."

"Hayır," diye kabul etti. "Yapmayacağız."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Lucas onun sonunda uykuya daldığını düşündü. Ona biraz daha yaklaşmaktan kendini alıkoyamadı. Başını onun boynunun kıvrımlarına yasladı. Gözlerini kapadı ve uzun bir süre şehvet dolu düşüncelerini engellemeye çalıştı. Disiplini onu terk etti. Ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Fantezilerini kontrol edebilmeliydi, hepsine lanet olsun. Evet, o büyülmüş gözleri ve büyüleyici ağzıyla baştan çıkarıcıydı ve sertleşip onu istemesi normal, sağlıklı bir tepkiydi. Ne de olsa onunla yataktaydı ve üzerinde sadece ince beyaz bir gecelik vardı. Karanlıkta, bir kadın da diğeri kadar iyi değil miydi? Elbette, dedi kendi kendine. Taylor özel bir şey değildi.

Ve eğer bu yalan değilse, neyin yalan olduğunu bilmiyordu. Taylor'da sıradan olan hiçbir şey yoktu. Lucas dişlerini sıktı ve kendini yuvarlanmaya zorladı.

ondan uzaklaştı. Sırtıyla onun savrulmasını engelledi, gözlerini kapattı ve uyumayı diledi.

Onun ne düşündüğünü merak etti. Adam aniden arkasını dönmüştü. Muhtemelen fırtına onu tedirgin etmişti, diye düşündü. Ancak kibri ve gururu endişeli olduğunu kabul etmesine izin vermiyordu ve bir kriz anında bile egosunun tepkilerini yönetmesine izin vermek nasıl bir erkeğe yakışırdı. Erkekler çok kafa karıştırıcıydı. Çoğu erkeğin olayları düşünme şeklinin çok karmaşık olduğunu düşünmüyordu. En azından Lucas Ross ona fazla karmaşık görünmüyordu. Gördüğünüz şey neyse oydu. Samimi görünüyordu. Dürüstlüğünde biraz açık sözlüydü ve Tanrım, bu sevimli bir özellik değil miydi? Bazı fikirlerine katılmayabilirdi... dağlara gidip ailesini kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmak pek de kardeşçe bir davranış gibi görünmüyordu ama niyetleri konusunda çok açık davrandığı için ona hayranlık duyması gerektiğini fark etti.

Lucas gizli amaçları olan birine benzemiyordu. Bu olasılık ona Lucas'la ilgili her şeyden daha çekici geliyordu. Ayrıca bir dağ adamı olmak istediği gerçeği de vardı. Onun bu amacını yadırgayamazdı. Sorumlulukları olmayan bir adam olsaydı, o da aynı şeyi yapardı. Daniel Boone ya da Davy Crockett hakkındaki hikâyelerden herhangi birini okuyup okumadığını merak etti.

Gerçekten yazık oldu. Bir erkek hayallerinin peşinden gidebilmeli. Ve bir kadın da öyle olmalı. Yine de Lucas bu dünyada yaşayamayacaktı. En azından uzun, çok uzun bir süre... bebekler yeterince büyüyene ve kendi başlarının çaresine bakabilecek duruma gelene kadar.

Redemption'a gidiyordu. Sanırım bu karar bir anda aklına gelmişti. Kalbinin derinliklerinde bunun doğru şey olduğunu biliyordu. Gözlerden uzak bu küçük kasaba kendisi ve ikizler için mükemmeldi. Victoria onunla gelmek isterse, Taylor onu memnuniyetle karşılayacaktı.

Planında sadece bir pürüz vardı. İtiraf etmek acı vericiydi ama gecenin köründe olduğu ve muhtemelen sabah olmadan okyanusun dibini boylayacağı için savunmasızlığını kabul edebileceğini düşündü.

Lucas Ross'a ihtiyacı vardı.

Bölüm 4

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Gerçek aşkın rotası hiçbir zaman düzgün olmadı.

-William Shakespeare, Bir Yaz

Gecesi Rüyası

Ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ona karşı hissettiği fiziksel çekim yolculuk boyunca azalmamıştı. Fırtınanın en tehditkâr görüldüğü gece, Taylor'ın üstünde, boynunun yan tarafına sokularak uyandı. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, onu daha önce hiç yaşamadığı bir yoğunlukla arzuladığıydı. Uykusunda savunması zayıflamıştı ve açlığını gidermek için içgüdüsel olarak ona uzanmasının nedeni kesinlikle buydu. Onu istemek sadece acı verici değildi. Aynı zamanda ödünü koparıyordu. Tanrı'ya şükür, uyandığında, onu elbisesinden soymadan ve ödünü koparmadan önce uyanmıştı.

Neyse ki Taylor kendi tehlikesinden hiç haberdar değildi. O kadar yorgundu ki, plansız saldırısı boyunca uyudu. Sadece o zaman ne yaptığının farkına vardı ve ondan uzaklaşmak için yeterli disiplini topladı, o da uyandı. Onu takip etmediyse lanet olsun.

yatağın karşısında. Yüzsüzce ona sarıldı ve tekrar uyumaya başladı. Kadın kendi iyiliği için tamamen fazla güveniyordu. Yine de, sadece ismen ve kısa bir süreliğine de olsa kocasıydı ve onun yanında kendini gerçekten güvende hissetmeliydi. Onu korumak onun göreviydi, ırzına geçmek değil.

Lucas okyanusu geçtikleri yolculuğun geri kalanını şehvetiyle savaşıarak geçirdi. Boston'da karaya çıktıklarında kendini bir dev ve bir şehvet düşkünü gibi hissediyordu. Sadece disiplini onu böyle davranmaktan alıkoyuyordu. Taylor, fırtına dindikten sonra bile her gece kamaralarında uyumaya devam etmesini istiyordu. Bunu açıkça söylememişti.

Tabii ki. Hayır, kadın neredeyse bir saat boyunca konunun etrafında dans etti, adamın şimdiye kadar duyduğu en mantıksız argüman olduğuna karar verdiği şeyi yaptı ve konuyla ilgili pozisyonunu açıklamayı bitirdiğinde vardığı sonuç şuydu

onun iyiliği için arkadaşça uyku düzenlerini sürdürmeleri gerektiğini söyledi. Aslında ona büyük bir iyilik yaptığını da ekleyecek kadar küstahtı.

Saçma sapan tezini, yalnız kalmaktan korktuğu ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğu şeklinde tercüme etti. Belli ki fırtına onu ürkütmüştü. Onun yanında kendini güvende hissediyordu ve bu bir tür iltifat olsa da, aynı zamanda son derece ironik olduğuna karar verdi, çünkü sürekli ne düşündüğü hakkında bir fikri olsaydı, ondan korkardı.

Emerald'daki son gecesi en zor gecesiydi. Onun çoktan uyuduğundan emin olana kadar bekledi ve sonra mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kamaraya girdi. Yerdeki yatağının üzerinde uyuyordu. Rahatsız değildi. Dışarıda yaşadığı yıllar boyunca her yerde uyumayı öğrenmişti. Hayır, sorun sert zemin değildi. Taylor'dı. Onu bir sandalyede otururken buldu, üzerinde beyaz bir gecelik, şal ve üzerinde gülünç küçük saten fiyonkları olan bir çift beyaz terlik vardı. Saçını tarıyordu. Ve mırıldanıyordu. Hipnotize ediciydi. Lucas orada durup uzun bir dakika boyunca ona baktı. Kadın onu selamlamak için gülümsedi. O da karşılık olarak kaşlarını çatı. Sonra gitmek için arkasını döndü. Koşmak istedi. Onun yerine yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye . Fırçasını aceleyle sandalyesinin yanındaki sandığın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

Ona cevap verirken arkasını dönmedi. "Güverteye çık."

"Lütfen gitme. Seninle konuşmam gerek."

Kapı koluna uzandı. "Git uyu, Taylor. Yarın konuşuruz." "Ama ben seninle şimdi konuşmak istiyorum."

Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Bir çıkış yolu yok gibi görünüyordu. İşkence. Ona tekrar bakmak, onu kâğıt inceliğindeki sabahlığı ve cübbesiyle görmek ve hiç etkilenmemiş gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Altında ne olduğunu hayal etmeye başlamıştı bile. "Cehennem."

"Anlayamadım?"

Lucas arkasını döndü. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapıya yaslandı. Sonra yüksek sesle bir iç çekti. Gemiye sallayacak kadar güçlüydü.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Biz," diye ağzından kaçırdı.

Bir kaşını kaldırdı. Zorla gülümsedi. Adamın sert tavrı karşısında umutsuzca gözünü korkutmamaya çalışıyordu. Onunla tartışmak istemiyordu. Aslında her türlü yüzleşmeden nefret ederdi. Her zaman barış yanlısı olmuştu. Madam'a herkesin iyi geçinmesini dilediğini söylerdi. Büyükannesi ona bu dileğin ulaşılmaz olduğunu söylerdi.

Taylor artık bir yetişkin olduğu için daha ulaşılabilir hedefler koyuyordu ve şu anda tek istediği Lucas'ın onunla iyi geçinmesiydi.

"Seni üzecek bir şey yaptım mı ya da söyledim mi?" diye

sordu. "Hayır."

Sakin davranmaya çalıştı. Bu konunun kendisini üzdüğünü düşünmesini kesinlikle istemiyordu. "Emin misiniz?"

"Eminim."

Kadın ona inanmadı. "Yolculuğun çoğunu benden kaçarak geçirdin. Beş dakikadan fazla süren tek bir sohbetimiz bile olmadı ve acaba bir şey mi söyledim diye düşünmeden edemiyorum..."

Sözünü yarıda kesti. "Geç oldu, Taylor. Uyu hadi. Yarın biz..."

Onun sözünü kesti. "Gemiden yarın ayrılıyoruz. Ondan önce planlarımızı konuşmalıyız. Yabancıların önünde böyle özel bir konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Belirgin bir tedirginlik içinde ellerini birbirine vuruyordu. Yüzü de kızarmaya başlamıştı. Lucas kendini çok suçlu hissediyordu, çünkü suçlunun kendisi olduğunu biliyordu.

üzüntüsünün nedeni. Elbette haklıydı. Ondan kaçıyordu. Kendisini ondan uzaklaştırmak için mümkün olan her şeyi yapmıştı. Nedenini açıklamak istemiyordu. Gerçek sadece onun yanında daha da rahatsız olmasına neden olacaktı.

Adam asil davranıyordu, bu onun gözünde bir ilkti ve kadın asla bunu biliyordu. Lucas kapıdan uzaklaştı, kamaraya geçti ve Taylor'ın az önce boşalttığı koltuğa oturdu. Uzun kollarını gerdi. bacaklarını uzattı, arkasına yaslandı ve ona baktı.

Taylor yatağın kenarına gidip oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Bütün gecesini alsa bile bazı cevaplar bulmaya kararlıydı. Oldukça asil davrandığına inanıyordu, ona bu bir ilkti çünkü Lucas Ross'la yüzleşmeye kararlıydı, bunun sonucunda büyük bir tartışma çıksa bile. Bu ihtimali düşünmek bile midesini bulandırıyor.

Güzel, dokunulmaz karısı perişan görünüyordu. Suçluluk duygusu on kat artmıştı. Ona sadece yarı doğru söylemeye karar verdi. "Senden mümkün olduğunca kaçıyordum," diye itiraf etti. Sessizce ekledi: "*Ve bu çok zor oldu.* Tanrı aşkına, bir gemideydiler ve İngiltere'den ayrıldıklarından beri *Zümrüt* gittikçe küçülmüş gibi görünüyordu. "Zor oldu," diye ekledi başını sallayarak.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Bak, Taylor. Büyükanne sana göz kulak olacağına dair söz verdim. Bir yandan senin iyi olduğundan ve kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmaya çalışırken, bir yandan da mesafemi korumaya çalışıyordum. Kahretsin, evet. zor."

Şaşkın görünüyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ona bunu yapmayı bırakmasını söylemek istedi. Kışkırtıcıydı, tahrik ediciydi. O bir

büyücü kadındı ve bunun farkında bile değildi. Lucas azizliğe yaklaştığını hissediyordu.

"Benden neden kaçma ihtiyacı hissettiğini hâlâ açıklamadın," hatırlattı ona.

Balın peşindeki bir ayı gibiydi. Vazgeçmeyecekti. Geriye tek bir seçenek kaldığına karar verdi. Ona yalan söyleyecekti. "Seni istemedim bana bağlan."

Kendisiyle gurur duymaya geri dönmüştü. Yalanı gülmeden söylemişti.

Kadın kaşlarını çatmıştı. "Ciddi misin yoksa benimle dalga mı geçiyorsun?" Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Ben senin karınım," hatırlattı ona neredeyse bağırarak.

Parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçirmezse lanet olsun. Parmaklarının arasından geçen ipeksi dokuyu neredeyse hissediyordu, neredeyse kokusunu alıyordu, neredeyse...

Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerini kapattı. Kendisinden iyice iğreniyordu. Bir keçinin disiplinine sahipti.

"Sesimi yükselttiğim için lütfen beni affedin," dedi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını gevşetti ve kendini rahatlamaya zorladı. Öfkesini kontrol etmezse hiçbir şey başaramayacağını biliyordu. Dürüst olmak Lucas Ross'un verdiği cevaplar çok zor bir meydan okuma olduğunu kanıtlıyordu. Aynı zamanda çıldırtıcı ve sinir bozucuydu. Adam hiç mantıklı konuşmuyordu. Yine de onun bu fikri duymaktan hoşlanacağını sanmıyordu ve bu yüzden farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. Diplomasıyı kullanacaktı.

"Evlenmek istemediğini biliyorum."

"Asılmayı tercih ederim."

Onun bu tavrı karşısında hakarete uğraması ya da en azından iğnelenmesi gerekirdi.

O ise tam tersi bir tepki verdi. Dürüstlüğü ferahlatıcıydı ve ona komik geldi. Gülmedi ama gülümsemesini de gizleyemedi.

Gözlerini açtı ve açık sözlülüğüne nasıl tepki verdiğini görmek için ona baktı. Gülümsemesi onu şaşırttı. O kendini gülümserken buldu.

"Büyük bir karmaşanın , değil mi?"

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

Açıklamak istemedi. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve ayakkabılarını çıkarmak için uzandı. Sırada çorapları vardı. Sonra ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yüksek sesle esnedi. Yorgun olduğunu belli etmeyen bir esneyiştii bu.

Taylor başka bir söylemedi. Yatağın kenarına oturup kocasını izlemeye devam etti. Tanrım, onun için tam bir hayal kırıklığıydı. Madam'ın Lucas'ın ne kadar aykırı ve inatçı olabileceğini fark edip etmediğini merak ediyordu. Büyükannesi ona Lucas Ross konusunu iyice araştırdığını ve adamla birkaç uzun tartışma yaptığını söylemişti.

Taylor, Lucas'ın Madam'ın tüm sorularını cevapladığından emindi. Büyükannesinin genellikle nasıl çalıştığını bilen Taylor, görüşmelerin üstü örtülü sorgulamalar olduğunu tahmin ediyordu. Evet, büyükannesinin sorularının hepsine cevap aldığından emindi. Taylor yüksek sesle iç geçirdi. Bu özelliğin Madam'dan miras kalmasını diledi. Arada sırada biraz zorba olmanın da bir faydası vardı.

Lucas gelinine hiç dikkat etmiyordu. Gömleğini çıkardı, yatak takımını açtı, ışığı söndürdü ve battaniyelerin üzerine uzandı. Derme çatma yatağı odanın diğer ucundaydı. Uyumaya gittiğinde bile aralarına mümkün olduğunca mesafe koyuyordu. Taylor'ın üstünde uyanmak kıl payı olmuştu. Hiçbir şeye izin vermeyecekti. Böyle bir şey tekrar yaşanmasın.

Taylor onunla konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. kalktı, bornozunu çıkardı ve yatağa girdi. Yastıklarını kabarttı ve tüm kırıksıklıklar giderilene kadar örtülerini düzeltti ve nihayet rahatladığında, "İyi geceler Bay Ross," diye seslendi.

Ona Bay Ross demesinden nefret ettiğini çok iyi biliyordu ve bunu tam da bu yüzden yapmıştı. Belli ki ona kızgındı. Kızgındı.

Nefesinin altında mırıldanıyor ve yastıklarını yumruklayarak üzgün olduğunu belli edecek kadar gürültü çıkarıyordu.

Küçük kadın hava kadar şeffaftı. Belli ki duygularını gizleme sanatını hiç öğrenmemişti. Güzelliği ve masumiyetiyle Boston'daki bütün servet avcıları için kolay lokma olacaktı. Lucas'ın ruh hali hızla bozuldu. Taylor'ın başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi onu çok rahatsız ediyordu. Onun derdi neydi böyle? Evlilikleri yasal olarak sona erdikten sonra Taylor'ın kiminle birlikte olduğunu neden umursuyordu ki?

"Uyuyor musun?" Taylor soruyu karanlığın içinde fısıldadı ve bir yanıt bekledi.

Ona cevap vermedi. Kadın caymadı. Soruyu çok daha yüksek bir ses tonuyla tekrar sordu.

Numara yapmaktan vazgeçti. "Ne oldu?"

Yan yattı ve karanlıkta onu bulmaya çalıştı. "Sana bankacılarla olan randevumuzu hatırlatmak istedim. Otele vardığımızda zamanı ayarlayacağım. Onlarla konuşmak için yeterince uzun kalman gerekecek."

"Yapacağım."

"Boston'da bir ya da iki gün daha kalmak anlamına gelebilir." "Biliyorum."

Uzun bir süre başka bir şey söylemedi. Lucas onun uykuya daldığından emin olduğu anda adını fısıldadı.

"Şimdi ne olacak?"

Onun sesinde duyduğu kızgınlığı görmezden geldi. "Benim için geleceğinden vazgeçtin. Bu asil bir fedakârlıktı."

"Asilce değildi, Taylor."

Onunla tartışmadı. "Bana bir söz verir misin?"

"Bunu yaparsam uyumama izin

verecek misin?" "Evet," diye

kabul etti.

". Ne söz vermemi istiyorsun?" "Veda etmeden

gitmeyeceksin."

Kadının sesindeki endişe onun için oldukça belirgindi. "Söz veriyorum. Veda etmeden hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Taylor gözlerini kapadı ve gece dualarını okudu. Lucas gözlerini kapadı ve gelini hakkında aklından geçen tüm şehvetli düşünceleri engellemeye çalıştı. Asla evlenmek istememesinin nedenlerini sıralamaya karar verdi. Birincisi ve en önemlisi özgürlüğüydü, diye hatırlattı kendine. O bir gezgindi, bir aile babası değil. Bir eş boynunda bir ipti. Ne istediği ne de ihtiyaç duyduğu bir karmaşaydı.

Ani bir düşünce konsantrasyonunu bozdu. Ona geleceğinden vazgeçtiğini söylemişti. Taylor hayatından çıktıktan sonra kimseyle evlenmeye niyeti olmadığına göre, kadının övgüsü yersizdi. Onunla evlenirken asil davranmamıştı. Bunu para için yapmıştı, böylece Kelsey'nin özgürlüğünü satın alabilecekti.

Taylor'ın amacı ? Şaşırdığını hatırlıyordu ve Londra'daki son gecelerinde Taylor'ın mücevherlerini vermesini izlediğini merak ediyordu. Maliyet kaygısı olmadan mücevherleri değiştirebilecek kadar zengin miydi?

Çıkardığı sonuçlarda ve onun nedenlerinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Lucas Taylor'la yeterince zaman geçirmiş ve onun hakkında birkaç şey öğrenmişti. Elbiselerini katlarken ve sandığına geri koyarken gösterdiği özen ve dikkat, ona kendisi için bir şeyler yapmaya alışkın olduğunu gösteriyordu. Yanında bir leydi hizmetçisi getirmekte ısrar etmemişti. Elbette hizmetçilere izin vermezdi, ama lanet , kadın bunu istememişti.

Emerald bir uşak hizmeti sunuyordu. Taylor bu hizmetten yararlanmamıştı. Kamarasını kimsenin temizlemesine de izin vermemiş, bu işi kendisi yapmıştı. Zengin ve şımartılmış bir kadın için bu davranışı kafa karıştırıcıydı.

"Taylor?"

"Evet?"

"Londra'da, o son gece, kolyeni neden o genç kıza verdin?"

Şu anda bunu düşünüyor olması ne tuhaf, diye düşündü. Cevap vermeden önce bir esnemeyi bastırdı. "Ona sahip olmak ona zevk veriyordu."

Bu yarım cevabı kabul etmedi. "Ve?" diye dürttü. "Ona

ihtiyacım olmayacağını biliyordum."

Lucas uzun bir kaşlarını çatarak onun açıklamasını dinledi. "Boston'da pahalı kolyeler takmıyorlar mı?"

"Bazılarının öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Durumlar düzgün bir şekilde onun aleyhine dönmüştü. Lucas ondan doğru dürüst bir cevap alamamanın sinir bozucu olduğunu düşünüyordu. Pes etmeyecekti.

"Büyükkannen bana bu evliliğin amcandan kalan mirası koruyacağını söyledi."

"Evet, bu doğru. Hanımefendi size başka ne

söyledi?" "Sana göz kulak olmamı."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sesi kızgın geliyordu. Lucas gülümsedi. Dünyayla ve onunla ilişkili tüm kötülüklerle başa çıkabileceğini düşünmek kadar da masumcaydı.

Ellerini başının arkasında birleştirdi ve düşüncelerini toparlarken gözlerini tavana dikti. "Ama miras, seni bu hale getiren tek neden değil.

benimle evlendin, değil mi?"

"Hanımefendi servetini biriktirmek için çok çalıştı. Bunun çarçur edildiğini görmek istemedi. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"O zaman neden kolyeni verdin? Değerli olduğunu varsayıyorum. Onlar gerçek mcevherlerdi, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden..."

"Zaten açıkladım," diye ısrar etti. "Artık böyle ıvır zıvırlara ihtiyacım yok."

Başladıkları yere geri dönmüşlerdi. Lucas isteksizce de olsa Taylor'ın kaçamak cevaplar verme konusunda en az kendisi kadar iyi olduğunu kabul etti.

"Hala bilmek istiyorum-"

Sözünü kesti. "ok yorgunum Bay Ross. Bırakın uyuyayım." Yüzünü duvara dönmek için yuvarlandı. Gözlerini kapadı ve yüksek sesle, zorla esnedi.

Lucas'ın ipucunu anlaması için dua etti. Sorgulamayı bırakmasını ve uyumasını istiyordu. Elbette bebekleri öğrenmesi gerekecekti ama Taylor'a göre geç olması erken olmasından daha iyiydi. Onu henüz aydınlatmak için bir neden göremiyordu. Biraz inatçı olduğunu zaten kanıtlamıştı ve onu Redemption'a kadar takip etmeyi planladığını öğrenirse, onu durdurmaya çalışabileceğini biliyordu. Taylor bir i geçirdi. Elbette onu durduracaktı. Onun da asil sebepleri olabilirdi. Ona göre, o Boston'un salonlarına , çayını yudumluyor ve aptal gibi davranıyordu. Kesinlikle Redemption'a ait değildi. Nefret edeceğini söylememiş miydi?

Taylor'ın düşünceleri, örtülerin geri çekildiğini hissettiğinde unutulup gitmişti. Sırt üstü yuvarlandı ve şaşkınlıkla küçük bir nefes verdi.

Lucas onun üzerinde yükseliyordu. Kamaranın içi ama yine de yüzündeki çatık kaşları görebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

. Kadın onun yolundan çekilmeye çalıştı. Geceliği adamın kalçasının altına sıkışmıştı ve onu çekip kurtarmaya çalıştı ama Lucas ellerini kadının omuzlarına koyduğunda dikkati tekrar adamın üzerine çevrildi.

"Bana bak," diye emretti.

Sesi hırçındı, kızgınlıkla doluydu. Onun ne kadar hoşnutsuz olduğunu görmesine izin verdi. "Biliyor musunuz Bay Ross, en ufak bir şeyde bile sinirleniyorsunuz. şapka."

"Benim için bir soruya cevap vermeni

istiyorum." "Pekâlâ. Neymiş o?"

"Benimle neden evlendin?"

Ona cevap verirken gözlerinin içine bakamadı. Tüm dikkati adamın boğazına odaklanmıştı. "Mirasımı korumak için."

"Ve?" diye dürttü.

İç çekti. İplik yumağının peşindeki bir kedi gibiydi. Tüm soruları cevaplanana kadar pes etmeyecekti. "Malcolm Amca'nın beni gördüğü ilk çapkınla evlendirmesini önlemek için."

Lucas başını salladı. Hâlâ anlattığından daha fazlası vardı. Bundan emindi. "Peki başka ne gibi bir sebebin vardı?"

"Seninle daha iyisi için evlendim. İşte, sana bilmen gereken her şeyi anlattım."

"Hangi büyük iyilik?"

Başını iki yana salladı. "Yatağımın üzerinde oturmamalısın," diye açıkladı toplayabildiği kadar öfkeyle. "Bu hiç uygun değil. Ben yorganın altında uyuyorum. Sen üstte uyuyorsun, unuttun mu?"

"Biz evliyiz," diye tersledi. "Her şey uygun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra hemen tekrar kapattı. Zihni her türlü düşünceden arınmıştı. Ona baktı ve sadece ne yapacağını görmek için bekledi.

Ondan korkmuyordu. Bu önemli gerçeği hatırladığı anda yeniden nefes almaya başladı.

Birbirlerine ne kadar uzun süre baktıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona sonsuzluk gelmişti. Lucas önemli bir şey hakkında karar veriyor gibiydi ve yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa düşündüğü şey pek de hoş değildi.

"Sen benim karımsın, Taylor."

Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Bana kocam olarak... haklarınızı kullanmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Soruyu zar zor söyleyebildi. Bu fikir bile onu dehşete düşürmüştü. Verdiği tepki onu rahatsız etti. Birden onu hem boğazlamak hem de istedi.

Lucas birden hatasını fark etti. Ona çok yaklaşılmıştı. Ellerinin altında teninin sıcaklığını hissedebiliyordu ve tek düşünebildiği ona dokunmaktı. Onun tadına bakmak, onu yutmak istiyordu. Bir öpücük, dedi kendi kendine, sadece bir öpücük. O zaman tatmin olacaktı.

Kahretsin, yine kendine yalan söylüyordu. Tek bir öpücük istemiyordu. Hepsini istiyordu. "Hayır, kocan olarak haklarımı kullanmak istemiyorum."

Sesi kızgın geliyordu. Taylor onun bu tavrından etkilenmeden edemedi. Sadece bu fikir bile onu bu kadar dehşete düşürmemeliydi. Rahatlamış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama o değildi. Buna hazır ya da istekli olmamasına rağmen

kendini Lucas Ross'a teslim etse de, yine de onun kendisini biraz çekici bulmasını istiyordu. Her kadın kocasının kendisini çekici bulmasını isterdi, öyle değil mi?

Taylor, Lucas'ın en azından güzel olduğunu düşünmesini istediğini itiraf edecek kadar dürüsttü.

Ancak ona dokunma düşüncesi bile onu tiksindirmişti.

Duygularının incinmiş olması çok saçmaydı. Yine de yıkılmıştı. Sadece yorgun olduğuna karar verdi.

Reddedilmesinin onu bu kadar yetersiz hissettirmesinin nedeni kesinlikle buydu.

Evet, bu gece aşırı duyarlıydı ve Lucas Ross da duyarsız bir hödüğün tekiydi. "Bazı erkekler beni çekici buluyor."

Bu düşünceyi yüksek sesle söylemek istememişti. İçini çekti. "En azından ben öyle düşünüyorum. Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi Lucas?"

"Senden gayet hoşlanıyorum," diye cevap verdi.

Ona inanmış gibi görünmüyordu. Yüz ifadesinden duygularını incittiğini anlayabiliyordu. Durumunu anlamasını sağlamaya karar verdi.

"Sana neden dokunmayacağımı biliyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Herkesin anlayabileceği kadar basit. Beni istemiyorsun. Bir embesil bile bunu anlayabilir."

"Seni istemediğimi

söylemedim." "Evet, söyledin."

"Seni istiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra başını ona doğru salladı. Konuşma tuhaf hal almıştı. Başladığı şeyi bitirebileceğine karar verdi.

"Kahretsin, evet, seni istiyorum," diye mırıldandı. Sonra cevabını nitelendirdi. "Sadece seninle evli olmak istemiyorum."

"birden yapamazsın, Lucas." "Bu da ne demek şimdi?"

Emin değildi. Ama artık ondan etkilendiğini kabul ettiği için kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Sonra adamın kendisine yaptığı üstü kapalı hakareti fark etti. "Alnımda hakarete uğramak istediğime dair bir işaret mi var?" diye tersledi. "Tanrı aşkına, önce William Merritt metresi önererek beni aşağılıyor, şimdi de sen... bilirsin işte, ama evlenmek istemediğini söyleyerek beni aşağılıyorsun. Eee?" diye sordu.

Sorusuna cevap verecekti ve bunu yaparken de o orospu çocuğu Merritt'le aynı kategoriye sokulmaktan hoşlanmadığını söyleyecekti. Adam kendini savunamadan kadın onun dikkatini dağıttı. Ona dokundu.

Saçlarından bir tutam öne doğru düşerek alnında duruyordu. Bu durum onun dikkatini dağıtıyordu. Ne yaptığını düşünmeden adamın elini omzundan itti ve uzanıp saçı geriye doğru taradı ait olduğu yere.

Adam geri çekildi, sanki kız ona vurmuş gibi davranıyordu. Cesaretinden dolayı hemen utandı.

"Hanımefendi, mümkün olsa erkeklerin bir taşla kızıışacağını söylüyor." Bu Bu çirkin ifade onun tüm dikkatini çekti. "Peki nedenini biliyor musun?" diye sordu.

Kendine sormamasını söyledi. Cevabı beğenmeyeceğini biliyordu. Ancak merakı galip geldi. "Hayır, neden?"

"Erkekler kafalarıyla değil, bedenleriyle düşünürler..."

Onun açıklamasını bitirmesine engel oldu. Eliyle ağzını kapattı. "Tanrı aşkına, Taylor. Böyle konuşmayacaksın."

Lucas elini çektiği anda Taylor, "Ben de sana Madam'ın bana erkekler hakkında anlattıklarını söylüyordum," diye fısıldadı. "doğru, değil mi? Şehvet her erkeğin zihninde her zaman en üst sıradadır."

"Bütün erkekler böyle

değildir." "Sen öyle misin?"

Ona yakıcı bir bakış attı. Sonra ellerini yüzünün iki yanına koydu ve yavaşça öne doğru eğildi. "Hayır, . Bir şeyi anlamamı istiyorum Taylor. Benim için çok büyük bir dikkat dağıtıcı oldun ama asla bir yuva kurmayacağım. Bu düşünce ne kadar cazip olursa olsun."

"Bu yüzden mi gecenin bir yarısı yatağında oturup bana ders veriyorsun? Yuva kurmayacağını bilmemi mi istiyorsun? Bunu çoktan açıkça belirttiğine inanıyorum, Lucas."

"Ayrıca benimle güvende olduğunu bilmeni istedim. Senden etkilenmiş olsam da içinde bulunduğumuz koşullardan faydalanmayacağım."

"Onurlu olacaksın."

"Evet."

Başıyla onayladı. Lucas iyice başlamıştı. Sesi sertleşmişti ve yüz ifadesi sert ve öfkeliydi.

Onun ruh halini hafifletmeye karar verdi. "Benim için endişelenmeni istemiyorum," dedi ona.

Başını iki yana salladı. "Endişelenmiyorum."

"Bu cazibe ve yakın mesafemiz konusunda içinizi rahatlatılabileceğime inanıyorum."

"Nasıl?"

"Bana dokunmanı isteyip istemediğimi sor."

"Öyle mi?"

"Asılmayı tercih ederim."

Ürkmüştü ama sadece bir iki saniyeliğine ve sonra geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Sesi samimi geliyordu ama gözlerindeki ışıltı ona şaka yaptığını söylüyordu. Onun sözlerini kendisine çevirme şeklini sevmeye başlamıştı. Küstah ve zeki davranıyordu.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Ona sarhoş edici bulduğu o geniş gözlü bakışını attı ve eğer ona karşı koymak imkânsız hale gellanet olsun.

"Evet."

Güldü. Ekşi ruh hali buharlaştı. Ona başını salladı, sonra eğilip alına iffetli bir öpücük kondurdu.

Sonra da burnunun köprüsünü öptü. Ona gece yatağına yatırdığı bir çocuk gibi davranıyordu. Taylor bunların hiçbirini kabul etmiyordu. Lucas tarafından doğru düzgün öpülmenin nasıl bir his olduğunu öğrenme merakı bir anda tüm ihtiyatının önüne geçmişti. Kendini durduramadan Lucas'ın elini sıktı.

elleriyle yüzünün kenarlarını tuttu ve eğildi. Ağzı onunkine değdi. Tüy kadar hafif bir dokunuştı, bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde bitmişti ve ona göre gerçekten çok hoştu. Onun pürüzlü teninin parmaklarına verdiği hissi seviyordu. Lucas'ın tıraşa ihtiyacı vardı ama bir günlük sakal gölgesi onu son derece sert gösteriyordu.

Taylor . Merakı tatmin olmuştu. Onu bıraktı ve yastıklara yaslandı.

Onu takip etti. Bir eliyle çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bunu neden yaptın?"

Onu yatıştırmak için acele etti. "Sadece bir öpücüktü,

Lucas." Başını iki yana salladı. "Hayır, Taylor. Bu bir

öpücük."

Ağız onunkinin üzerine sertçe indi. Mutlak hakimiyeti ele geçirdi. Protesto etmek için ağzını açtı. Adam hemen avantajı ele geçirdi. Dili onunkiyle birleşmek için içeri girdi. Taylor afallamıştı. Onu itmek mi yoksa kendine yaklaştırmak mı istediğini bilmiyordu ve Tanrı aşkına bu da neydi? dilinin onun ağzının içinde ne işi vardı? Bu şekilde öpüşen birini hiç duymamıştı. Çok samimiydi, çok tüketiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, hoşuna gitmişti. Elleri adamın boynuna dolandı. Adam nazikçe onun ırzına geçerken ona sarıldı. Ancak uzun süre pasif kalamadı. Onu öpmeye başladı. Dili önce yavaşça, sonra daha cesurca ona süründü. Öpüşme cinselliğe dönüştü. Aralarında yanan sıcaklık, kokularının birbirine karışması kadar tahrik ediciydi.

Ona doyamıyor gibiydi. Göğüslerinin, elbisesinin ince kumaşından göğsüne doğru bastırıldığını hissedebiliyordu. Bu onu çıldırtıyordu. Onu daha da yakına çekti, ellerini boynunun arkasında birleştirdi ve dilinin daha derine girebilmesi için başını bir tarafa eğdi. Ağız tekrar tekrar onunkinin üzerinde gezindi. Arzusundan titriyordu. Tadı çok güzel, çok tatlıydı ve boğazının arkasından çıkardığı küçük inilti onunkinin kontrolünü yok etti.

Asla durmak istemedi. Bunun farkına varması onu gerçekliğe geri döndürdü. Lucas öpüşmeyi aniden bitirdi. Kadının onu bırakmasını sağlamak biraz daha uzun sürdü. Kadının ellerini çekmesi ve onu yavaşça yatağa doğru itmesi gerekti.

Nefes nefese kalmıştı. Nefes aldığını bile düşünmüyordu. Lucas onu etkisi altına almıştı. Hâlâ onun tadını alabiliyor, onun ağzının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Öpücük birkaç saniye içinde tamamen kontrolden çıkmıştı. Kalbi hâlâ göğsünün içinde gümbür gümbür atıyordu. Tutku yavaş yavaş azalıyordu. Kız da buna yardımcı olmuyordu. Gözleri buğuluydu ve pembe dudakları hâlâ adamın dokunuşuyla şişmişti. Şaşkın ve çok dokunulabilir görünüyordu.

"Tehlikelisiniz, bayan."

Yaşadığı hayal kırıklığı sesini öfkeyle kalınlaştırmıştı. Lucas ayağa kalktı; botlarını, gömleğini ve yatağını kapdığı gibi hışımla odadan çıktı. Bunu yapmayacaktı. herhangi bir risk almak. Şu anda diken üstündeydi, bir şeyler dikme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

ve en çok yapmak şeyi yapamadığı için ondan uzaklaşmaya kararlıydı.

Başından aşağı dökmek için bir kova soğuk su aramaya gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz Taylor gözyaşlarına boğuldu. Tepeden tırnağa titremeye başladı.

Kendinden tamamen utanmıştı. Bir öpücük için onunla alay edecek kadar aklından ne geçiyordu? Kendi günahkâr davranışları yüzünden başını iki yana salladı.

Kendi kendine ateşle oynadığını söyledi. Artık daha iyi biliyordu. Bu çekiciliğe kesinlikle devam edemezdi. Hedeflerini gözden kaçırmak onun için çok kolay olurdu.

Taylor artık kendi kararlarına güvenmiyordu. William Merritt'e aşık olduğuna inanıyordu ve Tanrım, o zaman tam bir aptal değil miydi? Lucas farklı olabilirdi ama o hâlâ bir erkekti ve bu yüzden aşk ve bağlılık konularında güvenilmezdi.

En azından en başından beri ona karşı dürüsttü. Onu istemediğini ya da ona ihtiyacı olmadığını söylemişti. Peki kız onun dürüstlüğüne nasıl karşılık vermişti? Kendini ona atarak.

Çok utanmıştı. Daha iyi bilmeseydi, bir eş gibi davranmaya başladığını düşünecekti. Güvende olmak için kaçmasına şaşmamalı.

Taylor yüksek sesle inledi, yuvarlandı ve yorganı yukarı çekti. Sabah ilk iş Lucas'tan özür dileyeceğine ve bir daha onun merakıyla uğraşmak zorunda kalmayacağına söz verdi. Dakikalar sonra uykuya daldı. Rüyasında onu görüyordu.

Onunla ilgili kabuslar görüyordu. Soğuk terler içinde uyandı. O korkunç rüyanın kalıntıları hâlâ zihnindeydi. Taylor bir mağaranın içinde sıkışıp kalmıştı. Onun peşinden içeri girdi, ama tam ona uzanırken, duvarlar ve tavan ikisinin etrafına yıkıldı. Hava aniden çamura dönüştü. Nefes alamıyorlardı, hareket edemiyorlardı. Diğerleri gibi ölmeden önce onu dışarı çıkarmak için çaresizdi.

Uykusunda Lucas'ın zihni iki kâbusu birbirine karıştırıyordu. Biri gerçek, diğeri hayaliydi. Mağarada sihirli bir şekilde beliren diğerleri Taylor'ın yanında tanıdığı ve arkadaş olduğu askerler, yoldaşları vardı; tıpkı onun gibi, kendi üstleri tarafından ölümcül bir tuzağa düşürülmüşlerdi. Binbaşı John Caulder kendi postunu kurtarmak için birliğinden geriye kalanları satmıştı. Ancak tek nedeni korkaklık değildi. Açgözlülük de işin içindeydi. Yahuda gibi, onun ihaneti de zengin bir şekilde ve otuz gümüşten çok daha büyük bir meblağ karşılığında ödüllendirildi. Caulder bizzat el koyarak Koruması gereken altın büyük bir pay almış.

Lucas hayatta kalan tek adamdı ama bunun tek nedeni hainlerin Caulder'a dokuz adamın da öldüğünden emin olduklarını söylemiş olmalarıydı. Ancak binbaşı endişeliydi. Her birine bir kurşun sıkılmış olması yeterli değildi. adamın sırtına. Kimsenin hâlâ nefes almadığından emin olmak istiyordu. Koruması gereken bir kariyeri vardı, boynundan bahsetmiyorum bile ve hiçbir şeyin parlak, lekesiz askeri siciline gölge düşürmesini istemiyordu.

Hayır, işini şansa bırakmak istemiyordu. Savaş bittikten sonra kimsenin gerçeği ortaya çıkarmasını istemiyordu. Bu yüzden her titiz adamın yapacağı şeyi yaptı. Kanıtları gömdü.

Lucas'ın boğazının arkasında biriken öfke çığlığı onu . Alnından ter boşanıyordu ve nefes nefese kalmıştı. Zihni ve onunla birlikte öfkesi çabucak temizlendi ama yine de göğsünün içindeki gerginlik hafifleyene kadar güvertede birkaç dakika volta attı.

Savaşla ilgili kâbuslar görmeye alışkındı. Taylor'ı rüyasının ortasında bulmak ise bir meseleydi. Tanrı aşkına.

Bu olmuş muydu? Onun için endişelenmiyordu. Onun iyi olduğunu biliyordu ama kamaralarında mışıl mışıl uyuduğundan emin olsa da, emin olmak için ona bakması gerekiyordu.

Adam odaya girdiğinde kadın hiç kıpırdamadı. Sırtüstü yatıyordu ve saçları başının etrafında altın bir hale gibi yayılmıştı. Melek gibi, dingin ve huzurlu görünüyordu. Muhtemelen ikinci çaylarını ve yakışıklı taliplerini hayal ediyordu. Kahretsin ama neredeyse onu kıskanacaktı. İblisler her zaman rüyalarını doldururdu. O ve Taylor her yönden birbirlerinin tam zıttıydılar.

Hayal edilebilirdi ve belki de bu yüzden ona çekilmişti. Kadın, uzun yıllar boyunca her ikisinden de mahrum kalmış bir adam için sıcaklık ve güneş ışığını temsil ediyordu.

Lucas yatağın kenarında durdu ve birkaç dakika boyunca ona baktı. Kendini oradan ayrılmaya zorlayamıyordu. Geçmişini bilseydi onu gördüğünde iğreneceğini biliyordu. Savaş ve onur adına, hayatta kalmak için ağza alınmayacak şeyler yapmıştı.

Başını iki yana salladı. Bu cazibeyle daha fazla savaşmak istemiyordu. Onun masumiyetinin ve saflığının cazibesi sırtını dönemeyeceği kadar güçlüydü. Denemedi bile. Oturdu, botlarını ve çoraplarını çıkardı ve sonra onun yanına uzandı. Kadın ona doğru yaklaştı. Adam yan yattı ve onu kollarına çekti. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve gözlerini kapattı.

Bir dakika sonra mışıl mışıl uyuyordu.

Tanrı merhametli olduğunu kanıtladı. Şeytanlar onu rahat bıraktı.

Bölüm 5

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Düşüncesi olmayan kelimeler asla cennete gidemez.

-William Shakespeare,

Hamlet

Dakiklik Taylor'ın özelliklerinden biri değildi. Lucas bir saatten uzun bir süre onun güvertede kendisine katılmasını bekledi. Düşünmek için bolca zamanı vardı.

bir gece önce. Onunla yatağa girmesine neden olan şey neydi? Hangi zayıflık onu onu kollarının arasına almaya ve ona itmişti? Hiç bu kadar rahat ya da huzurlu uyuduğunu hatırlamıyordu. Bu çok can sıkıcıydı. Ve kafasını karıştırıyordu. Sonra bir iç çekti. Tanrı'ya şükür ki uyandığı zaman uyandı. Onun tatlı, sıcak yatağının üzerine yayıldığını hatırlıyordu,

ve hemen kendini bunu düşünmekten vazgeçmeye zorladı. Uyanmamıştı ve önemli olan tek şey de buydu.

Gitmek istiyordu. Sabrı tükenmişti ve tam aşağıya inip onu gemiden sürükleyerek çıkarmak üzereydi ki, kadın aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı.

Telaşlı, endişeli ve sevimli görünüyordu. Soluk pembe bir elbise giymişti ve elbisenin yüksek, kare yakalı bedeni boyunca gül tomurcukları şeklinde işlenmiş küçük beyaz iplikler vardı. Elbisenin rengi tenini tamamlıyordu ve Lucas onun muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en kadınsı şey olduğunu düşündü.

Bir ayının hırlamasına çok benzeyen bir iç çekti ve kaşlarını çatarak ona baktı.

O da gülümsedi. Sinirlenmesinin nedeninin geç kalması olduğunu düşündü. Onu beklettiği için özür dilerken bir yandan da güvertede Victoria'yı arıyordu. Arkadaşı hiçbir yerde bulunamamıştı. Geminin çoğu Yolcular çoktan gemiden ayrılmıştı, Taylor Victoria'nın bagajların bırakıldığı yerde onları olması gerektiğine karar verdi. O zaten onu orada beklemediğinden emin olmak için Victoria'nın kulübesine gitti, ama kulübe boştu.

"Amerikan topraklarına ayak basmak için çok sabırsızlanıyorum," diye belirtti.

"Beni kandırabilirdin," diye cevap verdi. Koluna yapıştı ve gitmek için döndü.

Az önce söylediği söz bariz bir iğnelemeydi çünkü onu bekletmişti. Taylor onun alaycılığını görmezden geldi ve dikkatini limana çevirdi.

İlk bakışta şehrin silueti ona Londra'yı hatırlattı, ama daha büyük ölçekte. Ancak iki şehir arasındaki temel bir farkı hemen fark etti. Londra'da binaların üzerinde her zaman gri bir film tabakası vardı. Boston'un üzerindeki gökyüzü tertemizdi ya da ona öyle geliyordu.

Taylor, bagaj arabalarına ulaşana kadar Lucas'a tek kelime bile etmedi. Yeni memleketinin görüntü ve seslerinden o kadar etkilenmişti ki, tutarlı bir düşünceyi zar zor oluşturabiliyordu. Kapatmak istedi

Gözleriyle çok farklı aksanları dinliyor ve her birinin geldiği ülkenin adını tahmin etmeye çalışıyordu. O kadar çok farklı yabancı Ancak diller kısa sürede birbirine karıştı ve o da oyununu bıraktı. Sonra aynı anda her yere bakmaya çalıştı. Görülecek ve keşfedilecek o kadar çok şey vardı ki...

"Taylor, sana söylediklerime dikkat edecek misin?"

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Harika değil mi

Lucas?" Kızın sesindeki merak onu gülümsetti. "Boston mı?"

"Amerika," diye nitelendirdi.

Başını salladı. "Henüz Amerika'yı görmedin," dedi ona. "Ama Boston'da yaşamayı seveceksin. Çok kozmopolit," diye ekledi. "Londra'ya çok benziyor."

"Boston'ı zaten seviyorum ama Londra'ya benzemesini istemiyorum."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra dikkatini saran kaosa çevirdi. Lucas birkaç dakika boyunca ona baktı. Ne yaptığını fark ettiğinde kendinden iğrenmeye başladı. Kendini kaptırmış bir çiftlik çocuğu gibi davranıyordu ama lanet olsun ki bu onun suçuydu.

O tam bir büyüleyiciydi. Gel ve beni öp gülümsemesiyle onu kasıtlı olarak baştan çıkardığından emindi. Parmaklarını saçlarında gezdirmesi ve başını arkaya atması onu cezbetmek için yapılmış kesin bir kışkırtmaydı. Hatta ona bakma şekli bile O büyülü mavi gözleri ve yüzündeki güven dolu ifade tüm dikkatini çekecekti.

"Bavullarımızı almamız gerekmiyor mu?"

Kadının sorusu düşüncelerini böldü. Lucas kendini elindeki işe geri dönmeye zorladı.

"Burada kal," diye emretti. "Bir dakika içinde döneceğim."

Taylor, adam uzaklaşmadan önce sadece başını sallayacak kadar zaman bulabildi. Taylor'ın bagaj biletlerini elinde tutuyordu. Lucas, Madam'ın kesin talimatları doğrultusunda Boston'un hemen dışındaki Hamilton House'da rezervasyon yaptırmıştı. Amerika'daki en iyi otellerden biriydi, daha küçük ölçekli olsa da States Hotel ile kesinlikle aynı düzeydeydi. Madam otelle ilgili her şeyi okumuştı.

Hamilton House'un biraz daha seçkin olduğunu söylemişti. Lucas'a States Oteli'nin çok fazla iş adamına hizmet verdiğini ve torununun kendi deyimiyle sıradan iş adamlarının arasına karışmasını istemediğini söylemişti. Lucas itiraz etmedi. Taylor'ı büyükannesinin istediği yere bırakacak, bankacıların toplantılarına bağlı olarak şehirde bir ya da iki gece daha geçirecek ve sonra eve dönecekti.

Birkaç dakika sonra Hamilton House'dan bir memurla Taylor'a döndü. Tam zamanında gelmişti. Taylor bagaj biletlerini, kendisini bir yolcu olduğuna ikna etmiş olan bir adama etmek üzereydi. ve bavullarla ilgileneceğini söyledi.

Lucas biletleri hırsızın elinden kaptı ve onu kaçırmaya zorladı. Taylor kaba ve kesinlikle uygunsuz bulduğu bu davranış karşısında dehşete düşmüştü. Lucas'ın biletleri uzattığı adamın şapkasında bir otel rozeti olduğunu fark ettiğinde, neredeyse kendisine sahiplerinin böyle bir kimlik taşımadığını fark ettiğinde, kendi saflığından dehşete düştü.

"Bavullarımızı çalabilirdi."

Lucas başıyla onayladı. Taylor meselenin peşini bırakacak gibi değildi. Eteğinin kenarını kaldırdı ve hırsızın peşinden koşmaya başladı. Lucas onu kalabalığın içinde kaybolmadan yakaladı.

"Tanrı aşkına nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Alçağı yakalamak için," diye açıkladı neredeyse bağırarak. "Birileri yetkilileri uyarmalı."

Lucas kızın bıkkınlığını görmesine izin verdi. Onu kendi tarafına çekti ve toplu taşıma araçlarının sırasına doğru döndü.

"Bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu.

"O gitti, Taylor. Bu kalabalıkta onu asla bulamayız."

"Yüzünü hatırlıyorum," diye övündü.

Lucas gülmedi. Sesi çok ciddi geliyordu. "Onu yakalarsan ne ?"

O kadar ilerisini düşünmemişti. Konuyu bir iki dakika düşündükten sonra omuz silkti. "Yardım için bağırırken onu tutardım."

Gözlerini göğe doğru devirdi. Planındaki aptallığı görmeye başlamıştı ama aptallığını kabul etmeden önce mezara giderdi.

"Sen bağırıp o orada sakın sakın durmasaydı ne olurdu Taylor?"

"Sanırım onu dövmem gerekecek."

Bu boş bir övünmeydi ve ikisi de bunu biliyordu. "Bence sonuçlarını düşünmeye başlamalısın," dedi Lucas.

Artık ona neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Araçlara ulaştılar. Şoföre gidecekleri yeri söylemek için durdu.

Taylor ellerini çözmesini sağlamaya çalışıyordu. Sonunda Taylor'ın ne yaptığını fark eden adam, onun için arabanın kapısını açmak üzere döndü.

"Atla."

"Henüz ayrılamayız. Arkadaşımı bekliyorum. O da bizimle otele gelecek. Sabırlı olmalısın, Lucas. Onunla bagajların orada buluşmam gerekiyordu. Onu ararken bana bir dakika izin ver."

"Onu bu ezilmişlik içinde asla bulamayacaksın."

"İşte " diye bağırdı Taylor. Victoria'nın adını seslendi ama arkadaşı onu duymadı. Taylor, Lucas'ın onu bırakmasını sağlayamadı.

Arkadaşının peşinden gitti ve ayak işlerini ona verdi. "Git ve Victoria'yı getir." Lucas onu bıraktı. Dönüp kalabalığa baktı. "Victoria kim?"

Havayla konuşuyordu. Elini çektiği anda kız kaçtı. Lucas bir küfür mırıldandı ve onun peşinden gitti. Ondan daha iri olduğu için kalabalığın arasından onun kadar kolay sıyrılamıyordu. Birkaç adamı iterek yolundan çekmeye çalıştı. Taylor tam kızıl saçlı bir kadının arkasında durduğu sırada ona yetişti.

"Victoria, arkanı dön," diye rica etti Taylor. Arkadaşı belli ki yakalanmıştı. Bir adım sıçradı ve sonra döndü. Yüzündeki rahatlama belirgindi ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim Taylor. Beni geride bıraktığını . Nerede buluşmaya karar verdiğimizizi hatırlayamadım," diye ekledi aceleyle.

Victoria paniğini gizlemeye çalıştı. Gerçekte, dehşete kapılmıştı. Şimdi kendini hasta hissediyordu. Midesi bulanıyordu ve hasta olacağını düşünüyordu.

Tanrım, ne yapacağını bilmiyordu. Taylor onu geride bırakmadığı için rahatlatarak ağlamak istedi ama böyle onursuz bir davranışın hiç de uygun olmayacağını biliyordu.

Taylor arkadaşının ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Onu yatıştırmak için acele etti. "Buluşma yerimiz konusunda da kafam karıştı," dedi.

"Buluşma yerimiz güvertede, bagajların transfer için istiflendiği yerde buluşmamız gerekiyordu. Önemli değil," diye ekledi aceleyle. "Seni asla terk etmezdim. Ayrıca, eğer bir şey olsaydı ve birbirimizi bulamasaydık, otelin adını biliyordun. Oraya kendi başına gidebilirdin."

Victoria başını salladı. Şoföre ödeme yapacak kadar bile parası olmadığını itiraf edemeyecek kadar utanıyordu. Hamilton House'a kadar yürümek zorunda kalacaktı. Yine de Taylor haklıydı. Victoria bir yolunu bulabilecek kadar becerikli olduğunu hissediyordu. Sadece bu kadar duygusal olmamayı diliyordu. Geçen hafta, hayatındaki ve vücudundaki tüm değişikliklerle birlikte onun için bir dayanıklılık sınavı olmuştu ve neredeyse her saat ağlıyor gibiydi.

"Genelde bu kadar duygusal değilimdir ," diye açıkladı.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldu. Taylor kolunun manşetinden dantelli bir mendil çıkarıp Victoria'ya uzattı ve sonra onun elini tuttu. Lucas'a döndü ve hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi.

"Victoria benim çok sevdiğim bir arkadaşım," diye bilgi

verdi ona. "Neden ağlıyor?"

Taylor bu konuyu açtığı için Lucas'a kaşlarını çattı. Victoria cesurca kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Zor zamanlar geçiriyor," diye açıkladı. "Yas tutuyor."

"Öyle miyim?" Victoria fısıltıyla

sordu. Taylor başıyla onayladı. "Evet,

öylesin."

Lucas'a döndü. "Sevgili kocasının ölümünün yasını tutuyor."

Hiç soru sormadı. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Taylor'ın Victoria'nın yardımına geldiği gece iki kadının birbirlerine söyledikleri her kelimeyi hâlâ çok iyi hatırlıyordu. Taylor araya girdiğinde deli kadını o çarpık sandıktan aşağı çekip ona derdinin ne olduğunu sormak üzereydi. Ve böylece gölgede kalmıştı. Kasıtlı olarak kulak misafiri olmuyordu. Sadece Taylor'ın güvende kalmasını sağlıyordu. Büyükannesiyle yaptığı anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getiriyordu. Victoria'nın hamile ve bekâr olduğunu duymak onu çok etkilemişti. Elbette ona acımanın yanı sıra biraz da merhamet hissetti. Kolay bir zaman geçirmeyecekti. Kendi annesi de yaşamamıştı.

Lucas elinde olmadan Taylor'hayranlık duyuyordu çünkü o kadına göz kulak oluyordu. "Victoria'nın Boston'a yerleşmesine yardım edecek misin?" diye sordu. "Niyetim bu," diye cevapladı Taylor. Adam gülümsedi. Taylor bu tepkiden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bu yüzden o da gülümsemekle yetindi.

"Gitmemiz gerekmiyor mu? Bütün araçlar dolu olacak efendim."

O da aynı fikirdeydi. Birden o da gidecekleri yere varmak istedi. Taylor'ın sol elini ve Victoria'nın sağ elini tuttu ve araçlara doğru ilerledi. Adam o kadar hızlıydı ki, Victoria'nın çiçeklerle dolu şapkası başından uğma tehlikesi geçirdi. Şapkasını yerine sabitlemek için sol elini başının koydu.

Taylor eteğine takılmamaya çalışıyordu. "Yangından kaçmıyoruz Bay Ross," diye seslendi.

. Şoföre gidecekleri yeri söyledi, sonra kapıyı açtı ve Victoria'ya döndü. "Bavullarınız gönderildi mi?"

Victoria, "Biletlerim Taylor'daydı," diye cevap verdi. Yere doğru konuşuyordu. Ona cevap verirken bakışlarını yere indirdi. Çekingen bir kızdı ve adam kendini, Tanrı aşkına bu kızın nasıl bir şey yapacağını merak ederken buldu.

sadece Taylor ona bakarken hayatta kalabilirdi. Bankacıları bir kenara çekip onlarla konuşmaya karar verdi. Ellerinde tuttukları güven fonu Bankaları oldukça büyüktü ve yatırımlardan kesinlikle iyi, düzenli bir kâr elde ediyorlardı, Lucas onların Taylor ve Victoria'ya göz kulak olmaktan mutluluk duyacaklarından emindi. Ayrıca Taylor'ın Boston'da yaşayan akrabaları olduğu söyleniyordu. Şüphesiz ailesinden bir ya da iki kişi karısına ve arkadaşına göz kulak olacaktı.

Karısı. Lucas şaşkınlıkla başını salladı. Altı ay önce biri ona evleneceğini söyleseydi buna çok gülerdi.

O zaman muhtemelen küfrü önerdiği için peygamberin suratına bir yumruk indirirdi.

"Biz hazırız, Bay Ross."

Taylor, Lucas'ı harekete geçirmek için yanından dürttü. Ona da yüzündeki o çatık kaşları silmesini söylemek istiyordu. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Victoria da onlarla geliyordu. Taylor bu kızgınlığın başka bir yolcunun daha eklenmesinden kaynaklandığını düşündü. Lucas belli ki planlarının değişmesinden hoşlanmıyordu. Geleceğinin değiştirilmesi konusunda onun ne hissedeceğini merak etti ve hemen bundan da pek hoşlanmayacağına karar verdi. Zor biri olacağını biliyordu ama imkânsız biri olmaması için dua etti.

Lucas Victoria'ya döndü ve ona gülümsedi. Victoria arabaya binmeden önce başlığını çıkarma ihtiyacı hissetti. Arkadaşına karşı son derece sabırlı davranıyordu, Taylor bunu hemen fark etti. Ona bir çocuk gibi davranıyordu.

Dikkatli olmazsa paramparça olabilecek bir porselen parçası gibi. Aracın içinde ona yardımcı olurken gülünç derecede nazikti. Hatta kız eteklerini düzeltirken onun için kaputu bile tuttu. Kız tatmin olacak şekilde yerleştğinde Lucas sonunda Taylor'a döndü. Onu neredeyse içeri fırlatacaktı.

Arkadaşının yanına oturmak istiyordu. Lucas'ın başka fikirleri vardı. Onu fırlattığı koltukta doğrulur doğrulmaz yanına oturmuş, cüssesiyle onu köşeye sıkıştırmıştı. Hiçbir yere gidemiyordu.

Onun bu küstah davranışı hakkında ne düşündüğünü belli etmek için kaşlarını iyice çattı ama sonra zahmet etmemesi gerektiğini fark etti. Lucas ona hiç dikkat etmiyordu. Pencereden dışarı bakıyor, düşüncelere dalıyordu.

Victoria onun dikkatini çekti. "Bak, Taylor. İşte Morrison's Coffee House. Londra'da da bunun gibi bir tane var." Sesi heyecanla doluydu. "Ve Tyler'ın Bootery'si var. İngiltere'de çok ünlüdür."

Taylor pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğildi. "Burada pek çok İngiliz mağazası var gibi görünüyor," dedi. "Hayal kırıklığı yaratıyor, değil mi?"

"Neden hayal kırıklığı yaratıyor?" Lucas, Taylor'ın tuhaf sözleriyle konuşmanın içine çekilerek sordu.

Ona gerçeği söylemek istemedi.

Amerika ona İngiltere'yi hatırlatacaktı. Anlamadı. Ona yarım bir cevap verdi. "Sadece her şeyin farklı olmasını istiyorum."

"Dükkânların çoğu farklı," diye açıkladı Victoria. "Alışmak biraz zaman alacak, değil mi? Amerika çok büyük görünüyor."

Taylor başını salladı. Victoria'nın söylediklerine dikkat etmeye çalıştı ama aklı sürekli başka yerlere gidiyordu. İçindeki heyecan hızla artıyordu. Oturduğu yerde zar zor kıpırdamadan durabiliyordu. Akli bebeklerdeydi. Onlar buradaydı... bu harika şehirde ve işi biter bitmez

Bankacılarla işi bitmiş ve Lucas da Redemption'a dönmek üzereyken gidip ikizleri ve bakıcıları sevgili Bayan Bartlesmith'i alacaktı. Taylor ihtiyaç duyacağı yardımcıyı işe alırken ve küçüklerin gelecek sezon için ihtiyaç duyacakları kıyafetleri alırken hepsinin Boston'da en az bir hafta geçirmesi .

Şimdi yeğenlerini görebilmeyi diliyordu. Eğer akıllı olsaydı, Lucas gittiğini asla anlamazdı. Sadece bir saatliğine, dedi kendi kendine. Bir araç kiralayacak ve daha özlenmeden otele geri dönecekti.

Bayan Bartlesmith eşlik ettiği için mutlu olacaktı. Taylor planlarını açıklayacak ve paketlenme işine yardım etmesi için birini tutmayı teklif edecekti. Heyecanla uzanıp Lucas'ın elini tuttu.

Bu sevgi gösterisi karşısında irkildi. Kadının yüzündeki sevinç ifadesini gördü ve kendini onun coşkusu karşısında gülümserken buldu.

"Boston kesinlikle size hitap ediyor," dedi.

"Oldukça güzel bir yer gibi görünüyor."

Sesi şehir hakkında fazla hevesli gelmiyordu. Yine de yüz ifadesi ona bir şey için heyecanlandığını söylüyordu. Bunun ne olduğunu merak ediyordu. Sonra onun muhtemelen akrabaları ve arkadaşlarıyla bir araya gelmeyi düşündüğüne ve belki de nerede yaşayacağını düşündüğüne karar verdi. Muhtemelen tüm zengin ve nüfuzluların yaşadığı Hill'i seçecekti. Oraya uyum sağlardı. Orayı da sevecekti. Lucas bundan emindi.

Victoria şehir hakkında sürekli yorum yapmaya devam etti. Taylor ara sıra başını sallıyordu ama çok geçmeden kafasının meşgul olduğu anlaşıldı.

Lucas sonunda dikkatini çekmek için onu dürttü. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Akrabalarım," diye cevap

verdi. Adam gülümsedi. "Ben

de öyle düşünmüştüm."

"Ve..."

"Evet?"

İçini çekti. "Ben de daha büyük bir iyiliği düşünüyordum."

Ne demek istediğini anlamamıştı. Victoria da anlamamıştı. "Boston daha mı iyi?" diye sordu arkadaşı.

Taylor başını salladı. Bir şeyler daha söylemeye başlamıştı ama birden Lucas'ın elini tuttuğunu fark edince dikkati başka yöne çevrildi. Hemen bıraktı.

"İleri gittiğim için beni bağışlayın," dedi. Adam öfkeyle başını salladı. Taylor'ın saçma özrüne cevap veremeden tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü. Victoria, Taylor'ın yorumu karşısında şaşırılmış görünüyordu. Uzun süre arkadaşına baktı, belli ki onun bir şey söylemesini ve Taylor sessiz kalınca dikkatini Lucas'a çevirdi. Lucas ona bir açıklama yapmayı düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. "Güneş batıyor."

Anonsu Taylor yaptı. Sesi cesareti kırılmış gibi geliyordu. "Yarım saat sonra hava ," diye tahmin etti Lucas. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"Neden?"

"Gidip akrabalarımı görmek istedim," diye açıkladı. "Yarına kadar beklemek zorundayım."

"İnsanlar geceleri dışarı çıkar," dedi Lucas.

"Uyuyor olacaklar."

Taylor ayrıntı vermedi. Pencereden dışarı bakmak için geri döndü. Lucas söz konusu akrabaların yaşlı ve güçsüz olduklarını düşündü. Başka kim akşamın bu kadar erken saatinde yatağa ki?

Victoria'nın dikkati Lucas ve Taylor arasında gidip geliyordu. İkisinin de birbirlerine karşı neden bu kadar resmi davrandıklarını sormak istiyordu. Ancak bunun pek kibarca olmayacağını düşündü ve sonunda konuyu kapattı. Yolun geri kalanını sessizce gittiler ve birkaç dakika sonra varacakları yere vardılar.

Hamilton Evi ilk bakışta ciddi bir hayal kırıklığı yarattı. Bir yandan Lucas şoförün parasını ödedi, Victoria ve Taylor kaldırımda durup devasa, gri granit binaya baktılar. Victoria oldukça kasvetli görüldüğünü fısıldadı. Taylor daha kararlıydı. Günah kadar çirkin olduğunu ilan etti.

Nedense Lucas onun fikrini eğlenceli bulmuştu. Ona sesini alçaltmasını söyledi ama bu emri sırtarak vermişti. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Adamın bir kez daha Victoria'ya karşı çok istekli olduğunu fark etti. Ancak kıskanç değildi. Memnun olmuştu. Lucas aklına bir iş koyduğunda bir centilmen olabileceğini kanıtlıyordu.

Victoria'nın şapkasını takması çok uzun sürüyordu. Saten ipleri mükemmel bir fiyonkla bağlamak üç denemesini aldı. Taylor onun yerine görevi devralmak istedi, o yüzden harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Lucas sanki dünya kadar zamanı varmış gibi davranıyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, Victoria'nın işini bitirmesini bekliyordu. Sonra kolunu ona uzattı. Victoria kolunu tuttu ve ona tatlı tatlı gülümsedi.

Onu kaldırımda bırakmışlar. Çifti içeri kadar takip etti. Lucas Victoria'ya göz kulak olduğu için Taylor zemin katı keşfetmekte kendini özgür hissediyordu. Perakende satış mağazalarıyla doluydu ve alanın tam ortasında otelin resepsiyon alanına açılan bir çift kapı daha vardı. Girişin önünde sigara içen büyük bir erkek kalabalığı vardı. Çoğu iş kıyafeti giymişti, ancak birkaçı geyik derisi ceket giymişti. Adamlardan birkaçı, Taylor'ı kesinlikle huzursuz hissettirecek şekilde ona bön bön baktı. Aceleyle içeri girerken başını dik tuttu. Kapıcının onun için açtığı giriş.

Lucas birden bir karısı olduğunu hatırlar gibi oldu. Döndü, kadının elini tuttu ve onu yanına çekti. Ona ne olduğunu anlayamamıştı. Bir an Victoria'ya gülümserken, bir an sonra onlara doğru bakan herkese kaşlarını çatıyordu. Victoria

Gülümsemesinden anladığı anlaşılıyordu ve Taylor, arkadaşının Lucas'ın davranışını o kadar eğlenceli bulmuştu ki kahkahalara boğulabileceğini düşündü.

Taylor, kocasının geçene kadar onu görmezden gelmeye karar verdi. Hem o hem de Victoria otel hakkındaki fikirlerini değiştirdiler. Sahipleri belli ki paralarını içeriye harcamaya karar vermişlerdi. Taylor'ın arkadaşına fısıldadığı gibi, muhteşemdi. Zemin siyah ve beyaz mermer karelerden oluşuyordu ve devasa fuayeyi çevreleyen muhteşem beyaz sütunlar vardı.

Her şey pırıl pırıldı. Geniş salondaki localar bufalo derileriyle kaplıydı. Taylor odanın öbür ucuna gidip bir tanesine dokunmak istedi.

Victoria sözleriyle onun dikkatini çekti. "Burada hiç kadın olmadığını fark ettiniz mi?" diye fısıldadı.

"Fark ettim," diye cevap verdi Taylor. "Yalnız seyahat eden bayanlar için ayrı bir giriş var," diye açıkladı Lucas. "Ama benimle birlikte olduğun için burada olman senin için değil. Ben giriş yapıp Victoria için bir oda ayarlarken sen de bavulların yanında bekle."

Lucas emrinin altını çizerek Taylor'a anlamlı bir kaş çatma hareketi yaptı ve sonra oradan uzaklaştı.

Bagajları fark etmek kolaydı. Gerçekten de bir bagaj piramidiydi ve koridorun ortasına yığılmıştı. Taylor etrafını saran karmaşadan biraz bunalmıştı. En az iki yüz beyefendi gelip gidiyor, daha fazlası koltuklarda günlük gazetelerini okuyor ve büyük erkek grupları ayakta birbirleriyle konuşuyordu. Gürültü konuşmayı zorlaştırıyordu.

Victoria, Taylor'ı duymadan önce sorusunu iki kez sormak zorunda kaldı. "Ya tüm odalar doluysa?"

"O zaman benimle kalacaksın."

"Peki ya kocan?"

"Kendi odası olacağına eminim." "Ama sen evlisin."

"Evet," diye onayladı Taylor. Victoria'nın elini okşadı. "Hassas durumunuzda, önemsiz konular hakkında endişelenmemelisiniz. Bence oturmalsın. Bana yorgun görünüyorsun. Bufaloyu deneyelim salonları."

Victoria başıyla onayladı. Yorgunluğunu gizlemek için yanaklarını sıkı ve Taylor'ı boş bir salona kadar takip etti.

İki kadın yan yana oturdu. Taylor parmak uçlarıyla hayvan derisini okşadı ve arkadaşına gülümsedi. "Artık bir bufalonun üzerinde oturduğumuz için övünebiliriz."

Victoria ona zayıf bir gülümseme verdi. Ellerini kucağında kavuşturdu ve yere baktı.

", değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Victoria. "Kocanıza evli olduğumu söylememeliydiniz diye düşünüyorum. Eğer yalana devam edersek, Boston'da Londra'dan buraya taşınmış tanıdıklarımla karşılaşmak zorunda kalacağım..."

etmedi. Taylor hemen kendini suçlu hissetti. "Bu yalanı uydurmamalıydım ve seni zor bir duruma soktuğum için özür dilerim. Eğer sana bir şey söylersem, Bay Ross'un önünde tek kelime etmeyeceğine söz verir misin?"

"Evet."

"Boston'da yaşamaya hiç niyetim yok. Sen de burada kalmak zorunda değilsin Victoria. Düşünmen gereken en az bir düzine şehir daha var."

Victoria'nın gözleri büyüdü. "Ama kocanızın bahsettiğini duydum..."

"Boston'da kalacağımı sanıyor ve gerçeği henüz bilmemesi en iyisi."

"Anlamıyorum. Gidersen fark etmez mi?"

"Karışık bir durum," dedi Taylor ona. "Yarın sabah, iyi bir uyku çektikten sonra oturup uzun uzun konuşacağız. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum. Tanrım, Boston'da olacağım için o kadar heyecanlıyım ki yerimde zor duruyorum."

Elinde disk tutan bir Yunan savaşçısının mermerden yapılmış güzel bir heykeli gözüne çarptı. En az üç metre boyundaydı. Taylor ayağa kalktı, Victoria'ya hemen döneceğini söyledi ve daha yakından bakmak için koridoru geçti.

ardına gelen beyefendiler selam vererek dikkatini çekmeye çalıştı. Taylor adamları görmezden geldi, ancak Etkileyici bir heykelle karşılaştığında, kendini onunla sohbet isteyen yabancılarla çevrili buldu.

Hepsi Amerikalıydı ve Taylor sırf bu yüzden kibirli yüzünü korumak imkansızdı. Kısa sürede gülümsemeye başladı. Amerikalılar çok açık ve arkadaş canlısıydı, tıpkı okuduğu gibi. Bir beyefendi ona merhaba yerine merhaba dedi ve o güne kadar duyduğu en harika aksanla. Büyülenmişti. Kısa sürede kurallarını unuttu. Kendini tanıttı, Londra, İngiltere'den yeni geldiğini açıkladı ve sonra her erkekten kendisine nerede yaşadığını sordu. Herkes aynı anda ona cevap vermeye çalıştı. Birinin Boston'un merkezinde yaşadığını ve bir iş toplantısı için otelde olduğunu öğrendi. Konuşurken sesi sanki burnunu sıkıyormuş gibi çıkıyordu. Başka bir beyefendi Ohio vadisinde oturuyordu, ikisi Missouri'den geliyordu ve üç kuzenin de Teksas eyaletinde yaşadığını keşfetti. Aksanları inanılmaz derecede ilahiydi.

Hararetli bir sohbet başladı. Her adam kendi eviyle ilgili anlattığı hikâyelerle diğerlerini alt etmeye çalışıyordu. Taylor kahkahalarını kontrol etmekte zorlanıyordu. Çok hoş, iyi kalpli adamlardı. Memleketleriyle gurur duyuyorlardı ve belli ki onun da Amerika'yı kendileri kadar sevmesini istiyorlardı.

Victoria'nın yeni arkadaşlarıyla tanışmasını istiyordu ve tam kendisini koridor boyunca takip etmelerini önerecekti ki grubun tavrı aniden değişti.

Bir an gülüp şakalaşırken, bir an sonra en yakın arkadaşlarını kaybetmiş gibi görünüyorlardı. Birkaçının kaşları, bir şey hakkında son derece endişeli olduklarını düşünmesine neden olacak kadar çatıktı. Tam önünde duran adamlar artık ona bakmıyordu. Başının üzerindeki bir şeye dikkatle bakıyorlardı. Boston'dan gelen beyefendinin geri çekildiğini bile fark etti.

Sessizlik beklentiyle doluydu. Taylor, adamların davranışlarındaki bu radikal değişikliğe neyin, daha doğrusu kimin neden olduğunu bildiğini hissediyordu. Tahmininin doğru çıkıp çıkmadığını anlamak için yavaşça arkasını döndü.

Tam hedefindeydi. Lucas tam arkasında duruyordu. Onun orada olmasını beklemiyordu. Ancak yüzündeki ifade onu şaşırtmıştı. Sıradan bir kadının tüylerini diken diken edecek kadar korkutucuydu. Tanrım, çok korkutucuydu. Beyefendilerin artık gülmemesine şaşmamalı. Lucas sanki bir adamı vurmak istiyormuş gibi bakıyordu. Birkaç tane.

Neden, onu biraz gergin bile hissettirdi. Kendine aceleyle hatırlattığı gibi, kesinlikle korkmuş ya da sindirilmiş değildi, sadece... gergindi. Kedi kuyruğundan yakalamaya karar verdi. Kalabalığın içinde onu aramak zorunda kaldığı için sinirli olduğunu biliyordu ve bu yüzden masayı ona çevirdi.

Ellerini birleştirdi, yüzüne bir gülümseme ve ardından, "Sonunda buradasınız Bay Ross. Ben de sizi benimle tanıştırmak için bekliyordum. yeni arkadaşlar."

Onun bu zekice numarasının yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Başını ona doğru salladı. "Taylor, sana özellikle bagajın yanında beklemeni söylediğimi hatırlıyorum. Eğer..." Ders dinleyecek değildi. Uzanıp onun elini tutarak konsantrasyonunu bozdu. Kocasını tanıtmak için dinleyicilere dönmek istedi ama Teksaslıların en büyüğü ondan önce konuştu.

"Bu küçük kısrak sana mı ait?" Sorusunu Lucas'a yöneltti ve o kadar yavaş bir ses tonuyla sordu ki sorusunu tamamlaması tam bir dakika sürdü.

Taylor aşığılanıp emin değildi. Teksaslıya Amerika'da kadınlara sık sık at denip denmediğini sormak için ağzını açtı ama soruyu bir türlü sormadı. Lucas ellerini Taylor'ın omuzlarına koyup sıkıttı.

Mesaj açıktı. Sessiz kalması gerekiyordu. Taylor şimdilik itaatkâr davranmaya karar verdi. Yalnız kaldıklarında Tanrı Lucas Ross'un yardımcısı olsun. O zaman ona haddini bildirecekti, diye düşündü kendi kendine, toplum içinde bu kadar küstah olduğu için. Kendini ona sağlam bir tekme atarken hayal etti ve asla böyle kadınsı olmayan bir şey yapmayacağını bilmesine rağmen, Bu fantezi onu hâlâ gülümsetiyordu.

"O benim karım." Lucas bu duyuruyu büyük bir heyecanla yaptı. Sesinde sahiplenme vardı. Garip ama eş kelimesini yüzünü buruşturmamıştı. Doğrusu, bu ona neredeyse hoş geliyordu. Neredeyse.

"Yüzük takmıyor." Başka bir Teksaslı bu sözü söylemişti ve Taylor'a şüpheyle bakıyordu. Sanki Lucas'la ona zekice bir oyun oynamaya çalışıyorlarmış gibi davranıyordu. Bu tavrı Taylor'a hiç mantıklı gelmemişti.

"Yüzük olsun olmasın, o hâlâ Bayan Ross," dedi Lucas.

"Ross mu? Kendisine Ross demedi ," diye işaret ilk Teksaslı.

Taylor'ın gözleri büyüdü. Kendi hatasına neredeyse gülecekti. "Unutmuşum," diye ağzından kaçırdı. "Biz yeni evliyiz," diye ekledi aceleyle.

Ona inanmış gibi görünmüyorlardı. İçini çekti, omuz silkerek Lucas'tan uzaklaştı ve sonra onun yanına gitti. Bakışlarını dinleyicilerinin üzerinde tuttu.

"Beyler, sizi kocamla tanıştırmak istiyorum, Bay Lucas Ross."

Bundan sonra olanlar Taylor'ı o kadar şaşırtmıştı ki şaşkınlığını gizleyemedi. Teksaslıların en büyüğü gözlerini kısarak Lucas'a baktı ve sonra sadece huşu olarak yorumlanabilecek bir sesle, "Montana Bölgesi'nden Lucas Ross mu?" diye fısıldadı.

Lucas hızlıca başını salladı. Sonra geri çekilmeye başladı. Taylor başını kaldırıp baktığında yüz ifadesinin dramatik bir şekilde değiştiğini gördü. Şimdi temkinli ve korkunç derecede rahatsız görünüyordu. Ondaki değişim ilgisini çekmişti. Hissetti ki Onu kurtarmak için ani bir ihtiyaç , ancak onu tam olarak neyden kurtardığını hayal edemiyordu.

"Lucas Ross mu?" Ohio'daki vadiden gelen beyefendi soruyu inanamamanın verdiği kekemelikle sordu.

Lucas içini çekti. "Evet."

Taylor yetişkin erkeklerin soluk soluğa kaldığını düşünmezdi ama bu adamların soluğu kesilmişti. O andan itibaren tamamen unutulmuştu. Adamlar ileri atıldı.

Tam zamanında yollarından çekilmişti, çünkü hızlı hareket etmeseydi hevesli kalabalık tarafından heykele yapıştırılacaktı. Adamlar Lucas'ın etrafını dört bir yandan sarmıştı. Herkes aynı anda konuşuyordu. Onun elini sıkmak ve sırtına vurmak istiyorlardı.

Teksaslılar hayranlıklarını en çok dile getirenlerdi. Kuzenlerin en büyüğü "Bu her şeyi yenmezse," diye tekrarlayıp duruyordu.

Lucas Ross'un lobide olduğu haberi

Hamilton House bedava viski gibi yayıldı ve birkaç dakika içinde lobideki beyefendilerin çoğu hayranlar grubuna katıldı. Hepsi efsaneyle tanışmak istiyordu.

Taylor şaşkına dönmüştü. *Kahraman* ve *efsane* kelimelerini tekrar tekrar duymuştu ve Boston'dan gelen beyefendi övgüsünü dile getirirken savaştan bahsettiği için doğal olarak Lucas'ın ününü Kuzey ve Güney arasındaki anlaşmazlık sırasında kazandığını düşünmüştü. Elbette savaşın hem nedenini hem de sonucunu biliyordu. Ülkenin bölünmesiyle ilgili eline geçen her şeyi okumuştı. Garip ama Lucas Ross hakkında bir şey okuduğunu hatırlamıyordu.

Taylor orada durup on beş dakika boyunca Lucas'ı ve onun hevesli hayranlarını izledi. Lobideki en uzun adam olduğu için kocasını takip kolaydı. Gözünü ondan da ayırmadığını fark etmişti, çünkü

Arada bir onun hâlâ orada olduğundan emin olmak için göz ucuyla bakıyordu.

İlgiden pek memnun görünmüyordu. Arkasında durulmasından da hoşlanmıyordu. Taylor, adamın mermer heykelin tam önünde durmak için nasıl yavaşça pazarlık yaptığını fark ettiğinde bu sonuca vardı. Sırtını korumaya kararlı görünüyordu, sadece Bütün ünlü silahşorların yapmayı sevdiği gibi, ya da Taylor sayısız ucuz romanlarından birinde öyle okumuştı.

Bir düşünce diğerine sıçradı. Yüce Tanrım, Lucas bir silahşör müydü? Ününü böyle mi kazanmıştı? Taylor bu fikri aklına geldiği anda bir kenara attı. Hayır, elbette değildi. Huysuz ve asık suratlıydı ama bir katil değildi. Taylor'ın vardığı sonuçlar sadece içgüdülerine dayanmıyordu. Madam, Lucas'ın geçmişiyle ilgili kapsamlı bir araştırma yapmıştı ve topladığı bilgileri torunuyla paylaşacak zamanı ya da eğilimi olmamasına rağmen Taylor, büyükannesinin onurlu, cesur ve asil olduğunu kanıtlamamış olsaydı bu adamla evlenmesinde asla ısrar etmeyeceğini tüm kalbiyle biliyordu.

Bütün silahşorların bela aradığı da tartışmasız bir gerçektir. Wolkum Junction'dan Ornery Eddie hakkında okuduğu hikâyeler bu gerçeği doğrulamıştı. Eddie hep dövüşmek isterdi. Anlatılanlara göre, silahşör her zaman ateş etmekle övünürmüştü.

Yeni bir kasabaya geldikten sonra on dakika içinde ölen biri. Oh, evet, Silahşorlar bela aramaya giderdi. Huysuz Eddie bu kuralın sadece bir örneğiydi, ancak on sentlik romanlarda yazılı en az yüz tane daha vardı.

Lucas ise tam tersi bir tutum içindeydi. Yalnızlık ve geniş açık alanlar istiyordu. Ona Redemption'da yaşamaktan artık hoşlanmadığını, çünkü iki blok genişliğindeki kasabanın çok kalabalık olmaya başladığını söylediğinde oldukça açık konuştuğunu hatırlıyordu. İçine kapanmaktan nefret ediyordu.

Anlaşılan o da kalabalıktan nefret ediyordu. Yüz ifadesi ona bunu söylüyordu. Şu anda ona attığı bakış, kendisini ilgi odağı haline getirdiği için bir şekilde onu sorumlu tuttuğunu gösteriyordu.

Suçu kabul etmek istemedi. Onun bir efsane haline gelmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, elbette yoktu. Adam böyle bir şöhret olduğundan bahsetme zahmetine girseydi, onu tanıştırmazdı.

Rahatsızlığı tamamen kendi suçuydu. Yine de kendini suçlu hissediyordu. Yine de onu kurtarmak zorunda kalacaktı. İçini çekti, sonra da ona doğru ilerledi.

erkek kalabalığına karıştı. Lucas'a ulaştığında onun elini tuttu. Oldukça yüksek bir sesle, hemen gitmezlerse önemli bir toplantıya geç kalacaklarını duyurdu.

Teksaslılardan biri ağır ağır konuşarak, "Balayında toplantılara gitmemelisin," dedi.

"Yeni mi evlendiler?" Daha önce tanışmadığı bir beyefendi bu soruyu sordu.

Kalabalıktan biri, "Bu her şeyi yenmezse," diye bağırdı. Taylor bu renkli ama mantıksız sözü daha önce de duyduğu için, bunun bir tür popüler Amerikan argosu olduğunu düşündü. Bu sözü ileride kullanmak üzere bir kenara koydu.

Bir diğeri, "Kendini çok iyi evlendirmiş," dedi.

Teyit töreninin ardından içten tebrikler geldi. Orada Lucas'ın sırtına daha fazla vurdu, ancak hevesli bir beyefendinin hedefi şaştı ve yanlışlıkla Taylor'ın tam kürek kemiklerinin arasına vurdu. Kocası tarafından öne atılmaktan kurtarıldı. Kocası onu daha sıkı kavradı, suçluya kaşlarını çatarak baktı ve Taylor'a doğru ilerlemeye başladı. Kalabalık.

Adamlar sonunda onları yalnız bıraktı. Lucas, Taylor itiraz edene kadar onu lobinin yarısına kadar sürüklemişti. "Üzerimdeki baskınızı azaltabilirsiniz efendim ve kaşlarınızı çatmayı da bırakın. İnsanlar mutlu bir evliliğimiz olmadığını düşünecekler."

Lucas iki öneriyi de görmezden geldi. Taylor baktı ve kaşlarını çattı. Tam olarak ne alıyorsa onu vermeye karar verdi. "Çok huysuz birisin," dedi eleştirisinin duyulmaması için alçak sesle fısıldayarak.

"Eskiden değildim," diye yanıt verdi.

"Eskiden hoş biri olduğunuzu mu söylemek

istiyorsunuz?" "Evet."

İnançsızlıkla neredeyse homurdanacaktı ama tam zamanında kendini durdurdu. "Ne zaman?" diye sordu.

"Evli olmadığım zaman."

Alınmamaya çalıştı. "Oradaki kaos için beni , değil mi?" Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Bana bu kadar popüler bir adam olduğunu söyleseydin seni o beylerle tanıştırmazdım."

"Neden onlarla konuşuyordun?" diye

sordu. "Affedersiniz?"

İçini çekti. "Taylor, büyükannen sana yabancılarla konuşmanın tehlikeli olduğunu söylemedi mi?"

Soruyu alçak bir hırıltıyla sordu. "Tamamen güvendeydim," diye açıkladı. "Kimse otel lobisinin ortasında bana saldırmaya cesaret edemezdi."

"Öyle mi? Peki neden?"

Kızın cevabını duymaya, sonra da saflığı konusunda ona iyi bir ders vermeye tamamen hazırды. Lobi o kadar kalabalıktı ki, herhangi biri onu tutup fark edilmeden dışarı sürükleyebilirdi. Şehirlerin doğasında olan tehlikeleri bilmiyor muydu? Belli ki bilmiyor, diye düşündü. Tanrı'nın izniyle anlamasını sağlayacaktı.

Taylor gözlerini kocaman açmış, masum bakışlarla ona bakıyordu. Onu biraz sarsmak istedi. Bunun yerine onu korkutmaya karar verdi.

"Kimsenin sana neden saldırmaya cesaret edemeyeceğini açıkla," emretti, düpedüz kaba olduğunu düşündüğü bir sesle.

Cevabını verirken onun gözlerinin içine baktı. "Onlara izin vermezsin."

İçindeki küstahlık hemen dışarı çıktı. Bu kadar çabuk ve bu kadar gerçekçi bir ses tonuyla verdiği cevap, hayal kırıklığını doğruca kesip kalbine ulaştı. Söyleyecek söz bulamıyordu. İltifat onu şok etmişti. Ona çok güvendiğini düşündü ve nasıl olur da ona bu kadar inanırdı? Bu düpedüz alçakgönüllülüktü.

"Haklısın, kimsenin sana dokunmasına izin vermezdim," diye mırıldandığını duydu.

Gülümsedi. Adam ters ters baktı. Lucas aniden onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duydu.

Kadının bir sonraki sözleri adamın eğilimini değiştirdi. "Bir kadının bu muhteşem ülkede tek başına seyahat edebileceğini ve asla bir yabancı tarafından rahatsız edilme korkusu yaşamayacağını biliyorum."

Onu sarsarak aklını başına getirme isteğine geri dönmüştü. "Taylor..." diye başladı, onun saçma fikirlerini ele alan konuşmasına bir başlangıç olarak.

"Bunu bir kitapta okudum, bu yüzden doğru olmalı. Bayan Livingston'ın günlüğü Amerika seyahatleri oldukça bilgilendiriciydi. Hiç saldırıya uğramadı."

"Yaşlı ve buruşuk muydu?"

"Ne fark ki?"

Uzun bir dakika boyunca o inanılmaz mavi gözlere baktı. "Bu büyük bir fark yaratır," diye tersledi.

Son sözü söyleyerek tartışmayı bitirmeye karar verdi. "Lütfen endişelenmeyi bırakın. Sizi temin ederim ki yabancılar tarafından rahatsız edilmeyeceğim."

"Peki ya kocalar?"

Bölüm 6

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Sevgilerini gösterenleri sevmezler.

-William Shakespeare,

Veronalı İki Centilmen

Adamın çarpık bir mizah anlayışı vardı. Taylor'ın onun ne önerdiğini anlaması bir dakika sürdü. Kızmadı. Sadece sinirlendi.

"Sizin tarafınızdan rahatsız edilmekten korkmuyorum Bay Ross. Yapmalı mıyım?" "Taylor..."

Adını uyarıcı bir ses tonuyla söyledi. "Evet?" diye cevap verdi.

"Hemen döneceğim. Sakın dolaşma."

Kadın onay verene kadar omuzlarını sıktı. Sonra tekrar resepsiyona gitti. Adamın otel çalışanlarından birine bir anahtar verişini izledi. Adam öne doğru eğildi ve adamla konuştu, sonra arkasını döndü ve ona doğru yürüdü.

"Aynı odada kalıyoruz."

Gözleri büyüdü. Bay Ross bu anlaşmadan hiç de memnun görünmüyordu. Başını iki yana salladı. "Kendinize ait bir oda bulamadınız mı?"

"Geri verdim."

"Neden?"

"Çünkü kalabalık çekiyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Boş ver. Artık evliyiz ve çoktan aynı yatakta yattık." "Ama Bay Ross..."

"Benimle tartışma."

Onun elini tuttu ve arkadaşına doğru yürümek için döndü. Victoria'ya ulaşana kadar kaşlarını çatmaya devam etti. Ona gülümsedi. Taylor'ı bıraktı ve Victoria'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Yukarı çıkıp seni odana yerleştirelim mi?" diye sordu, sesi bir yaz esintisi kadar hoştu.

"O halde benim için bir oda ayarlayabildiniz?" Victoria sordu. "Lobide o kadar çok beyefendi vardı ki, bütün odaların dolu olması gerektiğini düşündüm. alındı."

Yüzündeki endişeli ifadeden, Taylor'ın orada oturmuş uyku düzenleri hakkında endişelendiği anlaşılıyordu. Taylor kendini çok kötü hissediyordu. Onun Korkularını yatıştırmak için yanında kalsaydı yeni arkadaşı . Bu hassas durumda hiçbir şey için endişelenmemeliydi. Hamile annelerin sakın bir ortama ihtiyacı vardı. Dinlenmeye de ihtiyaçları vardı. Zavallı Victoria bitkin görünüyordu.

Taylor özür dilemek için öne çıktı. "Çok düşüncesiz davrandım," dedi. "Seninle kalmalıydım. Özür dilerim, Victoria."

"Ben gayet iyiydim," diye yanıtladı Victoria, ilgiden utanarak. "Birkaç beyefendi bana eşlik etmeye çalıştı ama onları gönderdim. Bana orada neler olduğunu anlatır mısınız? Neden bütün o adamlar tezahürat yapıyordu?"

"Kapıcı bekliyor," diye duyurdu Lucas. "Taylor daha sonra açıklayacak. Yukarı çıkalım mı?"

Sabırsızlığı her halinden belliydi. Merdivenlerden otelin galeri katına çıkarken birkaç kez omzunun üzerinden arkasına baktı ve Taylor onun hayranlarından uzaklaşmak için sabırsızlandığını düşündü.

Odaları dördüncü kattaydı. Victoria'nın yatak odası uzun, dolambaçlı bir koridorun bir ucundaydı ve Lucas ile Taylor'ın odası da karşı uçtaydı. Lucas, Victoria'nın eşyalarını yerleştirmesine yardım etmesi için Taylor'ı bırakıp Bavullarını yerleştirmek üzere kapıcı odalarına indi. Bavullar Sandıklar, onlar ayrılana kadar otelin bodrum katındaki depoda muhafaza edilmek üzere bırakılacaktı.

Victoria'nın odası Taylor'ın gözleri çok rahatlattığını söylediği soluk bir limon sarısına boyanmıştı. Büyük bir oda değildi ama zarif bir şekilde döşenmişti. Mobilyalar koyu renkli, cilalı kiraz ağacındandı. Taylor parmaklarını gardırobun ön tarafındaki zarif detayların üzerinde gezdirmekten kendini alamadı. Usta, hem şifonyerin hem de gardırobun önündeki zarif yaprak desenini oymak için aylarını harcamış olmalıydı.

O Victoria'nın elbiselerini asarken, arkadaşı pencereden dışarı bakmaya gitti.

"Boston'un bu kadar sofistike olduğunu fark etmemiştim," dedi. "En az Londra kadar modern, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye kabul etti Taylor. "Alt katta bir çamaşırhane var Victoria. Yıkanması ve ütülenmesi gereken bir Geyin olursa, otel görevlileri bir günden kısa bir süre içinde sana geri getireceklerini söylüyorlar. Madam okuduğu literatürde iyi otellerin çoğunda buharlı çamaşırhaneler olduğunu ve işadamlarının seyahat ederken yanlarına tek bir gömlekten fazlasını almak zorunda kalmadıklarını söyledi. Peki neden biliyor musunuz?" diye sordu. "Çamaşırlar gerçekten çalkalanan bir makinede yıkanır. Buharla hareket ettiriliyor, görüyorsunuz, ve bir makine tarafından sıkılıyor.

Merkezkaç kuvveti denilen garip bir yöntem. Gömlekler sıcak hava kurutuluyor. Tanrı'nın gerçeği, sadece birkaç dakika içinde yıkanabilir, kurutulabilir ve ütülenebilirler. Bu inanılmaz değil mi?"

Victoria ona cevap vermedi. Taylor o kadar meşguldü ki arkadaşının kıyafetlerini giyerken, Victoria'nın ne kadar içine kapandığını fark etmemişti. Bir cevap ya da buharlı çamaşırhanelerin mucizesi hakkında bir yorum alamayınca, arkadaşına bakmak için döndü. Victoria çift kişilik yatağının kenarında . Ellerini kucağında kavuşturmuş ve başını öyle eğmişti ki

Çenesi göğsüne degecek kadar alçalmıştı. Kederli ve korkunç derecede

üzgün görünüyordu.

Taylor hemen yaptığı işi bıraktı ve arkadaşının gitti. "Seni endişelendiren bir şey mi var?" diye sordu. "Hayır."

Cevabını yumuşak bir fısıltıyla verdi. Sesi acınası geliyordu. Taylor endişeyle kaşlarını çatı. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı ve bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

"Hasta mısın?" diye sordu, endişesi sesinden belli oluyordu. "Hayır."

Taylor uzun bir dakika boyunca arkadaşına baktı. Victoria'nın ona sorunun ne olduğunu söylemesini istiyordu. Sorunu ondan öğrenmek için dırdır etmek istemiyordu.

İyi yetiştirilmiş genç hanımlar burnunu sokmaz ve asla dırdır etmezdi. Madam'a göre bu, on birinci emirdi.

"Yemekten önce dinlenmek ister

misiniz?" "Sanırım isterim."

"Şimdi aç mısın?"

"Sanırım açım."

Taylor sabrını korudu. Yatağın kenarına Victoria'nın yanına oturdu, sonra ellerini kucağında kavuşturdu ve arkadaşının canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemesini bekledi.

Victoria'nın ani çekingenliği kafasını iyice karıştırmıştı. Gemide birlikte epey zaman geçirmişlerdi, hatta neredeyse her öğleden sonra. Daha tecrübeli yolcular huninin etrafında toplanırken

Sigara içip geçmiş yolculukları hakkında hikâyeler paylaşıırken ya da oyun salonunda satranç ve tavla oynarken ve daha genç, daha enerjik erkekler zaman geçirmek için güvertede gürültülü shuffleboard oyunları oynarken, o ve Victoria geminin kütüphanesinde kapalı kaldılar ve insanoğlunun bildiği her konu hakkında konuştular. Dünyanın önemli sorunlarının çoğunu çözmüşlerdi.

ve kendi sorunlarından bahsetti. Victoria Taylor'a ailesi hakkında her şeyi anlattı, ona ihanet eden adam hakkında biraz bilgi verdi, ancak adını asla açıklamamakta ınat etti ve ayrıca hayallerinden ve umutlarından bahsetti. Taylor kendinden hiç bahsetmedi. Bununla birlikte, Victoria'ya

Amerikan vahŖi doğası hakkında düzinelerce hikaye okumuŖtu. İçinde barındırdığını itiraf ettiği tek umut, bir gün gerçek bir dağ adamıyla tanışabileceğiydi.

Fırtınalar yüzünden yolculuk tahmin edilenden daha uzun s rm Ŗt . Gemide tam on iki gün kalmıŖlardı ve bu süre içinde Victoria ona karŖı hiç utangaç ya da çekingen olmamıŖtı. Taylor arkadaŖının bütün sırlarını ona açtığına inanıyordu. Huyundaki bu ani deęiŖiklik onu endiŖelendirmiŖti. Belki de söylenmesi gereken bir sır daha vardı.

Uzun dakikalar sessizlik içinde geçti. Taylor yeterince beklediğine karar verdi. Victoria periŖan görünüyordu. Taylor ona doğru uzandı ve elini okŖadı. Sorunun özüne inmeye kararlıydı, böylece çözmesine yardımcı olabilecekti.

"Bana s ylemediğin baŖka bir Ŗey mi var? Seni endiŖelendiren bir Ŗey mi var?"

"Hayır."

Taylor yüksek sesle i geçirdi. "Bana bunu , değil mi?" dramatik bir ses tonuyla açıkladı.

Victoria sonunda ona baktı. Taylor onun gözlerinde yaŖlar olduğunu fark etti.

"Ne yapmak?" Victoria, mutsuzluğuna rağmen Taylor'ın sözleri ilgisini çekince sordu.

"Seni rahatsız eden Ŗeyin ne olduğunu söyleyene kadar baŖının etini yiyeceğim."

Victoria zayıf bir gülümsemeyle yetindi. Taylor'ın sesi acınacak haldeydi. "Sanırım dırdır etmeyi sevmiyorsun," diye cevap verdi. Gülümseme sesine taŖınmıŖtı.

"etmeyi seviyorum," diye itiraf etti Taylor. "Sadece yapmamam gerektiğini biliyorum. Ŗimdi bana sorunun ne olduğunu söyle lütfen. Yardım etmek istiyorum."

Victoria g zyaŖlarına boğuldu. Ağır bir kalp evik bir dil taŖımaz," diye

fisildadı.

Taylor gözlerini göğre doğru devirdi. Victoria onun kızgınlığını fark etmedi. Tamamen ellerine bakmakla meşguldü.

Yine Shakespeare'den alıntı yapıyordu. Bu onun tuhaf bir özelliğı gibi görünüyordu,
Taylor kararını , çünkü ne zaman üzölse ünlü oyun yazarının şiirsel sözlerinin arkasına saklanıyordu.

Taylor, "Başka bir deyişle, bana ne olduğunu söylemekte zorlanıyorsun," diye yorumladı. "Bu doğru mu?"

Victoria başını salladı.

"Dököl . Siz adını koymadan sorunu çözemeyiz." "Bu konaklama için ödeme yapamam."

"Tabii ki ödeyemezsiniz," diye cevap verdi Taylor. "Bunun farkındayım. Ben..."

Cümlesini tamamlayamadan Victoria onun sözünü kesti. "Kendimi fakir gibi hissediyorum. Eve döndüğümde istediğim her şeyi satın alabilirdim. Annemle babamın Londra'daki bütün moda mağazalarında hesapları vardı. Tanrım, ben bir fakirim."

Son endişesini de feryat ederek dile getirdi. Taylor onun elini şefkatle okşadı. Sonra ayağı kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sorunu birkaç dakika düşündükten sonra sağlam bir çözüm bulunduğuna inandı.

"Yarına kadar sadece bir fakir olacaksın."

Bu açıklama Victoria'nın tüm dikkatini çekti. Taylor'ın kendisine uzattığı mendille gözlerinin sildi ve ardından Bu tuhaf sözle ne demek istediğini Tanrı aşkına biliyordu.

"Bugün fakir olup yarın nasıl fakir olmayabilirim?"

"Hanımefendi bana birinin nasıl hissettiğini anlamanın en iyi yolunun kendinizi karşınızdakinin koymaya çalışmak olduğunu söylerdi. Biliyorum, ben olmak istemezdim..."

"Hamile mi?" Victoria cevap verdi.

Taylor cevap vermeden önce başını sallıyordu, arkadaşının vardığı sonuçtan o kadar emindi ki.

Taylor başını sallayarak onu şaşırttı. "Söyleyeceğim şey bu değildi," diye açıkladı. "Ama aslına bakarsanız, bir gün hamile kalmayı çok isterim. Bunu farklı bir açıdan düşünürseniz, tabii ki, ve hamile kalmamayı istemenizin tüm nedenlerini bir an için bir kenara bırakırsanız taşımak..."

"Evet mi?" Taylor tereddüt edince Victoria sordu.

Taylor için hissettiğı duyguları kelimelere dökmek zordu. "Bu bir lütuf," diye kaçırđı sonunda. "Ve bir mucize. Gerçekten öyle. İçinde büyüyen değerli bir hayat var. Bunu bir düşün Victoria. Masum ve yeni bir hayat. Seni kıskanıyorum."

Victoria'nın eli karnının üzerine gitti. "Daha önce hiç bir bebeğı kucağıma bile almamıştım," diye itiraf etti.

"Harika bir anne olacaksın," diye öngördü Taylor.

"Hamile kalmak istediğinden bahsetmek senin için yeterince kolay. Sen evlisin ve... neden benim harika bir anne olacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü sen nazik, sevgi dolu ve düşüncelisin."

Victoria kızarmaya başladı. "Bu kadar yeter," dedi. "Kafamı gururla dolduracaksın ve sonra birlikte yaşamaya uygun olmayacağım."

Taylor gülümsedi. Arkadaşının daha neşeli bir ruh hali içinde olduğunu görmek onu memnun etmişti. Konuyu tekrar mali meseleye getirmeye karar verdi.

"Bir dakika önce söyleyeceğim şey şuydu," diye yeniden başladı. "Kendimi bir fakir gibi hissetmek istemediğimi biliyorum ve bu yüzden yarın Madam'ın bankacıları, sizin için bir hesaba para aktaracağım. Öğleden sonra tamamen bağımsız bir kadın olacaksın."

Taylor eylem açıklamayı bitirmeden önce Victoria başını sallıyordu. "Sadaka kabul edemem. Bu doğru olmaz," diye şiddetle itiraz etti.

Gözlerinde yeniden yaşlar birikmeye başlamıştı bile. Bir dakika önce gülüp bir dakika sonra nasıl ağlayabildiği Taylor için bir muammaydı. Belki de arkadaşının hassas durumunun onu daha duygusal yaptığını düşündü. Eğer doğruysa bile, geçici bir durumdu. Taylor duygularını asla göstermemesi için yetiştirilmişti. Toplum içinde yüksek sesle gülmek bir hanımefendiye yakışmazdı ve koşullar ne olursa olsun ağlamak her zaman hoş karşılanmazdı.

Bu kutsal kuralı sürekli çiğneyen biriyle uğraşmak zordu. "Sana yardım edeceğime söz vermiştim," diye hatırlattı arkadaşına.

"Ve sen de yardım ettin," diye ısrar etti Victoria. "Benim için çok iyi bir arkadaş oldun."

Şimdi de inatçılık ediyordu. Taylor onu Shakespeare'den alıntılar yaparak ikna etmeye karar verdi. Onun zekice sözlerine çok güveniyor gibiydi. Ancak sorun şu ki, kullanabileceği tek bir cümle bile bulamıyordu. Bu yüzden bir tane uydurdu. Belki de Victoria fark edemeyecek kadar perişandı.

"Kabul etmek reddetmekten çok daha iyidir," dedi sesinde büyük bir otoriteyle. "Shakespeare," diye ekledi başını sallayarak. Victoria ona şaşkın bir bakış attı.

"Bunu hiç söylemedi."

Zekice taktiği buraya kadarmış. Taylor, "Yeterince uzun yaşasaydı olurdu," dedi.

Victoria tekrar başını salladı. O da beceriksizce bir homurtu çıkardı. Taylor hemen farklı bir yaklaşım denerdi. "Para bebek için," dedi. Arkadaşının bu noktaya itiraz edemeyeceğinden emindi,

"İş bulurum. Güçlüyüm ve oldukça becerikliyim."

"Ve hamile," diye hatırlattı Taylor ona. "Bebeği tehlikeye atacak bir şey yapmana izin veremem." Bir elini havaya kaldırdı.

Victoria'nın tartışacağını anlamıştı. "Kızınıza zarar verecek bir şeyi kasten yapmayacağınızı biliyorum ama her gün uzun saatler çalışırsanız kendinizi çok yorarsınız. Bol bol dinlenmeye ihtiyaın var, bebeğin de yle. Hayır, Victoria, bunu duymayacağım. Parayı alıyorsun. Madam senin almanı isterdi."

Victoria başka bir söylemeden önce uzun bir süre Taylor'a baktı. Zihni bir düşünceden diğerine koşuyordu. Onun tarafından sersemletildi arkadaşının cömertliği. Yine kafası karışmıştı. Taylor gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştı. şefkatli, merhametli ve nazik biriydi. Victoria'nın tahminine göre, Victoria'nın en çok ihtiyaç duyduğu anda cennetten inmiş ve onu kanatları altına almış bir melekti.

Ama o da bir insandı, diye hatırlattı Victoria kendine ve birden aklına arkadaşı ve hayırseveri hakkında aslında çok az şey bildiği geldi.

"Gemide saatlerce birlikte vakit , değil mi?"

Taylor konunun değişmesinden dolayı şaşkındı. "Evet," diye kabul etti. ". "

"Sana kendimle ilgili her şeyi anlattım, değil mi?"

Taylor başıyla onayladı. "Ne-"

Victoria onun sözünü kesti. "Yolculuk sırasında kendimle çok ilgiliydim," itiraf etti. "Ve kendi sorunlarımla o kadar meşguldüm ki, şimdiye kadar bana kendin hakkında ne kadar az şey anlattığını hiç fark etmemiştim. Bu kadar ketum olman beni çok etkiledi."

"Gizli değil," diye düzeltti Taylor. "Sadece zel."

"Biz arkadaş değil miyiz?"

"Elbette yleyiz."

' 'Bir dost, dostunun dertlerine katlanmalıdır."

"Neden ne zaman zlsen Shakespeare'den alıntı yapıyorsun?" Taylor sordu.

Victoria omuz silkti. "beni rahatlatan biriydi," diye açıkladı. "Kendimi onun oyunlarından birine kaptırdığımda sorunlarımı unutabiliyordum. Evde çok zorlandığım zamanlar oldu. Sen de aynı şeyi yapıyorsun, Taylor."

"Bilmiyorum."

Victoria gülümsedi. "Daniel Boone ve Davy Crockett hakkındaki tüm o hikayeler. Onlar senin arkadaşlarındı. kolay zamanlar geçirmedin, değil mi?"

Taylor başını salladı. "Konuyu kasıtlı olarak mı değiştiriyorsun Victoria?"

"Bana güveniyor musun?"

Taylor cevap vermeden önce sadece bir iki saniye tereddüt etti.

"Evet." "O zaman neden..."

"Ne

hissediyorsun?"

"Dışlanmış."

Taylor'ın omuzları çöktü. Tekrar yatağa doğru yürüdü ve arkadaşının yanına . "Böyle hissettiğin için üzgünüm," dedi. "Sadece... kendim ya da ailem hakkında yüzeysel olmayan herhangi bir şekilde konuşmak benim için çok zor."

"Yetiştirilme tarzınız yüzünden mi?" "Belki

de," diye yanıtladı Taylor.

Victoria bir iç çekti. "Arkadaşlar sırlarını paylaşır," dedi. "Sen benimle hiçbir sırrını ya da endişeni paylaşmadın. Senin hiç yok mu?"

Taylor neredeyse gülecekti, bu soru ona o kadar gülünç gelmişti ki. "Ah, evet, endişelerim var," diye itiraf etti. "Sayılamayacak kadar çok."

Victoria uzanıp onun elini tuttu. "Ben de senin endişelerinden biri miyim?"

"Sen bir endişe kaynağı değilsin," diye güvence verdi Taylor ona. "Bir arkadaşına çok ihtiyacım vardı ve aniden karşıma çıktın. Neredeyse... mistik bir şeydi. Tanrım, çok dramatik davranıyorum, değil mi?"

Victoria gülümsedi. "Seni bana meleklerin gönderdiğini düşünüyordum," diye itiraf etti. "Mantıksız görünse de, gelen tek cevap bu. Birdenbire ortaya çıktın ve beni felaketten kurtardın."

Taylor aldığı övgülerden rahatsız olmaya başlamıştı. Konuyu değiştirmek için acele etti.

"Para konusunda," diye yeniden başladı. "Bu meseleyi artık gerçekten halletmeliyiz."

"Önce sana bir soru sormak istiyorum."

"Evet?"

"Benden para alır mıydın? Tamamen dürüst ol, Taylor. Alır mıydın?"

"Bebekleri korumak için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Sesi inançla parlıyordu. Yine de Victoria'nın gururu tam olarak yatışmamıştı. "Bana sadece duymak istediğimi düşündüğün şeyi söylemiyorsun, değil mi? Gerçekten sadakayı kabul edecek misin?"

"Gerekirse sadaka talep ederim," dedi Taylor ona. Yorgun bir iç geçirdi ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sevgili Tanrım, Victoria, asla mümkün olabileceğini düşünmediğim şeyler yaptım. Tamamen yabancı biriyle sırf..."

"Sen ne?"

Taylor ayağa kalktı ve düşüncelerini toplarken adım atmaya başladı. "Bu uzun bir hikâye," dedi sonunda. "Yarın sana her şeyi açıklayacağım. Söz veriyorum. Şimdilik, lütfen sağlıklı kalmak ve bu kafa karıştırıcı dünyada hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmak için çok özel bir nedeniniz olduğu gerçeğini kabul edin ve benim de çok özel iki nedenim var. Şu anda bu konuya giremeyecek kadar yorgunum."

ve senin de aynı şekilde yorgun olduğunu biliyorum. Sakin bir akşam yemeği yiyelim ve bu gece erken yatalım. Bankacılarla görüştükten sonra tüm sorularınızı yanıtlayacağım. Tamam mı?"

Taylor bir kadınla evlendiğini itiraf ettiğinde Victoria'nın ağzı açık kalmıştı. tamamen yabancı. Aslında nutku tutulmuştu. Ona sürekli Bay Ross demesine şaşmamalı. Victoria'ya mantıklı gelmeye başlamıştı. şimdi. Ancak bu evliliğin ardında yatan neden hâlâ gizemini koruyordu ve yarının gelmesini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı bile.

Sonunda sesini buldu. "Evet, konuşmak için yarına kadar . Şimdi benim için bir soruya daha cevap verin lütfen."

", " diye kabul etti Taylor.

"Hiç korkuyor musun? Aptalca bir soru olduğunu biliyorum. Sadece merak ettim." Victoria, Taylor'ın yüz ifadesini görünce ağzından kaçırdı. Arkadaşı inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Her zaman çok güven veriyorsun. Doğrusu, beni rahatlatıyorsun. Her zaman ne yapacağımı bildiğini hissediyorum... bundan yirmi yıl sonra bile."

Taylor birden kendini yorgunluktan bunalmış hissetti. Sinirleri yıpranmış hissediyordu ve bir iki dakikalığına da olsa gardını indirebilmeyi her şeyden çok istiyordu.

Dürtüsüne boyun eğdi. "Korkmak mı? Oh, evet, korkuyorum. Bazen o kadar korkuyorum ki içim titriyor."

İtirafta bulunurken sesi duygusallıktan titriyordu. Güvenini paylaşmak onun için zor olmuştu. Victoria konuyu açtığı için hemen kendini suçlu hissetti.

"Haklısın," diye açıkladı sonra. "İkimiz de çok yorgunuz. Konuşmak için yarına kadar bekleyeceğiz."

Taylor aniden başını salladı. "Peki ya para?" diye sordu.

"Yardımanız için mutlu olacağım."

"Teşekkür ederim."

"Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor," dedi Victoria. Ayağa kalktı ve arkadaşına gülümsedi. Onun ruh halini hafifletmek istiyordu, çünkü Taylor sanki dünyanın bütün yükünü ince omuzlarına yüklemiş gibi görünüyordu.

"Bana Daniel Boone hakkında başka bir hikâye anlat," diye rica etti.

Taylor bu istek karşısında çok heyecanlandı. Hemen dağ adamıyla ilgili en sevdiği hikâyelerden birine başladı. Bu hikâye bir diğerine ve bir diğerine yol açtı ve ancak midesi itiraz etmeye başladığında saatin ne kadar geç olduğunu fark etti.

"Bay Ross muhtemelen yerde volta atıp beni bekliyordur," diye açıkladı. "Yarın Davy Crockett'e eşit zaman ayırmakta ısrar edeceğim," diye ekledi gülümseyerek. "O da oldukça cesur bir figürdü."

"Evet," diye kabul etti Victoria. "Ve sen bitirdiğinde, William'ın en ünlü oyunlarından birinden en sevdiğim dizeyi okuyacağım."

Taylor güldü. "Sanırım ikimiz de oldukça tuhafız," dedi. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Aç olduğumu biliyorum. Bebeğiniz hemen beslenmeli. Elbisemi değiştirmek için zaman ayıracağımı bile sanmıyorum. Hemen odama gidip Bay Ross'u alacağım."

Kapıya doğru yöneldi, ama Victoria gelişigüzel bir sözle onu durdurdu.

"Mali durum hakkında konuşurken, bebekleri korumak için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Taylor arkasını döndü. "Evet, hatırlıyorum."

"Sadece bir bebeğim olacağından oldukça . İki çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum," diye ekledi sesinde biraz kahkaha ile. "Ve ikizler benim ailemde yok."

Taylor gülümsedi. "Benimkinde koşuyorlar."

"Oh?"

"Georgie ve Allie," dedi Taylor sonra. "Onlar ikiz."

"Kime aitler?"

"Ben."

Victoria görünüyordu. Dizlerinin bağı çözülmeden önce oturmak zorunda kaldı. "Senin mi?" diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladı Taylor.

"İki bebeğiniz mi var?" Victoria sordu. Bunu bir türlü .

Taylor gülümsedi. Kapı çalındı ve konuşmayı böldü. Ne Taylor ne de Victoria kımıldadı. "Size az önce söylediklerim bir süre daha gizli kalmalı. Nedenini yarın açıklayacağım."

Kapıyı açmak için arkasını dönmeden önce arkadaşının kabul etmesini

bekledi. "Bay Ross ikizlerden haberdar mı?"

"Henüz değil."

"Aman Tanrım."

"Aynen öyle."

"Bunlar onun mu?"

Taylor etti. Cevap vermeden önce kapı koluna uzandı. "Olacaklar," diye seslendi. "Eğer onları güvende tutmak için ona ihtiyacım olursa," diye niteledi.

Kapıyı açtı ve Lucas'ı girişte ayakta dururken buldu. Sabırsız, sinirli ve onun için tamamen harika görünüyordu. Adamın cüssesine alışamadığını bir kez daha fark etti. Adam kapının çerçevesine yaslanmış bir şekilde dururken bile onun üzerinde yükseliyordu.

Rahat bir duruşu vardı, belli ki kapıyı açması için uzunca bir süre beklediğini ima etmek istiyordu.

Kaşlarını çatması onu pek rahatsız etmemişti. O bütün bunları fark etmekle meşguldü.

onunla ilgili farklılıklar. Siyah bir ceket ve siyah bir pantolon giymişti. Altına giydiği beyaz gömlek pırıl pırıl temiz ve kolalıydı, bu da ona otelin muhteşem çamaşır yıkama olanaklarından yararlandığını gösteriyordu. Gömleğin beyazlığı tenini daha da bronz gösteriyordu.

Gözlerinin içine bakmadan önce onu baştan aşağı süzdü. Ayakkabıları yeni cilalanmıştı, pantolonu kesinlikle çok dardı, ayrı kaldıkları bir saat kadar süre içinde omuzları genişlemiş gibiydi ve saçları hâlâ nemliydi, bu da banyo yaptığını gösteriyordu. Görüldüğü kadar harika kokuyordu.

Küçük bir iç geçirdi. Sonra nihayet bakışlarını onun gözlerine dikti. Renginin onun en iyi özelliği olduğuna karar verdi. Gözleri koyu, kadifemsi bir kahverengiydi ve içlerinde biraz da altın rengi vardı. Gülümsediğinde gözleri parlıyor gibiydi.

Harika bir baba olacaktı. Tanrım, onun bebekleri sevmesini nasıl da . Ya sevmezse ya da sevemezse? Bu tüyler ürpertici bir olasılıktı.

Lucas, Taylor'a karşı iyice öfkelenmişti. Ona incelemesini bitirip bitirmediğini ve kadınların kocalarına bu kadar bariz bir merakla bakmamaları gerektiğini fark edip etmediğini sormak üzereydi ama kadının gözlerindeki bir şey onu alaycı sözler söylemekten alıkoydu.

Gülümsemesi gitmişti. Şimdi kasvetli görünüyordu, ama tam olarak anlayamadığı bir şey daha vardı. En az onun tepkisi kadar tuhaftı. Birden onu kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi içinden.

Onu zarar görmekten korumak istedi. Onu güvende tutmak istedi.

Onunla birlikte yaşlanmak istedi.

Dehşet verici düşünce, onu durduramadan aklına geldi. Lucas ilmeğin boynunu sıktığını hissedebiliyordu. Hayatının geri kalanını onunla geçirecekse lanet olsun. Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve hayatını alt üst etmeye çalışan kadına ters ters baktı.

Taylor'ın tavrı da değişti. Soğukkanlılığını topladı ve huysuz kocasının iyiliği için gülümsemeye zorladı.

Onun sinirlendiğini yeni fark etmiş gibiydi.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu. "Kötü bir haber mi aldın?" "Hayır."

"Yemek yerken sinirli olursanız yemeğinizi düzgün bir şekilde efendim. Mümkün olan tüm aceleyle kendinizi bu tatsız ruh halinden kurtarmanızı öneririm."

Onu boğazlayacakmış gibi hissediyordu. "Taylor, saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Kadın başını salladı. "İki saatten fazladır bekliyorum," dedi ona.

"Öyle mi?"

"Evet," diye . "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Uzun zamandır mı bekliyorsun?" diye sorduğunda gözlerinin içine bakmaya devam etti.

Az önce ona söylediğini söylememiş ? Onun nesi vardı? Hemen bir özür dilemesini bekliyordu. Yine de konuşmaya dikkatini bile vermediğini gösteren bir bakışla ona bakıyordu. Aklının başka bir yerde olduğu belliydi.

Lucas onun tüm dikkatini çekmek istediğine karar verdi. Tanrı adına, bir de özür dilemesini istiyordu. Ve kız pişmanlığını dile getirmeyi bitirir bitirmez, ona herhangi bir şey için birini beklemekten ne kadar nefret ettiğini ve şu andan itibaren hızlı olmayı öğrenmesi gerektiğini söyleyecekti.

"Bay Ross?"

"Evet?" diye sert, düpedüz kaba bir sesle cevap verdi. Ona Bay Ross denmesinden nefret ettiğini gayet iyi biliyordu ama yine de resmi hitapta ısrar ediyordu. Ona bir kez daha Lucas demesi gerektiğini hatırlatmadan mezara girerdi.

Tam bir dakika boyunca başka bir şey söylemedi. Kadının özür dilemek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştığına karar verdi. Muhtemelen özür dilemekten hoşlanmıyordu.

ve boyunca hiç kimseden özür dilemediği için, kendini sempatik buldu. Onun işini kolaylaştırmaya karar verdi.

"Üzgünsün, değil mi?"

"Pardon?"

"Beni beklettiğin için üzgünsün. Bir daha olmasına izin verme. Bavulları boşaltmayı bitirdiysen, şimdi yemeğe gidelim. Açlıktan ölüyorum ve bir saat içinde kaçırmak istemediğim bir toplantım var."

Adamın neden bahsedip durduğunu bilmiyordu. Akli tamamen ona sorması gerektiğini fark ettiği soruyla meşguldü. Tanrım, neden ona daha önce sormamıştı? Hemen kendi aptallığını mazur göstermek için başka şeylerle meşgul olduğunu söyledi.

Ayrıca, Madam kesinlikle ona sormuştu ya da en azından Taylor öyle

olduğunu umuyordu. Adam konuşmayı bırakır bırakmaz Taylor onun adını ağzından kaçırdı.

"Evet?" dedi, onun için çok nazikçe hazırladığı öze bir iki kelime eklemek üzere olduğunu düşünerek.

"Çocukları sever misin?"

Bölüm 7

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Nüktenin ruhu kısalıktır.

-William Shakespeare,

Hamlet

"Pek sayılmaz."

Ezilmiş görünüyordu. Neden tepki verdiğini bilmiyordu. Bebeği doğuran o değildi. Victoria doğurmuştu.

"Neden çocukları sevmiyorsun?" diye sordu.

Lucas sabrını korumakta zorlanıyordu. İç çekişi yüksek sesle oldu. Sonra ona başını sallayarak yolundan çekilmesini işaret etti ve yanından geçerek Victoria'nın durduğu yere doğru yürüdü. Nazik bir ses tonuyla ona yemek odasına kadar kendisine eşlik etmeye hazır olup olmadığını sordu.

Son derece titiz davranıyordu. "Binada iki yemek alanı var. Otel," diye açıkladı. "Ladies Ordinary aileler ve onların misafirleri için. Diğerleri ise sadece işadamları için. Her iki odada da yemeklerin oldukça iyi olduğunu duydum. Gidelim mi?"

Victoria adamın kendisine gösterdiği ilgiden dolayı kızardı. Adamın koluna girdi ve koridora kadar kendisine eşlik etmesine izin verdi. Taylor oda anahtarını alıp Victoria'nın kapısının sıkıca kilitlendiğinden emin olduktan sonra onu takip etti.

Akşam yemeği kaotik bir olaydı. Taylor yedi çeşit yemekten pek bir şey yemedi, çünkü gelip giden Amerikalıları izlemekle meşguldü. Yemek odası bir tren istasyonu kadar kalabalıktı ve salondan kapı sürekli hareket halindeydi. Çok da gürültülüydü. Amerikalılar, yemeklerini inanılmaz bir hızla mideye indirmek gibi tuhaf bir alışkanlıkları olduğunu fark etti. Taylor kendini ilk panayırına çıkan bir köylü kızı gibi hissediyordu. Herkesi aynı anda izlemeye çalıştı. Bu hem heyecan verici hem de yorucuydu.

Herkes son derece arkadaş canlısıydı. Hiç tanımadığı adamlar onu sıcak bir şekilde karşıladı ve sohbet etmeye çalıştı. Ancak Lucas daha coşkulu olanlara iyi yerleştirilmiş bakışlarla buna bir son verdi.

Yabancılar. İki tanıdığıyla karşılaştı ve onlarla uzun uzun sohbet etti; Taylor'a şaşırtıcı gelse de, Londra'dan bir kuzeninin kuzeniyle de karşılaştı. Sözü'nün kesilmesine aldırmış etmedi.

Victoria yapmadı. New York'tan gelen genç bir kadın onu Smithers balosunda tanıştıklarını hatırlatarak karşıladığında oldukça solgunlaştı. Bir yıl önce. Victoria'nın Boston'da ne kadar kalacağını öğrenmek istiyordu ve kendisine bir cevap verilmeden önce, Londra'ya döndüğünde Victoria'nın sevgili ailesini ziyaret edebilmek ve onlara kızlarıyla olan karşılaşmasını anlatabilmek için bir an önce bir araya gelmeleri konusunda ısrar etti.

Victoria odasına dönerken çok içine kapanıktı. Taylor onun sadece yorgun olduğunu ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı olduğunu düşündü. Hem o hem Lucas ona kapısına kadar eşlik ettiler. Taylor arkadaşına sarılıp iyi geceler diledi ve ertesi sabah sekizde hazır olmasını önerdi. birlikte kahvaltı ederiz.

Lucas toplantısına çoktan geç kalmıştı. Taylor devam etmesini önerdi. Odalarına giden yolu kesinlikle bulabilirdi. Ne de olsa kapılar numaralıydı. Lucas bunu duymak istemiyordu. Bir yere gitmeden önce Taylor'ın kilit altında olduğundan emin olmak için ısrar etti.

Otellerde güvenlik konusuyla ilgili oldukça hararetli bir tartışmaya girdiler. Kadın, uyanık personel tarafından iyi korunduğunu düşünüyordu. Adam ise her gölgede gizlenen ve refakatsiz bir kadına saldırmak için bekleyen kötü niyetli kişiler olduğundan emindi.

Hararetli tartışma, adam sütlerinin kapısını açtığında sona erdi. Taylor hızla kapıdan içeri girdi ve sonra aniden durdu. Fısıltıyla bir ünlem çıkardı. "Oh, Bay Ross, çok güzel, değil mi?"

Kızın sesindeki şaşkınlık karşısında gülümsedi. Yine de onun tepkisine biraz şaşırmıştı, çünkü Boston'un sunduğu her şeyden çok daha zarif bir ortamda büyüdüğünü varsayıyordu. Sadece lükse alışmakla kalmamalı, bunu beklemeliydi de.

Elinde olmadan onun tepkisi hakkında yorum yaptı. "Şimdiye kadar tüm bunları kanıksamış olmanı beklerdim."

Başını iki yana salladı. Kadın cevap verdiğinde ona dönemeyecek kadar odaya bakmakla meşguldü. "Öğrendim ki, Bay Ross, hiçbir şey için asla kabul edildi."

Lucas kapıyı kapattıktan sonra kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Toplantıya geç kaldığını biliyordu ama yine de Taylor'dan ayrılmak istemiyordu. Uzun zamandır ilk kez yalnız kalmışlardı ve onunla sadece birkaç dakika daha geçirmek istediğini fark etti.

Ona bakmayı seviyordu. Her ifadesi çok samimiydi. Tepkileri son derece ferahlatıcıydı ve onunla aynı fikirde olmadığında ve mantıksız, pratik olmayan fikirleriyle onu çılgına çevirdiğinde bile, bir parçası onun inatçılığından ve masumiyetinden hem memnun oldu hem de eğlendi.

Onun coşkusunu seviyordu. Şimdi düşününce, elinden tutup onu Londra'daki balo salonundan çıkardığı gecedan beri tek bir şikâyet sözcüğü bile duymadığını fark etti. O korkunç fırtına sırasında boğulacaklarını düşündüğünde bile kibar ve hoşgörölü davranmıştı. Hatırladığı tek endişe, arkadaşı Victoria için duyduğu endişeydi.

Lucas iç geçirdi. Taylor hiç de olması gerektiği gibi biri değildi.

Kocasına hiç dikkat etmiyordu. Ne kadar yakından izlendiğini fark edemeyecek kadar etrafını keşfetmekle meşguldü.

Odanın Versailles kadar zarif olduğunu düşündü ve bu yorumu başka bir hayranlık fısıltısıyla yaptı. Halının rengi mavinin en soluk tonundaydı ve o kadar kalın ve peluştı ki sanki içine batıyormuş gibi hissetti. Ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarıyla odanın içinde yürümek istedi ama Bir hanımefendiye yakışmayacağı için dürtüsüne direndi.

Tam önünde bir dinlenme alanı vardı. Mavi yastıklarla süslü, altın rengi bir kanepe kapıya bakıyordu ama yine de bir buçuk metre uzaktaydı. Hemen kanepeyi test etmek için yanına gitti ve bir kaya kadar sert olduğunu gördü. Yine de oldukça harika olduğunu düşündü. Kanepenin önünde alçak bir ahşap masa vardı. Oldukça cilalanmıştı. Parmaklarını üstünde gezdirmekten kendini alamadı.

"Bu kiraz ağacının parlaklığını hissedebiliyorum," dedi az önce söylediklerinin tamamen mantıksız olduğunu bilmesine rağmen. Bu ona yeterince mantıklı gelmişti ve Lucas'ın da öyle düşündüğünü tahmin ediyordu çünkü Lucas onunla bu konuda tartışmamıştı.

Kanepenin iki yanında soluk mavi, yüksek arkalıklı iki sandalye vardı. Taylor her ikisini de test etmek zorunda hissetti. Sonra da son derece rahat olduklarını söyledi.

Solunda, boyutları ve tasarımları aynı olan iki gardırop vardı. Bitişik duvarın sonunda tuvalete açılan bir kapı vardı. Sağında, perdeleri yanlardan arkaya doğru bağlanmış kemerli bir oyuk vardı. Durduğu yerden yatağı görebiliyordu. Kocaman bir şeydi ve postersizdi. Yatağı altın bir örtü süslüyordu. Başucunda mavi ve altın rengi yastıklar vardı. Uyku alanı belli ki mahremiyet için tasarlanmıştı ve buranın dünyanın en romantik odası olduğuna karar verdi. ile perdeler kapalı, mahremiyet mutlak olurdu.

Victoria buna bayılırdı. Böyle bir zarafeti ve ihtişamı hak ediyordu. Taylor, Lucas Boston'dan ayrılır ayrılmaz arkadaşıyla odalarını değiştirmeye karar verdi. Taylor Boston'da en az bir hafta kalması gerektiğini biliyordu, böylece vahşi doğada ihtiyaç duyacağı diğer şeyleri satın almak için yeterli zamanı olacaktı. Ayrıca Victoria'nın uygun bir ev satın almak için onun yardımına ihtiyaç duyma ihtimali de vardı ve Taylor arkadaşı yerleşene kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

"Bagajınızın kilidini açmamı ya da eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmemi ister misiniz?"

Taylor teklife şaşırdı. Amerikalı erkekler kadın işi yapmaya alışkın mıydı?

"Teşekkür ederim efendim, ama hayır," diye cevap verdi. "Bavulumu sadece dört ya da beş gün yetecek kadar boşaltacağım. Boston'da ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Yarından sonraki gün ayrılıyorum. Gitmeden önce uzun bir konuşma yapmamız ve bazı detayları belirlememiz gerekecek."

"Evet, tabii ki," diye kabul etti.

Ona meraklı bir bakış atıyordu. "Satın alacak bir ev bulana kadar otelde kalacağınızı sanıyordum."

Ona bir açıklama yapmadan köşede kayboldu. Lucas yatak odasının kemerli girişine yürüdü ve karısını yatağın ucunda otururken buldu.

Zevkle gülümsüyordu. Neden bu kadar mutlu görüldüğünü sorduğunda ona "Harika bir tüyü var, yatak," dedi.

Başıyla onayladı. "Neden sadece dört ya da beş gece yetecek kadar bavul açıyorsun?"

"Daha kolay," diye cevap verdi, kasıtlı olarak ona sadece yarım bir cevap verdi. Sonra konuyu değiştirdi. "Toplantıya geç kalmadın mı?"

"Birkaç dakika daha beklemenin sakıncası olmaz."

O mu? Taylor'ın sırtı dikleşti. Bir kadınla mı buluşuyordu? Yüzündeki gülümseme soldu. Telaşlanmamak için kendini zor tuttu. Bir kadınla buluşmasının pek çok masum nedeni olabilirdi.

Belki de bir iş ortağıydı ve tuhaf bir durum olsa da yine de mümkündü. Bir akrabasından miras olarak para ya da bir tür şirket almış olabilir. Evet, muhtemelen öyleydi. Ne de olsa Lucas bunun bir toplantı olduğunu söylemişti. Tüm gerçekleri öğrenene kadar üzücü sonuçlara varmayacaktı.

"Bu kadınla konuşmanız gereken bir iş meselesi mi var?" diye sordu.

"Hayır."

Bay Ross ayrıntılara girecek biri değildi. Bilgiyi ondan zorla zorunda kaldı.

"Ne tür bir toplantı bu?" diye sordu. "Sadece merak ediyorum," diye ekledi aceleci bir açıklama olarak.

"Tam olarak bir toplantı sayılmaz," diye cevap verdi. "Sadece saat sekizde lobide buluşmak üzere anlaştık. Neden?"

Kasıtlı olarak omuz silkti. "Sadece merak ettim," diye olabildiğince rahat bir şekilde cevap verdi. "Size katılacak başkaları da olacak mı?"

"Hayır."

"Ve?" diye dürttü, niyet ettiğinden biraz daha sert bir şekilde.

Birden onu tekmelemek istedi. Aklındaki sonuçlar daralmıştı. Yine de eğer bir ilişki planlıyorsa, bunu neden ona anlatıyordu?

Kendine aşırı tepki vermemesini söyledi. Onun kiminle ya da neden görüştüğünü umursamamalıydı. Yine de önemsiyordu. Son derece. Bu duyarsız hayvana karşı aniden çok öfkelenmişti.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. Ona ne anlayamıyordu. Bir an gülümsüyor, sonra da ters ters bakıyordu.

Onun hedefiydi ve bu yüzden doğal olarak onu hoşnut etmeyecek bir şey yaptığını varsaydı. İlk bahsettiğinde gayet mutluydu. ve bu yüzden şu anda onu diken diken eden şeyin dışarı çıkmak olmadığı

sonucuna vardı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Lanet olsun ki değildi. Bir iki dakika daha kadının bir şeyler söylemesini bekledi ve kadın sessiz kalınca, ne olduğunu tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçti. kızgınlığının nedeni.

"Kadınla buluşmaya geç kalacaksın." "Adı

Belle."

"Belle." İsmi fısıltıyla tekrarladı. Ekleyecek başka bir şey bulamadı. Kalbi sanki az önce kırılmış gibi hissediyordu. Kendini ezilmiş ve acınacak halde hissediyordu. Ağlamak istiyordu ve duygularını ondan saklamak için tüm gücünü harcadı.

Kendi kendine şaşırması gerektiğini söyledi. Erkekler yoldan çıkar. Bu acı gerçeği ilk elden biliyordu. Kendi nişanlısı kesinlikle yoldan çıkmıştı. Ona sonsuz aşkını vaat ederken, kuzeni Jane ile yatıyordu. Madam ona, sevginin kendisini tüketmesine izin vermediği sürece bir erkeği sevmenin tamamen doğru olduğunu ve güvene gelince, eğer gerçekten mecbursa, o zaman birine tam sadakatini vermeden önce tüm sonuçlarını tartarak hatırı sayılır bir yıl geçirmesi gerektiğini söylemişti.

Madam, onu erkeklerin tuhaf dürtüleri konusunda da uyarmıştı. Taylor'a hepsinin kontrol edilemez istekleri olduğunu söylemişti. Andrew Amca konuşmaya dahil oldu ve onun bakış açısına hemen itiraz etti. Bunun çarpık olduğunu ilan etti. Erkeklerin çoğunun şehvetlerini kontrol etmekte hiç zorlanmadıkları konusunda ısrar ediyordu. Sadece çok azı hayvani arzularına izin veriyordu.

içgüdüleri hareketlerini kontrol altına alır. Hararetli bir tartışma başladı. Madam, erkekleri akıllarının değil kasıklarının yönettiğine dair inancında ısrarcıydı, Andrew Amca ise tam tersi bir görüşe sahipti. Kız kardeşine kurumuş yaşlı bir erik gibi düşündüğünü ve bunun tamamen kendi hatası olduğunu söyledi.

Çünkü ilk kocası öldükten sonra yeniden evlenmeye zahmet etmemişti.

Her iki akrabasının da hemfikir olduğu tek bir nokta vardı, o da tüm erkeklerin yabani yulaf ektiği gerçeğiydi. Ne yazık ki ne büyükannesi ne de amcası bu konuda ayrıntıya girmiyordu. Taylor'a da yulafın seksle ne ilgisi olduğunu tahmin etmek kalmıştı.

Erkeklerin çoğu ve davranışları şu anda Taylor'ı ilgilendirmiyordu. Lucas'ın davranışları ise tamamen başka bir konuydu. Ne de olsa balayındaydılar ve onun başka bir kadının arkadaşlığını aramasının çok kaba bir davranış olduğunu düşünüyordu. Taylor'ın umurunda bile değildi.

Evliliğin sadece ismen olması gerekiyordu. Bay Ross onunla yasal olarak evliyken başka kadınlarla görüşmemeliydi.

Gururu ona aklından geçenleri söylemesine engel oldu.

"Taylor, biraz dinlenmen gerek. Yorgun görünüyorsun. Sabah görüşürüz."

Nefes nefese kaldı. "Bütün gece dışarıda mı kalacaksın?"

"Hayır, ama ben dönene kadar uyumuş olursun."

"O kadar geç mi kalacaksın?"

Omuz silkti. Belle'in ne yapacağı belli olmaz, diye düşündü. Annesinin eski arkadaşı konuşmayı severdi. Ve içmeyi, diye hatırladı. Tanrım, içebilir miydi? En son bir araya geldiklerinde, onu masanın altında içmişti. Her zaman, her erkeği içkide alt edebileceği gerçeğiyle gurur duyuyordu. Bu boş bir övünme değildi. Lucas son buluşmalarından sonra yaşadığı korkunç akşamdan kalmalığı hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordu. Ancak tarih bu gece tekerrür etmeyecekti. Lucas çoktan bir kadeh brendi içmeye karar vermişti. onun sınırı.

"İyi geceler Taylor," dedi ayrılmak için dönmeden önce.

"İyi eğlenceler," diye seslendi.

"Yapacağım," diye yanıtladı.

Onu daha fazla tekmelemek istemedi. Bu çok nazik bir davranış olurdu. Onu şimdi öldürmek istiyordu.

Yataktan atlayıp peşinden gittiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Dışarı çıkmak için çok yorgun değil misin?"

"Hayır," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Benden sonra kapıyı kilitle. Anahtarım var."

Kapı koluna uzandı. Kadın hızla ilerledi ve kapı ile kocası arasına sıkışarak kocasının çıkışını engelledi.

"Tam olarak ne kadarlığına ?" "Bir süre."

"Oh."

"Oh, ne?"

Omuz silkti. Adam onun bıkkınlığını görmesine izin verdi. "Senin neyin var?" diye sordu, şaşkınlığı hem ifadesinden de ses tonundan anlaşılıyordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi. "Hadi git o zaman. İyi akşamlar." "Önce yolumdan çekilmen gerekecek."

Tam da bunu yapmaya başlamıştı ki fikrini değiştirdi. Lucas'ın gidebilmesi için iki adım yana çekilmişti ama tam Lucas tekrar kapı koluna uzanırken o hızla geri döndü. Kendini kapıya doğru attı ve kollarını iki yana açtı. Dramatik davrandığının farkındaydı. Elinde değildi.

Sanki aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bakıyordu. O da muhtemelen kaybettiğini düşünüyordu. Kesinlikle mantıklı konuşmuyordu. Ama umurunda değildi. Kocasının başka bir kadınla birlikte olma ihtimali onu mantıklı düşünemeyecek kadar hasta ediyordu.

"Gitmeden önce bir soruya cevap ver."

"Neymiş o?"

"Bu gece hiç yulaf ekecek misin?" "Ne?"

Sesi kuşkulu geliyordu.

"Yaban yulafı," diye açıkladı, biraz daha açık . "Bu gece hiç ekecek misin?"

Az önce ona sorduğu şeye inanamıyordu. Ve sonra gerçek ortaya çıktı. Taylor kıskançtı. Lucas bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştı. Bir adım geri çekildi ve sadece ona baktı.

Adamın gözlerindeki şaşkınlığı gördü ve hemen bir kız öğrenci gibi kızarmaya başladı. Tepkisi ona bu olasılığı düşünmediğini söylemişti ve oh,

Tanrım, az önce bu müstehcen fikri onun kafasına yerleştirmemiş miydi?

Yüksek sesle iç geçirdi. Bulanık sular da bu kadar ilerlemişti. Kalan mesafeyi de gidebilirdi ya da Madam'ın deyimiyile başladığı işi bitirebilirdi.

"Bay Ross," diye başladı.

"Kıskandın mı?" diye sordu aynı anda. "Hayır, tabii ki kıskanmıyorum."

"Beni kandırabilirdin," diye cevap verdi. O zaman gülümsedi, elinde değildi. Omuzları dikleştirdi. Öfkesi alevlendi. Ne de olsa ona gülüyordu.

"Taylor, Belle hakkında açıklama yapmaktan mutluluk duyarım."

"Kadın umurumda bile değil," diye cevap verdi. "Zamanınızı nasıl geçirdiğiniz umurumda bile değil, efendim."

Onu şey ne söylediğı değil, nasıl söylediğiydi. Tanrım, çok inatçıydı. Onu kendi hayal gücüyle baş başa bırakmaya karar verdi. Sabah olduğunda onu yola getirecekti, ama ancak hâlâ huysuz bir cadalog gibi konuşmuyorsa.

"Yolumdan çekilecek misin?" "Evet."

Kız . Lucas onu kucağına alıp yatağına geri götürmesi, sonra da olduğu yerde kalmasını söyleyerek oraya fırlatması gerektiğine karar verdi. Ona doğru uzandı ama kız ellerini itince durdu.

"Evlilik hamilelik gibidir," diye açıkladı.

Arkasına yaslandı. Bu yorumuyla kesinlikle tüm dikkatini üzerine çekmişti. O anda, gelecekte onun kendisine söyleyeceğı hiçbir şeye şaşırmayacağına karar verdi. En mantıksız kadın o değilse ne olaydı?

karşılaştığı en güzel kadındı. Gülmek istedi ama buna cesaret edemedi. Onun duygularının ne kadar hassas olduğunu çoktan fark etmişti. Tanrım, çok gençti.

Ve deneyimsiz. Ve tatlı ve güzel ve akıllı başında her erkeğin hayatının geri kalanı boyunca sarılmak isteyeceği her şey.

"Evlilik hamilelik gibi bir şey mi?" diye sorduğunu duydu.

"Ya öylesindir ya da değildir," dedi ona gayet kesin bir ifadeyle.

"Taylor-"

kesti. "Grinin hiçbir tonu yok. Fesih belgeleri usulüne uygun olarak imzalanana kadar, ikimizin de yeminlerimize saygı göstermeye çalışmamız gerektiğine inanıyorum. Biz..."

"Sadık mı?" diye ekledi kadın devam etmeyince.

"Evet, birbirimize sadık olmalıyız. Yapılacak en kibar şey bu olacaktır."

Başını eğdi, böylece onu ne kadar utandırdığını görmeyecekti. Böylesine mahrem bir konuyu tartışmak. O sırada ellerini birbirine kenetlediğini fark etti ve hemen anlatma eylemini durdurdu.

Lucas onun başının tepesine baktı. Kız onun yüz ifadesini göremediği için gülümsemenin güvenli olduğunu düşündü.

"Bana bekâr kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye

sordu. "Olacağım," diye yanıtladı.

"Hiç de aynı şey değil." "Neden

değil?"

Hazır bir cevabı yoktu. Doğrusu, kendi ifadesinin kulağa ne kadar tuhaf geldiğini yeni fark etmişti.

"Kadınlarda da aynı dürtüler var," diye açıkladı. "Ama önce aşık olmaları gerekir. Erkekler aşık olmaz."

Bu mantık Lucas'a gayet mantıklı gelmişti. Taylor öyle düşünmüyordu. Başını iki yana salladı. "Demek istediğiniz şu ki, efendim, kadınların çoğu erdem sahibi ve itidalli davranırken, siz de dahil olmak üzere erkeklerin çoğu yoldan geçen her şeyle birlikte oluyor."

"Bu her şeyi özetliyor," diye kabul etti, sırf onu kızdırmak için.

Öfkesini kontrol altında tuttu. Bu onu neredeyse öldürüyordu. Onunla tartışmaya girmeyi kesinlikle reddetti. Zaten yeterince şey söylemişti. Lucas onun fikirlerini kabul edebilir ya da reddedebilirdi. Eğer Madam'ın onu uyardığı tüm erkekler gibi olduğunu ve üvey kardeşi gibi bir keçinin ahlakına sahip olduğunu kanıtlarsa, Taylor bunu daha erken öğrenmesinin daha iyi olacağına karar verdi.

daha sonra. Şu anda savunmasız değildi, çünkü ona aşık değildi. Bir cazibeye kapılmış bir kadının tüm belirtilerini taşıyordu. Adam ne zaman ona yaklaşırsa nefesi kesiliyor, ona baktığında bir düşünceye bir saniyeden fazla tutunmakta zorlanıyor, kendini sürekli onu öpmesini dilerken buluyor ve birazcık çekici olduğunu düşünmesini istiyordu. Tanrım, bu onun bağışıklığı olmadığını yeterince kanıtı değil miydi? cazibesi ve yakışıklılığı? Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. Hiç şüphe yok ki ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Ona bir şey söylemek zorunda kalacaktı. derhal durdurulmalıydı. Bu tek taraflı çekim sadece tehlikeli değil, aynı zamanda umutsuzdu.

Ve tüm bunların nedeni, kalın kafalı adamın evlenmektense asılmayı tercih etmesidir.

Belle. Hem bu isimden hem de kadından nefret ediyordu. Lucas'a irtibatına giderken düşünmesi için bir şeyler vermeye karar verdi.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, bayanların dürtüleri yoktur efendim. Sadece sıradan fahişeler şehvetli düşüncelere ." *Belle gibi*, diye ekledi sessizce.

Sonra ondan uzaklaşmaya çalıştı. Lucas hiçbir yere gitmesine izin vermedi. Ellerini başının iki yanına koyarak onu adeta hapsetti.

Belli ki konuyu tartışmayı bitirmemişti. "Öyle mi?" dedi.

Ona baktı, evet, öyleydi demeyi ve ardından saatin geç olduğunu hatırlatmayı düşündü, ama kelimeler zihninin gerisinde kayboldu. Adamın gözlerindeki şefkat dolu bakış tüm dikkatini üzerinde toplamıştı. Başka hiçbir şeye yer yoktu. Tanrım, adam çok güzeldi.

O da onun hakkında aynı şeyi düşünüyordu. Ne zaman ona tüm dikkatini verse, boğazı sanki kapanıyormuş gibi hissediyordu. O gözler. Onun için büyülüydüler ve Montana Bölgesi'ndeki gökyüzü kadar berrak ve maviydiler.

Evet, çok güzeldi. Ama aynı zamanda yaşlı bir katır kadar inatçı ve görevden ayrılmış bir politikacı kadar dik kafalıydı. Masum, hakkında hiçbir şey bilmediği konularda otoriteyle konuşuyordu. Dürtüler gibi.

Ona bakmaktan vazgeçemiyor gibiydi. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Belle muhtemelen bir şişe iyi viskiyi çoktan bitirmişti. Ama fark etmezdi. Kendini Taylor'dan uzaklaştıramıyordu. Küçük kadın onu büyülemişti. Onu öpmek istedi, sonra da bunu yapmaya karar verdi. Uzandı ve çenesini avucunun içine aldı. Başını biraz daha geriye itti. Sonra yavaşça eğildi. Ağzı nazik bir okşayışla onunkinin üzerinde gezindi. Onu ürküttüğünün farkındaydı çünkü kız kendini geri çekmeye çalıştı. Buna izin vermedi. Onu tekrar öptü ama bu sefer görevin üzerinde oyalandı.

Küçük bir zevk iç çekişi yaptı ve ceketinin önünü tuttu. İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Adamın ağzı tamamen farklı bir öpücükle kadınının üzerine . Tüketen türden.

Ağzı sert, sıcak ve ıslaktı. Dudakları yumuşak ve istekliydi. Bu onun için yeterli değildi. Başparmağıyla çenesine baskı uygulayarak kızın ağzını açmaya zorladı ve kız bu sessiz talebe boyun eğdiğinde, dili Onun tadını geri almak için içeride. Ağzının ipeksi iç kısmını bariz bir sahiplenmeyle okşadı. Tanrım, tadı çok güzeldi.

Tutku şimşek hızıyla alevlendi. Taylor hiç de pasif değildi. Kollarını onun beline doladı. Parmakları onun sırtına saplandı. Gömleğinin altındaki sıcak tenini hissedebiliyordu. Ve onun gücünü. O da bunu hissetti. Onun kasları çelik kadar zarif ve sertti. Vücudundan yayılan ısı ve

ağız onu oldukça bunaltmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, onun kendisine dokunmayı bırakmasını hiç istemiyordu.

Ona doyamıyordu. Onun tadı onu çılgına çeviriyordu. Dili onunkiyile düello yapıyordu ve Tanrım, artık onda çekingenlik namına hiçbir şey yoktu. İnlediğini duydu. Dilini tekrar onun ağızına soktu. Kadın onu emdi. Adam onu kendine doğru çekti. Kasıkları ona sürtündü. Kalçaları içgüdüsel olarak ona sarıldı.

Ağız tekrar tekrar onunkinin üzerine eğildi. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirlerine sarıldılar. Kadının onu okşayış şekli durmasını istemediğini gösteriyordu. Kadının ağız da en az onunki kadar sıcak ve ıslaktı. Bu hoşuna gitmişti. Çok fazla dil vardı. Bu da hoşuna gitmişti.

Onun dudaklarını yedi, kokusunu içine çekti ve eğer bu şimdiye kadar yaşadığı en şehvetli öpücük değilse lanet olsun.

Boğazının arkasından alçak sesle inledi. Bu ses onu kontrolünün sınırlarına sürükledi. Durma zamanının geldiğini biliyordu. Şimdiden onu çıplak olarak hayal ediyor ve içine tamamen gömüldüğünde, bacakları etrafına sarıldığında ve göğüsleri göğsüne sürtündüğünde ne kadar iyi hissedeceğini düşünüyordu.

Boğazının arkasında toplanan inilti bir hırıltıya dönüştü. Lucas ağızını onunkinden ayırdı ve vücudunun kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. Nefes alış veriş sert ve düzensizdi. Alnı kapıya bastırılmıştı. Şimdi gözleri sımsıkı kapalıydı ve onu bırakmak için kendini zorlaması gerekiyordu.

Taylor bunu onun için kolaylaştırmıyordu. Hâlâ onu okşuyor, daha fazlası için yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Onun titrediğini hissedebiliyordu. Bu bildirimden dolayı küstahça memnun olmuştu.

Cehennem onun dürtüleri yoktu.

Hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar etkilenmemişti. Tıpkı gemide boğulacaklarını sandığı zamanki gibi titriyordu. O zaman bunun nedeni korkuydu. Bu kez suçlu tutkuydu.

Tanrım, tam bir sürtüktü. Elleri hemen yanlarına düştü. Adamın karşısında kaskatı durdu ve nefes alış verişini yavaşlatmaya konsantre olurken gözlerini kapattı.

Onun üzerinde meydana gelen değişikliği fark etti. Şimdi hangi saçmalığı düşündüğünü merak ediyordu.

Kollarını tekrar ona dolamasını ve bir kez daha anlamsız bir öpücük vermesini istiyordu. Lucas onun hanımefendiliğini geri kazanmasına yardım etmiyordu.

Çünkü adam eğildi ve kulak memesini dişlemeye başladı. Bu hoşuna gitmemeliydi ama gitti. Omurgasından aşağı sıcak bir ürperti geçti. Adamın çok sıcak ve tatlı nefesi tenini gıdıklıyordu. Dizleri bir kez daha güçsüz hissediyordu. Tanrım, kontrolünün tekrar elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Seni

öpüyorum."

Evet, evet, bu çok açıktı, ama neden, demek istedi Taylor. Kelimeleri . Tek zevk dolu iç çekiydi.

"Durmamı istiyor ?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Tabii ki durmasını istedi. Nerede olduğunu daha yeni hatırlamıştı. gittiğini ve kiminle buluşacağını. Vahşi. Bir dakika önce onu öpüyor, sonra başka bir kadına kaçıyordu.

"Öyle mi?" diye tekrar sordu.

Kollarını onun beline doladı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Adam onun dikkatini dağıtıyordu. Ağzı açıktı ve boynunun yan tarafına sıcağı. Daha iyi erişebilmesi için başını yana eğdi.

"Güzel kokuyorsun. Çiçekler gibi."

Sabun demek istedi. Kokulu bir şeydi. Bu açıklamayı da ağzından çıkaramadı.

Bay Ross onun aklını başından alıyordu.

"Çiftçiler ineklerine Belle adını verirler."

Boynuna doğru gülümsedi. Sanki onun yorumunu duymamış gibi davrandı. Tekrarlamak zorunda hissetti kendini. "Bunu Bayan Livingston'ın günlüğünde okudum ve yayınlandığına göre doğru olmalı. İneklerine kesinlikle Belle adını veriyorlar." Arkadaşınıza kur yaparken bunu düşünün.

Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Seni öpmeye devam etmemi istiyorsun, değil mi Taylor?"

Tanrım, kibirliydi. Ve haklıydı. Gerçeği itiraf edecek kadar dürüsttü. "Evet," dedi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Soruyu soruş şekli kadının tekrar iç çekmesine neden oldu. Sesi derin ve boğuktu ve kız onun ağır ağır konuşmasını ne kadar da seviyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu nefes nefese.

" de bazı dürtülerin var. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Kadınların da erkeklerle aynı şehvetli arzulara sahip olduğunu ve kendisinin başından beri haklı olduğunu kabul etmesini istiyordu.

"Evet, ne anlıyorum."

Omuzları çöktü. Adamdan uzaklaştı ve yürümeye çalıştı. Adam arkasından yakaladı, hareketsiz tutmak için kollarını beline doladı, sonra eğildi ve açıklamasını istedi.

"Bana az önce ne öğrendiğini söyle," diye emretti, sabırsızlıkla onun cevabını bekliyordu, böylece adil bir erkek övünmesi yapabilecekti.

"Ben bir . İşte, şimdi mutlu musun? Belle seni beklemekten bıkacak."

"Ben oraya varana kadar içmeye devam

edecek." "Kulağa hoş geliyor."

"Öyle," diye cevap verdi. "Sen bir fahişe değilsin."

Ondan uzaklaştı ve sonra onunla yüzleşmek için arkasını döndü. Elleri kalçalarının üzerine yerleşti. "Genelde ," diye düzeltti. "Ama sen normalde yapmayı düşünmeyeceğim şeyleri yapmamı . Bana dokunduğunda, ben... şey, senin yanında sadece bir trollop oluyorum. Bu nedenle birbirimizden uzak durmamızı öneriyorum. Kendimi rezil etmeden önce lütfen şimdi git. tekrar."

Ağlamak ister gibi görünüyordu. Onunla alay ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Aynı zamanda ondan aşırı derecede memnun hissediyordu. Kasıtlı ya da değil, ona yaptığı iltifat gülümsemesine neden olmuştu. Ona dokunduğunda sarsılıyordu. Bir erkek bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Onu sakinleştirmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti. Ne de olsa kocasıydı ve en azından bunu yapabiliirdi. Kocalar eşleri üzgün olduğunda yatıştırmaya çalışmalıydı, değil mi? Sadece kısa bir süre evli kalacak olmaları neyi değiştirirdi ki?

"Sen benim karımsın. Benimle sürtüklük yapman sorun değil."

önce kendini tuttu. Yine de yüz ifadesi kızgınlığını gösteriyordu. "Ama evlenmektense asılmayı tercih ederdin, unuttun mu?"

Tanrım, öfkелendiğinde tam bir manzaraydı. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve yüzündeki ifade zayıf bir adamı hemen pişman ederdi. Kendisine zayıf olmadığını hatırlattı. "Haklısın," diye cevap verdi.

Belirgin bir tedirginlikle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Gidin efendim."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Kapıya doğru yürüdü, tokmağa uzandı ve sonra durdu. Sağ eli emin olmak için yeleğinin cebine gitti.

anahtarı vardı, sonra ilk cep boşaldığında diğer cebe baktı.

Tekrar arkasını döndü ve gardırobuna doğru yürüdü. Taylor izledi her hareketini izliyordu. Duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, artık kendi aklını anlamadığına karar verdi. Bayım. Ross onun bu kadar üzülmesine neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Yine de ağlamak istiyordu.

Anahtarı günün erken saatlerinde giydiği ceketin cebinde buldu. Lucas gardırobu kapattıktan sonra dönüp Taylor'a baktı.

"Belle beni çocukken besledi... annem öldükten sonra. Yakın arkadaşlardı."

Neden böyle bir açıklama yaptığından emin değildi. Tahminine göre Çünkü onun endişelenmesini istemiyordu. Ayrıca onun bir dev olduğunu düşünmesini de istemiyordu.

Taylor oldukça rahatlamıştı. Belle bir inek değildi. Bir aile dostuydu.

Ona karşı dürüst davranmıştı ve bu yüzden şimdi sıranın kendisinde olduğuna karar verdi. "Kıskanmıştım," diye ağzından kaçırdı. "Bu konuda haklıydın."

Kadının itirafı onu memnun etmişti. Sesinde duyduğu gerginlikten, itirafın onun için zor olduğunu anladı. Kız çok ciddi görüldüğü için gülümsemedi. Arkasını dönmeden önce başıyla ani bir selam verdi.

Onun üzgün bir şekilde ayrılmasını istemiyordu. Belki de, düşündü, bir iki dakika sürse bile, onunla hoş bir sohbete dalarsa, ruh hali düzelirdi.

Kocasının, evinden ayrılırken

Annesinin arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. Belle, Lucas'ın mutlu bir evliliği olmadığı sonucuna varabilirdi.

Tanrım, gerçekten aklını kaçıırıyordu. Şu anda onun için pek de önemli görünmüyordu. Lucas gülümseyerek ayrılacaktı, bu onu öldürse bile. Taylor bir konu aradı ve tam Lucas kapıyı açarken onun hoşuna gideceğinden emin olduğu bir konuya karar verdi.

"İptal mi yoksa boşanma dilekçesi mi gerektiğine karar veremiyorum."

"Evliliğinizi iptal ettireceğinizi zaten söylemişsiniz," diye hatırlattı ona.

"Yaptım mı? Hatırlamıyorum. Boşanmanın muhtemelen daha kolay inanıyorum." "Neden?"

"Mahkeme için kabul edilebilir daha fazla neden var gibi görünüyor," diye açıkladı. Onun kendisini dinlemesinden memnundu. "Ben de çoğunu düşündüm," diye övündü. "Hepsini ezberledim, görüyorsunuz, ama belirli bir tanesine karar veremedim..."

Gülümsedi. "Boşanmak için öne sürebileceğin nedenleri ezberledin mi?"

Kadın başını salladı. Adamın kaşlarının tamamen çatılmış olduğunu görünce memnun oldu.

"Terk edilme var ama tabii ki bunu bir neden olarak kullanamam. Yeterince uzun süre birlikte yaşamadık," diye ekledi. Şimdi konusuna ısınmaya başlamıştı. Devam ederken sesi coşkuyla yankılanıyordu. "Sonra aklıma sarhoşluk geldi ve bu nedeni hemen bir kenara bıraktım. Birlikte olduğumuz süre boyunca seni hiç içki içerken görmedim. Sizi aşırı ve tekrarlanan zalimlikle suçlamayı bile düşündüm, ancak bu tamamen yalan olurdu ve bana hiç de iyi gelmedi. Göz önünde bulundurman gereken bir itibarın var.

Benim için en önemsiz şey benimki olsa da, bir de gururum var. Beni döven bir adamla asla evlenmezdim ve bu nedenle yalan söyleyip evlendiğimi söylemek istemem."

"Erkekler kadınlar gibi gurur gibi aptalca bir şey için zaman harcamazlar," dedi.

"Birçoğunun var," diye

itiraz etti. "Ben

yapmıyorum."

Belki de sesi bu kadar kibirli çıkmasaydı, ona vereceği gerçek nedeni söyleyecekti. Ama onun erkek egosu gerçekten kontrolden çıkmaya

başlamıştı. Gözlerinin önünde kırmızı bir bayrağa dönüşmüştü.

Yani gururla ilgili bir sorunu yoktu. *Bunu göreceğiz*, diye düşündü kendi kendine.

"Yalan söylemeyi sevmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim. Dürüst bir kadınıym," diye açıkladı sırtıtarak. "Bu bir sürpriz."

reddetti. "Çok fazla iyi kadın tanımadınız, değil mi efendim?"

Omuz silkti. "Başladığın işi bitir," diye emretti. "Yapmış olabileceğin şeylerle vaktimi harcama. "Bana ne için sebep göstereceğini söyle. fesih."

"Evet, elbette," diye yanıtladı. Tatlı bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey ekledi ve kapıya doğru yürüdü. Yolda giderken onu nazikçe dürttü. Bir yandan da mahkemeye iptal ve boşanma dilekçesi vermek arasındaki karmaşık farkları anlatıyordu. Bitirdiğinde ona iyi geceler diledi ve kapı aralığına yaslandı. Onun koridorda yürümesini izledi. Merakının onu alt etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Lucas koridoru yarılamıştı ki kadının hâlâ fesih için hangi gerekçeyi kullanacağını söylemediğini fark etti. Arkasını döndü, sesini yükseltmek zorunda kalmamak için kapıya kadar olan mesafenin yarısını yürüdü ve sonra, "Eğer sarhoş, asker kaçağı ya da karısını döven bir hödük değilsem, neyim ben?" diye sordu sesinde büyük bir bıkkınlıkla.

Taylor gülümsemesini yumuşattı ve kapıyı kapatmaya başladı. Neşe dolu bir sesle ona şöyle dedi. "İktidarsızsın."

Bölüm 8

Şans, dümeni olmayan bazı tekneler getirir.

-William Shakespeare,

Cymbeline

Gecesini mahvetti.

Lucas'ın tek düşünebildiği Taylor'ın çirkin sözleriydi. Lanet olsun, iktidarsızdı. Tanrı şahidim olsun ki bu iğrenç sebebi mahkemedeki herkesin okuması için bir dilekçeye yazmasına izin vermeden mezara gülerek giderdi.

Sakinleşip konuyu iyice düşünmeden önce bir saatten fazla hiddetlenmiş olmalı. Konuşmayı zihninde en az bir kez tekrarladı.

Kızın gözlerinde beliren ışıltıyı hayal ederken onlarca kez düşündü ve analizini bitirdiğinde kızın blöf yaptığı sonucuna vardı. *Gurur*. Bu kelime bir anda aklına geldi. Ardından da yaptığı övünme geldi. Erkekler kadınlar gibi gurur kaygısı taşımazlardı. Bunu ya da benzer bir şeyi söylememiş miydi? Ve o zaman gözlerinde bir parıltı belirmemiş miydi? Evet, blöf yapıyordu. Ona da bir ders veriyordu.

Lucas gülümsemeye başladı. Taylor'ın zeki bir kadın olduğuna karar verdi.

"Kaşlarını çatmayı bırakıp eğlenmeye başlamanın zamanı geldi."

Bu yorumu arkadaşı Belle yapmıştı. Lucas hemen daldığı düşüncelerden ve tüm dikkatini annesinin arkadaşına verdi.

Belle son on yılda oldukça değişmişti. Artık ona zayıf görünüyordu.

Eskiden iri yarı, güçlü kuvvetli bir kadındı. Hâlâ onun kadar uzun boyluydu, aslında onun boyundaydı ama cildi ve duruşu yaşını gösteriyordu. Zor yıllar geçirmişti. Sınırlar kadınlar için zordu, onları yaşlandırıyordu.

zamanlarından önce. Belle de farklı değildi. Doğuya, Boston'a taşınmadan önce otuz yıl boyunca vahşi doğada yaşamıştı. Sert hava koşulları

Cildi deriyle kaplıydı ve her kadının taşıması beklenen günlük iş yükü omuzlarını çökertmiş ve sırtını eğmişti.

Eskiden koyu kahverengi saçları olduğunu hatırladı. Şimdi beyazdı. Ancak gözleri değişmemişti. Hâlâ sıcak, davetkâr ve naziktiler. Erkekler yanında oturan arkadaşı Bay Winston Champhill' gösterdiği gibi hâlâ ona ilgi duyuyorlardı. Yaşlı adam onun yarısı kadardı ama Lucas ona her baktığında gözlerindeki hayranlık ifadesini fark ediyordu.

Belle zaten üç kocasını gömmüştü. Lucas, Winston'ın dördüncü olabileceğini düşünüyordu.

Çift, kadınlara kesinlikle yasak olan beyefendiler salonundaki yerlerini çoktan almıştı ama Belle bu kurala aldırış etmemişti. Görevliler olay çıkarmak istemedi. Otel müdürünü çağırdılar. Lucas daha yeni çiftin karşısındaki koltuğuna oturmuştu ki müdür Belle'in yanında belirdi. Adam eğilip Belle'ye bir şeyler fısıldadı, Belle de ona bir şeyler söyledi ve adam yüzü kızarmış bir halde hızla salondan çıktı.

Lucas onun ne söylediğini bilmek istediğini sanmıyordu. Karısı meselesini aklından çıkardıktan sonra, memleketinden gelen tüm haberleri konsantre olabildi. Kerrington doğduğu ve sonunda terk edildiği yerleşim yeri idi. Lucas ayrılabilecek kadar büyüdüğünde ve güçlendiğinde bunu yapmıştı. O zamandan beri geri dönmemişti.

Belle'e göre kasaba son yirmi yılda pek büyümemişti. Kerrington'a düğünler ve aile toplantıları için birkaç kez dönmüştü. Bu kadar çok kocası olunca, elbette son derece geniş bir ailesi vardı. Ve sevgi dolu kalbiyle akrabalarının her birini kucaklıyordu.

Arayı kapatma haberleri dediği şeyi bitirdiğinde saat sabahın birini çoktan geçmişti. Bay Champhill bir saat önce uyuyakalmıştı. Belle refakatçisinin davranışları karşısında çok eğlenmişti. Beyefendiye etti, sonra da Lucas'a sırtıttı.

Arkadaşını rahatsız etmemek için kısık bir fısıltıyla, "Çok yorgun," dedi. "Benden on yaş daha genç ama yine de

et. Onları ne kadar genç seçtiğimin bir önemi yok, Lucas. Hiç fark etmez. Yine de onları eskitiyorum." Son sözünü sesinde bir böbürlenmeyle söylemişti.

Lucas gülümsedi. "Onunla evlenecek misin?"

"Sanırım öyle olacak," diye yanıtladı. Bir iç geçirdi. "Geceleri üşüyorum ve o beni ısıtacak kadar büyük. Belki bu diğerlerinden daha uzun süre dayanır. Peki ya sen evlat? Bir kadın bulup yuva kuracak mısın?"

Lucas sandalyesinde arkasına yaslandı ve bardağına uzandı. Bütün akşam brendi içmişti. Hiçbir zaman içkiyi fazla sevmemişti. Tadına aldırmazdı. Sonradan ortaya çıkan etkilere aldırmazdı. O her zaman kontrolü elinde tutmak isteyen bir adamdı ve içki bu yeteneğini elinden alıyordu.

İşini anlatacak biri de değildi ama Belle ile geçmişleri çok eskilere dayanıyordu. Onun için bir anne gibiydi ve aslında kendi annesi öldüğünde bakımını üstlenmişti. Belle onun ailesine en yakın kişiydi ve sahip olduğu tek şeydi.

Kentucky geçmişiyle bağ kurdu.

"Evlendim, Belle."

Kadını doğruyu söylediğine ikna etmesi birkaç dakikasını aldı, ardından kadının açıklamasının şaşkınlığını üzerinden için birkaç dakika daha beklemesi gerekti. Kadın açıkça şaşırmıştı, özellikle de adam ona Evliliğin sadece adı vardı ve o da epeyce güldü ve başını salladı.

"Bu her şeyi yenmezse," diye tekrar tekrar tekrarladı.

Tüm detayları istedi. Lucas ona neredeyse her şeyi anlattı. Ona İngiltere'ye dönme nedenini, en küçük kardeşi Kelsey hakkında her şeyi ve Merritt'in aniden fikrini değiştirip Lucas'tan Kelsey'nin serbest bırakılması için fidyeye ödemesini nasıl talep ettiğini anlattı.

Açıklamasının bu kısmını bitirdiğinde Belle, hüküm vermek üzere olan bir yargıç gibi kaşlarını çatmıştı.

"Çocuk şimdi nerede?" diye sordu.

"Jordan ve Douglas'la birlikte çiftliğe gidiyor. Bir hafta kadar Denver'da duracaklar. Jordan orada Kelsey için iyi olacağını düşündüğü bir okul var. Eğer onu tatmin ederse, çocuk önümüzdeki sonbaharda başlayacak."

"Bu büyük çocuklar... hâlâ Redemption'ın dışındaki çiftliğinizde mi çalışıyorlar?" Belle sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Çiftlik Redemption'a bir günlük mesafede," dedi. "Üçünün tapulayacağım. Muhtemelen üçe bölecekler, sonunda evlenecekler ve..."

"Sonsuza kadar mutlu yaşamak mı?"

Lucas gülümsedi. "Belki de. Şu anda kavga ediyorlar. Douglas düz arazide çiftçilik yapmak istiyor, Jordan ise daha fazla sığır ekleyip araziye otlak olarak kullanmak istiyor. Çok çalıştılar Belle. Arazi onlara ait olursa daha da çok çalışacaklar."

"Peki ya sen ve bu yeni gelin?"

"Ben dağlara geri dönüyorum. O Boston'da yaşayacak. O asla vahşi doğada yaşayamaz, Belle. O çok hassas."

"Sertleşecektir."

Lucas başını salladı. "O çok kibar, gerçek bir hanımefendi," diye açıkladı. "Taylor aristokrat bir aileden geliyor. Kesinlikle hiçbir zaman sıradan bir iş yapmak zorunda kalmadı ve onu görmek istemezdim..."

Onun vaktinden önce yaşlanmasını ve yorulmasını görmek istemediğini itiraf etmeden önce kendini durdurdu. "İyi bir hayat yaşamayı hak ediyor."

"Şu aristokrat gelen parası var mı?" "Evet."

"Parası olan kibar hanımlar, parası olmayan sıradan kadınlar kadar iyi iş çıkarırlar."

Belle dedi ki. "Gerçek şu ki oğlum, parayla ihtiyacı olan tüm yardımı satın alabilir."

"Vahşi doğada değil," diye karşı çıktı. "Montana Territory'de kadınlar o kadar az ki, başka kimse için çalışmak zorunda değiller."

"Şu anda Bozeman'da yaşayan on dört kadın var," dedi. "Ve çok yakında daha fazlası da bölgeye yerleşecek."

Lucas ona bu bilgiyi nereden aldığını sormadı. Onu tanıdığından beri Belle'in kafasında her zaman bol miktarda gerçek vardı. Bunların çoğu doğrudu.

"Bozeman yakınlarında yaşamıyorum," diye hatırlattı ona.

"Hiç fark etmez," diye çıktı. "Çalıştırmak için birkaç adam tutabilirsin... Şimdi neden bana kafanı sallıyorsun?"

"Başka bir adamın ona yakın çalışmasına izin verirsem lanetleneceğim."

Belle'in gülümsemesi genişti. "Yani onun etrafında başka erkeklerin dolaşmasını istemiyorsun," dedi. "Bu çok ilginç."

Lucas onun bu sözlerine karşılık ne diyeceğini bilemedi. Ani rahatsızlığını gizlemek için omuz silkti. Bu konuyu rahatsız edici bulmuştu ve şimdi ona evliliğinden bahsetmemiş olmayı diliyordu.

"Benim duyduğum çelişkileri sen de duyuyor musun?" Belle sordu. "Az önce bana Montana Bölgesi'nde başka bir adamın gelininin yanında çalışmasına izin vermezsen lanetleneceğini söyledin, ama daha beş dakika önce onun Boston'da tek başına yaşamasına izin vereceğini söyledin. dağlar."

"Biliyorum kulağa..."

"Çelişkili mi?"

Bir iç geçirdi. Kadın haklıydı. Kulağa çelişkili geliyordu. Belle ona doğru başını salladı. "Konuyu enine boyuna düşünmek için zaman ayırmadın, değil mi?"

Onunla tartışmak istedi. Evet, enine boyuna düşünmüştü. Bunun kolay, basit bir anlaşma olması ve sadece sınırlı bir süre için geçerli olması gerekiyordu. Ama Taylor anlaşmayı karmaşık hale getirmişti. Ondan etkileneceğini, sürekli onu koruma ihtiyacı duyacağını ya da ona her baktığında böylesine çığ bir sahiplenme duygusu yaşayacağını kesinlikle hesaba katmamıştı.

"Elbette evliliği neden kabul ettiğinizi anlayabiliyorum. Çocuğun özgürlüğünü satın alacak para için korumanızı verdiniz. Adı neydi?"

"Kelsey."

Başını salladı. "MacCowan adındaki genci hatırlıyor musun? Çocuğu onların pençesinden için bir çift haşereyi öldürdüğü zamanı hatırlıyor gibiyim. Bir de şu küçük İrlandalı kız vardı. Neydi o kız? isim?"

"Bu uzun zaman önce oldu Belle ve evliliğimle hiçbir yok."

"Ben sadece senin doğanda korumak olduğunu hatırlatıyorum," diye

karşı çıktı. "Özgür olmak da benim doğamda var," dedi sonra.

Kıkırdadı. "Bir çelişki daha duydum evlat. Önce evliyim dedin, sonra değilim dedin. Daha ne kadar böyle devam etmeyi planlıyorsun?"

"Taylor'la konuşup ne kadar süre evli kalmak istediğini öğrenmem gerekecek. Evliliğin feshi ya da boşanma hakkında konuştuk. Bunun onun için önemli olduğunu sanmıyorum."

"Hangisini tercih edersiniz?"

"Fesih," diye cevap verdi. "Daha az damgalanma olur."

Belle inanmayarak homurdandı. "Eğer paralı bir aileden geliyorsa, sosyaldır. Her halükarda dışlanacaktır. Bunun farkında mı?"

"Umursuyor gibi görünmüyor."

"İşte bu çok tuhaf," dedi Belle. "Çoğu kadın bunu önemserdi."

Evet, diye düşündü Lucas. Kadınların çoğu umursardı. Taylor neden yapmadı? Taylor'ın akşamın erken saatlerinde, yasal olarak ezberlediği nedenler listesinden bahsederken söylediği bir sözü hatırladı. Boşanma dilekçesini mahkemeye kabul ettirdi ve uzun soluklu açıklama sırasında itibarının önemli olmadığını söyledi.

Belle bardağındakileri bitirdi, Lucas'a bir içki daha doldurmasını işaret etti ve sonra öne doğru eğildi.

Taylor hakkında soru üstüne soru sorarak onu sorguya çekti. Nasıl giyindiğini, ne yediğini, ne içtiğini, nasıl davrandığını, başkalarına nasıl davrandığını ve kendisine nasıl davranılmasını beklediğini öğrenmek istiyordu.

Çelişkiler üste yığılmıştı. Taylor zengin ve lüks bir aileden geliyordu ama Boston yolculuğunda kesinlikle şımartılmaya ihtiyacı olan şımarık bir genç kız gibi davranmamıştı.

"Hemen hemen her şeyi kendisi için yapıyor," diye itiraf etti Lucas.

"Gelininle ilgili hiçbir şey yatkın değil," diye açıkladı Belle. "Aklımda kesin olan tek bir şey var evlat. Seninle evlenmek için başka bir nedeni vardı, onun için itibarından daha önemli bir nedeni."

Daha büyük bir iyilik. Lucas, Taylor'ın kendisiyle evlenmesinin gerçek nedenini söylemesi için onu zorladıktan sonra sonunda onu koruduğunu itiraf ettiğini hatırladı

Amcasından kalan miras onun tek nedeni değildi. Onunla aynı zamanda daha büyük bir iyilik için evlenmişti. Bu da ne demek oluyor?

Lucas bunu öğrenmenin tam zamanı olduğuna karar verdi.

Düğünden önce Taylor'ın geçmişini araştırarak kadar önemsemediği bir gerçektir. Geline bakma zahmetine bile girmemişti. önceden. Hayır, yeterince önemsememişti ve kızın nasıl görüldüğü onun için zerre kadar önemli değildi. İşin aslı, o sırada çok fazla panik içinde olmasıydı. Çaresizlik. Çaresiz olduğu doğrudur. Kelsey'i Merritt'ten uzaklaştırmak için her şeyi yapardı. Çocuğun ne kadar hasta ve kötü muamele görmüş olduğunu gördüğünde Lucas çakalı öldürmeyi bile düşünmüştü. Sonra Taylor'ın büyükannesi sorununa onu hapse attırmayacak bir çözüm buldu. Lucas hemen parayı aldı ve borcu kabul etti. Peki şimdi ne olacaktı?

Belle masanın öbür ucuna uzanıp refakatçisini uyandırmak için salladığında adamın dikkatini çekti. Çift birkaç dakika sonra ayrıldı. Lucas onlara lobi kapısına kadar eşlik etti.

"Yarın St. Louise gitmiyor , gelininle tanışmak için ısrar ederdim, Lucas. Birkaç soruma cevap alırdım."

Lucas gülümsedi. Belle'in Taylor'ın gözünü korkutarak ona bilmek istediklerini anlatmaya çalıştığını hayal edebiliyordu. Annesinin arkadaşı kesinlikle daha yaşlı ve deneyimliydi ama Taylor biraz daha zekiymiş. Kendini koruyabilirdi.

Belle'e veda öpücüğü verdi ve yukarı çıktı. Sorularına cevap almak niyetindeydi ama yarına kadar beklemek zorunda olduğunu biliyordu. Taylor mışıl mışıl uyuyordu ya da uyumuş olmalıydı ve uzun uzun konuşacak havada değildi.

bu gece konuşmak. Taylor'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı, onun da öyle. Kendini ağırlaştırmış, yıpranmış hissediyordu. Şehir ona bunu yapmıştı. Burada kendisi olamıyordu. Kibar olmak zorundaydı. Silahlarını takamıyordu. Kendini çıplak hissediyordu ve onlar olmadan savunmasız. Hava dağ havası gibi canlandırıcı değildi. Taylor ve arkadaşı havanın ne kadar temiz görüldüğüne hayret ediyorlardı. Daha iyisini bilmiyorlardı ve Boston'un Londra kadar boğucu olmadığını düşünüyordu. Yine de onun için iğrençti. Her büyük şehir öyleydi. Sanki binlerce bacadan sürekli püsküren kurum iç organlarını kaplıyormuş gibi hissediyordu. Boston da diğer büyük şehirler gibi insanlarla ve suçla dolmuştu. Sadece dağları ve ovaları hiç görmemiş insanlar böyle kalabalık bir bölgede yaşamaktan memnun olurdu. Cehalet içinde yaşadılar. Bu

Lucas'ın bir insanın neden böyle gürültülü, koşturmalı bir ortamda yaşayacağına dair bulabildiği tek nedendi.

Bir adam ancak bu kadarına dayanabilirdi ve Lucas da bu kadarına katlanmıştı. Eve gitmesi gerekiyordu.

Odanın kapısını açıp içeri girdiğinde mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştı. Taylor'ı hemen fark etti. Kapının tam karşısındaki salonda uyuyordu. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Pencereler saçlarına ve omuzlarına altın rengi bir parlaklık veriyordu. Ona bir melek gibi görünüyordu. Saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve elleri ağırbaşlı bir şekilde belinde kavuşturulmuştu. Beyaz bornozunu battaniye olarak kullanıyordu.

Uzun bir süre orada durup ona baktı. Hareket etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Dönüp kapıyı kapattı, kilitledi ve sonra oyuğa geçti.

Yatağın kenarına giderken ceketini attı, eğildi ve yorganı geri çekti, sonra da Taylor'ı almaya gitti. Niyeti onunla yer değiştirmekti. Taylor yatakta uyuyacak, o da salonda .

Daha önce yan yana yatmış olmalarına rağmen, kendisine güvenmiyordu. Bu gece yatağı onunla paylaşacaktı. Onu çok fazla istiyordu. Odaya girdiği andan itibaren arzu onu ele geçirmişti. Lucas başını iki yana salladı.

Kendine karşı dürüst olmadığını fark etti. Taylor'ı balo salonunda gördüğü andan beri onu istiyordu. Geline doğru attığı her adımda ihtiyaç daha da büyümüştü. Sonunda Taylor'ın gözlerinde tanıma duygusu belirdiğinde ve Taylor ona o harika, iri gözlü, Tanrım, ne yaptım ben bakışını attığında, onu kucağına alıp omzuna atmak ve en yakın yatağı bulmak için neredeyse karşı konulmaz bir istek duymuştu. Evet, onu en başından beri istiyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, bir beyefendi gibi davranmaya devam etmek imkânsız hale geliyordu.

Söz vermişti ve sözünü tutacaktı, bu onu hadım yapsa bile. Taylor'ın büyükannesine gelinini koruyacağına dair söz vermişti.

Konuşmada "ırzına geçmek" kelimesinden hiç bahsedilmedi.

Taylor yan tarafına yuvarlandı. Bu hareket onu elindeki işe geri çekti. Ona ulaşabilmek için masayı iterek yolundan çekti ve sonra diz çöktü.

tek dizinin üzerine çöktü ve ona doğru uzanmaya başladı. Kadının elinde tuttuğu kâğıdı fark edince aniden durdu. Başlığın sadece bir kısmını seçebiliyordu ama bu yeterliydi. Kâğıt bir telgraf formuydu. Bakışları onun yüzüne döndü. Gözyaşlarını görebilecek kadar yakındı. Kirpikleri. Yanakları hâlâ ıslaktı. Birdenbire dehşete kapıldı. Mesaj her neyse, Taylor'ı harap ettiği belliydi, çünkü uyuyana kadar ağlamıştı.

Taylor kâğıdı ölümüne kavramıştı. Mesajı okuyabilmek için parmaklarını nazikçe ayırmak zorunda kaldı. Haberi zaten tahmin etmişti ama emin olmak istiyordu.

Kağıt da ıslaktı. Tanrım, formun her yerine ağlamıştı. Lucas telgrafi yavaşça açtı ve mektubu okudu.

Madam ölmüştü.

Taylor'ın kalbi kırılıyor olmalıydı. Lucas başını eğdi ve gözlerini kapattı. Dua eden değildi ama kendini Belle'in yıllar önce ona öğrettiği bir duayı okurken buldu. Sadece birkaç cümleyi hatırlayabiliyordu ama yine de Tanrı'nın yakarışını anlayacağını düşündü. Yaratıcısından Madam'a huzur ve mutluluk vermesini diledi. Dua içgüdüsel bir tepkiydi, çünkü haberlerden etkilenmemiş değildi. Gerçekte, içi üzüntüyle doluydu. Leydi Esther'i uzun zamandır tanımıyordu ama yine de üzerinde büyük bir etki bırakmıştı. Çok güçlü, inatçı ve tutkulu bir kadındı.

Zarafet kelimesinin tanımını o yapmıştı. Oldukça sert bir yaşlı kadındı, tamam ama Lucas'ı en çok etkileyen şey torununu güvende tutmak için her şeyi yapmaya kararlı ve azimli olmasıydı.

Lucas gözlerini açtı ve Taylor'ı ona bakarken buldu. Taylor tek kelime etmedi, Lucas da etmedi. Telgrafi masanın üzerine bıraktı ve ona doğru uzandı. Taylor karşı koymadı. Lucas onu kollarına aldı, ayağa kalktı ve yatağına taşıdı. Onu çarşafın ortasına yerleştirdi, sonra soyunmak için yan tarafta durdu. Taylor onun izlemiyordu. Gözlerini kapatmış, Lucas'tan uzakta, yan yatmış ve battaniyenin içine kıvrılmıştı.

Onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Acısını dışa vurmaya, kendini tutmadan ağlamaya... yas tutmaya başlamaya ihtiyacı vardı.

Lucas yatağa girdi ve onu kollarının arasına aldı. Kız onunla sadece bir iki saniye mücadele etti ve sonra kollarını adamın beline doladı, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü ve neredeyse şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Onu tek yolla teselli etti. Elleriyle okşarken bir yandan da onu yatıştıracağını umduğu sözler fısıldadı.

sıkıca sarıldı ve uykuya daldığından emin olduktan sonra bile onu kucağında tutmaya devam etti.

Hiç bırakmak istemedi.

Tekrar onun üstünde uyandı. Gecenin körüydü, neredeyse sabahın dördüydü. Farkındalık yavaşça üzerine çöktü. Ne yaptığını fark ettiğinde boynunun yan tarafını okşuyor ve dizini kalçalarının arasına sıkıştırmaya çalışıyordu. Geceliğini çoktan kalçalarına kadar çekmişti. Altına hiçbir şey giymemişti. Kız da ona karşı koymuyordu. Bacakları onunkilere dolanmış, kolları boynuna dolanmıştı ve hâlâ uyanık olmaktan çok uykuda olan Lucas, onun da kendisinin gördüğü türden erotik bir rüya görüyor olabileceğini düşündü çünkü onun boynunu öpüyordu, aynı şekilde o da onunkini öpüyordu.

Durmak istemedi. Eli yukarı, elbisesinin altına doğru hareket etti, okşadı, okşadı. Bir göğsünün alt tarafını avuçladı. Başparmağı meme ucunu . Kadın adamın kulağına doğru hafif bir inilti çıkardı ve adama daha sıkı sarıldı. Birdenbire onun tadına bakma ihtiyacı duydu. Arayışında sertleşti. Kadının ensesinden tuttu ve onu kendisine doğru dönmeye zorladı. Ağzı, yapabileceği her türlü itirazı bastırdı. Dili onunkini bulmak ve onunla çiftleşmek için içeri girdi. Elleri boynunu okşarken onu doyumsuzca öptü, sonra her biri göğüslerini kaplayana kadar aşağı indi. Teninden gelen sıcaklık onu çılgına çevirdi. Kokusu, çiçekler gibi, soluk ama karşı konulmaz, onu büyülüyor, uyuşturuyordu ve tek düşünebildiği onun temiz, kadınsı kokusuna biraz daha yaklaşmaktı. Teni ipeksi bir his veriyordu. Onunla sevişmek istiyordu. onun her santimini tattı. Elleri daha aşağıya indi. Beline kadar uzandılar,

Sonra daha alçaldı, ta ki onun sıcaklığına dokunana kadar. Sırtını yukarı doğru kaldırdı ve alçak bir nefes verdi.

Sonra kadın titremeye başladı. Ağzını onunkinden ayırdı ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Sertleşmişti, şimdi kendini onun içine sağlam bir şekilde yerleştirme ihtiyacıyla zonkluyordu.

Arzusundan nefesi kesilmişti. Ancak kıyafetlerini çıkarırken onu öpmeyi bırakamadı ve yanağındaki tuzlu gözyaşının tadına bakana kadar gerçeklik nihayet yerleşti.

Ne halt ediyordu bu? Lucas az önce buzlu suda ıslanmış gibi hissediyordu. Kalbini yavaşlatmak için birkaç derin, ürpertici nefes aldı. İlk mantıklı düşüncesi hoş bir düşünce değildi. Taylor'dan korkunç bir şekilde faydalandığını fark etti. Düzgün düşünüyor olması mümkün değildi. Büyükannesinin öldüğü haberini daha yeni almıştı. Şu anda rahatlamaya ihtiyacı vardı, sefahate değil.

Onun üzerinden kalkmaya çalıştı. Geceliğini aşağı çekti ve kendini yana doğru yuvarlanmaya zorladı. Sahip olduğu tüm gücü harcadı ama bunu başardı. Ancak sorun Taylor'ın da onunla birlikte gelmesiydi. Kadın da onu bırakmıyordu. Açılmış ağzı adamın boğazındaydı ve ona karşı erotik bir şekilde hareket ediyor, kelimeler olmadan onu ona geri dön.

Adam hiç oralı olmadı. Kollarını boynundan çekti ve yatağın kendi tarafına geçmesi için onu ikna etmeye çalıştı. Kadın gitmedi. Kollarını adamın beline doladı ve hayata tutunmaya çalıştı.

Onun kendisini sevmesine ihtiyacı vardı. Bu farkına vardığı an Taylor'ın aklı, Lucas'a karşı sertleşti. Tanrım, ne yapıyordu?

Birden kendine acıma ve çaresizlik duygusuna kapıldı. Madam gitmişti. Taylor'ın odaklanabildiği tek şey bu gerçektir. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu. Tek başına nasıl devam edebilirdi? Madam bir güvenlik ağı haline gelmişti. Eğer vahşi doğada yaşamının getirdiği sorunlar bunaltıcı bir hal alırsa, Taylor sevgili büyükannesine yazıp ondan akıl danışacağını biliyordu... ve onun sevgisini. Madam ona ne yapması gerektiğini söyleyecekti.

Taylor tavsiyeyi dinlememiş olsaydı, başka birinin onu önemseydiğini hissedecekti. Madam, Taylor'ın her anlamda annesi gibi davranıyordu. Elbette Andrew Amca hâlâ vardı ama o bir baba gibi değildi. Onun sevgili, eksantrik, münzevi amcasıydı, aslında küçük bir kızken oyun arkadaşı ve şimdi de sevgili dostuydu. Andrew Amca'dan başka kim, eline fırsat geçerse sınırdı yaşamak için gereken cesaret ve metanete sahip olup olmadığını anlamak için bir ay boyunca bir soddie'de yaşaması konusunda ısrar edebilirdi ki? Evet, hâlâ yazabileceğı bir Andrew Amca vardı ama aynı şey değildi.

Annesini özlemişti. Acı sarsıcıydı. Madam'ı kaybetmeye hazır olduğunu sanıyordu. Tanrım, canı o kadar yanıyordu ki, sırf kalbindeki korkunç acıyı dindirmek için kocasını baştan çıkarmaya çalışmıştı... ve her ne kadar sahte de olsa, aşkı.

"Beni istemiyor musun, Lucas?"

Kadının sesindeki tutukluğu duydu. Bu soruyu sorma ihtiyacı duyduğuna inanamıyordu. Cevabını verirken pek de centilmence davranmamıştı. Sırt üstü yuvarlandı, kadının elini tuttu ve kabaca kasıklarına yerleştirdi. Bundan sonra kelimelere gerek kalmadı. Taylor'ın tepkisi de tam beklediğı gibiydi. Sanki yanmış gibi elini çekti.

Ondan uzaklaştı ve doğrulup oturdu. "O zaman neden durdun?"

Cevap vermeden önce ellerini başının arkasında birleştirdi. Ona kadar saydı. Kendini pantolonunu yırtmaktan ve onunla birlikte olmaktan alıkoymaya çalışmakla meşguldü.

"Durmanı istemedim."

İnledi. Çenesi sıkıca kenetlenmişti ve alnı ter içindeydi. Karanlıkta Taylor onun yüz ifadesini zar zor seçebiliyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu. Onları eliyle sildi.

Ellerinin arkası. Kendini aşığılanmış ve sefil hissediyordu. Saklanmak ve ağlamak istiyordu ve Tanrım, Madam'ı geri istiyordu.

Taylor başka bir şey söylemedi. Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak yatağın en ucuna doğru kayd, sonra da yorganı yukarı çekti. Kendini bir topun içine sıkıştırdı, gözlerini kapattı ve hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tuttu.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Onun uykuya daldığını düşündü. Yatak odasından çıkıp salona geri dönmek istedi. Yine salonda uyuyacaktı. Soğukkanlılığını kaybetmek üzere olduğunu biliyordu, çünkü şu anda bile dağıldığını hissedebiliyordu ve onun önünde yıkılmaktan daha aşağılayıcı bir şey olabileceğine inanmıyordu. Madam bile onu ağlarken görmeyeli uzun yıllar olmuştu. Dehşete düşer ve torunundan utanırdı. Taylor, Bay Ross onun kederine tanık olursa buna dayanabileceğini sanmıyordu. Bay Ross onun ağlamasını kesinlikle disiplin ve kontrol iğrençti. Sadece bu ihtimali düşününce bile utanıyordu.

Oradan çıkmak zorundaydı. Yorganı arkaya attı, doğruldu ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamaya başladı. Ayağa kalkmadan önce onu yakaladı.

Taylor'ın mücadele edecek zamanı bile yoktu. Lucas yıldırım hızıyla hareket etti. Onu yatağa doğru çekti, kollarını beline doladı ve kendisine yasladı. Taylor'ın arkası kasıklarına iyice yapışmıştı. Çenesi kızın başının tepesinde duruyordu. Onun bir yere gitmesine izin vermeyecekti.

"Taylor?"

Ona cevap vermedi. Adam caymadı. "Seninle sevişmemi tüm yanlış nedenlerden dolayı istedin."

Uzaklaşmaya çalıştı. Adam tutuşunu sıkılaştırdı. "Beni istedin, değil mi?"

Sorusuna cevap vermeyecekti ama sonra adam onu sıkmaya başladı ve istediğini verene kadar bırakmayacağını anladı.

"Evet, yaptım," diye fısıldadı.

"Sabah pişman olurdun."

Uzun bir süre onun ifadesini düşündü. Sonra onu yatıştırmak için "Muhtemelen" diye fısıldadı. Yine de buna inanmıyordu. Bu gece Lucas'ı daha önce hiç ama hiç yaşamadığı bir yoğunlukla istiyordu. Hissettiği şey onu dehşete düşürüyordu. Taylor her zaman kontrolün kendisinde olmasını isterdi.

Duyguları ve tepkileri konusunda disiplinli olması gerekiyordu. Korku ona bunu yapmıştı. Ve Marian. Taylor ablasından öğrenmişti.

Marian onu sadece Malcolm Amca'nın şehvetinden korumakla kalmamış, aynı zamanda hiçbir erkeğin kurbanı olmamasını sağlamak için hem zihinsel hem de fiziksel olarak akla gelebilecek her türlü önlemi nasıl alacağını da öğretmişti.

Ve sonra Lucas Ross çıkageldi. Taylor kendini ondan nasıl koruyacağını bilmiyordu. Uzun yıllar boyunca gayet iyi idare etmiş, hatta William Merritt'le nişanlanmış ve bir düğün planlamış, tüm bunlar olurken kalbinin bir parçasını bile nişanlısına vermemişti. Her ne kadar onun ihanetiyle yıkılmış olsa da, işin aslı skandal ve aşağılanma onu William'ın kaybindan daha çok dehşete düşürmüştü. Aslında çok da şaşırmamıştı, çünkü Merritt her şeye rağmen beklentilerini karşılamıştı.

Lucas tamamen farklı bir balıktan geliyordu. Tanıdığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Nazik, sevecen ve düşünceliydi ve Tanrım, buna bir son vermesini gerçekten diliyordu. Hiç denemeden, onun tüm kalkanlarını yırtıyordu ve eğer sürekli tetikte olmazsa, onun sinsice yaklaşıp kalbini çalacağını biliyordu.

"Taylor?" Sesi sert bir fısıltı gibiydi.

"Evet?" diye fısıldadı.

"Seni aldığımnda, sadece beni düşünüyor olacaksın."

Çenesini nazik bir okşayışla kızın başının üst kısmına sürttü. "Bu gece büyükannenini düşünüyordun. Sorun değil," diye ekledi. "Yas tutmaya ihtiyacın var."

Başını iki yana salladı. "Hanımefendi yapamayacağımı söyledi," diye açıkladı. Adamın kollarında döndü ve yüzünün yan tarafını adamın göğsüne yasladı. "O beni

siyah giymeyeceğime söz veriyorum. Geleceğe bakmam gerekiyor, geçmişe değil."

Hıçkırık onu hazırlıksız yakalamıştı. Lucas sırtını okşadı ve kendine çekti. "Sana başka ne söyledi?"

"Onu hatırlamak için," diye fısıldadı Taylor. Gözyaşları şimdi hızla akıyordu. Taylor gözyaşlarının akışını durduramıyordu. "Bebeklere onun hakkında güzel hikâyeler anlatmamı isterdi."

Lucas onun gelecek yıllarda doğuracağı bebeklerden bahsettiğini düşündü "Hatırlanacak," dedi sonra.

Taylor'ın onu duyduğunu sanmıyordu. Şu anda açıkça hıçkırıyor ve her iki dakikada bir davranışları için özür diliyordu.

"Tatlım, ağlamakta sorun yok."

Onun görüşüne katılmıyordu ama bunu ona söyleyecek kadar uzun süre ağlamayı durduramadı. Ne kadar devam ettiğini bilmiyordu. Ona sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Sonra hıçkırık tuttu ve Tanrım, berbat bir haldeydi, Lucas'ın her yerine ağlıyor ve en korkunç, kadınlara yakışmayan sesleri çıkarıyordu.

Aldırmıyor gibiydi. , bir mendil buldu, yatağa geri döndü ve ona uzattı. Kadın mendille yüzünü sildikten sonra mendili ondan aldı, komodinin üzerine attı ve onu tekrar kollarına çekti. Son derece nazik davranıyordu. Ona gösterdiği nezaket kızın daha da ağlamasına neden oldu. Bir süre sonra onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sus, aşkım. Her şey yolunda."

Bu sözü on kez tekrarlamış olmalıydı. Hiçbir şey yoluna girmeyecek, diye düşündü. Madam asla geri gelmeyecekti. Taylor artık yapayalnızdı ve iki yaşındaki iki çocuktan sorumluydu ve Lucas Ross neyin iyi olup neyin olmayacağı konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

Onunla tartıřamayacak kadar bitkin dūřmūřtı. Kocasına sarılıp onun rahatlatmasına izin verirken kelimenin tam anlamıyla ađlayarak uyudu. Kendini gūvende ve korunmuř hissetti. Yūce Tanrım, asla bırakmak istemedi.

Bölüm 9

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) |

[Sonraki](#) Talih bilir ki, onu en çok, en çok darbe indirdiği zaman küçümseriz.

-William Shakespeare,

Antonius ve Kleopatra

Taylor uyuyakalmış. Victoria saat sekiz buçukta arkadaşını aramaya geldi. Taylor için endişelenmişti ve Lucas kapıyı açar açmaz aceleyle ona Taylor'ın kahvaltıya geç kaldığını söyledi. Hasta mıydı yoksa yarım saat önce Bayanlar Lokali'nde birlikte yemek yemeleri gerektiğini unutmuş muydu?

Lucas Victoria'ya Taylor'ın büyükannesinden bahsetmedi. Karısını silkeleyerek uyandırdı, sonra da Victoria'ya kahvaltıya kadar eşlik etme görevini üstlendi. Aç değildi ve bu nedenle sosis, balık, bisküvi, sos, tarçınlı fırında elma, haşlanmış yumurta ve patatesten sadece tek bir porsiyon yedi.

Victoria

tek bir kuru bisküvi ve bir bardak taze ezilmiş ve sıkılmış elma suyu yedi.

Karısının arkadaşı bu sabah gergindi. Kalabalık yemek salonunda endişeli bakışlar atıp durduğundan, onun endişeli olduğunu varsaydı.

diğer yemek yiyenler hakkında. Önce onu ailesi hakkında konuşturmaya çalışarak rahatlatmaya çalıştı. Kızın gözleri buğulanmaya başladığı anda hatasını anladı. Ailesi ve Londra'daki arkadaşları hakkında konuşmak belli ki onu üzmüştü. Lucas daha sonra konuyu Boston'daki geleceğine çevirdi. Victoria daha da telaşlandı.

Birisi yemek salonunun öbür ucundan tiz bir kahkaha sesi çıkardı. Victoria tepki olarak bir adım sıçradı, sonra omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. Yüzünde yoğun bir kaş çatma ifadesi

vardı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Victoria onun sorusuna cevap veremedi Taylor masada belirdi. Lucas hemen ayağa kalktı ve ona bir sandalye çekti. Taylor ona bakmadan teşekkür etti ve sonra oturdu.

Bakışlarını yere indirdi ama adam hâlâ yanaklarındaki hafif kızarıklığı görebiliyordu. Belli ki bir şeyden utanıyordu. Bir gece önce ona dokunma şekli yüzünden olduğunu tahmin etti.

Tamamen siyah giyinmişti. Onun üzerindeki rengi ve büyükannesinin yas renkleri giymemesi yönündeki emirlerini kasten hiçe saydığı fikrinden de pek hoşlanmamıştı.

Taylor'ın saçları ensesinde bir çeşit düğümle toplanmıştı. Sert saç modeli yüzünü daha da kusursuz hale getiriyordu. Taylor'ın ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu bir kez daha fark etti ve sonra kendini etrafına bakarken buldu

Ona bakan herhangi bir erkek olmadığından emin olmak için odaya baktı. Kız ona aitti, lanet olsun ve başka hiçbir erkeğin ona şehvet dolu bakışlar atmasına izin vermeyecekti.

Lucas ne kadar saçma davrandığını hemen fark etti. Kendi aykırı davranışından dolayı başını salladı ve sonra emir yağdırmaya başladı.

"Taylor, bir şeyler ye. Victoria, seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Karısı aç olmadığına ısrar etti. Bir bardak süt içti, doyduğunu söyledi ve bitirdiğini kanıtlamak için peçetesini katladı. Yine de ona bakmıyordu. Lucas iki kadına da kızmıştı. Önce karısıyla ilgilenmeye karar verdi. Onu neyin rahatsız ettiğini öğrenecek ve sonra Victoria'yla uğraşacaktı. Bu kararı aklından geçirerek uzandı ve Taylor'ın elini kendi eliyle kapattı. Alçak bir sesle ona kendisine bakmasını emretti.

Siparişi kabul etmek için acele etmedi. Adam sabırla bekledi. Ve sonunda ona baktığında, "Utanmanı gerektirecek bir şey yok. Dün gece pek bir şey olmadı."

Ne de olsa evli olduklarını ve bir karı koca arasında birkaç öpücük ve birkaç okşamanın kesinlikle heyecanlanacak ya da utanılacak bir şey olmadığını .

Mantıklı bir argüman sunma fırsatı bulamadı. Ona kuşkulu bir bakış attı, sonra da "Senin önünde ağladım. Tabii ki. Ben utandım ve ," diye ekledi başını sallayarak. Yüzünün kızarması şiddetlendi. "Söz veriyorum bir daha olmayacak. Genelde çok disiplinliyimdir."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Tartışmaya başladı ama sonra fikrini . Victoria'nın artık yemek odasında etrafına bakmadığını fark etti. Konuşmalarına iyice dalmıştı. Gözlerini de dikmiş bakıyordu ve hedefi o gibi görünüyordu.

sorununun ne olduğunu sormak istedi. Onun hassas durumu nedeniyle sorusunu yumuşattı. "Bir sorun mu var?"

"Taylor'ı ağlattın mı?"

Bir iç çekti. Sanki karısına hakaret ettiğine inanıyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Başka bir şey için üzgündü." Büyükannesi hakkında açıklama yapma işini Taylor'a bırakmaya karar verdi.

"Victoria, kahvaltını bitirdin mi?" Taylor konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

Victoria şu anda arkadaşına hiç dikkat etmiyordu. Dikkati tamamen Lucas'ın üzerindeydi. şey hakkında karar vermeye çalışıyor gibiydi ve tam masadan , olduğu yerde kalmasını istediğini ağzından kaçırды.

"Karınızı daha iyi , onun asla ama asla ağlamadığını fark ederdiniz Bay Ross."

"Öyle mi?"

Victoria başıyla onayladı. Sesi gerginlikle titreyerek ekledi, "Kahvaltıda asla bir şey yemez. Her zaman bir bardak süt içer. Sen

bunu da bilmiyordun, değil mi?"

İstemesine rağmen Lucas gülümsemeye cesaret edemedi. Victoria Taylor'ın adına öfkelenmişti. Belli ki Taylor hakkında onun bilmediği pek çok şey biliyordu.

"Bir soddie'de yaşadı-"

Taylor onun sözünü kesti. Victoria'nın Lucas'a sınır eğitimi hakkında daha fazla şey anlatmasına izin verecek değildi. O zaman sorular sormaya başlayacaktı ve Taylor hiçbirine cevap vermeye hazır değildi.

"Bankacılar," diye kaçırdı. "Bay Sherman ve Bay Sherman'la görüşmeliyiz. Summers saat 10'da. Ofisleri buradan sadece birkaç blok ötede. Bence bankaya kadar yürümeliyiz, sence de öyle değil mi Lucas?"

Başını salladı ama bakışlarını Victoria'dan ayırmadı. "Neyin içinde yaşıyordu?" diye sordu.

Victoria kızardı. "Boş ," diye cevap verdi. "Taylor, eğer bir dakikan varsa oldukça önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Evet, elbette," diye kabul etti Taylor, konunun değişmesinden dolayı rahatlamıştı.

"Boston'da yaşayabileceğime inanmıyorum." Victoria bu açıklamayı yaptıktan sonra bakışlarını masanın üzerine indirdi.

"Tamam o zaman."

Victoria başını kaldırdı. "Tartışmayacak mısın?"

Taylor arkadaşının yüzündeki şaşkın ifadeye gülümsedi. "Elbette tartışmayacağım. Neyi yapıp neyi yapamayacağını herkesten daha iyi biliyorsun, Victoria." Arkadaşı açıklama yapma gereği duydu. "Eski tanıdıklara rastladım bile," diye fısıldadı.

Lucas onu duydu. Taylor'ın ağlamaktan utanması ne kadar mantıklıysa, onun açıklamasının da o kadar mantıklı olduğunu düşündü. "Ve eski arkadaşlarla buluşmak sorun mu var?" diye sordu.

Victoria ve Taylor aynı anda, "Evet," diye cevap verdiler.

Anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Peçetesini masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "İzin verirseniz, ben odamıza dönüyorum. Taylor, bankaya gitmeden önce üstünü değiştireceksin."

Lucas ona tartışacak zaman bırakmadı. Arkasını döndü ve yemek salonunu terk etti. O sırada Taylor'ın dikkatini Victoria çekti.

"Neden siyah giyiyorsun?"

"Büyükanneimin anısına," diye yanıtladı Taylor. "Dün gece bir telgraf aldım. Madam dört gün önce ölmüş. Amcam Andrew'un yerimi bulması biraz zaman aldı," diye ekledi.

Sesini çok gerçekçi çalışmıştı ama bunu tam olarak . Açıklamasını bitirdiğinde tekrar ağlamaya .

Victoria'nın duygularını kontrol altında tutma konusunda herhangi bir sıkıntısı yoktu. Taylor, arkadaşı gözyaşlarına boğulduğunda, Madam bu davranışından dehşete düşerdi, diye düşündü. Ama yine de onu severdi, çünkü ne kadar disiplinsiz olursa olsun Victoria Taylor'a son derece sadıktı ve Madam sadakatin bir insanın sahip olabileceği en önemli ikinci nitelik olduğuna inanıyordu. Bu onun ahlak cetvelinde sevgiden çok daha üst sıralarda yer alıyordu ve en büyük özelliğin sadece bir iki santim altındaydı. Cesaret.

Taylor'ın içi sızlamaya başladı. Duygularını saklamak için elinden geleni yaptı ama bu çaba oldukça . Diğer lokantadakiler istemeden de olsa onun sakinleşmesine yardımcı oldular. Birkaç kadın ve erkek Victoria'nın sıkıntılıydı ve ona meraklı bakışlar atıyorlardı. Taylor onların bakışlarını kaba ve medeniyetsiz buldu. Sandalyesinde doğruldu, bir elini kaldırdı ve dramatik bir şekilde onları kendi konuşmalarına geri döndürdü. İşbirliği yapmalarını sağlamak için kaşlarını çattı.

Victoria yüzündeki gözyaşlarını peçetesiyle siliyordu. Bu boşuna bir çabaydı, çünkü gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Dürüst ve sade sözler kederin kulağını en iyi deler," diye fısıldayarak hafızasından alıntı yaptı Victoria.

"William mı?" Taylor, bu tavsiyeyi kimin çok iyi bilmesine rağmen sordu.

"Evet," diye yanıtladı Victoria. "O da haklıydı. Sade kelimeler en iyisidir ve bu yüzden size kaybınızdan dolayı ne kadar üzgün olduğumu söyleyeceğim. Madam'ın annen gibi olduğunu biliyorum ve kalbin kırılıyor olmalı..."

Devam edemedi. Artık ciddi ciddi ağlıyordu.

Taylor arkadaşının yarattığı sahneden hiç de utanmamıştı. Aslında Victoria'nın tepkisi karşısında alçakgönüllüydü. Taylor onun teselli edici sözlerinden de etkilenmemiş değildi ve kendini kontrol altına almak için birkaç derin nefes almak zorunda kaldı.

"Sen çok değerli bir dostsun," diye fısıldadı sesine kırılmayacak kadar güvenebildiğinde. "Seni bulduğum için çok şanslıyım."

"Ve ben de seni," diye yanıtladı Victoria. Sesi peçete yüzünden boğuk çıkıyordu. "

"Herkes bir kederi maskeleyebilir ama o keder onda vardır" diye ekledi. "Acı çektiğini anlayabiliyorum."

Taylor cevap vermedi çünkü cevap ağlamaya başlayacaktı. Bu olasılık savunulamazdı. Böylesine kutsal bir kuralı çiğneyerek ve herkesin içinde ağlayarak Madam'ın anısını lekelemeye cesaret edemezdi. Taylor önce kendisinin öleceğini düşündü.

"Ağlamak, kederin derinliğini azaltmaktır," diye alıntılanmıştı

Victoria. Taylor, Madam'ın bu alıntıya katılmayacağını düşündü. Shakespeare. Konuşmayı hafifletmeye karar verdi. "Ve William'ınız bu dikteyi yazdığı için sizinle tartışamayacağıma mı inanıyorsunuz?"

Victoria gülümsemeyi başardı. "Hayır, tartışamazsınız. Ne de olsa William bir otorite."

"Ne yapacağımı biliyor musun?" "Ne?"

"En yakın kitapçıya gideceğim ve William Shakespeare'in tüm eserlerini tek tek satın alacağım. Elbette onu okudum, ama senin gibi her kelimesini ezberlemek için zaman ayırmadım. Bir ya da iki ay içinde, söz , benimle aynı fikirde olmanı istediğimde senin William'ını kendi avantajıma kullanabileceğim."

Victoria heyecanlanmış görünüyordu. Belli ki Taylor'ın onunla dalga geçtiğini anlamamıştı. "Size kopyalarımı ödünç vermekten mutluluk duyarım," dedi hararetle.

Taylor ona teşekkür etti, sonra garsonlardan birine işaret ederek her için birer fincan çay söyledi. Yemek odası, konuşabilecekleri kadar mahremiyete sahip olmaları için yeterince temizlenmişti.

"Victoria, Boston'da ya da yakınında yaşamak istemiyorsan nereye gitmek istersin?"

"Seninle." Cevabını ağızından kaçırdı ve sonra kızardı. "Eğer beni kabul edersen," diye ekledi aceleyle. "Ve eğer Bay Ross umursamazsa."

Taylor, "Bana eşlik etmeni çok isterim," diye cevap verdi. Sonra düşüncelerini toplamak için durdu.

Victoria onun tereddütünü yanlış anladı. Omuzları kederle çöktü. "Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun. Anlıyorum. Hamile bir kadın sana yük olur ve-"

Taylor onun sözünü kesti. "Bitirmeme izin ver," diye ısrar etti. "Benimle gelmeni dünyadaki her şeyden çok isterim. Ailemden biri gibi oldun."

"Ama yine de bir sorun mu var?"

Taylor başıyla onayladı. Garson elinde porselen takımıyla göründü. Çiçekli çaydanlığı masaya koydu, iki fincan ve fincan tabağı ekledi ve onları tekrar yalnız bırakmadan önce eğildi.

Taylor devam etmeden önce çayı doldurdu. "Tüm gerçekleri bilmeden bir karar veremezsiniz. Nereye ve neden gittiğimi anlamak zorundasınız. Açıkladıktan sonra-"

"Bebekler hakkında mı?" Victoria soruyla araya girdi.

"Evet," diye yanıtladı Taylor. "Georganna ve Alexandra ablamın çocukları. Bebekler şu anda iki buçuk yaşındalar. Marian... kız kardeşim, Boston'a yerleştikten kısa bir süre sonra öldü. Çocuklar babaları George'un gözetimi altındaydı. Bir aydan biraz fazla bir süre önce öldü. Ailesinden kimse yoktu ve bu yüzden bebeklere bakıcıları Bayan Bartlesmith bakıyordu."

"Acılar geldiğinde, tek başlarına değil, taburlar halinde gelirler."

Taylor başıyla onayladı. Shakespeare bu konuda haklıydı. Acılar taburlar halinde gelirdi.

"Küçükleri İngiltere'ye geri götürecek misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Taylor. "Aslında onları İngiltere'den mümkün olduğunca uzağa götürmek istiyorum. Kız kardeşim eniştemiz Malcolm'dan korkuyordu. Ondan korkmak için iyi bir nedeni vardı," diye ekledi. "Kızlarının o aşâğılık adamın yakınında olmasını istemiyordu ve Boston'a taşınmasının ana nedeni de buydu. Onun Kocasını George Amerikalıydı ve onun kararlılığına tamamen katılıyordu."

"Amcandan korkuyor musun?" Victoria sordu.

Taylor arkadaşına karşı tamamen dürüst olmak zorunda hissetti. "Ondan korkmamak için aptal olmak gerekir. O çok kötü bir adam."

"Bebeklere zarar verir mi?"

"Eninde sonunda, evet, zarar

verir." "Nasıl?"

Taylor başını salladı. "Malcolm hakkında midem konuşamam. Ancak artık George ve Madam da öldüğüne göre, vasilik meselesi bir endişe kaynağı haline gelir. Malcolm Amca bir dilekçe verirdi.

Mahkemeden kızları onun gözetimine vermesini isteyeceğim ve buna izin vermeden önce onu öldüreceğim. Küçükler Lucifer'ın yanında daha güvende olurlar. Malcolm'un bebekleri unutmuş olması için dua ediyorum. George'un ölümünden onu haberdar etmedik ve Madam ikizler için hiç para bırakmadığı için sorun çıkarmayacağını umuyorum. Yine de işimi şansa bırakmayacağım. Ortadan kaybolmak zorundayım, Victoria. Anlamıyor musun? Bebekler kendi başlarının çaresine bakacak gelene kadar onlardan ben sorumluyum. Marian beni hep korudu. o yıllar. Şimdi onun kızlarını korumalıyım."

"Ortadan kaybolmanın çok zor olacağından korkuyorum," dedi Victoria. "Dünya çok küçüldü. Artık telgrafımız ve Londra'dan Amerika'ya iki haftadan kısa bir sürede seyahat edebilen buharlı gemilerimiz var. Neredeyse her şehri birbirine bağlayan trenler var ve-"

"Bütün bunları düşündüm," dedi Taylor ona. "İlk başta kızları uzak bir şehre götürmeyi düşünmüştüm ama fikrimi değiştirdim. Malcolm'un asla bakmayacağı bir yer var, o da sınırlar. Bay Ross bana Redemption adında bir yerden bahsetti, bir adamın bir mil boyunca yürüyebileceğini ve hiç kimseyle karşılaşmayacağını söyledi. Bebekler ve ben orada kaybolabiliriz."

"Kalbinde... amcanın seni bulmaya çalışacağına inanıyor musun?"

Taylor başıyla onayladı. "Bunun mantıksız bir korku olduğuna inanmıyorum," dedi. "Bana zarar vermek istiyor. O kindar, intikamcı bir adam. Sol gözünde çaprazlama bir yara izi var. Neredeyse görme yetisini kaybediyordu. O yara izini ona ben verdim Victoria, henüz on . Sadece onu kör etmediğim için üzgünüm.

Aynaya her baktığında, ona ne yaptığımı ve neden yaptığımı hatırlıyor. Beni bulmaya çalışacaktır. Sanırım mirası, mülkleri ve beni ele geçirmek için gün sayıyordur."

Victoria ürperdi. Taylor'ın ona söylemediği şeyi anlamaya başlamıştı. Tahmininin doğru olup olmadığını öğrenmek için dolambaçlı bir yol izlemeye karar verdi.

"İkizler erkek olsaydı, Marian kaçmaya bu kadar takıntılı olur muydu?"

"Hayır."

Victoria iç geçirdi. "Malcolm kibirli bir adam

mı?" "Evet."

Victoria gülümsedi. "Güzel," diye açıkladı. "Peki yara izi umduğum kadar çirkin mi?"

"Evet."

"Çok iyi."

Taylor başını salladı. Yeterince konuştuğuna karar verdi. Victoria hamile olmasına rağmen Taylor'a göre hâlâ çok masumdu. Bazı erkeklerin sapkın iştahlarını anlaması mümkün değildi. Taylor kendini bile zar zor anlıyordu. Arkadaşı tüm gerçeği öğrendiğinde dehşete düşecek ve iğrenecekti.

"Bu oldukça ironik," dedi sonra. "En büyük hayalim bir gün vahşi doğada yaşamaktı. Andrew Amca bu fikri benimsemişti. Onu her ziyaret ettiğimde bana öğretecek yeni bir şeyler okurdu. Hayallerime inanıyor ve hazırlıklı olmamı istiyordu. Sanırım bu oynadığımız bir oyundu."

"Bir soddie inşa edip seni yaşatmak gibi mi?" Victoria sordu.

"Evet," diye gülümseyerek kabul etti Taylor. "Hizmetkârları benim de onun kadar tuhaf olduğumu düşünüyordu. Ama önemli değildi. Bu sadece bir oyundu."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Kalbinin derinliklerinde bir gün Amerika'nın vahşi doğasında yaşayacağını hep biliyordun. İkizler planlarınızı zorlaştırdı ve bu yüzden Batı'da bir yerde daha küçük bir şehir düşündünüz."

"Sonunda kendimi dağlarda bulacağımı düşünmüştüm. Daniel Boone hakkındaki ilk hikayeyi okuduğumdan beri..."

"Merak mı ettin?"

"Evet, ilgimi çekti."

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Victoria. "Bana şunu söyle lütfen. Lucas ne diyor-"

"Malcolm ya da bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyor ve sen de ona tek kelime etmeyeceğine söz vermelisin."

"Tanrı aşkına, Taylor. Bunu iyice düşün. Kefaret'te yaşadığını fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Taylor güldü. "Elbette fark edecek ama o zaman çok geç olacak. Planlarımı şimdi öğrenirse, beni durdurmaya çalışacaktır. Yapabileceğime inanmıyor vahşi doğada hayatta kalmak. Boston'daki partilerde hangi elbiseleri giyeceğime odaklanmam gerektiğini düşünüyor. Bu kadar gülünç bir şey hayal edebiliyor musunuz?"

Victoria gülümsedi. Artık Taylor'ı daha iyi tanıdığına göre, onun günlerini boş şeylerle geçireceğine inanmak gülünçtü.

"Seninle birlikte kaybolmak istiyorum. Beni uyarmadan önce dinle. Genç, güçlü ve biraz da zekiyim. Burada gayet iyi iş çıkarırım. Vahşi doğa."

"Peki ya bebek? Çadırdaki doğum yapmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşündünüz mü?"

Victoria, "Diğer kadınlar da öyle," diye itiraz etti.

"Bunu uzun uzun tartışmamız gerekecek," dedi Taylor. "Belki de bebek doğduktan sonra bana katılman daha iyi olur. Bu kesinlikle daha güvenli olur."

Victoria ellerini birbirine kenetledi. "O zaman şimdi ya da daha sonra Redemption'a taşınabileceğimi kabul ediyor musun?"

"Neye bulaştığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet."

Taylor bir iç geçirdi. Sonra başını salladı. "Kadeh kaldırmamız gerektiğine inanıyorum." Çay bardağını kaldırdı, Victoria da aynısını yapana kadar bekledi ve sonra fısıldadı, "Vahşi doğaya ve yeni hayatımıza."

Fincanları birbirine vurdu. "Ve özgürlüğe," diye araya girdi Victoria.

"Taylor, geç kalacağız."

Lucas anonsu yaptı. Taylor konuşmaya o kadar dalmıştı ki kocasının yemek salonuna girdiğini fark etmemişti.

Pek mutlu görünmüyordu. Onun kaşlarını çatmasını dengelemek için gülümsemeye zorladı. "Hâlâ çok vaktimiz var," dedi ona.

"Bu işi bitirmek istiyorum," diye cevap verdi. Kadının kolunu tuttu ve onu yarı sürükleyerek ayağa kaldırdı. "Bu çok uzun sürmez, değil mi? Öğlen bir arkadaşım ile buluşacağım. Onu ekmeyi hiç istemem. Satmak istediği sağlam bir aygırı var."

Taylor, "Toplantı bir saatten fazla sürmez," diye cevap verdi.

"Victoria, bankacılarla işim biter bitmez odana geleceğim. Belki de bu öğleden sonra alışverişe gitmeliyiz. Bize katılır mısınız, Bay Ross?"

Lucas koridora çıkan iki kadını takip ediyordu. İkisiyle birlikte alışveriş yapma düşüncesi yüzünü buruşturmasına neden olmuştu.

"Bir randevum var," diye hatırlattı Taylor'a.

"Bütün öğleden sonra mı?"

"Ve akşamın çoğunda," dedi. "Çiftlik Boston'un dışında. Oraya varmak birkaç saat sürer. Daha önce otele dönmüş olmayacağım. sekiz."

"Bay Ross, neden sesiniz bu kadar huysuz çıkıyor?"

"Bekletilmekten nefret ediyorum."

"Ben de öyle," dedi ona gıcık edici derecede neşeli bir sesle.

"Alışveriş yapmamız gerektiğini sanmıyorum, Taylor," diye araya girdi Victoria. "Yas tutuyorsun."

"Yas tutmaması gerekiyor," diye açıkladı Lucas. "Büyükannesine söz verdi."

"Bir kilise bulup onun için bir mum yakacağım," dedi Taylor.

"Bundan hoşlanacağına eminim," diye onay verdi Victoria.

Taylor alışveriş yapacak havada değildi ama küçük kızlar için alması gereken çok sayıda eşya vardı. Aslında tek yapmak istediği ikizleri görmektir. Elbette sorun zamandı ve her şeyi mümkün olan en kısa sürede halletmesi gerektiğini biliyordu.

Lucas öğleden sonra ve akşam için planlar yaptığı için Taylor gidip ikizleri ziyaret etmeye karar verdi. Lucas onun otelden ayrıldığını asla bilmeyecekti. Ziyareti için acele etmesine de gerek kalmayacağını fark etti ve kendini beklentiyle gülümserken buldu. Şansı yaver giderse, Bayan Bartlesmith'i de kendisiyle ve bebeklerle birlikte gelmeye ikna edebilirdi. pek olası değildi ama ne kadar küçük olursa olsun her umut denemeye değerdi.

Taylor'ın, yola çıkana kadar dadıyla ilgili kesin bir şey söylemeye niyeti yoktu. Gerçek hedefini ne kadar az kişi bilirse, daha iyi. Teksas'a gittiklerini bile ima edebilir.

Victoria kendi katlarındaki sahanlıkta bir yöne dönerken, Taylor ve Lucas da karşı koridordan aşağıya döndüler. Kocasının uzun bacaklı adımlarına koşmadan yetişmek imkânsızdı ve Victoria böylesine şık bir otelde koşmayı reddediyordu.

"Lütfen yavaşlayın ya da beni bırakın, ben de arkanızdan geleyim."

Lucas hemen onu bıraktı. Önden yürüyüp kapının kilidini açtı ve orada durup onu bekledi.

"Hiç 'pekmez kadar yavaş' deyimini duydun mu?" diye sordu. Taylor cevap vermeden önce yatak odasına girdi.

"Hayır." "Bu senin için geçerli."

Taylor görmezden geldi. Bankacılara götürmek istediği kâğıtları aramak için yatak odasındaki bölmeye gitti. Soracağı soruların hatırı sayılır bir listesini yapmıştı ve hiçbirini unutmak istemiyordu. O ortadan kaybolmadan ve Lucas dağlarına geri dönmeden önce her şey halledilmeliydi.

Kâğıtları topladı, katladı ve eldivenlerini aramaya koyuldu. Lucas yolunu kesti.

"Ciddiydim, Taylor. O iğrenç elbiseyi değiştirmeni istiyorum." "Bu uygun bir kıyafet."

"Büyükkannene söz verdin," diye karşı çıktı. Gardırobuna gitti ve kapağını açtı. Sonra giysilerini karıştırmaya başladı. Bunun onun için neden önemli olduğundan emin değildi ama büyükkannesi söz vermişti ve Tanrı adına sözünü tutacaktı. Son isteği yerine getirilmeliydi ve Lucas bunun yerine getirildiğini görecekti.

Bir elbise ve askı aldı ve Taylor'a döndü. "Al, bunu giy. Acele et, geç kalacağız."

Adamın seçtiği elbiseyi gördüğünde neredeyse gülecekti. "Kırmızı mı? Kırmızı bir elbise giymemi istiyorsun."

"İşe yarar."

Güldü. "Bu bir gece elbisesi efendim ve hiç de uygun değil." "Ben beğendim," diye ısrar etti. "Büyükkannen de beğenirdi."

Adam elinde elbiseyle ona doğru yürüyordu. Adam, kızın, kocasıyla tanışmak için kadife bir gece elbisesi giyeceğini düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Bankacılar.

"Tam oturmuyor," diye yalan söyledi.

"Onu giyiyorsun," dedi tekrar. "Madam bunu onaylamazdı."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve durdu. Pes etmeyecekti ve hepsi bu kadardı.

Adamın çenesinin inatçı duruşundan, onun da pes etmeyeceği sonucuna vardı. Görünüşe göre bir girmişlerdi. Sonra gitti ve argümanı kendi lehine tarttı.

"Tabii ki Madam onaylardı. Cennette parlak renkler giyerler, Taylor. Bundan eminim. Şimdi şu şeyi giy. Geç kalacağız."

Adamın az önce ona söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü. Tamamen çirkin davranıyordu. Ve harikaydı. Cennette parlak renkler giyerler. Hiç şüphesiz, bu ona söyleyebileceği en güzel şeydi. Önemli olan renk ya da elbise değildi, hatta orada ne giydikleri bile değildi, eğer gerçekten bir şey giy, önemli olan Madam'ın cennete gittiğine inanıyor olmasıydı.

"Lucas Ross, sen çok çekici bir adamsın. Bana senden ilk bahsettiğinde Madam'ın sana prensim dediğini biliyor muydun?"

Ona karşı öfkelenmişti. Böyle saçma sapan konuşarak hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sesi yumuşak bir yaz meltemi gibi yumuşak ve rahatlatıcı bir hal almıştı. Bu ani değişime neyin sebep olduğunu anlayamıyordu.

Bir an ona başını sallıyor ve yaşlı bir hizmetçi öğretmen gibi kaşlarını çatıyor, sonra da ağlamaya başlayacak ya da onu öpecekmiş gibi bakıyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama bu büyüleyici iş konusunda onu yola getirmeye kararlıydı.

"Taylor, ben ne bir prensim ne de büyüleyici biriyim. Sadece sana uyum sağlamak için bir centilmen gibi davranıyorum. Bu lanet bir gerginlik," diye ekledi. "Tanrı şahidim olsun ki

Bu numarayı daha ne kadar srdrebileceğimi bilmiyorum."

Kadın ona inanmadı. "yle mi?" diye meydan okudu. "Lütfen söyleyin bana, eğer centilmence davranmıyor olsaydınız şimdi, tam şu anda ne yapardınız?"

"Gerçekten ne yapmak istediğimi mi söylemek

istiyorsun?" "Evet."

Sırıttı. "Seni soyacağım."

Elbise kadar kızardı. Adam güldü. "Dürüst olmamı istedin, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Adam onu öylesine sarsmıştı ki, doğru dürüst düşünemiyordu. "Elbiseyi giyeceğim," diye kekeledi. "stne de bir palto." Siyah bir palto, diye ekledi sessizce, onu baştan ayağa örtecek bir palto. İçerisi ne kadar sıcak olursa olsun, şalı da çıkarmayacaktı. banker binası.

Elbiseyi adamın elinden kaptı ve odaya geri dönmek için döndü. Üstünü değiştirmek için. "Korkunç derecede ," diye belirtti. "Bu şeyin dışına taşma eğilimindeyim."

Omzunun üzerinden uzandı ve elbiseyi onun elinden aldı.

Taylor sonunda beyaz bir bluz ve lacivert bir etek giydi. Saına parlak renkli bir kurdele taktığında Lucas volta atmaya başlamıştı.

Anlaşıldığı kadarıyla beş dakika erken gelmişlerdi. Lucas, gidecekleri yere arabayla gitmeleri konusunda ısrar etmeseydi geç kalacaklarını söylemekte gecikmedi.

Bay Harry Sherman onları bankanın kapısında karşıladı. Onlara Bay Peter Summers'ın kendilerini beklediği başkanın ofisine kadar eşlik . Sherman iki beyefendiden daha yaşlı olanıydı. İngiltere'de uzun yıllar boyunca Madam'ın hem iyi bir dostu hem de danışmanı olmuştu. Neredeyse altmış yaşındaydı ama beş yıl önce ve yirmi yıllık karısından sadece bir ay sonra

sonunda uzun ve zayıflatıcı bir hastalığa yenik düştüğünde İngiltere'den ayrılacağını açıkladı. Bir macera istediğini ve bankanın Boston şubesinin açılışına yardım etmek için gönüllü olduğunu açıkladı. Madam hayretler içinde kalmıştı, çünkü Harry'nin sabit fikirli olduğuna inanıyordu. Yine de kararını desteklemiş ve hatta Amerika şubesine yüklü bir miktar yatırarak yerleşmesine yardımcı olmuştu. Arkadaş kalmışlar ve en az iki haftada bir mektuplaşmışlardı.

Madam her zaman Sherman'ın bu işte çok zeki olduğunu söylerdi. Summers'ın karizması vardı. Peter Summers iltifat üstüne iltifat yağdırırken Taylor gülümseyerek, büyükannesinin değerlendirmesinde kesinlikle haklı olduğunu düşündü. Yağ gibi kaygan ve tatlı dilli bir züppe kadar samimiydi. Taylor Summers'la tanıştırıldığını hiç hatırlamıyordu ama Summers tanıştıklarına dair onu temin etti. Taylor, Summers'ın çok genç olduğunu ve çoğu zaman büyükannesinin eteklerine asıldığını hatırlıyordu.

oradaydı. Denedi ama ondan bir gülümseme koparamadı.

"Davranışınız oldukça eğlenceliydi," dedi ona. "Ve biraz da tuhaftı. Malcolm amcan da oradaydı ama o kütüphaneden her ayrıldığında sen büyükannenin eteklerini bırakıyor ve tam bir şeytan oluyordun. ardına bir şeylerle ilgileniyordun. Büyükannen çok hoşgörülüydü. Seni özgür bırakırdı. Masasını karıştırmakla meşguldün, sanırım hazineler arıyordun, ama amcan çalışma odasına döner dönmez, tekrar büyükannenin eteklerine geri döndün. Amcan her on dakikada bir gelip gittiği için bu durum birkaç kez tekrarlandı. Sanırım koridorda bir ya da iki kadeh viski içiyordu."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Taylor. "Madam onun yanında kimsenin alkollü içki izin vermezdi."

Bankacı birbiri ardına komik olayları hatırlamaya devam etti. Hepsi de Taylor'ın amcası Malcolm'un etrafındaki tuhaf davranışlarıyla ilgiliydi.

Anılar yüzünden gülümsemedi. Lucas, Summers'ın amcasıyla ilgili hiçbir şeyi eğlenceli bulmadığını anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Küçük bir kızken ondan korkmuştu. Lucas hikâyeleri dinledi ve bu kolay sonuca vardı. Onu şaşırtan şey ise

Taylor hâlâ adamdan korkuyordu. Ellerini birbirine kenetlemesi, gözlerindeki ifadeye eklendiğinde, korkusunun dehşet sınırında olduğunu gösteriyordu.

Summers konuşmasını bitirdiğinde konuyu değiştirmek üzereydi. Taylor'a Londra'dan sakın bir yolculuk geçirip geçirmediğini sordu. Sherman da sohbete katıldı. İki beyefendi ona yaltaklanmaya devam ederken Lucas karısının arkasında duruyordu. Yeterince zararsız olduklarını düşünüyordu ama yine de genç adamın Taylor'a bakışlarından hoşlanmamıştı.

Harry Sherman, Taylor bir kez daha meslektaşıyla konuşmaya başlayana kadar bekledikten sonra Lucas'a odanın arka tarafına gitmesini işaret etti. Alçak sesle

Taylor'a büyükannesinin ölümünü duyup duymadığını sordu.

"Amcası Andrew bir telgraf göndermiş," diye açıkladı.

Sherman rahatlamış görünüyordu. "Bunu ona söyleyen kişi olmaktan nefret ediyordum. İkisi çok yakındı, anne-kız gibiydiler. Bunu kendime bile zor kabul ettiriyorum. Onu özleyeceğim."

Sherman Lucas'a vasiyetnamedeki tüm ayrıntıların üzerinden geçip geçmeyeceğini sorduğunda Taylor tam yerine oturuyordu. "Büyükannesi birkaç değişiklik yaptı ve Taylor'ın tüm sonuçların farkında olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden Şartlar ailede epey bir karışıklığa neden olacak. Sözlerime kulak verin, sorun çıkacak."

Bir saat sonra, tüm koşullar açıklandıktan sonra, Taylor midesinin bulandığını hissediyordu.

Lucas onun hasta olduğunu düşündü. Bayılmaya hazır görünüyordu. Teni eldivenleri kadar beyazlaşmıştı. Summers, Taylor'ın imzalaması gereken belgeler için tanık aramak üzere ofisinden çoktan ayrılmıştı ve Sherman müvekkilindeki hızlı değişimi gözlemleyerek ona bir bardak su getirmeye gitti. Lucas'a suçlunun kesinlikle keder olduğunu ve sevgili Leydi Esther'in son arzuları hakkında konuşmanın Taylor'ın dayanamayacağı kadar ağır geldiğini söyledi.

Lucas Taylor'ın yanına oturdu. Yalnız kalana kadar bekledi, sonra 'ın elini tuttu.

"İyi olacak mısın?"

Ona cevap vermedi. Ellerine bakıyordu ve düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Dikkatini çekmek için elini sıktı ve bu hareketi karşılık bulmayınca uzanıp çenesinden tuttu. Kendisine bakması için onu nazikçe dürttü.

Gözlerinde yaşlar vardı. Titriyordu. Taylor kederiyle savaşıyordu. Korkusuyla savaşıyordu. Gözleri gerçeği söylüyordu. Dehşete ve Taylor bunun nedenini öğrenmeye kararlıydı.

"Ah, Lucas, Madam ne yaptı?" Kadın onun elini tuttu ve sıkıca kavradı.

Bu soru onu şaşırtmıştı. "Parasının çoğunu hayır kurumlarına bıraktığı için mi üzgünsün Taylor?" O daha cevap kendi sorusunu cevapladı. "Hayır, tabii ki değilsin. Muhtemelen ona Servetini bu şekilde bölüşmek. Yine de oldukça para alacaksınız. Bunu beklemiyor muydun?"

"Hanımefendi bunu yapmamalıydı. Görmüyor musunuz? Şimdi peşgelmek zorunda kalacak. Başka seçeneği yok. Parayı almak için her şeyi yapacaktır."

Elini ölümüne kavramıştı. Çok heyecanlanmıştı ve onu için ne söyleyeceği ya da ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Onunla yüzleşmeden önce tehdidi açıklaması gerekecekti.

Taylor bakışlarını tekrar kucağına çevirdi. Duygularını kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Lucas onun aklını kaçırdığını düşünüyor olmalıydı.

"Şimdi daha iyi hissediyorum," diye yalan söyledi. Zayıf bir gülümsemeyi ve ona baktı.

Endişeyle kaşlarını çatıyordu. "Özür dilerim," diye kaçırdı. "Bu şekilde devam etmek istememiştim. Sadece büyük bir sürpriz oldu. Şimdi iyiyim, gerçekten."

Bu saçmalığa bir dakika bile inanmadı. "Ne yapacağım sorusunu sen sordun. Artık evlisin, Taylor. O halde soru şu: Biz ne yapacağız? Anladın mı?"

Sesi hırçındı ve kızgın görünüyordu. Yine bir prens gibi davranıyor, diye düşündü.

Beyaz atlı prensi. Tanrım, bu adama ne yapmıştı? O daha iyisini hak ediyordu. İstemediği bir evliliğin ve Malcolm gibi akrabalarının yükü altına girmemeliydi.

O zaman elini sıktı ve kadın onun bir cevap beklediğini anladı. Onu yatıştırmak için başını salladı. "Evet, anladım," dedi. "Asıl soru şu olmalı: Ne yapacağız?"

Homurdandı. Bunun tatmin olduğu anlamına geldiğini tahmin etti. "Çok çekici bir adamsın Lucas Ross, boğazının arkasından o müstehcen sesleri çıkarırken bile."

Başını ona doğru salladı. Konuyu değiştirmesine izin vermeyecekti.

"Bana ne hakkında bir şeyler yapmamız gerektiğini söyleyin. Sorunun ne olduğunu bilmeden size yardımcı olamam."

"Evet, tabii ki."

Kadının başka bir şey söylemeyeceğini anlamadan önce tam bir dakika bekledi.

Endişesini gidermek için onu dürtmesi gerektiğine karar verdi. "Dedin ki, o para için peşine düştü. Amcan Malcolm'dan bahsediyordun, değil mi?"

Ona baktı ve yavaşça başını salladı.

"Artık evli olduğunuza göre, mirasınıza dokunamaz."

"Bunun farkındayım."

Ayağa kalkmaya çalıştı. Adam onu tutarak durdurdu. "O kadar hızlı değil," diye emretti. "Bana neden üzgün olduğunu söyle."

Summers ve Sherman ona cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. ofise geri geldi. Sherman ona bir bardak su uzattı. Lucas içeceği kabul edebilmesi için onun ellerini bırakmak zorunda kaldı. Bu fırsattan ve kalktı. Sudan bir yudum aldı, bardağı nezaketi için teşekkür ederek bankacıya geri uzattı ve sonra yürüdü. ofisi geçip pencerenin yanında durdu. Kollarını belinde kavuşturmuş, bakışlarını caddede bir ileri bir geri koşuşturan yayalara dikmişti aşağıda.

Summers masanın arkasındaki yerine oturdu. Müşterisine bakmak için sandalyesinde döndü.

"Canım, parana erişebilmek için birkaç belge imzalaman gerekecek."

Arkasını döndü. "İmzalamayı reddedersem ne olur?"

Summers onun kendisiyle şakalaştığını düşündü. Birinin herhangi bir miktardaki parayı kasten geri çevireceği düşüncesi onu gülümsetti.

"İmzalayıp önemli değil," dedi. "Bu sadece bankanın kayıtları için bir formalite. Para güvende kalacak ve size bir Eğer paranın hiçbirini şimdi harcamamaya karar vererseniz, faiziyle birlikte yakışıklı bir rakam."

"Lütfen bana ayrıntıları tekrar anlatın. Para tam olarak nasıl bölünüyor?" diye sordu.

Summers, "Daha önce de açıkladığım gibi, mirasın üçte ikisi hayır kurumlarına gidiyor," dedi.

Sabırsızca saçlarını geriye doğru taradı. "Evet, evet, hayır kurumları. Hayır kurumlarını ama Malcolm Amca... Gerisini alamadığını söylemiştin. Anlamıyorum. Bana Madam'ın oğluna hiçbir şey bırakmadığını mı söylüyorsun?"

Sherman, "Her seferinde bir adım atalım," diye önerdi. Taylor'ın son derece endişeli olduğunu anlayabiliyordu ve metodik davranarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hayır kurumlarına yapılan bağışlardan sonra kalan üçte birlik kısım hâlâ hatırı sayılır bir meblağ tutuyor canım. Büyük amcan Andrew güzel bir ödenek ve İskoçya'daki mülkün tapusunu alacak. Geri kalanı sen ve çocuklar arasında paylaşılacak."

Taylor gözlerini kapattı. "Hanımefendi kesin bir şey mi söyledi yoksa sadece çocuklar mı dedi?" diye sordu.

"Oldukça açık konuştu. Georganna ve Alexandra Henson'ın her biri üçte bir alacak." Summers Lucas'a döndü. "İkiz kızlar Leydi Esther'in büyük torunları."

"Vasiyet Londra'da okundu mu?" Taylor sordu.

Summers, "Okuma Salı günü yapılacak," diye cevap verdi.

Sherman aynı anda, "Yarın," dedi.

"Hanımefendi oğluna ve ailesine bir şey bırakmadı mı?" Taylor sordu.

"Evet," diye yanıtladı Summers. "Ama çok az bir miktar."

"Tam olarak öyle değil," diye karşı çıktı Sherman. "Malcolm aylık küçük bir maaş alacak. Fazla bir şey değil ama tutumlu bir yaşam tarzı idare edebilir. Leydi Esther Malcolm'un karısına tam yüz pound bıraktı. Gelininin, oğluyla evlendiğinden beri aldığı kiloların karşılığı olduğunu söyledi. Hanımefendinin oldukça çarpık bir mizah anlayışı vardı," diye ekledi. Bir kez daha açıklamak için Lucas'a döndü. "Leydi Esther Loreen'i pek sevmezdi. Şikâyetçi biri olduğunu söylerdi."

"Peki ya Jane?" Taylor sordu. "Madam ona bir şey bıraktı mı?"

"Annesiyle aynı miktarı alıyor," diye yanıtladı Sherman. "Tam olarak yüz pound ve bir şilin bile fazla değil."

Taylor başını salladı. Gelecek için korku doluydu. "Malcolm annesinin ne yaptığını öğrendiğinde kükremesi okyanusu aşacak. Çok öfkelenecek."

Malcolm'u Summers'dan daha iyi tanıyan Sherman başıyla onayladı. "Sorun çıkarmaya çalışacak, tamam. Büyükannenizi uyarmıştım ama dinlemedi. Hukuk danışmanlarına vasiyetin sağlam olduğundan emin olmalarını söyledi."

"Peki ya Malcolm'un toprakları?" Taylor sordu.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi, mülkü çoktan ipotek ettirmişti. Büyükanneniz oğlunun hatırı sayılır borçlarının tamamını ödemeye yetecek kadar para tahsis etti. Toplam elli bin poundun biraz üzerinde."

Ofiste bu figür karşısında hayrete düşen tek kişi Lucas gibi görünüyordu. Bir insan başkalarına nasıl bu kadar borçlu olabilirdi? Veresiye ne satın almıştı?

Taylor istemeden de olsa onun sorusunu yanıtladı. "Kumarı bırakmayacak," diye tahmin etti.

"Büyükannen onun farkındaydı. Ona son bir yeni başlangıç yapmaya karar verdi. Kredisini tekrar artırmayı seçerse, geri ödemek için başka bir yöntem bulması gerekecek. Annesinin mirası onu kurtarmayacak."

"Oh, başka bir yol bulacaktır," diye fısıldadı Taylor. "Amcam çok yaratıcı olabiliyor."

Summers, "Şimdi, şimdi, sorun çıkarma," diye öğüt verdi.

Taylor'ın omuzları çöktü. "Ne düşündüğünü biliyorum canım," dedi Sherman. "Yalvarmadan ya da borç almadan bir ay bile dayanamaz. Sen." Sonra daha fazla açıklama yapmak için Summers'a döndü. "Malcolm aşırılıkların adamıdır. Bunu oturarak kabul etmeyecektir."

"Peşimden gelecektir."

Bu açıklamayı yaparken Lucas'a baktı. Yarı uykulu görünüyordu. Uzun bacaklarını önünde uzatmış, ellerini

Yan kolları ve gözleri yarı kapalıydı.

"Fark etmez," diye ısrar etti Summers. "Mirasın bir kısmını ona vermek istesen bile bunu yapamazsın. Büyükannen çok kesin konuştu. Harcamadığınız her şey çocuklarınız için emanet olarak kalacak."

"Peki ya ölürsem?" Taylor sordu.

Lucas bu soruya itiraz etti. "Sen ölmeyeceksin." "Ama ya ölürsem?" Sorusunu Harry Sherman'a yöneltti.

"Malcolm hala parayı alamayacak. Kocanız, bu parayı kazanacak." Gülümsemek için durakladı. "Az önce seninle konuğma tarzına bakılırsa, senin uzun ve saēlıklı bir yaēam sürmen için ne gerekiyorsa yapacağını tahmin edebiliyorum. Ölüm hakkında konuşmayı bırak, Taylor. Malcolm sana zarar veremez. Artık ondan korkmana gerek yok. Ben de senin küçük bir kızken nasıl olduğunu hatırlıyorum. Amcandan kesinlikle korkuyordun.

Ama artık büyüdünüz ve evlendiniz. Çocukluk korkularınızı bir bırakın. İngiltere, unutmayın, bir okyanus uzakta."

"Evet, haklısın." Gülümsüyormuş gibi yaptı, böylece onu endişesinden vazgeçmesi için ikna ettiğine inanacaktı.

Sonunda eldeki işe koyuldular. Taylor gerekli belgeleri imzaladı ve formlar şahitlik edilip uygulandıktan sonra iki hesap açtı. Biri kendi adına ve Bay Ross'un adına, ikisinin de imzasını gerektiren ortak bir hesaptı, diēeri ise Victoria'nın adınaydı.

Bay Sherman gerekli belgeleri saat dörtte otele getirmeyi ve Victoria'yla buluşup imzasını almayı kabul etti. Taylor gitmeye hazırlanırken, "Arkadaşınıza karşı son derece cömert davrandınız," dedi. Taylor eldivenlerini giymek üzereydi. Lucas onun ceketini tutuyordu.

"Hanımefendi bunu onayladı," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra otellerine dönüyorlardı. Taylor yürümek istedi. Lucas ona vakti olmadığını söyledi. Kadının sokakta tek başına dolaşmasına da izin vermedi ama otele kadar kendisiyle gelmesinde ısrar etti. Bir araç çağırdı, ona yardım etti ve sonra koltuğa oturdu. onun karşısında.

Konuşmak istediği konuya hiç girmede. "Amcandan neden korkuyorsun?"

Cevabını yumuşatmadı. "O bir yılan." "Ve?"

"Yılanlardan nefret ederim."

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen gülümsedi. Kadının kelimelerle arası iyiydi ve doğrudan cevap vermekten kaçınmak konusunda daha da iyiydi. Eğer ona izin verecek kadar uzun süre yanında kalırsa onu delirtebilirdi.

"Boston'dan ne zaman ayrılıyorsun?"

Onun iyi olacağından emin olana kadar hiçbir yere gitmiyordu. Bunun ne zaman olacağını sadece Tanrı biliyordu. Gitmek için sabırsızlanıyordu ama yine de onu terk etme düşüncesi midesini bulandırıyor. Gerçek gözlerinin içine bakıyordu. Onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordu.

Hemen bu düşünceyi engellemeye çalıştı. Bir yanının ısrarla kaçınılmaz olduğunu söylediği şeyi kabul etmeye hazır değildi. İçi burkuldu ve hatta ürpermiş bile Hayır, kalıcı olabilecek herhangi bir şeyi düşünmeye hazır değildi.

Yine de gerçek değişmedi.

Taylor kocasına ne olduğundan emin değildi. Ona, gerçekten de hoşlanmamaya başladığı, seninle evlenmektense asılmayı tercih ederim bakışını atıyordu ve bir ayı gibi hırlamaya başlasa şaşıracağını sanmıyordu.

Zihni bu düşünceden başka bir düşünceye sıçradı. "Montana Bölgesi'nde hiç ayı var mı?"

Bu soru da nereden çıkmıştı? "Evet."

"Öyle olduğunu sanıyordum ama emin olmak istedim. En çok hangi tür yaygın?"

"Siyah," diye yanıtladı. "Ve kahverengi, sanırım." "Peki ya boz ayı?"

"Onlar da."

"Çok zekiler." "Öyle mi?"

Taylor başını salladı. "Avcıyı avladıkları bilinir. Takipçilerine geri dönerler. Çok da kötü ruhludurlar. Daniel Boone on yaşına gelmeden bir düzinesini öldürmüştü."

Tanrım, ne kadar safmış. "Öyle mi?"

"Her 'Öyle mi' dediğinizde aslında size söylediğim tek bir kelimeye bile inanmadığınızı söylüyorsunuz. Doğru değil mi, Bay Ross?"

Ona cevap verme zahmetine girmede. Araç otelin önünde durdu. Lucas onun inmesine yardım etti, ücreti ödedi, sonra elinden tutup lobiye doğru sürükledi.

"Odamıza kendi başıma gidebilecek durumdayım Bay Ross. Bırakın beni."

"Nereye gidersen git bir kalabalık çekiyorsun," diye karşı çıktı ve onu çekmeye devam etti.

Homurdandı. "Popüler olan sensin, ben değil."

Adımları ikişer ikişer . Katlarına ulaştıklarında Taylor nefes nefese kalmıştı. "İnsanlar seni özel bir isimle mi çağırıyor?"

"Lucas," diye araya girdi. "Arkadaşlarım bana Lucas der. Karım da öyle. Anladın mı?"

Odalarının kapısına ulaştılar. Anahtarını bulmak için cebini karıştırıyordu. Taylor duvara yaslandı. Elinin altında bir vantilatör olsaydı, onu kullanırdı. Yıllardır böyle koşmak zorunda kalmamıştı.

"Sana Lucas demem büyük saygısızlık olur ama ısrar ediyorsan..."

"Neden?"

Anahtarı tam kilide sokacaktı ki durdu ve dönüp ona baktı. Kadının nefes nefese olduğunu ancak o zaman fark etti. Gülümsemekten kendini alamadı. Topuzundan bir tutam saç düşmüş ve şimdi kulağının önünde kıvrılmıştı. Son derece kadınsı görünüyordu. Ve tamamen öpülebilir.

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta duruyorlardı. Taylor bakışlarını kocasından ayıramıyor gibiydi. Çok sevimli bir gülümsemesi vardı. Gözleri sıcak, altın sarısı bir kahverengiye dönmüş gibiydi. Daha küçük bir kadın onun karşısında erirdi.

ama o daha güçlü bir maddeden yapılmıştı. Uzun bir iç geçirdi.

"Bana cevap vermeyecek misin?" diye sordu.

Soruyu hatırlayamadı. Tekrar zorunda kaldı. "Vahşi doğadaki kadınlar, statülerini yükseltmenin bir yolu olarak kocalarına bayım falan derler. Kiralık işçilere ilk isimleriyle hitap edilir. Yapılması gereken saygılı şey budur."

Ona inanmış gibi görünmüyordu. Sorduğu soru bu tahminimi doğruladı.

"Kim demiş?"

"Bayan Livingston," diye cevap verdi. "Günlüğünde yazıyordu."

"Tahmin etmeliydim."

"Neyin doğru kabul edilip neyin edilmediği konusuna değinmişken, evli ya da bekâr erkeklerin çoğunun bir kadının önünde asla ama asla küfretmediğini belirtmek isterim. Bu kötü bir davranış olarak kabul edilir Bay Ross ve çok saygısızcadır."

"Öyle mi?"

Bu ifadeden nefret etmeye başlamıştı. "Evet, öyle."

Onun için kapıyı açtı, ama tam içeri girecekken, adam omuzlarından tutup onu geri çevirdi.

Başı ona doğru eğilmişti. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bana Bay Ross dediğinizde aslında saygılı davranıyor ve beni kızdırmaya çalışmıyorsunuz, öyle mi? Bu doğru mu?"

Başını salladı. Adam gülümsedi. Onu bırakmadı. Acelesi olan bir adam için, birdenbire sanki dünya kadar zamanı varmış gibi davranmaya başlamıştı. Taylor ona bakmaktan kendini alıkoyabilmeyi gerçekten diledi. Hayal mi görüyordu yoksa adamın teni son yirmi dört saat içinde daha da mı bronzlaşmıştı? Onun ne kadar yakışıklı olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

"Muhtemelen geç kalacağım."

Sağ eli kızın boynunun yanına gitti. Parmakları saç tutamını kulağının arkasına doğru itti. Kollarından aşağı bir ürperti geçti. Yapmak zorundaydı eline doğru eğilmemek için kendini zorladı. Onun gözlerine bakmaktan kendini alamıyordu.

Adam kızın ağzına bakıyordu. "Beni bekleme."

"Muhtemelen akşamı Victoria'nın odasında geçireceğim," dedi. Elbette bu bir yalandı ama Bayan Victoria'ya ulaşmasının ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Bartlesmith'in evinde ne kadar kalacağını ya da yeğenleriyle tanışmak için ne kadar zaman harcayacağını bilmediğinden tedbiri elden bırakmamaya karar verdi. Lucas'ın ona bakmasını istemiyordu.

onun için. "Victoria'nın konuşmak istediği birkaç şey var," dedi. "Gece yarısına kadar orada olabilirim, belki daha da geç olabilir."

Kadının söylediklerine neredeyse hiç dikkat etmedi. Onu öpmek istiyordu. Bunu yapabilmek için sabırla onun konuşmasını bitirmesini bekliyordu.

Kadın bir nefes aldı ve adam eğildi. Ona doğru eğilip başını arkaya yatırdığında onu öpebileceği düşüncesi daha yeni aklına . Adamın ağzı sadece bir santim uzağındaydı.

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı çarpıldı. ardından bir erkek kahkahası duyuldu. Sonra da bir kadının. Lucas Rossun üzerine yaptığı büyü kalktı ve aniden nerede olduğunu ve ne yaptığını fark etti. Kadınlara yakışmayan davranışı karşısında hemen dehşete kapıldı.

Sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi davrandı. Kelimenin tam anlamıyla kendini ondan uzaklaştırdı, arkasındaki duvara çarptı, sonra döndü ve aceleyle içeri girdi. Omzunun üzerinden veda etti ve kapıyı kapattı.

Lucas az önce olanlara inanamıyordu. Az önce kapıyı suratına çarpmadıysa ne olaydı? Ve şimşek çakarken kızarmasına ne sebep olmuştu?

"Kadınlar," diye mırıldandı kendi kendine. Çoğu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başını salladı ve koridorda ilerlemeye başladı. Basamaklara ulaştığında durdu.

Taylor tam sandalyelerden birine çökmüş ve yüksek iç çekmişti ki kapı çalındı. Gelenin Victoria olduğunu düşündü. Ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve aceleyle odanın diğer tarafına geçti. Arkadaşı böyle sinirli bir ruh hali içinde olduğunu anlamasın diye gülümsemeye zorladı. çünkü öpülmemişti ve sonra kapıyı açtı.

Lucas girişi doldurmuştu. Kapının çerçevesine yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki çok uzun zamandır orada uzanıyormuş gibi duruyordu. Dikkatle kaşlarını çatıyordu.

"Bir şey mi unuttunuz, Bay Ross?"

"Evet," diye . Sonra hareket etti. Her şey o kadar çabuk oldu ki, kızın nefes almaya bile vakti olmadı. Uzandı, sağ eliyle ensesinden tuttu ve onu kendine doğru çekti. Parmakları saçlarının arasından geçti, saçlarını tutan tokalar her yöne uçtu. Ağır bukleler sırtından aşağı dökülerek adamın kolunu kapladı. Parmakları nazikçe kafa derisine bastırdı. Ağzı doğrudan onunkinin üzerine gelene kadar yüzünü alçalttı.

"Seni öpmeyi unuttum."

"Oh."

Kelimeyi onun açık ağzına fısıldadı. Bir inilti gibi geldi. Adamın ağzı bariz bir sahiplenmeyle kadının üzerine yerleşti ve kadının çıkarabileceği diğer sesleri etkili bir şekilde bastırdı. Onu doyumsuzca öptü. Taylor düşmemek için onun ceketini tuttu. Ve dili ağzının içine girip onunkine erotik bir şekilde sürtündüğünde, kollarının arasında eriyip gittiğini hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü ve kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Kendini sıcak hissediyor ama aynı zamanda titriyordu. Kolları onun beline dolanmanın yolunu buldu. Lucas'a tutundu ve onun ayaklarını yerden kesmesine izin verdi. Kendini kontrol etmeye bile çalışmadı.

tutkulu bir cevap. Onun durmasına izin vermeyecekti. Sıcak, ağzı açık, dilini yutturan bir öpücük daha istiyordu ve Lucas, onun dokunuşuna verdiği sınır tanımayan tepkiyle sarsılmış olsa da onu reddetmedi. İkisi de karşı aynı derecede açıldılar. Kız, Lucas'ın tutmasını imkânsız hale getirmişti. Ağzı tekrar tekrar onunkinin üzerine eğildi ve her seferinde öpücük daha uzun, daha günahkâr bir şekilde erotik oldu. Sert ve ateşliydi. Ve hâlâ daha fazlasını istiyordu. Elleri omurgasından aşağıya doğru hareket etti, ovuşturdu, okşadı. Kadının tatlı poposunu avuçladı ve birbirlerine iyice sürtünene kadar parmak uçlarında yukarı kaldırdı. Kadın içgüdüsel olarak onun uyarılmışlığını kalçalarının arasına aldı. Ona karşı huzursuzca hareket etti.

Arzuyla yanmasına neden oluyordu. Durması gerektiğini biliyordu. Ondan uzaklaşmak için küçük bir disiplin bulamazsa onu koridorda yakalayacaktı. Tanrım, kadın çok iyiydi. Tüm kontrolünü hızla kaybediyordu ve lanet olsun ama kız ona doğru bastırılmış gibi hissettiriyordu. Yumuşacık ve kadınsıydı ve Tanrı aşkına, öpüşebiliyordu.

Ayrılırken ani davrandı. Geri çekildi, sonra onu soymaya başladı. ellerini ondan çekti. Mümkmn olan tüm aceleyle aralarına biraz mesafe koymasđ gerektiğini biliyordu ama ona bakma hatasını yaptı ve gözlerindeki tutkuyu gördüğünde neredeyse savaşı kaybediyordu. Dudakları, hiç de nazik olmayan saldırısından dolayı pembeleşmiş ve şişmişti ve düşünemediği tek şey onu bir kez daha tatmaktı.

Lucas hayal kırıklığıyla çenesini sıktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Kendini küstahça bir memnuniyet içinde buldu. Belli ki öpüşmelerinden o da en az kendisi kadar etkilenmişti. Giderken kapıyı kapatabilmesi için ona geri çekilmesini söyleyecekti ama kızın ona uyacak kadar hızlı hareket edeceğini sanmıyordu... ya da bekâretini kurtaracağını.

Onu yataklarına taşımaya ve onunla sevişmeye ne kadar yakın olduğunu bilemezdi.

Taylor kendi tehlikesini anlayamayacak kadar saf ve deneyimsizdi. O ise gayet anlıyordu. Sertleşmiş, zonkluyor ve ağrıyordu ve lanet olsun, eğer o güzel mavi gözlerle ona bakmayı bırakmazsa, ne olacağını çok iyi biliyordu.

Ondan uzak durması gerekiyordu. Aklındaki tek düşünceyle kadının omuzlarını kavradı, onu geri çekilmeye zorladı, sonra arkasını döndü, kapı kolunu tuttu ve arkasından çekerek kapattı.

Kapıya bakakaldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Birdenbire oturmaya ihtiyacı oldu. Bir vantilatöre de ihtiyacı vardı. Hava birdenbire ısınmıştı.

Taylor en yakın sandalyeye oturmak için odayı geçmeye başlamıştı ki kapı bir kez daha çalındı.

Tanrım, bir kez daha öpüşmeye hiç niyeti yoktu. Yine de çağrıya cevap vermek için kapıya doğru koştuğunu fark etti.

Victoria koridorda duruyordu. Taylor hayal kırıklığını güçlkle gizleyebildi. Arkadaşını içeri davet etti, sonra da onu pencerelerin önündeki oturma düzenine götürdü.

"Kendini hasta mı hissediyorsun Taylor?" diye sordu. Sesi endişe doluydu.

"İyiym, gerçekten. Neden sordunuz?"

"Kızarmış görünüyorsun."

Buna şaşmamalı, diye düşündü Taylor. Victoria'nın utanç verici sorular sormasını engellemek için konuyu değıştirdi. "Bundan alışveriş yapamayız. Öğleden sonra," diye duyurdu. "Bay Sherman sizinle saat dörtte alt kattaki lobide buluşmak istiyor. Bazı evrakları imzalaman gerekiyor, Victoria."

"Neden?"

"Senin adına bir hesap açacağımı söylemişim. Elbette para çekebilmeniz için sizin imzanıza ihtiyacı olacak."

Victoria başıyla onayladı. "Size tekrar teşekkür ederim. Cömertliğiniz... çok büyük."

Taylor iltifatı başını sallayarak kabul ettikten sonra ona öğleden sonraki planlarını anlattı. "Bay Sherman'a vermenizi istediğim talimatları yazacağım, sonra da yeğenlerimi görmeye gideceğim. Onları dün görmeyi planlamışım ama Bay Ross randevusu için saat sekizi geçene kadar ayrılmadı. Ondan önce çıksaydım nereye gittiğimi bilmek isterdi. Arkadaşıyla buluşmaya gittiğinde artık çok geçti. Ufaklıklar gece için çoktan yatmışlardı. Onları tekrar kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Onları gördükten sonra alışverişe çıksak daha iyi olur, böylece onların Satın almam gereken kumaş miktarı için boyutlar. Bol miktarda ağır kışlık giysiye ihtiyaçları olacak," diye ekledi.

"Ama daha bahar bile gelmedi," diye itiraz etti Victoria.

Taylor, "İleriyi düşünmeliyiz," diye tavsiyede bulundu. "Vahşi doğada yaşarken istediğimiz her şeyi elde edemeyeceğiz ve bu yüzden mümkün olduğunca hazırlıklı gitmeliyiz. Sanırım siz de listenizi hazırlamaya başlamalısınız."

Victoria başıyla onayladı. "Heyecanın bulaşıcı. Kefaret benim ve bebeğim için yepyeni bir başlangıç demek. Ben de çok güvende olacağımı hissediyorum."

Orada. Bu ne çelişki böyle. Vahşi hayvanlar, sert hava, düşman Kızılderililer ve Tanrı bilir daha neler olacak ve dürüst olmak gerekirse Taylor, başlamak için sabırsızlanıyorum. Sanırım öğle yemeğinden hemen sonra odama listeme başlayacağım. Benimle bayanlar tuvaletine gelir misin? Midemi rahatlatmak için bir bisküvi alabilirim. Gün ortasında sabah bulantılarına yakalanmış gibiyim."

Taylor arkadaşına eşlik etmekten mutluydu. Birlikte bir saat daha geçirdiler ve yemeklerini bitirir bitirmez Taylor ona varacakları yere ulaşmak için izleyecekleri yolu anlattı. Victoria yolun büyük bir kısmını Missouri nehri boyunca nehir teknesiyle gideceklerini öğrenince şaşırdı.

Taylor, "Alışverişe gittiğimizde harita almayı unutmamalıyız," diye önerdi.

"Bir şeyi açıklar mısınız lütfen? Büyük amcanız Andrew... Büyükannenizin küçük kardeşi, değil mi?"

"Evet."

"Bebekleri kendi çocuğunuz gibi yetiştirmek istediğinizi biliyor mu?"

Taylor omuzlarını silkti. "Bilip bilmediğinden emin . Amcam bazen bazı şeyleri unutuyor."

"Büyük yeğenlerini unuttur mu?" "Belki de."

"Vahşi doğa hakkında okuduğunuz tüm o ucuz romanları okudu mu?"

Taylor gülümsedi. "Ah, evet, vahşi ve yabani topraklarla ilgili tüm hikâyeler onu da benim kadar etkilemişti. Orada yaşamak konusunda tartışırdık. Ona bir gün yaşayacağımı söyledim, o da yeterince cesaretim olup olmadığını bilmediğini söyledi."

"Ve bu yüzden mi soddie'yi inşa etti?"

"Evet. İkimiz de yerleşimcilerin genellikle çamurdan evlerde yaşadığını okumuştuk ve o da hizmetçilerine benim için bir tane inşa ettirdi. Tam ön bahçesine koymuşlar. O da

personelini yönlendirdi. O şeyin içinde yaşamam için gerçekten ısrar edeceğini düşünmemiştim ama etti," diye ekledi gülerek. "Böylece oraya taşındım ve neredeyse tam bir ay kaldım. Başlarda korkunçtu. Ne zaman yağmur yağsa, çamur aşağı-"

Victoria onun sözünü kesti. "Tavanın çamurdan yapıldığını mı söylemek istiyorsun?"

Taylor başıyla onayladı. "Çatının tamamı yapılmıştı. Yağmur yağmadığı sürece zemin de topraktı. Sonra çamura dönüşürdü. Örtüsü olmayan tek bir pencere vardı. İçeride her şey uçabilirdi."

"Kulağa korkunç geliyor," diye cevap verdi Victoria. "Sence bir çardakta yaşamak zorunda kalacağız?"

"Elimden gelse yapmam," diye söz verdi Taylor. "Ama kısa bir süre için mecbur kalırsak, o zaman . Bir soddie'yi nasıl ev haline getireceğimi öğrendim. Şimdi düşünüyorum da, oldukça fazla şey öğrenmişim. Bir süre sonra tamamen korkunç olmaktan çıktı. Haziran ayının sonlarına doğru çatı, pembe, mor ve kırmızı çiçeklerin açtığı bir bahçeye dönüşmüştü. Sarmaşık sarmaşıkları gibi yanlardan aşağı dökülüyorlardı. Uzaktan bakıldığında, sodalı bahçe nefes kesici güzellikteydi. Ancak içerisi biraz saksıda yaşamaya benziyordu."

"Umarım bir gün ahşap zeminlerimiz ve gerçek bir çatımız olur. Yine de bir saksıda yaşamak zorunda kalırsak şikayet etmeyeceğim. Söz veriyorum tek kelime etmeyeceğim."

"Buna kalmayacak," diye cevap verdi Taylor. "Ben ikimiz de yeterince şikâyet edeceğim."

İki arkadaş birkaç dakika daha planlarını formüle etmeye devam ettiler. Sonra odalarına geri döndüler. Victoria listesine başlamak için sabırsızlanıyordu. Taylor, Bay Sherman'a talimatlarını özetleyen bir mektup yazmak istiyordu. Vahşi doğaya gitmeden önce her şeyin halledilmesi gerekiyordu. Mektubu üzerinde uzun süre düşündü ve içeriğinden tatmin olunca imzasını attı, sonra da ikinci bir kâğıda uzandı. Mümkün olduğunca açık ve net olması gerektiğini biliyordu. Bu belgenin mahkemede geçerli olması gerektiğini düşündü ve

Bu nedenle tamamen anlaşılabilir olmalıydı. Belirsiz talepler veya açıklamalar olamazdı.

Taylor iç geçirdi. Bu görevden hiç hoşlanmamıştı. Kendini Londra'da şık bir baloya katıldığını hayal ederken buldu ve neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

Hayatı ne kadar da farklı bir yöne gitmişti. Tekrar iç çekti, sonra elindeki işe koyuldu ve hayalini ve geride bıraktı. Kalemmini aldı, mürekkep haznesine daldırdı ve son arzusunu ve vasiyetini yazmaya başladı.

Bölüm 10

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Korku düşmek kadar kötü.

-William Shakespeare,

Cymbeline

Lucas Taylor'ı beklerken uyuyakaldı. Victoria'nın odasına gidip karısını yatağına geri götürmeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirdi. Saatin kaç olduğunu biliyordu ve gecenin yarısını arkadaşıyla konuşarak geçirmek istiyorsa buna aldırmamalıydı. Yine de umursuyordu. Taylor'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı ve onun yanında uyumasını istiyordu. Onun yanına sokulmasını seviyordu. Onu kollarının arasında tutup onun tatlı kokusunu içine çekerek uyuyordu. Yine de ona yakın olma ihtiyacında, sunduğu fiziksel rahatlıktan daha fazlası vardı. Uyurken savunmasızdı. Geçmişte geceleri, şimşeği takip eden gök gürültüsü kadar tahmin edilebilir olmuştu. Aynı kâbus onu da yakalıyor ve parçalanıyormuş gibi hissedene kadar sıkıyordu. O da Boğazında düğümlenen çığlık ve patlayacakmış hissettiği kalbiyle uyandı.

Kabus hiç değişmedi. Her gece bir önceki gecenin aynısıydı. Ta Taylor'a kadar. Lucas bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama Taylor onun kişisel şamanı olmuştu. Ona yakın uyuduğunda rüyalarına gizlice giren şeytanlar yoktu. Eğer aptal ve hayalperest bir adam olsaydı, onun iyiliğinin ve ruhunun saflığının kabuslar koyda.

Sonra başını salladı, düşüncelerini bir kenara itmek için pek başarılı olamadı. Sadece bir aptal bir kadının onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin verirdi. Eğer ona karşı korunmaya başlamazsa, kadın onu her şeye sahip olabileceğine inandıracaktı. Diğer erkekler gibi olabileceğini ve etrafını saran, onu isteyen, seven bir aileyle yaşlanabileceğini bile düşünmeye başlayabilirdi.

Lucas gerçekçiydi. Böyle umutsuz düşüncelere kapılmaması gerektiğini iyi biliyordu. Yorgun bir i geçirdi. Belki de Hunter her şeye rağmen haklıydı. Belki de canının bağışlanmasının bir nedeni vardı. Arkadaşı, Lucas'ın savaştan sonra sırrını açtığı tek kişiydi. Hunter onun birliğindeki adamların öldürülmesiyle ilgili her şeyi biliyordu. Diğer askerlerin hepsinin eve dönmelerini bekleyen aileleri vardı. Lucas'ın onu bekleyen kimsesi yoktu. Tüm askerler arasında en değersiz olan oydu. Bir piç olarak doğmuş ve hayatının çoğunu yaşamıştı. Hayatta kalmamalıydı.

Yine de bağışlanan tek kişi o olmuştu. Hunter bir nedeni olduğunda ısrar ediyordu ve zamanın ve Tanrı'nın eninde sonunda ona bunun ne olduğunu göstereceğini söylüyordu. Lucas zamanı anlıyordu. Ama Tanrı'dan o kadar da emin değildi. Onun varlığına inanıyordu ama nedenini anlamaya başlayamıyordu bile. Ve zihninin bir köşesinde hâlâ Tanrı'nın kendisini unuttuğuna dair çocukluk inancını taşıyordu.

Kendi annesi bile onu sevemezken, Tanrı nasıl sevebilirdi?

Lucas bu konu hakkında daha fazla düşünmeyi reddetti. Geçmiş kalmıştı. Geri alınamazdı. Peki Taylor şimşeklerin arasında neredeydi? Saat gece yarısını geçmişti. Uykuya ihtiyaı vardı, diye düşündü tekrar ve sabah dinlenmiş olmasını istiyordu. Ve kendi kendine, onun için endişelenmesinin tek nedeninin bu olduğunu söyledi. İkisinin gelecekleri hakkında uzun bir tartışmaya şiddetle ihtiyaçları vardı. Plan yapmaları gerekiyordu. Onu öylece bırakamazdı.

Boston'da tek başına, Tanrı aşkına, ne olacağını bilmeden

ona. Ona burada yaşıyan akrabaları olduğunu söylemiş. Hangi ? Neden onunla rıhtımda buluşmamışlardı? Sorular üst üste yığılıyordu. Lucas bu akrabalarla tanışmak için ısrar etmeye karar verdi. Taylor'ı onların yanına bırakmadan önce Taylor'ın onlarla güvende olacağından emin olacaktı.

Boston'dan bir an önce ayrılması gerekiyordu. Şehrin duvarları sanki üzerine çöküyormuş hissediyordu. Taylor'la ne kadar uzun süre kalırsa, ondan uzaklaşmak o kadar zor olacaktı. Tanrım, onu Çılgınca. Aklına imkânsız olduğunu bildiği düşünceler sokuyordu. Rüyalar, diye düşündü. İmkânsız rüyalar.

Lucas karısını düşünerek uykuya daldı. Ayakkabılarını ve ceketini de çıkarmış, yorganın üstünde uyuyakalmıştı.

Anahtar kapının kilidine sokulduğu anda tamamen uyanmıştı ama gözlerini kapalı tutuyordu. Birkaç saniye sonra kapı çarpılarak kapatıldı. Tepki olarak kaşlarını çatı. Taylor düşünceli davranmıyordu ve bunun hiç de onun yapacağı bir şey olmadığını fark etti.

Bir şeyler ters gidiyordu. Yatakta doğrulup bacaklarını yana salladı, tam o sırada kadın oyuğun köşesinden hızla geldi. Ona bir kez baktı. Yüzü ona korkunç bir şey söylüyordu. Çılgına dönmüş görünüyordu. Akşamı Victoria'yla geçirdiğine göre, arkadaşına bir şey düşündü.

Taylor ona soru sorması için zaman tanımadı. "Silahınız yanınızda mı?"

Bu tuhaf soru karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. "Evet. Neden?"

"Benimle geri dönmek zorundasın. Acele et, Lucas. Ayakkabılarını giy ve silahlarını al. Valizimde bir tane var. Tanrı'ya şükür onu valizlerimden birine koymamışım."

Döndü ve gardırobuna koştu. Silahı çantanın buldu. Küçük mühimmat kutusu silahın üstündeydi. Taylor ayağa kalktı ama o kadar sarsılmıştı ki hem valizini hem de silahını düşürdü. O

Önce silahı aldı, ceketinin cebine soktu, sonra da mühimmat kutusuna uzandı. Onu da düşürdü. Mermiler etrafa saçıldı. Taylor tekrar diz çöktü, bir avuç dolusu aldı ve diğer cebine koydu. Geri kalan mermileri ve devrilmiş valizi halının üzerinde bıraktı.

Lucas oyuğun yanında durmuş onu izliyordu. Kadın bir şeyler mırıldanıyordu ama adam kelimelerin tamamını çıkaramıyordu. Haşaratla ilgili bir şeyler...

"Taylor, oluyor?"

"Ayakkabılarını giy," diye bir kez emretti. "Acele etmelisin."

Kadın açıklamaya başlayana kadar hiçbir yere gitmiyordu. Belli ki korkudan kendinden geçmişti. Onu sakinleştirmesi ve paniğe neyin sebep olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Eğer biri ona zarar verdiyse, zaten silahlarına ihtiyacı olmayacaktı. O piçi çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Onu kollarının arasında yakalamak ve bazı cevaplar talep etmek niyetiyle ilerledi. Ancak kız onun elinden kurtuldu ve koşarak odanın diğer ucuna gitti. Ona emrettiği şeyi yaptırmaya kararlıydı.

Yatağın ayak ucunda ceketini gördü, eline aldı ve ona doğru fırlattı.

"Orada öylece durmayın. Tanrı aşkına, silahlarınızı alın. Sen iki tane gerekebilir. Onları nereye sakladığınızı sana söyleyecektir. Ona . Kaçmasına izin veremeyiz. Onları asla bulamayacağım."

Kelimeleri birbirine karışıyordu. Lucas onu hiç böyle davranırken görmemişti. Aklını kaybetmiş gibi davranıyordu. Gözlerindeki bakış dehşetini gösteriyordu. Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve adamın kolunu çekiştiriyor, bir kelimeyle inliyor, diğeriyle çığlık atıyor, aynı anda hem talep ediyor hem de yalvarıyordu.

Diz çöktü ve ayakkabılarını ona giydirmeye çalıştı. Adam onu tuttu ve yukarı çekti.

"olmaya çalış Taylor," diye emretti. "Kimi bulamayacaksın?"

Sesini yumuşak ve yatıştırıcı tuttu. Kadın cevabını bağırarak verdi.
"Bebeklerim. Bebeklerimi sakladı. Lütfen, Lucas. Yardım et bana. Bana yardım edersen her şeyi yaparım."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Beni dinle. Sana yardım edeceğim. Tamam mı? şimdi sakinleş. Hiç mantıklı konuşmuyorsun."
"Senin şocuğun yok" diye eklediğinde öfkesine hakim olamadı.

"Evet, evet, var," diye haykırdı. "İki bebeğim var. Onları benden aldı. Kız kardeşim... o artık öldü ve ben, Tanrım, lütfen bana güven. Yola çıktığımızda sana her şeyi anlatacağım. biliyorum. Bu riski göze alamayız."

Ona yalvarırken gömleğini yırtıyordu. Sonunda onun aciliyetini fark etti. Ondan doğru hikâyeyi öğrenmeye çalışarak daha fazla zaman kaybetmedi. Silahlarını topladı, her birini kontrol etti. mermi kovanlarını tamamen doldurduktan sonra silah kemerini beline bağladı. Ceketinin silahları rtmeyeceğini bildiği için gardırobuna gitti ve siyah yağmurluğunu giydi. Dizlerinin çok altında kalan ceketinin uzunluğu, otelin lobisinden geçerken onları izleyenlerden silahlarını gizleyecekti.

Taylor ayakkabılarını taşıyarak onun peşinden koştu. Ayakkabılarını kapıda giydi ve Taylor'ın elinden tutarak koridorda ilerlemeye başladı.

"Yola çıktığımızda mantıklı konuşmaya başlasan iyi edersin Taylor."

Sesi de görünüşü kadar tehditkrdı. Kasvetli siyah ruh halini yansıtıyordu. Yakası yüzünün alt kısmına kadar geliyordu.

Birdenbire bir silahşor gibi görünmeye başlamıştı. Taylor'da bir umut ışığı belirmeye başladı. gözlerindeki soğukluk ve yüzündeki acımasız ifade onu rahatlatmıştı.

Ve hepsi onun tarafında olduğu içindi. Artık soğuk ve acımasız birine ihtiyaı vardı. Lucas, isteyerek ya da istemeyerek, onun intikamcısı olmuştu.

"Lütfen daha hızlı yürü," diye yalvardı.

Ona yetişmek için koşmaya başlamıştı bile. Hala ne söylediğinin farkında olamayacak kadar korkuyordu. O kadar sarsılmıştı ki, adam ona durmasını söyleyene kadar ağladığını bile fark etmemişti.

Otelin dışına çıkana kadar başka bir şey söylemedi. Taylor girişte bekleyen taksiciye adresi verdi.

"Fort Hill mi? Şehrin o kısmına yolcu götürmüyorum," diye açıkladı şoför. "Çok tehlikeli," diye ekledi Lucas'a doğru gergin bir baş hareketiyle.

Şoför talebi ikinci kez reddettiğinde kocasının çenesindeki kaslar irkildi. Taylor ücreti üç katına çıkaracağına söz verdi ama sonunda şoförün işbirliğini kazanan Lucas oldu. adamın ceketini ve neredeyse onu tünediği yerden koparacaktı.

"Sen sür ya da ben . Her iki durumda on saniye içinde yola çıkacağız. Taylor, içeri gir."

Şoför zayıf konumunun farkına varmakta gecikmedi. "Sizi götüreceğim," kekeledi. "Ama sizi oraya götürdüğümde, burada beklemeyeceğim."

Lucas konuyu tartışmadı. Adamla daha fazla vakit kaybetmedi. İçeri girdi ve karısının karşısındaki koltuğa oturdu.

Taylor silahını çıkarmıştı. Silahın bir Colt olduğunu ve vitrindeki yeni bir silah kadar parlak ve lekesiz olduğunu fark etti. Silahı daha yeni satın aldığı sonucuna vardı.

Mermiler kucağındaydı. O izlerken, kadın silindiri ustalıkla yana çevirdi, mermi yatağını doldurdu ve sonra silindiri tekrar kapattı. Sonra silahı cebine geri koydu ve ellerini birleştirdi.

Lucas hayrete düşmüştü. Kadının bir silaha sahip olması bile onu şaşırtmıştı ama asıl onu hayrete düşüren silahı kullanma şekliydi. Kızın elinde

Silah yarım dakikadan kısa bir sürede doldurulmuş ve hazır hale gelmişti... ve elleri neredeyse şiddetle titriyordu.

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

diye sordu. "Evet."

"Andrew amcan sana öğretti, değil mi? Sana nasıl ateş edileceğini ve nasıl piyano çalınacağını öğrettiğini söylerken şaka yapmıyordun. Hatırlıyorum. Şimdi."

"Hayır, şaka yapmıyordum. O bir silah koleksiyoncusu. Onları parçalara ayırıp tekrar birleştiriyor. Altıpatlarla beceriksiz ve yavaşım ama ben-"

Bitirmesine izin vermedi. Ona son derece isabetli olduğunu söyleyecekti ve bu kesinlikle aklındaki hızı telafi ediyordu. Amcası ona bir kartalın gözüne sahip olduğunu söylemişti ve hazırlanmasının ne kadar sürdüğü gerçekten önemli değildi. Erkeklerin hızlı olması gerektiğini, çünkü birbirleriyle silahlı çatışmaya girmeyi sevdiklerini söylemişti. Kadınlarınsa sadece isabetli olmaları gerekirdi.

"Silahı bana ver, Taylor. Sonunda kazayla kendini öldüreceksin. Etrafta dolu bir silah taşımaya hiç hakkın yok."

"Şoförün daha hızlı gitmesini sağlayamaz mısın?"

Lucas pencereden dışarı eğilip emri bağırdı, sonra tekrar koltuğuna yaslandı. Uzun bacaklarını uzattı, bir ayağını diğerinin üzerine attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Adam rahat görünüyordu ama kız buna kanmadı. Onunla konuşurken sesinde ve gözlerinde öfke vardı.

"Anladığım kadarıyla bu gece Victoria'nın odası yerine Fort

Hill'deydiniz." "Evet."

Kızın bu vahşeti itiraf edeceğini bilse de, verdiği cevap onu yine de çileden çıkarmıştı.

"Seninle kim gitti?"

"Yalnız gittim."

Bu cevabı o da tahmin etmişti ve şimdi birdenbire şu soruyu sormak istedi onu boğmak. Onun şehrin en tehditkâr bölgesinde dolaştığı görüntüsünü engellemeye çalıştı. Onu Sodom ve Gomorra'da hayal etmek daha kolay kabul edilebilirdi.

"İçinde bulunduğunuz tehlike hakkında bir fikriniz var mı?"

Sesini yükseltmemişti. Onu tanıdığı süre boyunca Lucas hiç bağırma-mıştı. Buna ihtiyacı olmadığını fark etti. Sesindeki jilet gibi keskinlik, iyi bir böğürme kadar etkiliydi. Neredeyse tepki olarak irkiliyordu. Kendini tam zamanında yakaladı.

"Açıklamaya başla Taylor," diye emretti. "Hiçbir şeyi atlama."

Nereden başlayacağını ya da ona ne kadarını anlatacağını bilmiyordu. Hâlâ öyle bir panik içindeydi ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Ellerini birbirine kavuşturdu, ona sabırlı olması için yalvardı ve sonra ona neredeyse her şeyi anlattı.

"Kız kardeşimin çocuklarını ziyarete gittim," diye başladı. "Marian on sekiz ay önce öldü. Birkaç yıldır verem hastasıydı ve Boston'u kasıp kavuran ani bir soğuk hava dalgası..."

"Evet?" diye dürttü, bir süre onun devam etmesini bekledikten sonra.

"Marian çok güçlü değildi. Soğuk algınlığına yakalandı ve göğsüne yerleşti. Bir aylık hastalıktan sonra öldü. Kocas George, bir süredir kızları."

"Ve?" bir dakika daha bekledikten sonra tekrar dürttü.

"George birkaç hafta önce hastalandı. Bölgede başka bir kolera salgını olduğu için bu nedenle öldüğünü düşünüyoruz ama emin olamıyoruz. Bayan Bartlesmith bize bu haberi yazdı."

"Peki Bayan Bartlesmith kim?"

"Bebeklerin dadısı. Ben Boston'a gidene kadar küçüklerle kalacağına söz verdi."

Kadın tekrar durakladığında, "Devam et," dedi.

"adrese gittim ama Bayan Bartlesmith orada değildi. Kapıyı açan kadın çok sempatikti ve yardımcı olmaya çalıştı. Dadiya ya da bebeklere ne olduğunu bilmiyordu. Bana bir fincan çay yaptı ve ardından bir saat boyunca Henry ve Pearl Westley adında bir çiftin adını ve adresini bulana kadar. Kayınbiraderim için çalışıyorlardı. Kadın yemek pişiriyor, kocası da evdeki ufak tefek işleri yapıyordu. Westley'ler yeni kiracıların onları işe alacağını ummuşlardı ama kadın bana onları etrafta istemediğini söyledi. İkisinden de viski kokusu aldığını söyledi. Onlara hizmetlerine ihtiyacı olmadığını söylemiş ama Pearl Westley fikrini değiştirmesi durumunda adını ve adresini saklamasında ısrar etmiş."

"Ve siz de çocukları aramak için Westley'lere gittiniz," diye ekledi.

Başını salladı. "Onları orada bulmayı beklemiyordum. Sadece Westley'lerin Bayan Bartlesmith'in onları nereye götürdüğünü bilebileceklerini umuyordum."

"Demek Fort Hill'e gittin?"

"Evet. Şehrin öbür ucu açıktı ve adrese vardığımda hava kararmıştı. Tanrı'ya şükür şoför beni yolda bırakmadı. Beni çabuk olmam konusunda uyardı ve beni bekleyeceğine söz verdi. Kapıyı Henry Westley açtı. Bana Bayan Bartlesmith'in öldüğünü söyledi. Nasıl ve ne zaman öldüğünü söylemedi. Karısı oradaydı. Diğer odaya saklanmıştı. Kocasına benden kurtulması için bağırıp duruyordu. İkisi de sarhoştı. Pearl Westley'in sesi çok bulanıktı. Sesi korkmuş gibiydi. Ama o korkmamıştı. O... küstahtı, nefret doluydu.

Karısına bağırarak yapabileceğim bir şey olmadığını, artık çok geç olduğunu söyledi. Son derece meydan okurcasına davrandı."

"İçeri girdin mi?"

"Hayır. Verandada kaldım."

"Tanrı'ya şükür evin içine girmeyecek kadar aklın varmış."

"Bir kulübeydi, ev değil," diye düzeltti. Sesi yeni bir korkuyla titriyordu.
"Henry ve Pearl bebeklerden hiç haberleri yokmuş gibi davrandılar. Yalan söylüyorlardı elbette."

"İçeride başka birini duydun ya da gördün mü?" diye tekrar sordu.

Başını iki yana salladı. "Yukarıda biri olabilirdi ama başka kimseyi duymadım."

Ağlamaya başladı. Kocasının önünde böyle bir zayıflık gösterdiği için kendinden nefret ediyordu ama kendini kontrol edemiyor gibiydi. Lucas otel odasında bıraktığından emin olduğu mendili aramak için elini cebine atmaya başladı ama kadın koltuğun diğer tarafına uzanıp kocasının elini tutarak onun niyetini engelledi.

"Ben panikçi değilim, Lucas. Pearl'ün sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Ve küstahlığını da görebiliyordum. Kızların nerede olduğunu biliyorlar. Onlara söyleteceksin, değil mi? Yeğenlerimi benim için bulacaksın."

"Evet, onları senin için bulacağım," diye söz verdi, sesi yatıştırıcı bir fısıltı gibiydi. "Bayan Bartlesmith çocukları sizin evlerden birine götüremez miydi?
akrabalar?"

Başını iki yana salladı. "Westley'ler neden küçük kızları hiç duymamış gibi davransınlar ki? İkisi de kayınbiraderim için çalışıyordu. Elbette biliyorlardı. Bir şeyler saklıyorlar. Bebeklere bir zarar gelirse, yaralanırlarsa ya da..."

"Kes şunu," diye emretti. "Hayal gücünün düşüncelerini kontrol etmesine izin verme. Sakin kalmalısın."

"Evet, haklısın," diye kabul etti. "Sakin kalmalıyım. Bana ne yapmamı söylersen onu yapacağım. Sadece yardım etmeme izin ver."

Koltuğuna yaslanarak doğruldu ve ellerini tekrar kucağında birleştirdi. Sakin davranmaya çalışıyordu. Bu imkânsız bir başarıydı.

"Kapılar kilitliyen olduğu yerde kalmanı istiyorum," dedi ona.

Onunla tartışmadı. İçeride saklanmaya ve onu Westley'lerle uğraşması için tek başına bırakmaya hiç niyeti yoktu. Onlar aşağılık ve öngörülemez insanlar. Lucas'ın onun yardımına ihtiyacı olabilirdi ve yardım edebilmek için orada olması gerekiyordu.

Ona yalan söylemek istemedi ve bu yüzden sessiz kaldı. Bir an sonra varacakları yere yaklaşıp görmek için pencereden dışarı baktı ve geçtikleri evlerin saygısız ve harap göründüğünü görünce Westley'lerin evine yakın olduklarını anladı. Havadaki koku ekşimişti. yaklaşmışlardı. Taylor beklentiyle ellerini kavradı. Ve sonra dua etmeye başladı.

"Büyükkannen kız kardeşinin kocasının öldüğünü biliyor muydu?"

"Evet," diye yanıtladı Taylor. "Mektup gelir gelmez ona

söyledim." "Peki sonra ne yaptınız?"

"Madam planını oluşturduktan sonra Bayan Bartlesmith'e yazdım."

Daha fazla açıklama için bekledi ve Taylor devam etmeyince onu tekrar dürttü.

"Plan neydi?" "Sen."

O anlamadı. Kaşlarını çatması bunu gösteriyordu. Onu aydınlatmayacaktı. Her şeyi daha sonra, bebeklerin yerini tespit ettikten sonra anlayacaktı.

"Ben küçük bir kızken Marian beni korurdu. O benim koruyucu meleğim gibiydi. Onun kızlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Onlar artık benim sorumluluğumda."

"Marian seni neyden ?" "Bir yılandan."

"Malcolm." Bankadan ayrılırken amcasından yılan diye bahsettiğini hatırladı.

"Evet," diye fısıldadı. "Malcolm." Şu anda iğrenç akrabası hakkında konuşmak istemiyordu. Sadece küçüklere konsantre olmak istiyordu.

"Anne ve babaları öldüğüne göre yeğenlerinize ne olacak? Babalarının akrabaları onları yanlarına alacak mı yoksa İngiltere'ye geri götürmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Ona doğrudan bir cevap vermedi. "Küçük kızların Onları sevecek, değer verecek ve anneleri gibi iyi, nazik ve kibar olarak yetiştirecek birine. Bir koruyucuya ihtiyaçları var. Dünyadaki tüm yılanlardan korun. Bu onların hakkı, Lucas." *Ve benim sorumluluk*, diye sessizce ekledi.

Onları İngiltere'ye geri götürmeyi düşünüp düşünmediğini sormuştu. Hiç sanmıyorum, diye bağırarak istedi. İngiltere'den mümkün olduğunca uzağa gidecekti. Lucas'a planından bahsetmemişti. Vahşi doğada gizlenen tehlikeler olduğunu biliyordu ve Lucas ona oranın bebekler için uygun bir yer olmadığını söyleyecekti. Tanrı biliyordu ya, olası her sorunu çoktan düşünmüştü.

Yine de nasıl bakarsa baksın aynı sonuca varıyordu. İkizler, Malcolm'un dikkatli bakışları altında İngiltere'de yaşamaktansa sınırda yaşamak daha iyi olacaktı. O çok daha büyük bir tehditti. Şundan emindi ki Yaşlılık onu iştahından mahrum bırakmamıştı. Ne de olsa yılanlar, kuruyup ölecekleri güne kadar yılan olarak kalırlardı. Ve Taylor'ın babasından on yaş küçük olan Malcolm ellisine merdiven dayamıştı. İçinde daha bir sürü sefahat yılı vardı.

Araç . Taylor bölgeyi tanıyıp tanımadığını görmek için tekrar camdan dışarı baktı. Ay ışığı bazı tabelaları okuyabilecek kadar parlaktı. Evler, daha doğrusu barakalar birbirine o kadar yakındı ki, sanki birbirlerine değiyorlardı. Sokaklar ıssızdı, belki de geç olduğu için

Elbette saatle ilgili değil, aynı zamanda yağmur çiselemeye başladığı ve nemle birlikte sert bir Mart rüzgârı geldiğı için.

Westley'lerin evi göründü. Hem alt hem de üst kattaki her pencereden ışık yayılıyordu. Westley'ler hâlâ oradaydı, çünkü ikinci kattaki ince pencere kaplamasından bir şekil gördü. Biri ileri geri gidip geliyordu.

Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Henüz kaçamamışlardı. "Hâlâ oradalar," dedi. "Bak. Üst kattaki pencerede bir kadın var. Bir ileri bir geri koşturuyor." *Bir fare gibi*, diye ekledi sessizce.

"Toplanıyor gibi görünüyor," diye cevap verdi. Kapıyı hafifçe açtı ve Taylor'ı yavaşça koltuğa doğru itti. "Ne görürsen ya da duyarsan duy, içeride kal. Bana söz ver."

"Evet," diye kabul etti. "Ben içeride kalacağım," diye söz verdi. "Bana ihtiyacın olmadığı sürece," diye aceleyle ekledi.

Dışarı çıkmaya başladı. Kadın onun kolunu tuttu. "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Başını salladı, araçtan indi ve kapıyı arkasından kapattı. Taylor pencereden dışarı eğildi. "Yerinde olsam şoförümüze güvenmezdim," diye fısıldadı. "Siz içerideyken kaçıp gideceğı kesin."

"Gitmeyecek," diye söz verdi. Öne doğru eğildi, ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, sonra döndü ve hoşnutsuz görünen şoförün oturduğu tüneğın yanına doğru yürüdü.

"Karım ben dönene kadar içeride bekliyor."

Şoför başını salladı. "En iyisi onu dışarı çıkarmak. Şehrin bu kısmında kimseyi beklemem. Güvenli değil."

Lucas onun itirazını duymamış gibi davrandı. Söyleyeceğı şeyi duyabilmesi için ona eğilmesini işaret etti.

"Uyandığında bizi otele geri götürebilirsin."

Sürücünün bu sözün arkasındaki anlamı düşünmesine zaman kalmadı. Lucas yumruğuyla adamın çenesine sertçe vurdu. Adam oturduğu yığıldı.

Taylor şoförlerine ne olduğunu göremiyordu. Lucas'ın adamı onları beklemesi için ikna edebildiği sonucuna vardı. Kocasının toprak yoldan geçişini izledi. Evin ön basamaklarını çıktı, çürük verandayı geçti ama kapıya ulaştığında kapıyı çalmadı. Önce kapı kolunu denedi, sonra bariyeri yıkma görevine verdi. İçeride kayboldu.

Dua etmeye başladı. Lucas uzun süre ortalıkta yoktu. Sonsuzluk gibiydi. İki kez kapı koluna uzandı. Ve iki kez kendini durdurdu. Yerinden kıpırdamayacağına dair söz vermişti ve bir silah sesi duymadığı sürece sözünü tutacağını biliyordu. Tabii Lucas eli boş dönmezse. Eğer bebeklerinin nerede bulamadıysa, o zaman sırayla bulmaya çalışacaktı. Taylor silahı cebinden çıkardı ve kucağına koydu. Ellerinin titrediğini fark etti ama dürüstçe Titremeye neden olanın korku mu yoksa öfke mi olduğunu bilmiyordu.

Bir gümbürtünün ardından cam kırılma sesi duydu. Bir vazunun Lucas'ın kafasının üstüne düştüğünü hayal etti. Bir saniye daha yerinde duramazdı. Kapının kilidini açtı ve kaldırıma atladı. İlerlemeye başladı ama Lucas açık kapı aralığında belirince durdu.

Taylor onun iyi görüldüğünü görene kadar güvenliği konusunda ne kadar endişelendiğini fark etmemişti.

"Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı.

Şoförün yüksek sesle inlediğini duydu. Adamın sesi ona hasta gibi geliyordu. "Birazdan yola çıkacağız, sevgili dostum," diye seslendi. Söz verdiğinde sürücüye bakmak için arkasını dönmedi. Onun dikkati tamamen kocasına odaklanmıştı. Yüz ifadesinden iyi ya da kötü bir haberi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Ona hiçbir ipucu vermiyordu. Tam yola çıkmıştı ki Westley'in evinin kapısında aniden bir figür belirdi. Bir adamdı ve

Cüssesini ışığa doğru kaydırduğında, Taylor Henry Westley'i görebiliyordu. oldukça netti. Lucas belli ki adamın burnuna yumruk atmıştı, çünkü yaradan damlayan kan ağzını ve çenesini kaplamıştı. Adamın sol elinin tersiyle kanı silmesini izledi. Sağ eli . Yüzünde nefret bir ifadeyle Lucas'a bakıyordu ve sağ elini kaldırdığında silahı gördü. Bundan sonra olanlar ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi ama her şey bitmeden önce sadece bir iki saniye geçmişti. Westley silahı kaldırdı ve nişan aldı. Hedefi Lucas'tı, niyeti tartışılmazdı. Onu sırtından vuracaktı.

Uyarı için bağırarak zaman bile yoktu. Lucas aniden dönerken Taylor nişan aldı. Ondandır bir saniye önce ateş etti. Taylor'ın kurşunu Westley'in sol omzuna isabet etti. Lucas daha isabetliydi. Silahı elinden fırlattı.

Silah sesleri sürücüyü uyandırdı. Koltuğunda doğruldu, dizginleri kavradı ve Lucas arabaya ulaştığında atları tam dörtmala koşturmak üzereydi. Kapıyı ardına kadar açtı, Taylor'ı kelimenin tam anlamıyla içeri fırlattı, sonra da onu takip etti. Kapı kendiliğinden kapandığında araç köşeyi iki tekerlek üzerinde döndü.

Taylor kocasının karşısındaki koltuğunda doğruldu. O kadar sarsılmıştı ki silahını hâlâ elinde tuttuğunu bile fark etmemişti. Silahı kocasına doğrultmuştu. Araç bir tümseğe çarpmadan önce kocası uzanıp silahı ondan aldı ve yanlışlıkla onu hadım etti. Taylor tek kelime etmeden onu izledi. Silahı cebine koydu, sonra mindere yaslandı ve uzun, yorgun bir iç çekti.

"Nereden biliyorsun?"

Kadın sorusunu fısıldamıştı. "Neyi biliyorsun?" diye sordu çok daha yüksek bir ses tonuyla.

"Westley seni vuracaktı," diye açıkladı. "Uyarıda bulunacak zamanım bile olmadı... ama onun orada olduğunu biliyordun. İçgüdüsel miydi? Onu arkanızda hissettiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Beni uyarmıştın."

"Nasıl?"

"Seni izliyordum. Yüz ifadeniz bana bilmem gereken her şeyi anlattı," cevap verdi. "Ve sen elini kaldırdığında-"

Bitirmesine izin vermedi. "Onu önce vurdun." "Evet."

"Onu öldürmeliydim."

"Yapabilirdin ama yapmadın. Bu kadar basit, Taylor. Yapmamayı seçtin." "Sen de öyle," diye cevap verdi.

"Evet," diye cevap verdi. "Ama tamamen farklı bir nedenden dolayı." Kızın soru sormasına fırsat vermeden açıklamaya devam etti. "Onu öldürmedin çünkü

Sanırım ahlaki değerler ve yetkililere bulaşmak istemediğim için yaşamasına izin verdim. Onu öldürmek işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi. Boston dağlardan farklıdır."

"Nasıl?" diye sordu.

"Montana'da kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Hala... karmaşık değil."

"Kanunsuz demek istiyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, kanunsuz değil. Ama orada kanunlar farklı. Çoğu zaman dürüsttür. Bazen de değildir."

Lucas oyalanıyordu çünkü az önce öğrendiği şeyi ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bu onun kalbini kıracaktı ve neden olacağı eziyeti hafifletmenin bir yolunu bulamıyordu.

"Kokudan nefret ediyorum," diye ağzından kaçırıldı.

"Ne kokusu?"

"Silahlar. Ateş ettikten sonraki kokudan nefret ediyorum. Saatlerce ellerinizde ve kıyafetlerinizde kalır. Sabun da çıkaramıyor. Bundan nefret ediyorum."

Omuz silkti. "Hiç fark etmedim," diye itiraf etti.

Taylor derin bir nefes aldı. "Bir şey bulabildin mi?" diye fısıldadığında sesi gergin çıkıyordu.

"Evet," diye yanıtladı. Öne doğru eğildi ve kadının ellerini tuttu. "Çocuklara bakan kadın..."

"Bayan Bartlesmith?"

Başını salladı. "O öldü," dedi sonra ona. "Ama kolera değilmiş. Westley'in karısına göre kadın yere yığılmış ve yere düşmeden ölmüş. Geçmişinde kalp sorunları varmış."

"Peki ya bebekler?"

"Westley evi tüm değerli eşyalardan temizlediklerini ve her şeyi itiraf etti. Küçük kızları da yanlarında eve götürmüşler."

"Anlıyorum," diye fısıldadı. Lucas'ın ellerini kavradı.

Lucas onun acısına tanık olmaya dayanamıyordu. "Beni dinle Taylor. Onları bulacağız. Ne dediğimi anlıyor musun? Onları bulacağız."

"Oh, Tanrım," dedi. Ona her şeyi anlatmadığını anlayabiliyordu ve birden soramayacak kadar korkmuştu.

"Artık Westley'lerle birlikte değiller."

"Hala hayattalar mı?"

"Evet." Sesi kesindi. Kadın yüreklendi.

"O zaman neredeler? Bebeklerime ne yaptılar?"

Lucas kızın ellerini bıraktı ve onu kollarına çekti. Onu kucağına oturttu ve yakınında tuttu. Sadece onu rahatlatmaya çalışmıyordu. Tanrı şahidim olsun ki, ona ne olduğunu söylediğinde yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu.
piçler yapmıştı.

"Onları bulacağız," diye bir kez söz verdi.

"Söyle bana, Lucas. Bebekler nerede? Onlara ne yaptılar?" Gerçeği yumuşatamıyordu.

"Onları sattılar."

Bölüm 11

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Dünya o kadar kötüleşti ki, kartalların tünemeye cesaret edemediği yerlerde porsuklar avlanıyor.

-William Shakespeare,

Richard III

Histerikleşmedi. Uzun bir süre tek kelime etmedi. Gerçekte, habere herhangi bir tepki gösteremeyecek kadar şaşkıındı. Sonra daha önce hiç hissetmediği öfke kontrolü ele geçirdi. Aklını, kalbini, ruhunu istila etti. Öfkesinden kaskatı kesildi. Henry ve Pearl Westley'i öldürmek istiyordu ve o korkunç ıssızlık ve öfke anlarında, soğukkanlı, önceden planlanmış bir cinayet işleyebileceğini düşündü. O dünyayı böyle aşağılık, alçak hayvanlardan temizleyecek ve onları ait oldukları cehennem ateşine gönderecekti.

Sonunda mantık galip geldi. Şeytan iki ruh daha hediye için ona kesinlikle teşekkür edecekti ama o zaman onun ruhuna da sahip olacaktı. Cinayet bir

ölümcül günah. Yüce Tanrım, keşke bir vicdanı olmasaydı. Westley'lere kendi çektiği çektirmek ama kalbinin derinliklerinde hem yargıç hem de jüri olup onları öldüremeyeceğini biliyordu.

Taylor kocasının göğsüne yaslanmak, kollarını boynuna dolamak ve ondan rahatlık talep etmek istedi. Birdenbire kocasının gücüne bağımlı olmayı arzuladı ama bu düşünce onu öylesine dehşete düşürdü ki, hemen kendini kocasının kucağından itti ve karşı koltuğa geçti. Eteklerinin düzeltti, bir yandan da soğukkanlılığının birkaç ipliğini bulabilmek için dua ediyordu.

"Şimdi güçlü olmalıyım. Sonra ağlayabilirim."

Lucas onunla aynı fikirde olana kadar bu ricayı yüksek sesle fısıldadığını fark etmemişti.

"Onları geri alacağız, Taylor."

Adamın sesi o kadar emin geliyordu ki, kadın yüreklendi. Dua etti ki küçük kötü muamele görmüyorlardı. *Onları güvende tut*, diye sessizce Tanrı'ya dua etti.

Lütfen onları güvende tutun.

Birden Lucas'ın kendisiyle konuştuğunu fark etti ve söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. Arkadaşına tel mi çekecekti? Neden? Öne doğru eğildi ve baştan başlaması için ona yalvardı.

"Küçük kızlar Cincinnati'ye götürülüyordu," diye ikinci kez açıkladı. "Orada bir alıcı var." *Beklerken*, sessizce ekledi.

"Ne kadar zaman

önce?" "İki gün

önce."

"Tanrım, şimdiye kadar her yerde olabilirlerdi."

Başını iki yana salladı. "Cincinnati'ye ulaşmak trenle kırk saat sürer, Taylor. Eğer şanslıysak, arkadaşım treni karşılayacaktır."

"Peki ya trenle gitmedilerse?"

"O zaman oraya varmaları daha uzun sürecek," diye akıl yürüttü. "Evet."

"Otelimize döner dönmez Hunter'a telgraf çekeceğim."

"Cincinnati'de mi?"

"Hayır, ama yeterince yakın."

"Onu bulabileceğinden emin misin?"

Başını salladı. "Eğer yeğenlerin trende değilse Hunter'a her zamankinden daha çok ihtiyacımız olacak. Eyaletler ve bölgelerin toplamında en iyi ikinci iz sürücü o."

"İlk en iyi kim?" diye sordu, Lucas'ın o beyefendiyi de işe almasını istediğini düşünerek. Ne kadar çok uzmana bakarlarsa o kadar iyi Küçüklerin başına daha fazla bir şey gelmeden onları bulma şansları vardı.

"Öyleyim."

Kadın rahatlayarak iç çekti. "Sen arkadaşına telgraf çekerken, ben de trene bineceğim. ve kapıcıya bizim için bilet almasını söyle. Mümkün olan en kısa sürede yola çıkmalıyız."

Onu Boston'da beklemeye ikna etmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu. Cincinnati sadece bir durak noktası olabilirdi, başka bir şey değil. Küçük kızların zaten orada olma ihtimali vardı. Westley iki gün önce demişti... kırk sekiz saat. Evet, Cincinnati'ye çoktan ulaşmış ve herhangi bir yöne doğru yola çıkmış olabilirler. Eğer öyleyse Kentucky tepelerine ya da Ohio vadisinin ötesindeki vahşi doğaya doğru yola çıkan Lucas, Taylor'ın Cincinnati'de kalması ve orada beklemesi için ısrar edecekti. Şehir daha güvenli ve daha medeniydi. Eğer zamanı olursa, ona göz kulak olması için birini tutacaktı.

"Tek bırakılmamalısın." "Pardon?"

"Boş ver."

"Lucas, ben de seninle geliyorum. Onları birlikte bulacağız. Seni yavaşlatmayacağım."

"Tartışmadım," diye karşı çıktı. "Benimle gelebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Gözlerini kapattı. Birden titremeye başladı. "Dünyada neden bu kadar kötülük var?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı. "Çünkü böyle bir iyilik var."

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Anlamıyorum," diye itiraf etti. "Yani biri varsa diğeri de olmalı mı diyorsun?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi.

Başını iki yana salladı. "Şu anda hiçbir iyilik

görmüyorum." "Görüyorum," diye cevap verdi huysuzca.

"Ona bakıyorum."

Ne demek istediğini anlamamıştı. Lucas kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ona yaptığı iltifattan rahatsız olmuştu.

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Victoria konusunda ne yapacaksın?" Lucas sonunda sordu. "Bu

gece odasına gidip ona her şeyi açıklayacağım."

İkisi de uzun bir süre konuşmadı. Lucas hareket tarzını planlamakla ve yolculuk için ihtiyaç duyacağı eşyaları listelemekle meşguldü. Taylor ise bebekler için dua etmekle meşguldü.

"Lucas?"

"Evet?"

"Bunun senin savaşın olmadığını biliyorum. Bebekler benim sorumluluğumda, senin değil. Yardımınız için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim." O cevap veremedi, kadın devam etti. "Bunun sana zorla yaptırıldığı için çok üzgünüm. Benimle evlendiğinde umduğundan fazlasını aldın, değil mi? En azından tazminat almalısın ve en kısa zamanda..."

kesti. "Hizmetlerim için bana ödeme yapmayı teklif , seni boğazlarım."

Onun öfkesi hoşuna gitmişti. Şu anda bir şampiyona ihtiyacı vardı ve Lucas tam da öyle olduğunu kanıtlıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Aşağılayıcı olmak istememiştim. Minnettarım," dedi tekrar. Adamın ifadesinden minnettarlığını duymak istemediğini anlayabiliyordu ve bu yüzden konuyu değiştirdi. "Çocuklar basit bir mal değildir."

"Hayır, değiller."

"Çoğu yetişkin öyle olduğuna inanıyor. Çoğu kesinlikle çocukların herhangi bir hakkı inanmıyor, ama hakları var, değil mi?"

Başını salladı. "Sevgi dolu, koruyucu ebeveynlere sahip olma hakkına sahip olmalılar." "Evet," diye fısıldadı.

O anda akli başka bir konuya kaydı. "Westley'ler yetkililere gidip bize karşı suçlamada bulunacaklar mı?"

"Ne kadar istiyorlar?"

"Yaralanma," diye cevap verdi. "İkimiz de Henry Westley'i vurduk."

Bu düşünceyle alay etti. "Eğer biriyle konuşurlarsa bir açıklama yapmaları gerekir," diye akıl yürüttü. "Yetkilileri aramak ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Onları bu işe bulaştırmanın bize bir yararı olmaz. Georgie ve Allie zaten alındı. Açıklama yapmak ve formları doldurmak çok gecikir ve... tabii sen yapmamız gerektiğini düşünmüyorsan, Lucas."

Doğal eğilimi rozeti olan herkese güvenmemektir. Bu sembol adama çok fazla güç veriyordu ve tecrübeyle öğrendiği üzere güç, susamış bir adam için okyanus suyu gibiydi. Bir içki, adamı daha da acıktırırdı. Doymak bilmez bir arzuya dönüşene kadar daha fazla, daha fazla, daha fazla. Güç insanı nadiren yüceltir ve çoğu zaman yozlaştırır.

"Karmaşık bir hal alabilir ve ben yeğenlerinizi ararken kanunun ensemden solumasını özellikle istemiyorum. Benim için bir soruya cevap ver."

"Ne oldu?"

"Victoria yeğenlerinden haberdar mı?"

"Evet."

"Neden bana kızlardan bahsetmedin?"

Kadın ona cevap vermedi. O zaman ona "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Konuşmadan önce tam bir dakika tereddüt etti. "Sanırım biliyorum," dedi. "Evet, inanıyorum," diye ekledi daha güçlü bir ses tonuyla. "Madam yapmam gerektiğini söyledi."

"Peki ya Madam sana bu talimatı vermemiş olsaydı?"

"Sen bir erkeksin, Lucas."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Erkeklerle genellikle güvenilmez. Victoria da ben de bu önemli dersi öğrendik. Yine de sen diğer erkekler gibi değilsin. Üvey kardeşine hiç benzemiyorsun. William'ın zayıf biri olduğunu şimdi anlıyorum. Sen ise tam tersi. Onları , değil mi? Tekrar söyle. Sana inanacağım."

Konulardaki sıçrama onu sarsmadı. Ona bir kez daha söz verdi. "Sence zarar görmüşler midir?"

Kadının sesindeki kasvet kalbini parçaladı. Ona cevap verirken olmak istediğinden daha ani davrandı. "Böyle şeyleri düşünmene izin verme. Sadece onları geri almaya odaklan. Aksi takdirde aklını kaçıracaksın."

Onun tavsiyelerine uymaya çalıştı. Ne zaman aklına korkunç bir düşünce gelse, onu bir kenara itti. Yolculukta yanına alması gereken her şeyin zihninde bir listesini yaptı.

Sonunda otele vardıklarında Taylor lobide koşturarak otelin konsiyerjini aradı. Kendisine bir tren tarifi verildi ve bir trenin daha yeni kalktığını okuduğunda çılgılık atmak istedi. Bir sonraki tren Boston'dan ancak sabah saat onda kalkacaktı. Bir kurye, iki bilet almaya yetecek kadar parayla birlikte istasyona gönderildi. Müdür, Cincinnati'deki kardeş otellerine telgraf çekmesini önerdi.

Kadın rezervasyon yaptırmayı kabul edince, adam bunu yapmak için acele etti. Ondan arkadaşı için ikinci bir oda ayarladığından emin olmasını istedi.

Bu planları yapmak Taylor'ın sakin kalmasına yardımcı oldu. Aceleyle odasına çıktı, bavullarını hazırladı, sonra da valizlerinin biletlerini bulup Victoria'nın odasına götürdü. Kapıyı çaldığında saat neredeyse sabahın ikisiydi.

Victoria, Taylor ona olanları anlatana kadar gözlerini zorlukla açık tutabildi. Bu haber yüzüne çarpılan bir bardak soğuk su kadar etkili oldu. Tamamen uyanıktı ve Taylor'ın üzüntüsüne sempati duyarak gözleri yaşardı.

"Zavallı bebekler," diye fısıldadı. "Ben de seninle geliyorum," diye ekledi hemen. "Elimden geldiğince yardım edeceğim."

Victoria'nın yardım etmeyi reddedebileceği Taylor'ın aklına hiç gelmemişti. Arkadaşına inancı tamdı. Ona bavulların biletlerini uzattı ve Lucas'la kendisini bir sonraki trenle Cincinnati'ye kadar takip etmesini söyledi. Victoria için önceden bir oda ayarladığını açıkladı, Çünkü arkadaşının bavullarla ilgileceğini ve sonra onu takip edeceğini umuyordu.

Taylor ona, "Cincinnati'de olmaları için dua ediyorum," dedi. "Sanırım yeğenlerim batıya gidiyor. Onları bulmanın kolay olacağına inanmak istiyorum. Eğer New York'a götürüldülerse, ki orada bir sürü insan var, onları bulmak çok zor olur. daha zor."

"Yardım etmek için başka ne yapabilirim?"

"Yarın bankaya git ve mümkün olduğunca çok para çek. Yanında getir. Sabah ayrılmadan önce bir makbuz imzalayacağım. Lütfen Sherman ve Summers'a nereye gittiğini söyleme."

"Hayır, söylemeyeceğim," diye söz verdi Victoria. Arkadaşını kucakladı, ona iyi yolculuklar diledi ve sonra Taylor'ın istediği şeylerin listesini hatırladı
Boston'dayken satın aldım.

"Bana listeni ver," diye emretti. "Bankacılık işlemleri için bir gün daha Boston'da kalacağımdan, alışverişinizi de yapabilirim."

"Evet, tabii ki. Sabah size listemi veririm." Gitmeye başladı, sonra arkadaşına döndü. "Eşyalarını bizim odaya taşımalarını da ."

"Neden?"

"Burası daha güzel," diye açıkladı Taylor. Kapıyı açtı ve koridorda ilerlemeye başladı. "Lüksü hak ediyorsun Victoria. Lucas gittikten sonra seninle üstümü değiştirecektim. Yarın gece orada uyuyacağını bilmek beni memnun eder."

"Ve o zamana kadar küçükleri bulduğunuzu bilmek beni memnun edecektir."

Taylor başını salladı. "Lucas Cincinnati'ye varmanın kırk saat süreceğini söyledi. O zamana kadar trende olacağın için telgraf gönderemem. Oraya varana kadar beklemek zorundasın. Dikkatli ol, sevgili dostum."

Victoria, "Bu gece biraz uyumaya çalış," diye .

Bu öneri iyi kalplilikle yapılmıştı ve Taylor denemeyi kabul etmiş gibi davrandı. Uyuyabileceğini hayal bile edemiyordu ama Victoria'nın da uyumasını istemiyordu.

onun için endişeleniyorum.

Lucas kısa bir süre sonra odalarına döndü. Kapıyı kilitledi, sonra çerçeveye yaslanıp cebinden çıkardı ve boşalttı. Silahı ve mermileri masanın üzerine koydu. Sonra da eşyalarını topladı. Bu iş sadece birkaç dakika sürdü.

"Yatağa gel, Taylor," diye emretti. "Yarın uzun bir gün olacak."

Komutu verdiğinde tuvalete giderken kıyafetlerini çıkarıyordu. Kadın başını salladı. "Henüz değil," dedi ona. Kadın oturma alanının arkasındaki pencereye doğru yürüdü ve orada durup siyah geceye baktı.

Onunla tartışmadı. Muhtemelen duygularını yatıştırmak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Onun iyiliği için pantolonunu çıkarmadı ve yorganın üstünde uyudu. Bir saat sonra uyandı, daha gözlerini açmadan onun yatakta olmadığını anladı ve odanın ucunda onu gördü. Pencerenin yanındaki pozisyonundan hiç kıpırdamamıştı. eğmiş ve kollarını önünde kavuşturmuştu. İki büküm olmuştu ve yüzünü görememesine ya da herhangi bir ses duyamamasına rağmen ağladığını biliyordu.

Çektiği acı yürek burkucuydu. Lucas yataktan kalktı ve sessizce Odaya. Ona tek kelime etmedi. Sadece onu kollarına aldı ve oyuğa geri götürdü. Onu yatağın kenarına oturttu ve soydu. Ne itiraz etti ne de yardım teklif etti. Öylece durdu

O da onu iç çamaşırına kadar soydu. Teninin ne kadar ipeksi olduğunu fark etmemeye çalıştı. Eli göğüslerinin kabarıklığına değdi ve Tanrı yardımcısı olsun, ona dokunma işiyle oyalanmak istedi. Temel dürtüye boyun eğmedi. Ona sahip olmak ona doğru ya da onurlu görünmüyordu.

onun hakkında şehvetli düşünceler. O çok savunmasızdı. Onun kendisiyle sevişmesine izin vereceğini, hatta dokunuşunu hoş karşılayacağını biliyordu ama sabah ışıqla birlikte kesinlikle pişmanlık duyacaktı. Onunla sevişmek istemiyordu.

ondan yararlanmak.

Kahretsin, onun gerçekten bir beyefendi olduğunu tahmin ediyordu.

Nazik küçük gelini geçtiğimiz aylarda çok zor zamanlar geçirmişti. Sevgisine inandığı ve evlenmek üzere olduğu adam ona ihanet etmiş, onu kızı gibi yetiştiren ve tamamen yabancı biriyle evlenmeye ikna eden kadın ölmüş, Taylor'a yas tutması için tek bir saat bile verilmemişti ve şimdi de kız kardeşinin çocuklarını bir daha asla göremeyeceğine kesinlikle inanıyordu. Lucas, eğer kendisinden istenen buysa hayatının geri kalanını küçük kızları arayarak geçireceğini biliyordu, sorumluluk ve aile yükümlülüğü duygusu o kadar güçlüydü ki.

Sadakati onu şaşırtmıştı. Sanki annelik görevini üstlenecekmiş gibi davranıyordu. İkizlerin diğer akrabalarının yardımıyla yeğenlerini yetiştirmeye yardım etmek istediğini düşündü.

Onlara bebeklerim diyordu. Lucas onun gelecekle ilgili planlarının ne olduğunu bilmiyordu. Şu anda onu ilgilendiren tek şey şimdiki zamandı.

Bebekleri. Masumları geri almak için gerekirse cehenneme bile giderdi.

Kötülük bu sefer kazanamayacak.

Lucas Cincinnati'ye giden tren yolculuğunda bu yemini sessizce defalarca tekrarlardı. Tanrı'ya dua mı ediyordu yoksa O'na meydan mı okuyordu, bilmiyordu. Aklında kesin olan tek bir şey vardı. Çocukları geri alacaktı.

Hunter istasyonda onları bekliyordu. Lucas onun ortaya çıkışını şansın ve hatta belki de Tanrı'nın onlardan yana olduğuna dair bir işaret saydı. Arkadaşı yol yorgunu görünüyordu. Taba rengi gömleği ve pantolonu toz tabakasıyla kaplıydı. Lucas'inkine benzer bir silah kemeri takıyordu, bu iki adamın da tercihi olan bir şeydi.

Batı'da biraz tuhaf karşılanırdı. Çoğu silahşör ve dağ adamı silahlarını ceplerine ya da pantolonlarını tutan kemere sokardı.

Arkadaşı da en az Lucas kadar uzundu. Kamış gibi inceydi, koyu mavi siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Rengi Crow büyükannesinden geliyordu. Huyu da öyleydi. Yumuşak konuşurdu, nadiren öfkelenirdi ve çoğu insanın ulaşamayacağı bir ahlak kurallarına sahipti. Lucas gibi Hunter da büyürken dışlanmıştı. Lucas hor görülmüştü çünkü

Hunter bir piç ve yetimdi; cahil insanlar onun karışık kanlı olduğunu söylediği için hor görülüyordu. Çocukken zorunluluktan ve yalnızlıktan arkadaş olmuşlardı. Dostlukları yıllar geçtikçe ve zorlu yaşamlarında daha da güçlenmişti. Hunter, Lucas'tan önce dağların ıssızlığına dönmüştü ama savaştan sonra Lucas da ona katılmıştı. Her ikisi de birbirine sadıktı ve her biri diğerinin hayatını birkaç kezden fazla kurtarmıştı. Hunter, Lucas'ın arkasında durmasına izin verdiği tek adamdı. Lucas da Hunter'ın konuşabildiği birkaç adamdan biriydi, yıllar geçtikçe o kadar münzevi olmuştu ki.

Taylor korkutucu adama şöyle bir baktı ve Lucas'a yaklaştı. Bay Hunter sert ve acımasız görünüyordu. Gerçekten daha fazlasını isteyemezdi.

Lucas onu tanıstırıp "Hanımefendi," dediğinde şapkasını ona doğru eğdi dikkatini kocasına çevirdi.

"Birkaç olasılık."

Lucas başıyla onayladı. Taylor'ın dirseğine yapıştı ve onu hareket ettirmeye çalıştı ama Taylor arkadaşına minnettarlığını gösterene kadar hiçbir yere gitmiyordu.

"Lucas bana dağdaki evinizden nadiren ayrıldığınızı söyledi, Bay Hunter. Muhtemelen beni aptalca bulacaksınız ama seni Cincinnati'ye bu kadar yaklaştıran görev her neyse, Tanrı'nın seni o görev için gönderdiğine inanıyorum. Güçlü, zeki, becerikli bir adama daha ihtiyacımız vardı ve o da bize sizi gönderdi. Bize yapacağınız her türlü yardım için şimdi size teşekkür etmek istiyorum."

Hunter onun sözleri karşısında şaşkına döndü ve ne cevap vereceğini şaşırdı. Onu bu kadar çabuk ve hiçbir çekince göstermeden kabul etmesi onu şaşırtmıştı. Sadece ona baktı ve bundan sonra ne söyleyeceğini duymayı bekledi. Kadın onu fazla bekletmedi.

"Lucas bana senin Amerika'daki en iyi ikinci iz sürücü olduğunu söyledi."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra kocasının onu ileri itmesine izin verdi. Hunter da yanlarına geldi.

"En iyi ikinci mi? Birinci kim?" diye sordu.

Cevap verirken ona gülümsedi. "Lucas öyle. Bana öyle söyledi."

Hunter onun şaka mı yaptığını yoksa samimi mi olduğunu anlayamadı. Onu doğru yola getirmenin görevi olduğunu hissetti. "Lucas'ın geçmişi var, hanımefendi. O ikinci en iyisi." Başını salladı.

Lucas söz alarak yorumlarını arkadaşına yöneltti. "Taylor'ı otele bırakacağız ve sonra..."

Onun sözünü kesti. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Biraz uyumalısın," dedi ona. "Zar zor ayakta durabiliyorsun. Ben trende uyudum. Sen uyumadın."

"Lucas, kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten."

"görünüyorsun. Biraz hasta olacaksın."

Tartışma edecekti ama Hunter devreye girdi ve tartışılmaz bir gerçekle tartışmaya son verdi.

"Bizi ."

"O zaman ben otelde bekleyeceğim," diye hemen cevap verdi.

Geride bırakılmak onu neredeyse öldürüyordu ama gerekçelerini anlıyordu. Bir kadının hoş karşılanmayacağı yerlere gideceklerdi. Bu gerçek onu rahatsız etmiyordu ama Lucas'ın elindeki göreve odaklanmak yerine zamanının çoğunu onu kollayarak geçireceğini biliyordu: bulmak küçük kızlar.

Taylor bu sefer Lucas'a silahlarını yanına söylemek zorunda kalmadı. Hunter'la birlikte otel odasına yerleşmesine yardım ettiler. Bir dakikadan az kaldılar. Lucas valizini yatağın üzerine attıktan sonra silah kemerini aldı, silahlarını doldurdu ve kapıdan çıkarken kemeri kalçasına bağladı. Hoşça kal demekle bile vakit kaybetmedi.

Bir saat boyunca volta attı ve endişelendi, sonra meşgul olmak için sıradan işler yapmaya karar verdi. Banyo yaptı, saçlarını yıkadı, kıyafetlerini yerleştirdi ve

sonra bornozuyla yatağa uzandı. Sadece bir iki dakika dinlenmeyi ve sonra tekrar giyinmeyi düşündü.

Dört ya da beş saat kadar uyudu. Uyandığında kafasının karıştığını hissetti. Nerede olduğunu anlaması tam bir dakikasını aldı. Uykulu kafa karışıklığının bir nedeni de içinde bulunduğu odanın Boston'daki otel odasının neredeyse aynısı olmasıydı. Otel sahipleri belli ki orijinalinin birebir kopyasını inşa etmeye karar vermişlerdi. Bir divan ve iki sandalyeden oluşan aynı oturma alanı, yatağın bulunduğu aynı oyuk ve hatta odada her ikisi de aynı uzun duvara yaslanmış iki gardırop vardı. Ancak odadaki renkler biraz farklıydı. Bu odada soluk renkler kullanılmıştı. altın tonları ve beyaz vurgular. Ayrıca bir fark daha vardı. Gardırobun solunda bir yerine iki kapı vardı. İlk kapı tuvalete açılıyordu. İkincisi ise Victoria için ayrılmış odaya açılıyordu. Bitişikteki alan daha küçük boyutlardaydı ve odak noktası kraliyet mavisi bir örtü ile kaplı büyük bir sayvanlı yataktı. Alanın geri kalanını bir sandalye, sandık ve gardırop kaplıyordu. Her ne kadar odada Oyukla aynı mahremiyet hissini verse de kendine has bir çekiciliği vardı. Kesinlikle bir o kadar zarif döşenmiş ve gerçekten çok hoştu.

Taylor rezerve ettiği ikinci odanın bu odaya çok yakın olmasından memnundu. Victoria kaldığı yerden memnun kalacaktı. Geldiğinde çok yorgun olacak, diye düşündü Taylor. Keşke Victoria'dan varış saatini bildiren bir telgraf göndermesini istemek aklına gelseydi diye düşündü, ama o anda öyle bir durumdaydı ki, bu tür ayrıntıları düşünecek zamanı olmamıştı.

Midesi aniden guruldamaya başladı. Taylor uzun zamandır bir şey yememişti ama yemek düşüncesi bile onu hasta ediyordu. Hâlâ endişe ve korkudan bir şey yiyemeyecek kadar çalkalanıyordu bu yüzden volta atmaya ve dua etmeye geri döndü. Bir dakika bir saat kadar uzun geliyordu. Saati en az bir düzine kez kontrol etti. Akşam sekizi geçiyordu. Lucas ve Hunter gideli yedi saatten fazla olmuştu. Bu akşam geri gelip gelmeyeceklerini bilmiyordu. Adım atamayacak kadar yorgun düştüğünde Pencerenin kenarına yaslandı ve geceye baktı. Dışarısı zifiri karanlıktı, çünkü ay yağmurla şişmiş bulutlarla kaplıydı.

Lucas ve Hunter şimdi neredeydi? Bebekleri bulmuşlar mıydı?

Birkaç olasılık vardı. Hunter tren istasyonunda Lucas'a tam da bunu söylememiş miydi? Ah, neden ondan ne demek istediğini açıklamasını istememişti? Küçük, ürkek bir fare gibi davranmıştı da ondan. Ve sessizce ekledi, adam onu oldukça bunaltmıştı. Onun üzerinde durmayacaktı. eksikliklerine değil, küçükçoktan bulmuş olma ihtimallerine odaklanacaktı. Kucaklarında bebekleriyle otele dönüyor olabiliyorlardı.

Taylor denedi ama çocukları geri getiremedi. Lucas ve Hunter birkaç saat sonra kapısına geldiler. İkisinin de eli boştu.

İkisini de dışarı itmek ve aramaya devam istemek istedi. Ancak mantığı galip geldi. Hunter da Lucas da bitkin görünüyordu.

"Yakında tekrar dışarı çıkacak mısın?" diye sordu.

"Bir süre sonra," diye cevapladı Lucas. "Orada bir yatak var," dedi

arkadaşına. Hunter başını salladı, sonra dönüp ikinci yatak odasında

kayboldu.

Taylor, Lucas'ın peşinden gitti. Yataklarının bulunduğu oyuğa doğru gidiyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi? Herhangi bir şey?"

Lucas silah kemerini çıkarıp yatak posterlerinden birine doladı, sonra da gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Taylor onun yanına yaklaştı. Giysilerine barut kokusu sinmişti.

"Silahını ateşledin."

Sanki bu sözleri duymamış gibi davrandı. "Hunter ve ben sabah tekrar başlayacağız. Hâlâ kontrol edilmesi gereken birkaç olasılık var."

"Sence hala Cincinnati'de midirler?"

Endişeyle ellerini birbirine doluyor ve sakın kalmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu. Hâlâ şehirde olup olmadıklarını bilmiyordu.

Şimdiye kadarki her ipucu bir çıkmaz dönüşmüştü. Yine de bu acı haberi onunla paylaşması gerektiğini düşünmüyordu. "Onları bulacağız," dedi.

Taylor yatağın kenarına oturdu. Lucas oyuktan çıktı ve tuvalete gitti. Birkaç dakika sonra temizlenmiş ve yenilenmiş bir halde döndü. Artık sabun kokuyordu ama hâlâ kalıcı bir barut kokusu vardı.

Garipti ama kokuyu hiç de rahatsız edici bulmamıştı; yine de ona silahını ateşlediğini hatırlatmıştı.

"Birini öldürmek zorunda kaldın mı?"

Bu soru onu açıkça çileden çıkarmıştı. "Hayır," diye cevap verdi, sesi ani çıkmıştı.

Gözü korkmamıştı. "Ama silahını ateşledin." "Evet."

"Neden?"

"Sadece biraz dikkat çekmek istedim," dedi ona.

Onun yarım cevaplarından nefret etmeye başlamıştı ve bunu ona söylemeyi düşündü, sonra fikrini değiştirdi. Bir tartışmaya girmek istemiyordu.

Lucas yorgundu. Tekrar dışarı çıkıp bebekleri arayabilmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Endişesini ağzından kaçırdı ve bir cevap beklerken ellerini sıkıca kavradı. Lucas onun üzerinde yükseliyordu. Yüzündeki ifadeden bu sorudan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Bunun nedenini tahmin etmekte gecikmedi.

"Sana yine hakaret mi ettim?"

Başını salladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Özrü onu yatıştırılmış gibi görünmüyordu. Taylor içini çekti ve yorganı yatağa geri çekebilmek için onun yolundan çekildi.

Tanrım, ona inanmak istiyordu. Dizlerinin üzerine çökmeli ve ona Lucas Ross'u verdiği için Yaratıcısına teşekkür etmeliydi. Ona yardım etmeseydi ne yapardı? O gerçekten de onun beyaz atlı prensiydi ve Madam bunu başından beri bilmiyor muydu?

Tanrım, duyguları kontrolden çıkmaya başlamıştı. Birden ağlayacak gibi hissetti. Yine de bu isteğine boyun eğmedi çünkü ağlamak Lucas'ı üzecekti ve son birkaç gündür çektiği onca sıkıntıdan sonra yapmak isteyeceği son şey onun kendisi için üzülmesine neden olmaktı. Adamın dinlenmeye ihtiyacı vardı, daha fazla endişelenmeye değil.

Ancak uyuyamayacak kadar üzgündü. Lucas'ın biraz huzur ve sessizlik bulabilmesi için diğer odaya gitmeye karar verdi. Döndü ama daha bir iki adım atmıştı ki Lucas onu kollarının arasına alıp yatağa çekti. Onu kollarının arasında tutarak, sırtüstü yatana ve Lucas üzerine çıkana kadar yuvarlandı.

Onu ezmek için ağırlığını kaydırды, sonra dirseklerinin üzerinde durdu.

"Aramaktan vazgeçmeyeceğime inanmak istiyorsun ama yine de korkuyorsun. Bu doğru değil mi?"

"Vazgeçmeyeceğini söylersen, sana inanırım."

Saçlarını nazikçe alnından uzaklaştırdı. "Ne yapacağımı biliyor musun?" Kadın başını salladı.

"Sana yatmadan önce bir masal anlatacağım."

Ona ne olmuştu? diye düşündü. Ona karşı çok nazik ve şefkatli davranıyordu. "Dinlenmeye ihtiyacın var, Lucas. Korkularımı yatıştırmaya çalışmana gerek yok."

Eğildi ve onu öptü. Sonra yan döndü, onu kendine doğru çekti ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Bir ..."

Ona anlattığı hikâye, sahip olduğu tek şey bir Kızılderili tarafından çalınan genç bir çocuk hakkındaydı. Hazine, çocuğun avlanmak için kullandığı eski, kör ağızlı bir soyma bıçağıymış.

Başkalarının tahminine göre, çocuğun sahip olduğu tek şeydi ve onun için son derece önemliydi.

Taylor yüzünü ona dönebilmek için döndü. Ona çocuğun bıçağı nereden bulduğunu ve neden sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu sormak istedi ama Lucas parmaklarını Taylor'ın ağzında gezdirerek onu susturdu. Sonra da hikâyesine devam etti. Anlattığına göre çocuk bıçağı aramaya gitmiş. Bıçağı takip etmiş.

Kızılderililerin kışlık evlerine. Oğlanın gittiği yollar

Bıçak sırtı kesinlikle abartılıydı, çünkü masala göre Kızılderiliyi

Kentucky'nin arka tepelerinden Ohio vadisinin ortasına kadar kovalamıştı.

Taylor, Lucas'ın bu hikâyeyi uydurduğundan emindi. Hiç kimse, özellikle de genç ve deneyimsiz bir çocuk, işe yaramaz bir bıçağın peşinde bir buçuk yıl harcamazdı.

Lucas kesinlikle bir hikâyeyi nasıl anlatacağını biliyordu. Kız büyülenmişti. Çocuğun yolculuğu sırasında karşılaştığı cesaret sınavları büyüleyiciydi. Bir kara ayının çocuğu ağaca tırmandırdığını anlattığında kahkahalarla gülmüştü.

"Ayılar ağaçlara tırmanabilir," diye hatırlattı ona. Hayali çocuğu bu ikilemden nasıl çıkaracağını merak ediyordu.

Ona detayları vermemiş. Sadece çocuğun görevine devam etmeden önce ayıyı öldürmek zorunda kaldığını söyledi.

Taylor alay etmedi. Bu kibarca olmazdı. Ve Lucas aslında hikâyeyi Taylor'ın düşündüğü gibi, sonunda hazinesini bulduğunu söyleyerek bitirmemişti. Sadece delikanlının sonunda Kızılderili'yi bulduğunu söylemişti.

Ona göre bıçak sonsuza dek kaybolmuştu ve hikâyenin kıssadan hissesi de bir cesaret dersiydi. Elbette bu masala inanmayacak kadar pratik zekâlıydı.

Esnerken onun muhtemelen ne kadar yorgun olduğunu hatırladı. Lucas ona yaklaştı ve iyi geceler öpücüğü verdi. Ağzı görevin üzerinde oyalandı ve sonunda ondan uzaklaştığında daha fazlası için titriyordu.

Ona uyum sağlamayacaktı. Onu tekrar kendine doğru çekti ve gözlerini kapattı. Onun kokusunu içine çekerek uykuya dalmayı seviyordu. Ve onu yakınında tutarak. Sırtını göğsüne yaslamış, poposunu kasıklarına bastırmış ve kolunu sıkıca beline dolamıştı. Kız ona tam uyuyordu. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi buydu.

Taylor zar zor hareket edebiliyordu. Kocasının sıcaklığı onu sarmıştı. Ve onun gücü, diye düşündü uykulu bir esnemeye. Kendini ona karşı gevşemekten alıkoyamadı. Sadece birkaç dakika dinlenecek, düşündü kendi kendine... sadece birkaç dakika.

Bir saat sonra uyandı. Lucas'ı rahatsız etmemek için kendini yataktan kaldırdı ve diğer odaya geçti. Nedenini bilmiyordu ama Hunter'ın hâlâ orada olduğundan emin olmak için ona bakma ihtiyacı hissetmişti.

Taylor ikinci yatak odasına girdiğinde fark edilir bir ses çıkarmadı. Hunter olması gereken yerdeydi. Yorganın üstünde mışıl mışıl uyuyordu. Lucas gibi uzun boylu bir adam olduğu için yatağın çaprazında uyuyordu. üzerine uzanmış, bir eli yanında, diğeri yastıklardan birinin altına saklanmıştı. Yalınayaktı ve göğsü çıplaktı. Taylor titremeye başladığında odadaki soğuğu fark etti.

Pencerelerden biri açıktı, perdeleri sert esintiden içeri doğru dalgalanıyordu. Hunter'ın biraz temiz hava almak istediğini düşündü ama odanın içinin ne kadar soğuk olduğunu kesinlikle fark etmemişti. Neredeyse nefesini görebiliyordu. Odaya doğru yürürken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştı.

pencereyi yarıya kadar kapattı. Sonra odasındaki gardıroba gitti ve en üst rafta duran battaniyelerden birini aldı. Aceleyle geri döndü

Hunter'ın odasını ve Lucas'ın arkadaşını baştan aşağı örttü. Fark etti ki Yorganı örttüğünde sırtındaki ve omuzlarındaki yara izlerini fark etti ve bu izlerin nereden geldiğini merak etti. Eli yastığın yanında hafifçe kıpırdadı ama onu uyandırdığını sanmıyordu. İşini bitirip Lucas'ın onu tekrar ısıtabilmesi için kendi yatağına döndüğünde titriyordu.

Kadın odadan çıkar çıkmaz Hunter elini tekrar yastığın altına sıkıştırdığı silahının kabzasına koydu. Kadın eşiği geçer geçmez uyanmış ve onunla ilgilendiği süre boyunca da uyanık kalmıştı. Bu küçük nezaket hareketi onu hayrete düşürmüştü. Düşünceli, şefkatli ve tatlıydı.

Ve lanet olası aptal. Onun kafasını uçurabilirdi. İçini çekti. Hayır, yanlışlıkla onu vurmuş olamazdı. O sırada Taylor olduğunu biliyordu. Yatak odasına girdiğinde önce ipeğin hışırtısını duymuş, sonra yorganı yaymak için üzerine eğildiğinde havadaki belli belirsiz çiçek kokusunu yakalamış ve battaniyeyi üzerine örterken tenine dokunduğunda onun nazik, kadınsı dokunuşunu hissetmişti.

Tepkisini kaşlarını çatarak uzaklaştıramadı. Zevk bir türlü gitmiyordu. Kendini... rahatlamış hissediyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gülümsemek istedi ve tüm bunlar basit bir düşünceli davranış yüzünden oldu. Bu yeni bir şeydi.

ve bu onu oldukça bunaltmıştı. Onun üzerine titriyordu. Eğer bu her şeyi

yenmediyse. Hunter kalbinde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Taylor kocası üzerindeyken uykuya daldı. Onu tamamen kaplayana kadar yuvarlanmak, sonra da uyurken boynunun yan tarafına sokulmak gibi oldukça tuhaf alışkanlığı vardı. Zorlukla nefes alabiliyordu, bu yüzden ezilmek

Ağırlığını. Kendisinden uzaklaşması için onu sıkıştırabilirdi. Ama yapmadı. Aslında onun üzerine yapışmış hoşlanıyordu. Gözlerini kapadı ve onun uyanık olduğunu ve ne yaptığını çok iyi bildiğini varsaydı. Sonra kollarını onun beline doladı, sıkıca sarıldı ve uykuya geri döndü.

Sabah çok erken gelmişti. Taylor bir yastığa sarılarak uyandı. Yatakta yapayalnızdı. Etrafını saran sessizlikten Lucas ve Hunter'ın çoktan gitmiş olduklarını anladı.

Birkaç dakika daha yatakta kalarak, planlarını oluşturdu.

o gün. Yapacağı ilk şey tren tarifesini kontrol etmek ve Victoria'nın ne zaman geleceğini tahmin etmeye çalışmaktı. Eğer işler planladıkları gibi giderse, arkadaşının muhtemelen saat dört treninde olacağını düşünüyordu.

Düşünceleri sürekli bebeklere dönmeye çalışıyordu. Onlara mıydı? Yeterince yiyecek alıyorlar mıydı? Sıcaklar mıydı? Tanrım, ya şimdi, tam şu anda, o sırada zarar ...

Taylor, Tanrı'nın ve koruyucu meleklerinin onları bulana kadar bebeklere göz kulak olması için dua ederek düşüncelerini durdurmak için kendini zorladı. Tüm korkunç olasılıklar üzerinde durursa aklını kaçıracağını biliyordu ve bu yüzden çılgınca hoş bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Lucas'ın hikâyesi aklıma geldi. Kutsanmış bir şaşırtmacaydı. Ve saçmalıklarla doluydu, diye ekledi başını sallayarak. Ona gerçekten de uzun bir hikâye anlatmıştı ve şimdi bunu düşünecek zamanı olduğu için ya onunla dalga geçtiğine ya da onun anlattığı her şeye inanacak taşralı bir hödük olduğu yanılgısına kapıldığına karar verdi. Saf değildi ve otele döndüğünde bunu ona söyleyecekti. Hikâyedeki çocuk bir ayı saldırısı ve bir tren gibi ıslık çalan ve koca ağaçları yerden kaldırıp bir vadiye savuran bir rüzgâr fırtınası yaşamıştı. Böyle bir şeyi kim hayal edebilirdi ki? Evet, hatırladı, çocuk da neredeyse boğuluyordu ve derme çatma bir mavnayı bir hayvanla paylaşmıştı... Hayvana ne demişti? Bu soruyu bir iki dakika düşündü, sonra hatırlayınca gülümsedi. Ona bir dağ kedisi olduğunu söylemişti. Zorunluluk ve hayatta kalmak kediyi çocuğa saldıramayacak kadar meşgul etmişti.

Ve eğer bu saçmalığa inanırsa, muhtemelen onu toprağın altın kadar değerli olduğuna ikna etmeye çalışacaktı.

Hikâye sadece bir cesaret hikâyesi değildi. Ona sadece cesaretine tutunmasını söylemiyor, aynı zamanda bazı insanların asla pes etmediğini de açıklıyordu. Tatlı bir benzetmeydi.

Tanrı yardımcısı olsun, yine gözleri dolmuştu. Lucas Ross sevmesi kolay bir adamdı. "Yeter," diye fısıldadı serseri düşüncelerini durdurmak için. Dikkatli olmazsa asla sahip olamayacağı bir şeyi dilemeye başlayacaktı.

Taylor yastığı bir kenara fırlattı, sonra bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve başladı. O sırada bıçağı fark etti. Yatağın başucundaki masanın üzerindeydi. O şeyin oraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyordu.

Ve sonra tanıma geldi. Taylor birden umutla doldu. Uzun bir bıçağı baktı. gerek yoktu. Bunun bir çocuğun avlanacağı, işe yaramaz, kör ağızlı bir soyma bıçağı olduğunu biliyordu.

Hikâyedeki çocuk Lucas'tı elbette ama hikâyeyi daha ilginç kılmak için süslediği kesindi. Ve daha etkili olması için, diye fark etti. Önemli değildi. Mesajı anlamıştı. Bu sabah Lucas ona bir gece önceki sorusunun cevabını vermişti. Asla pes etmeyecekti.

Bölüm 12

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Kötü haberin doğası anlatıcıya da bulaşır.

-William Shakespeare,

Anthony ve Kleopatra

Victoria saat dört treninde değildi. Taylor tüm yolcular gidene kadar istasyonda bekledi. Hayal kırıklığına uğramıştı ama endişelenmemişti. Victoria'nın Boston'daki bütün işlerini bu kadar çabuk bitirebilmesi için her şeyin son derece sorunsuz gitmesi gerekirdi. Yarın, dedi Taylor kendi kendine. Arkadaşı yarın gelecekti.

Talihsiz bir olaydı ama istasyonda beklerken birkaç adam ona sarkıntılık etmeye çalıştı. Bir centilmen gibi davranması için basit bir hatırlatma bir adamı caydırdı. Diğer ikisinin cesareti o kadar kolay kırılmadı. Taylor sonunda düpedüz kaba olmak zorunda . Aldırmış gibi görünmüyorlardı. Onu dışarıda takip edene kadar paniğe kapılmadı. Caddede yürüyen insan kalabalığının arasına karıştı ama hâlâ arkasında olup olmadıklarını görmek için omzunun üzerinden arkasına bakmaya devam etti.

İki adam da oradaydı ve oldukça kararlı görünüyorlardı. Onların kıyafetleri . Yüzleri de öyle. İkisinden daha uzun olanı dudaklarını birbirine şapırdatıyordu. Koyu renk, geniş kenarlı şapkasını alnına kadar indirmişti. Diğer kısı kıs gülmeye devam ediyordu. Taylor içinde paniklediğini hissedebiliyordu. Çılgınca bir kaçış yolu bulmak için etrafına bakındı.

İstasyonun güvenliğinden ayrıldığında zaten aptalca bir hata yapmıştı. Taksicilerin hepsi orada ücretlerini bekliyordu ve neden Tanrı aşkına, fırsatı araçlardan birine atlamamış ? İçinde saklandığı kalabalığın güvenliği attığı her adımda azalıyordu. Sayının yarısından fazlası birkaç binaya dönüşmüştü ve kavşağa ulaştıklarında grup

tekrar ikiye bölündü. Birkaçı sola döndü ve daha fazlası sağa döndü. Sadece yaşlı bir çift dümdüz ilerlemeye devam etti.

Taylor onlarla kalmaya karar verdi. Ara sokaklara girmek istemiyordu. Sadece kaybolacağından emin değildi, aynı zamanda sokaklardan birinin çıkmaza dönüşme ihtimalinin de yüksek olduğunu biliyordu.

Kabadayların ona yaklaştığını hissedebiliyordu. Eteklerini topladı ve aceleyle yolun karşısına geçti. Yaşlı çifti takipçileriyle arasında tuttu. İleride birkaç dükkân gördü. Paniği biraz olsun azaldı. Dükkânlardan birine girip bir şeyler sormaya karar verdi. onu kovalayan adamlarla başa çıkmasına yardım etti.

Silahını yanında getirmeyi düşünmediği için üzgündü. Cincinnati çok gösterişli ve sofistike bir şehir olduğu için, bu tür bir korumaya ihtiyaç duyabileceği ihtimalini hiç düşünmemişti. Tanrı aşkına, onlar burada medeniydiler. Arkasındaki taşralı cahiller Bunun farkında mısın?

Arkasında ne kadar kaldıklarını görmek için döndü ve kalkan olarak kullandığı çiftin az önce geçtiği sokaktan aşağı doğru yürümeye başladığını fark etti.

Onları takip edecek değildi. Tanrı yardımcısı olsun, bir anda sokakta yapayalnız kalmıştı. Holiganlardan birinin kıkırdadığını duydu. Tepki olarak midesi bulandı.

Kesinlikle korkmuştu ama aynı zamanda öfkelenmeye de başlamıştı. Kendi kendine, kurban olmayacağını söyledi. Tanrı adına, çığlık atacak, ısıracak, tekmeleyecek ve büyük bir kalabalığı çekecek kadar gürültü çıkaracaktı.

İhtiyacınız olduğunda polisler neredeydi?

Paniği giderek artıyordu. Gerçekten ihtiyacı olan şey, diye talimat verdi Yaraticısına, küçük bir mucizeydi. Süslü bir şey değil, diye aceleyle nitelendirdi, sadece küçük, zar zor fark edilebilen bir mucize. Lütfen, Tanrım, lütfen...

Duası kabul olmuştu. Mucize sadece yarım blok . Bir silah dükkanı. Bir sonraki bloğun tam ortasında. Taylor daha yeni

duasını bitirdiğinde, dükkânın üzerinde herkesin görebileceği bir pankart gibi dalgalanan cesurca boyanmış tabelayı fark etti.

Tanrı Bay Colt'u korusun, diye düşündü Taylor hedefine ulaştığında ve vitrinde altıpatların sergilendiğini gördü. Memnuniyetle bir iç çekti ve hemen içeri girdi.

Kapının üzerinde asılı duran zil, dükkân sahibini orada olduğu konusunda uyardı. Dükkândaki diğer tek kişi o gibi görünüyordu. Kadın selamlayarak gülümsedi ve koridorun ortasından mağazanın arka tarafındaki tezgâha doğru aceleyle ilerledi.

Sahibi aslında ilk bakışta biraz ürkütücü görünüyordu. Zavallı adam belli ki bir yangın geçirmişti, çünkü yüzü, boynu ve elleri kalın yanık izleriyle kaplıydı. Kaşları yoktu. Yara izleri yüzünden yaşını kestiremiyordu. Yine de bir tutam kahverengi saçı vardı ve saçları griye çalan bir renkte olduğu için en az kırk yaşında olduğunu tahmin etti. Kalın tel çerçeveli gözlükler takıyordu. Gözlüğü sürekli aşağı kayıyordu.

Burnunun dar köprüsü ve onları geri itmeye devam etti.

Ev sahibinin görünüşünden rahatsız olduğu belliydi. Kadın yaklaştığında yüzünü çevirdi ve kırpılmış, saçma bir ses tonuyla herhangi bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Sorusunu tezgahın üzerine yöneltti.

"Evet, teşekkür ," diye cevap verdi. "Arkanızdaki rafta duran Colt'a bakmak istiyorum. Dolu olma ihtimali var mı?"

Sahibi silahı Taylor'a uzattı, sonra da arkasına uzanarak küçük kare bir kutusu aldı. Kutuyu tezgahın üzerine, silahın koydu.

"Burada hiçbir silahı dolu tutmuyoruz," diye açıkladı.

Taylor mühimmat kutusunu açtı, sonra silahı aldı. Sahibi onu durduramadan silahı doldurdu.

"Ne yapıyorsunuz hanımefendi?" sordu adam, ses tonundaki endişe çok açıktı.

Kızın yüzüne hızlıca bakmaya cesaret etti. Kadın ona geniş bir gülümseme verdi. Tam silahı doldurma nedenini açıklayacaktı ki arkasından zil sesi duyuldu.

"Orada dolu bir silahın var," dedi kekeleyerek.

Başıyla onayladı. "Evet, Tanrı'ya şükür biliyorum ve tam zamanında yetiştim. Bana biraz izin verir misiniz?"

Ona kendisiyle tartışması için zaman vermedi. İki holigan orta koridordan aşağı inmeye başladığında arkasını döndü Ahşap zemin botlarının gıcırtısı altında gıcırıyordu.

Kadının elindeki silahı gördüklerinde hızla durdular.

"Dolu değil, Elwin," dedi iki arkadaştan daha kısa olanı arkadaşına. Adam Taylor'a gülümsedi, iğrenç, kötü niyetli bir gülümsemeydi bu ve Taylor adamın dişlerinin önemli bir kısmının eksik olduğunu fark etti. Adam hiç şüphesiz Taylor'ın şimdiye kadar karşılaştığı en iğrenç kişiydi.

"Bize blöf yapmaya çalışıyor, Wilburn," dedi arkadaşı.

Elwin adındaki adam dükkânın etrafına bakındı, sonra arkadaşını dürttü. "Burada bir sürü süslü silah var," dedi yine yüksek sesle kıs kıs gülerek.

Wilburn başıyla onayladı. "Burada çalışan tek kişi sen misin?" diye bağırdı ev sahibine.

"Bahse girerim öyledir," diye tahmin yürüttü Elwin.

Ev sahibi tezgâhın altına doğru eğilmeye başladı. Wilburn, "Olduğun yerde kal," diye bağırdı. Arkadaşına döndü. "Burayı soyabilirsin de Biz buradayken. Arkada bir depo olmalı. Küçük hanımla sırayla oraya geçebiliriz."

Elwin yine kıs kıs güldü. Taylor onu vurmak istedi.

"Oh, Lordie," diye fısıldadı sahibi arkasından.

Dükkân sahibini sakinleştirmeye çalışırken dikkatini önündeki aşağılık adamlardan ayırmadı. "Her şey yoluna girecek, efendim."

"Senin için her şey yolunda gitmeyecek, küçük hanım," dedi Elwin. Arkadaşını kaburgalarından dürttü ve kısık bir kıkırdama çıkardı. Şapkası alnının üzerine . Kız onun gözlerini göremiyordu ama en az geri kalanı kadar çirkin olduklarını tahmin ediyordu.

Ona doğru bir adım attılar. Kadın hazırlanmak için silahını kaldırdı. Durdu, sıırıttı, şapkasını alnına geri itti ve bir adım daha attı.

Taylor şapkasını kafasından uçurdu.

Bir uluma sesi çıkardı. Silah sesleri ığılığını bastırdı ve dükkânın her yerinde yankılandı. Ön pencerenin camı gürültüden titredi. Kurşun kötü adamın arkasındaki kapıya saplandı.

Elwin şaşkın görünüyordu. Taylor bunun uygun bir tepki olduğunu düşündü.

"Seni yakaladı mı, Elwin?" diye sordu arkadaşı. Gözlerini kısarak arkadaşına baktı, bir işaret arıyordu.

Elwin başını salladı. "Bana çaktırmadı bile," diye böbürlendi.

"Blöf yapmıyordu," diye fısıldadı arkadaşı.

Wilburn'ün yüzü kıpkırmızı oldu. Ona doğru bir adım daha attı. Taylor botunun ucunda bir delik açtı.

Wilburn bir deneme yaptı. Taylor sabrını kaybediyordu. Onun çizmesine de bir delik açtı. Geriye sıçradı ve ayaklarına baktı. Hâlâ yerinde olduklarından emin olmak için ayak parmaklarını oynattı, sonra az önce çizmesini mahveden kadına ters ters baktı.

"Hayır, bize blöf yapmıyor," dedi arkadaşına. "Onu acele ettirmemiz ."

Taylor dramatik bir iç geçirdi. "Gerçekten çok , değil mi?" seslendi sahibine.

Arkasından onun kıkırdadığını duydu. "Evet, ," diye onayladı.

Elwin bu hakareti duymaktan hoşlanmadı. Yüzü olgun bir domates kadar kızardı. Elini cebine atmaya başladı. Taylor silahını tekrar kurdu.

Wilburn, "O silahı elinden zorla almalıyız," diye karar verdi. Elwin

başını salladı. "Sen onunla güreş," diye mırıldandı.

"Süslü silahını nereye doğrulttuğunu görmüyor musun? Kişisel eşyalarım onun görüş alanında. O deli, Wilburn. Ne yapacağı belli olmaz. Bir sonraki atışında bizi ıskalamayabilir."

Her iki adam da geri çekilmeye başlamadan önce konuyu birkaç saniye düşündü.

"Seni unutmayacağız," diye söz verdi Elwin.

Wilburn, "Seni iyi edeceğiz," diye ekledi.

Dükkân sahibi o anda kontrolü ele aldı. Alt rafta sakladığı dolu tüfeği kaptı ve bağırarak uyardı.

"Gerekirse ikinizi de vururum ve orta yerinizden vururum. Şimdi duvarın yanına gidin ve ellerinizi görebileceğim şekilde yukarıda tutun."

Taylor silah sahibine döndü. "Bu silah için ne kadar istiyorsun? Hoşuma gitti. Satın almak istiyorum, efendim."

Ona başını salladı. "Hiçbir ücret talep etmeden alabilirsin. Beni soyulmaktan ve büyük ihtimalle öldürülmekten kurtardınız. Size borçluyum, bayan. Bana sadece adınızı ve adresinizi söylerseniz, bunu kayıt defterime geçiririm. Her Colt kendi numarasıyla kayıtlıdır. Silahı sahibiyle eşleştirmenin bir yolu bu."

"Benim adım Taylor Ross," diye cevap verdi. "Cincinnati Hamilton House'da kalıyorum ve bu hediye için size teşekkür ederim."

Dükkân sahibi tüfeğini şimdi duvara yaslanmış olan iki suçluya doğrultmuştu. Taylor silahını ceketinin cebine soktu. Ön kapıya giderken adamların etrafından dolanarak uzun yoldan gitti.

"Bir süre burada kalmalarını sağlar mısın? Beni takip etmelerini istemiyorum."

"Siz hiç merak etmeyin hanımefendi. Ortağım buraya gelir gelmez, onu yetkilileri çağırması için göndereceğim."

"İyi günler o zaman," diye seslendi kapıyı açarken.

"Hanımefendi?" diye bağırdı ev sahibi.

Eşikte durakladı. "Evet?" "ateş etmeyi

nerede öğrendin?" "İskoçya'da."

Tam kapıyı arkasından kapatıyordu ki adamın cevabını duydu. "Eğer bu her şeyi yenmezse."

Taylor otele kadar yürüdü. Önüne çıkan ilk Katolik kilisesinde durdu ve içeriye girip bir mum yaktı.

Hanımefendi. Sırada bir saate yakın oturdu. Önce dua etti, sonra da büyükannesiyile her şeyi konuştu. Kiliseye yaptığı ziyaretten sonra kendini daha iyi ve kesinlikle daha kontrollü hissetti. Doğrusu bunun dua ettiği için mi yoksa cebinde bir silahın korumasına sahip olduğu için mi olduğundan emin değildi.

Hamilton House'a vardığında akşam yemeği vakti gelmişti. Yemek düşüncesi onu ne kadar tiksindirse de bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu. Zaten midesi bulanıyordu.

Aceleyle Kadınlar Lokali'ne gitti, köşede bir masaya oturdu ve çorba, iki bisküvi ve bir demlik çay sipariş etti. Garson onu daha doyurucu bir yemek yemeye ikna etmeye çalıştı. Onun önerisini nezaketle reddetti. Bisküvilerden birini atıştırdı ve diğerini her ihtimale karşı odasına götürmeye karar verdi. tekrar midesi bulanmaya başladı. Sebze çorbasına neredeyse hiç dokunmamıştı ama çayın tadı ona çok güzel gelmişti. Az miktardaki yemeğini bitirdiğinde kendini yenilenmiş hissetti. Bu his uzun sürmedi. Banyosunu yaptıktan ve geceliğini giydikten sonra bitkin düşmüştü. Lucas'ın dönmesini beklerken kanepede uyuyakaldı.

Ertesi sabaha kadar uyanamadı. Kendini yatağında buldu. Lucas onu oraya taşımış olmalıydı. Kıyafetlerini de değiştirmişti çünkü dün giydiği gömlek bir sandalyenin üzerine ilmeklenmişti.

Hâlâ bebekleri arıyorlardı. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Taylor cesaretini kaybetmemeye çalıştı. Giyindi, sonra yazı masasının başına geçerek aramaya yardımcı olmak için yapabileceği şeylerin bir listesini çıkardı.

Çocukları ne kadar çok kişi ararsa o kadar çabuk bulunacaklarını düşündü ve yerel gazetelere bir ilan verdi. Sonra birkaç özel dedektif tutmayı düşündü. Eğer Cincinnati'de büyümüşlerse ve kulaklarını şehirde olup bitenlere açmışlarsa, içlerinden biri ikizlerden çoktan haberdar olmuş olabilir. Belki otel yönetimi birkaç iyi dedektif önerebilirdi.

Taylor ayrıca el hazırlamayı ve bunları şehrin dört bir yanına asarak ikizler hakkında bilgi verenlere büyük bir ödül vermeyi de düşündü.

Eğer hala şehirde olsalardı.

Gün uzadıkça uzadı. O akşam Lucas'a listesini göstermeye karar verdi. Eğer planına geçerli bir itirazı yoksa sabah gazetelere ilan verecekti. Belki onun ya da Hunter'ın da birkaç önerisi olabilir.

Boş durmak onu çıldırtıyordu. Volta atıyor ve dua ediyordu ama zaman yine de geçip gidiyordu. Victoria'nın burada olmasını ne kadar isterdi. Ona ihtiyacı vardı.

Konuşacak biri vardı ve arkadaşı o kadar şefkatli ve sevecen bir kadındı ki Taylor'ın şektiği eziyeti anlayabilirdi.

Arkadaşının bugün saat dört treninde olması için dua etti. Saat neredeyse üç buçuk olmuştu. Taylor ceketini almak için dolaba gitti. Elbette istasyona geri dönecekti ama bu sefer silahını da yanına alacaktı.

Kovanları daha fazla mermiyle doldurdu, silahı cebine soktu ve tam ceketini giyyordu ki kapı açıldı ve Hunter ile Lucas içeri girdi. Yüzlerine iyice bakana kadar onları görünce heyecanlanmıştı. İkisi de umutsuz görünüyordu.

"Onları , değil mi?" Lucas başını iki yana salladı. Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Henüz değil," diye niteledi onun ezilmiş ifadesini gördüğünde.

Bitkin görünüyordu. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Ve sesinde.

Ona cesaretini kaybetmemesi ya da pes etmemesi gerektiğini söylemek istedi ama onun kesinlikle hakaret olarak algılayacağı şeyi dile getirmeden önce kendini tuttu.

"Biraz uyumanız gerekiyor Bay Ross," dedi. "Dinlenmek kafanızı boşaltacaktır. Acıktınız mı? şuradaki masada bir bisküvi var."

Öneriyi yapar yapmaz teklifin ne kadar yetersiz olduğunu fark etti. "Gidip ikinize de uygun bir yemek getirmekten mutluluk duyarım."

Hunter'a döndü. Gardıroplardan birine yaslanmış onu izliyordu. "Peki ya sen Hunter?"

"Sonra bir şeyler alırım," diye cevap verdi. Taylor başıyla onayladı. Yüz ifadesi endişe doluydu. Ellerini birbirine kenetlemiş, yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Hunter karısını rahatlatmak için ne yapacağını görmek için Lucas'a baktı. Hiç yardımcı olamayacağını fark etti. Lucas yorgun görünüyordu. Hunter arkadaşına başını salladı. "Bana asla ayak uyduramazsın, değil mi?"

"Yapamazdım," diye cevap verdi Lucas. Hunter homurdandı. Taylor'a geri döndü. "İşimize bir ipucumuz var. Haber bekliyoruz."

Taylor daha fazla umutlanmadan Lucas, "Yararlı olabilir," diye vurguladı. Onu tekrar hayal kırıklığına uğramış görmek istemiyordu.

Hunter, "öğreniriz," diye araya girdi.

"Nereye gidiyordun?" Lucas sordu. Ceketinin yarısının üzerinde olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Adamın sorusu ona yapacağı işi hatırlattı. "Victoria'nın saat dört treninde olup bakmak için istasyona gidiyorum," diye açıkladı kolunu ceketinin koluna sokmak için mücadele ederken.

Hunter odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Birden durdu ve Lucas'a döndü. "Cebinde bir silah var," dedi arkadaşına. "Her zaman bir tane mi taşır?"

Tam karşısında durduğu için sorusunu yanıtlamaya karar verdi. "Cincinnati düşündüğümünden çok daha tehlikeli," diye açıkladı. "Dün kıl payı kurtuldum. Cebimde silah olduğunu nereden bildin?"

"Çıkıntı," diye yanıtladı.

Ona, fark ettiği için ne kadar zeki olduğunu düşündüğünü söyledi ve sonra ona göstermek için cebinden silahı çıkardı. "Bu bir hediyeydi," diye açıkladı.

Lucas hâlâ kapıya yaslanmıştı. O kadar yorgundu ki konuşulanlara neredeyse hiç dikkat etmemişti. Sıcak bir banyo ve daha sıcak bir yemek istiyordu. Sekiz saat iyi bir uykuya ihtiyacı vardı ama böyle bir lüks için zaman harcayamayacağını biliyordu. Şu anda zaman çok önemliydi. İpuçları hâlâ sıcaktı ve Taylor'ın yeğenlerini bulacaklarsa hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

İçgüdüleri ona küçük kızların hâlâ şehirde olduğunu söylüyordu. Hunter da aynı şekilde hissediyordu. Bir adamı sorgulamıştı, ayık olmaktan çok sarhoştu ama yine de

Küçükleri sadece iki gün önce Border kardeşlerle birlikte gördüğüne yemin eden makul derecede tutarlı.

Border kardeşler. Lucas'ın tüyleri bu ismi duyunca bile diken diken olmuştu. Bu iki adam Şeytan kadar kötü, bir çakal kadar sinsi ve bir çingiraklı yılan kadar huysuzdu. Lucas bu piçleri yakalamak için sabırsızlanıyordu. Eskiden birkaç fahişe için satış işindeydiler. Kardeşlerden en küçüğü kadınları kesmeye bayılıyordu ve kasaplık işine son vermesi uzun sürmedi. Başka bir kârlı işe geçtiler. Hâlâ her şeyi takas ediyorlardı ama uzmanlık alanları artık çocuklardı. Adam Hunter'a yetimleri tercih ettiklerini söylemişti. Sorun çıkmıyordu, diye açıklamıştı. Daha şanslı olanlar, vahşi doğada çiftliklerini işletmek için yardıma ihtiyaç duyan çiftlere satılıyordu. Daha güzel çocuklar o kadar şanslı değildi çünkü... Adam ne demişti? Olağandışı istekler.

Evet, Border kardeşler. Yavaş ve acı dolu bir hak ediyorlardı ve Lucas bu cezayı verecek adamın kendisi olduğunu düşünüyordu. Yine de Hunter muhtemelen yoluna çıkacaktı. Zaten ikisinin derisini canlı canlı yüzeceğini iddia .

Buna hiç şüphe yok. Öyle ya da böyle, Hunter'ın bıçağıyla ya da kendi eliyle, kardeşler ölecekti. Adalet yerini bulacaktı.

Lucas kendini kapıdan uzaklaştırdı, omuzlarındaki sertliği almak için yuvarlandı ve dikkatini karısına verdi. Son birkaç gün ve gece boyunca şehrin karanlık, pis lağımının gölgelerinde hareket etmek zorunda kalmıştı ve şimdi umutsuzca zihnini temizlemeye ihtiyacı vardı. Taylor'a ihtiyacı vardı. O sıcaklığı, parlaklığı ve güzelliği temsil ediyordu. Canavarla daha sonra yüzleşecekti. Şimdilik sadece onun kokusu ve büyüğü dokunuşuyla çevrenmek istiyordu. Uzun zamandır karanlıkta saklanan bir adam için güneş kadar davetkârdı.

Hunter da ona çekilmişti. Lucas onun hiçbir kadınla bu kadar çok konuştuğunu görmemişti. Şu anda fırtına gibi konuştuğuna emindi. Lucas arkadaşının davranışını kıskanmıyor, hatta sinirlenmiyordu. Ona olan güveni

Hunter mutlaktı. Onun ihtiyaını da , çünkü ikisi birbirine çok benziyordu.

Taylor arkadaşını nasıl etkilediğinin farkında değildi. Onun gülümsemesini sıradan bir olay olarak kabul etmişti. Hunter'ın gülümsemesinin ne kadar şaşırtıcı bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hunter gülmek istiyormuş gibi görünüyordu. Taylor onun yanına yaslanmış, Hunter'ın elindeki silahtaki küçük ve zekice değışiklikleri gösteriyordu.

Arkadaşı ona bakışlar atmaya devam ediyordu. Lucas ileri doğru yürüdü. Arkadaşının neyi bu kadar eğlenceli bulunduğunu öğrenmeye karar verdi.

"Silah kendi özel numarasıyla kayıtlıdır," diye açıklıyordu Taylor. "Ama her parçanın takılmadan önce aynı numarayla kazındığını biliyor muydunuz? Eğer silahın sadece bir parçası bulunursa, numara hala okuyun."

Hunter başını salladı. "Kaç kez ateş ettiğınızı söylediniz?"

"Üç kez," diye cevap verdi. "Bir tekme bile yoktu Hunter. Nişan almamı hiç ayarlamam gerekmedi. Eski modellere göre büyük bir gelişme. Bir ara denemelisin."

Hunter silahı Lucas'a uzattı. "Daha hafif," diye belirtti. "Dolu mu?" Lucas sordu.

Hunter sıırttı. "Dünkü maceradan sonra öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Dün gece temizledim ve bu sabah yeniden doldurdum," dedi kocasına. Eşyalarına iyi baktığını bilmesini istiyordu.

Sonra silahını geri almaya çalıştı. Lucas silahı ona vermedi. "Buna ihtiyacın yok," dedi.

Hunter yine gülümsüyordu. Bir şeyler dönüyordu ama Lucas bunu anlayamayacak kadar yorgundu. Aklında tek bir gerçek vardı. Arkadaşı onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç bu kadar gülümsememişti.

"Dinlemiyor muydun?" Hunter sordu.

"Sanırım dinlemiyordum," diye cevap verdi

Lucas.

"Silaha ihtiyacı var."

"Bu Boston'da kullandığın silah değil," dedi Lucas, çünkü silahlar arasındaki ince farkları yeni fark etmişti. "Bu yepyeni. Nereden aldın bunu?"

"Hunter'a söylediklerime dikkat etmiyor muydun?" "Hayır."

Kadın bir iç çekti. Zavallı kocası çok yorgundu ve konsantre olmakta zorlanıyordu. "Biraz uyumanız gerek Bay Ross. Silahımı geri ver. Silah dükkanından aldım tabii ki. , acele etmezsem trenin gelişine geç kalacağım."

"Hâlâ bolca vaktin var," dedi Lucas ona. Birden kızın ona yine Bay Ross diye hitap etmeye başladığını fark etti. çattı ve dikkatini tekrar elinde tuttuğu parlak Colt'a verdi.

"Güzelmış," dedi. "Neden aldın?" "Bir

hediye idi."

"Neden?" Lucas sordu.

"Neden ne?" Taylor yanıtladı.

Sabrını korudu. "Neden bir hediye idi?"

Adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. . Onu inceleme şeklini de umursamıyordu. Ona gizli bir nedeni kanıtlamaya çalışan bir avukatı hatırlatıyordu. Taylor'ın omurgası tepki olarak sertleşti. Kadın onun karısıydı, sanık değil. Ancak bu kızgınlık kısa sürdü. Sonra kendini suçlu hissetti çünkü aşırı tepki verdiğiinden emindi. Lucas ayakta duracak hali yokmuş gibi görünüyordu. Ona anlayış göstermesi gerekirdi.

Adamın pek dostane bir ruh hali içinde görünmemesi nedeniyle, yakınlardaki soygunla ilgili ayrıntılara karar verdi. Bu onu üzebilir. Onun yapmadığı şey ona zarar vermeyeceğini biliyordu. "Önemli değil," diye açıkladı. "Tanrım, bitkin görünüyorsun. Neden gidip yatağı senin için hazırlamıyorum?"

Yorgun düşmüş olabilirdi ama hâlâ her zamanki gibi hızlıydı. Kız ondan bir adım bile uzaklaşmadan onun kolunu yakaladı.

"Neden bir hediyeydi?" diye tekrar sordu.

Bir iç geçirdi. "Sahibi... minnettardı." "Neden?"

Çenesinin gerginliği, tüm cevapları alana kadar pes etmeyeceğini .

"Dükkada küçük, önemsiz bir tartışma oldu ve sadece bir soygun olasılığına dair bir ipucu vardı," dedi omuz silkerek. "Hepsi bu kadar."

"Elwin ve Wilburn."

Hunter isimleri araya soktu. Altın paralarla yıkanan çıplak bir haydut gibi sırtıyordu.

"Bay Ross'la ilgili ayrıntılara girmeyeceğimi mı?" diye sordu Hunter'a. Hunter'ın ondan hoşnut olmadığını anlaması için kaşlarını çatı.

Aldırmıyor gibiydi. Ona göz kırptı. "Sana olanları anlattığım için beni pişman mı edeceksin?" diye sordu. Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. Başını ona doğru salladı ve "Bana sadık olmanız gerekiyor, efendim" dedi.

"Öyle miyim?" Hunter sordu.

Başını salladı. Elini Lucas'a salladı. "Ne de olsa ben onun karısıyım."

"Wellen ve Elburn de kim?" Lucas soruyu asık suratlı, biri bana cevap verse daha iyi olur diyen bir sesle sordu.

"Onlar Elwin ve Wilburn." Hunter arkadaşının telaffuzunu düzeltmekten büyük zevk alıyordu.

"Açıklamaya başla, Taylor."

"Sinirlenebilirsiniz."

Bu endişesi için biraz geç kalmıştı. Lucas zaten kızgın görünüyordu.

"Dün Taylor'ı tren istasyonundan itibaren takip eden adamlar bunlar. Bana bir mucize için dua ettiğini söyledi. Tanrı ona bir tane verdi."

"Öyle mi?" Lucas sordu, sesi şüphe uyandıracak

kadar yumuşaktı. Hunter açıklamak için

sabırsızlanıyordu. "Bir silah dükkânı." Lucas

başını salladı. "Anlıyorum."

Hunter, "Göz kapağın seğiriyor," dedi.

Lucas arkadaşını görmezden geldi. Dikkatini karısına çevirdi. Karısı ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyor ve sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ve?" diye dürttü.

"Gerçekten anlatacak başka bir şey yok," diye yanıtladı.

Hunter kabul etmedi. Sonunda Lucas'a tüm hikayeyi anlattı.

Tam da Taylor'ın şüphelendiği gibi, Lucas her şeyi kabullenmemişti. Kolunu tutuşu acıtmaya başlamıştı. Taylor onu çimdikleyerek tutuşunu bırakmasını sağladı. Her şeyi anlatması gereken arkadaşı ona en ince ayrıntısına kadar anlatmayı bitirdiğinde Lucas'ın çenesi sıkıca kapanmıştı ve sol göz kapağında gözle görülür bir tik vardı.

Bu onu büyüledi.

"Sana ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Bu sorunun geleceğini biliyordu. "Bu kadar yorgun olmasaydınız, endişe verici bir durumdan kurtulmak için aklımı kullandığımı fark ederdiniz. Beni övüyor , efendim."

Tik yoğunlaştı. Evet, ona iltifat etmeliydi. Ama yapmadı. Onu kanepeye doğru sürükledi, zorladı ve ardından üzerine çıkarak onu korkutmaya çalıştı.

Sesini yükseltmedi ve bu da ona göre dersini daha da kötüleştirdi. Büyük ve canlı ayrıntılarla ona neler olabileceğini anlattı.

Korkunç bir resim çizdi. Yüzü kar gibi bembeyaz olmuştu.

Onu öldürmeden önce katlanmak zorunda kalabileceği tüm dehşetleri sıralamayı bitirdiğinde. Lucas onu ölüp ücra bir köy yoluna gömmüştü ve sonunda kibar olmayan erkekçe terör taktiklerini bitirdiğinde, ona birkaç aptalca şey yaptığını itiraf ettirdi. "Asla yalnız gitmemeliydin."

"Hayır, yapmamalıydım," diye hemen kabul etti. Başını öne eğmişti.

Kadının pişmanlık duyduğunu ve hatta belki biraz itaatkâr olduğunu düşündü. Hemen şüphelendi. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca onun ne kadar dik başlı ve inatçı olduğunu fark etmişti. Ama itaatkâr? Asla.

Yorgunluk, onun aptallığına duyduğu öfkeyi daha da yoğunlaştırdı. Aşırı tepki verdiğini biliyordu. Ama umurunda değildi. Taylor'ın böyle bir tehlike içinde olduğunu düşünmek onu öfkeliyordu ve bunun tek nedeni de ödünü koparmasıydı. Eğer ona bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu.

" kadar seni güvende tutacağıma dair büyükannene söz verdim... Gök gürültüsü içinde nereye yerleşeceksin? Yeğenlerini babalarının akrabalarına mı götüreceksin? Onları İngiltere'ye geri götürmeyi düşünmüyordun, değil mi? Hayır, tabii ki düşünmüyordun. Boston'a ne dersin?"

Omuzlarını silkerek kaldırdı. Bu hareket adamın onu boğazlamak istemesine neden oldu. Ve sonra onu öpmek. Başını iki yana salladı.

"Ben bir aziz değilim," diye mırıldandı.

Taylor kabul ederken ona bakmadı. "Hayır, siz kesinlikle bir aziz değilsiniz efendim."

"Ben ne kadar..."

Sorusunu bitirmedi.

"Bana mı takılıp kaldın?" diye sordu, sesi onun soruyu sorduğu gibi fısıltı yumuşaklığındaydı.

Hayır, ona soracağı şey bu değildi ama neyse ki gerisini ağzından kaçırmadan önce kendini durdurmuştu. Ellerini ondan tam olarak ne kadar süre uzak tutması gerektiğini bilmek istiyordu. Onun yanında bir hadım gibi davranmak ona zarar veriyordu. O taştan yapılmamıştı. Bunu anlamıyor muydu?

Lucas iç geçirdi. Tabii ki anlamamıştı. Çoğu konuda oldukça zekiydi ama konu evlilik yatağına geldiğinde bir bakire kadar masumdu, tıpkı olması gerektiği gibi.

Onun nesi vardı? Ona, korunmadan oraya buraya koşamayacağını anlatmaya çalışıyordu ve tam da tedbirli olmanın erdemleri üzerine yaptığı konuşmanın ortasında, akli Onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordu. Lucas kendinden tamamen iğreniyordu.

Odanın içindeki gerilim neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar arttı. Hunter, Taylor ve Lucas'ın ihtiyaç duydukları mahremiyeti için ikinci yatak odasına gitmişti bile. Lucas birdenbire Taylor ve Lucas'ın onlarla birlikte süitteki insanlar. Sorular kafasında dönüp duruyordu, Biri diğerinin üstüne, bir diğeri ve bir diğeri, cevaplar talep etmeye devam etti. Birden kendini bir zamanlar izlediği, oltaya karşı savaştan bir barakuda gibi hissetti. İskelede bir balıkçının yanında durmuş ve yıpranmış yaşlı balıkçının

Adam sabırla balıkla uğraştı. Ona bolca misina vermişti. Sonunda yorgunluk onu ele geçirene kadar barakuda dövüşü yaptı ve sonra yaşlı adam onu sakın bir şekilde yakaladı.

Lucas bu anıyı bir kenara itti. Bakışlarını sıkıca karısının üzerinde tuttu. Yüzünü göremiyordu çünkü başı o kadar eğikti ki çenesinin göğsüne değiyor olabileceğini düşündü. Tanrım, kederli görünüyordu. Onun duygularını incittiğini düşündü ve bu konuda ne yapabilirdi ki?

Birden omurgasını dikleştirdi ve ona baktı. Tek bir bakış, onun duygularını incittiği sonucuna varmakta yanıldığını gösteriyordu. Gözlerinde hiç yaş yoktu. Ateş vardı. Ağlamak istiyormuş gibi görünmüyordu. Tam tersi. Onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Bu haberle önce irkildi, sonra inanılmaz derecede rahatladı. Oh, onu nasıl da memnun etmişti. Gülmek istiyordu ama bunun için bir neden bulamıyordu. Kadın onu çıldırtıyordu. O harika, baştan çıkarıcı mavi gözleri onun tüm dikkatini çekti. Ve kalbini.

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirlerine baktılar. Onunla konuştuğunda mantıklı konuşabilmek için düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.

Zamanı gerçekte yüzleşmek için kullanıyordu. Yıldırım çarpmasını bekliyordu. O değildi. Yüzü kızarmadı ya da sendeleyip dizlerinin üstüne çökmedi. Çünkü farkına vardığım şey hiç de korkunç ya da dehşet verici değildi. Aslında oldukça özgürleştiriciydi.

Kendisinin içine çekildiğini hissedebiliyordu. Sorular gitmişti, cevap en başından beri oradaydı. Bunu şimdi fark etmişti. Sadece tüm işaretleri fark edemeyecek kadar inatçı ve katır kafalıydı.

Karısına aşık bir adamdı.

Taylor, duyarsız kocası ona gülümseyene kadar öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı. Az önce ona en korkunç soruyu sormuş ve sonra da sırtacak kadar küstahlaşmıştı.

Öfkeyle titreyen bir sesle, "Soruna cevap vermekten mutluluk duyarım," dedi. "Bebeklerimi bulana kadar benimle kalacaksın. Bu kadar basit. Onları bul ve sonra gidebilirsin."

Birden ayağa fırladı. Ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "Rüzgar sizi nereye sürüklerse oraya gidin Bay Ross, eğer Eğilim."

Hunter kapı aralığında durmuş Taylor'ı izliyordu. Taylor ona hiç dikkat etmediği için gülümsemenin güvenli olduğunu düşündü. Gülmek istiyordu. Tanrım, kız köpürmüştü ve hayatında gördüğü en güzel şeydi. Lucas'ın onunla evlendiği için ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Sadece güzel değil, aynı zamanda enerjikti de. Hunter bunu çekici bir kombinasyon olarak görüyordu.

Sözünü kesmek istemiyordu ama saatin geç olduğunu fark ve arkadaşını almak için tren istasyonuna gitmeyi teklif etmeyi düşündü. Bayan Ross'un Bay Ross'un canına okumayı bitirmesini beklemesi gerektiğini tahmin ediyordu ki Bay Ross'un ayak işlerine gitmesini isteyip istemediğini öğrenebilsin.

Taylor dikkatini kocasının üzerinde tuttu. Onun nasıl ve neden hissettiğini anlamasını sağlamaya kararlıydı. Zihni bir tartışmadan diğerine koşuyordu.

"İkimizden birinin ne istediği hiç önemli değil," diye söze başladı. "de çocuklara öncelik vermeliyiz. Her yetişkin bunu yapmalı," diye fısıltıyla ekledi.

Sonra geçmişinde yaşadığı bir olayı hatırladı ve bu olayın içinde bulunduğu durumu en iyi şekilde açıklayacağını düşündü.

"Bir kadının bir çocuğun yüzüne vurduğunu gördüm. Büyükanneimin arazisinde her yıl düzenlenen panayırdaydı. Kadın yumruğunu kullandı ve darbe delikanlıyı yerden kaldırdı. Çamura düştü. Boynunun kırılmaması bir mucizeydi."

Lucas bu hatıra herhangi bir tepki göstermedi. Hikâyenin devamını dinlemek için bekledi.

"Birkaç kişi zalimliğe tanık oldu ama hiçbirini bir şey yapmadı. O sadece on iki . Birileri onu kurtarmaya gelmeliydi. Kadın zalim ve kötü niyetliydi."

"Yine de bir şey , değil mi?"

"Kesinlikle . Kadın büyükannem tarafından işe alınmıştı. Çocuğa bir daha vurmaması için ona söz verdirdim. Eğer bir daha çocuğa el kaldırırsa Madam'dan onu kovmasını istemekle tehdit ettim."

"Kaç ?" "On."

"Sen gençtin..."

"Yaşım bu hikaye için önemli değil," diye araya girdi. "Kadın bana çocuğun, yanına almak ve beslemek zorunda kaldığı uzak bir akrabası olduğunu söyledi. Onu istemiyordu ve kesinlikle sevmiyordu. Çocuktan emin oldum

zarar görmekten . Benim için önemli olan tek şey buydu." "Bunu

nasıl başardınız?"

"Onu yanımda eve götürdüm."

Gülümsedi. Tabii ki eve götürmüştü. Taylor'ın on yaşında bile daha azını yapabileceğini düşünemiyordu.

"Bir gün onunla tanışmak isterim," dedi Lucas.

"Zaten , Bay Ross. Thomas düğünümüzle ilgili düzenlemeleri üstlendi. Herhangi bir sorun olmadığından emin oldu. İyi bir iş çıkardı."

Lucas genç adamı hatırladı. "Büyükannenin uşığıydı."

"Evet Bay Ross, bu olayı sizinle paylaşmamın tek nedeni, sizin de çok güzel bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, rahatsız edilmeniz, vergilendirilmeniz ya da hatta bana takılıp kalmanızın önemli olmadığını anlamanıza yardımcı olmaktır. Siz, ben ve Hunter da aynı sorumluluğa sahibiz. Bu bizim yükümlülüğümüz, hatta kutsal görevimiz,

Masumları zarardan korumak için. Bebekleri eve götüremem ve siz onları bulana kadar güvende tutamam.

"Sana onları bulacağıma dair söz verdim zaten. Şimdi seni terk edebileceğimi mi ima ediyorsun?"

Adamın sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordu. Ama umursamadı. "Bana ne kadar süre benimle kalacağını sormuştun," diye hatırlattı ona.

"Hayır," diye düzeltti. "Soracağım şeyin bu olduğunu varsaydın. Hemen sonuca varma. Genellikle yanılırlar."

Masanın diğer tarafında durup ona bakana kadar ilerledi. "Ve sakın bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme. Çocuklar konusunda anlaşmazlık . Sorumluluğumun farkındayım ve bu yüzden Hunter yapar. Kaçacak gibi mi görünüyoruz?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bana ne kadar süre benimle kalacağını sormayacak mıydın?"

"Hayır."

Kendini aptal gibi hissediyordu. Kendi davranışları yüzünden utanç içindeydi. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, ona ders vermiş, hakaret etmişti ve sadece üzgün olduğunu söylemek yeterli olmayacaktı.

"Sana ödeyeceğim," diye ağzından kaçırdı.

"Ne dedin sen?" Doğru duymadığından emindi. Az önce kutsal görevi olduğunu söylediği şeyi yapmak için para almasını önererek onu kasten tekrar aşağılamazdı.

"Sana ne istersen veririm," diye açıkladı aceleyle. Samimi

olduğunu göstermek için başını salladığını da ekledi.

Göz kapağındaki kene geri gelmişti. Teklifi belli ki onu memnun etmemişti. Kadın şaşkıındı. "Alınmak istememiştım efendim. Ben sadece pratik olmaya çalışıyordum. I

Tazminat alsanız da almasanız da bebekleri bulacağınızı biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, sinirlenmeniz için hiçbir sebep yok."

"Huffy?" Kelimede boğuldu.

"Oh, pratik bir mesele yüzünden öfkelenmek tam bir erkeğe göre." Elini havada salladı. "Teklifi benim yaptığımı unut."

"Çok geç," dedi ona.

İçini çekti. Onun gururunu incittiğini fark etti ve bu hasarı onarmak ona kalmıştı. Sorun basitti; ancak cevap ondan kaçıyordu. Onu nasıl yatıştıracağını bilmiyordu.

Bay Ross onun söylediği her şeye itiraz ediyor gibiydi. Tam ona biraz sinirli olduğuna inandığını söyleyecekti ki Bay Ross dikkatini çekti.

"Teklifini kabul edeceğim."

Onun bu dönüşüne şaşırان tek kişi Taylor değildi. Hunter tepki olarak bir kaşını kaldırdı. Şaşırmıştı.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Evet, alacağım," diye kabul etti. "İstediğim her şeye sahip olabileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet." Aceleyle ekledi: "Bebekleri bulduktan sonra."

"Tabii ki."

Ona geniş bir gülümseme verdi ve sonra Hunter'a bakmak için döndü. "Benimle tren istasyonuna gelmek ister misin? Dönüş yolunda yiyecek bir şeyler alabiliriz."

Hunter cevap vermeden önce saate baktı. "Toplantı saat altıya ayarlandı," hatırlattı arkadaşına.

"O zamana kadar dönmüş oluruz."

Lucas kapıya doğru yürümeye başladı. Taylor masanın etrafından dolanıp onun peşinden gitti. Kolundan tuttu ve durmasını istedi.

"Ne istediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Tam olarak ne istediğimi biliyorum."

Hunter kapıyı açtı ve koridora doğru yürüdü. Lucas onu takip etmeye çalıştı. Taylor onu tekrar yakaladı.

"Tanrı aşkına," diye başladı. "Eğer ne istediğinizi biliyorsanız, lütfen bana söyleyin."

Ona bakmak için arkasını döndü. Onu aydınlattığında yüzündeki ifadeyi görmek .

"İstiyorum" -eğildi ve onu sertçe öptü- "bir düğün gecesi."

Bölüm 13

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Aranan sevgi iyidir, ama aranmadan verilen daha iyidir.

-William Shakespeare,

On İkinci Gece

Kadının nutku tutuldu. Aklını başına topladığında adam kapıdan çıkmış ve koridorun yarısını geçmişti. Sonra koşarak odanın karşısına geçti, kapıyı açarken neredeyse menteşelerini söküyordu ve arkasından seslendi.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Ona cevap verirken arkasını dönmedi. "Öyle olmalı," diye seslendi rahatsız edici derecede neşeli bir ses tonuyla.

Taylor kapı çerçevesine yaslandı. Bağırarak sorduğu soru diğer otel müşterilerinin biraz meraklanmasına neden oldu. Koridor boyunca üç kapı açıldı. İki adam ve bir kadın tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için dışarı baktı. Lucas ve Hunter merdiven boşluğunda gözden kayboldu. Komşularla uğraşmak ona kalmıştı. Bir özür dilemeyi düşündü, sonra fikrini değiştirdi. Aceleyle odasına geri döndü ve kapıyı kapattı.

En yakın sandalyeye çöktü ve Bay Ross'un çirkin talebini anlamaya çalıştı. Yoksa bu bir talep miydi? O zaman iç çekti. Kulağa kesinlikle bir talep gibi gelmişti.

Birbirlerine bağlanırlarsa işlerin ne kadar karmaşık bir hal alacağını fark etmemiş miydi?
Samimi mi? Bunu düşünmek istemedi. O adam. Onun nesi vardı? Evlenmek istemediğini hatırlamıyor muydu?

"Blöf yapıyor." Kadın vardığı sonucu fısıldadı. Bu olasılık onu rahatlatmıştı, çünkü Lucas Ross'la aynı düğün gecesini paylaşmak her şeyi karmaşıktıracaktı.

değil mi?

Tanrım, nefesini zor tutuyordu. Bay Ross'un yatakta pantolonu olmadan onunla birlikte olduğunu düşününce kalbi küt küt atmaya başladı. Blöf yapıyor olmalıydı. Bu düşünceyi tekrarladı. O da herhangi bir karışıklık istemiyordu. Ya da bağlılık, diye ekledi başını sallayarak.

Adam onu oyunlarıyla kızdıracak kadar kabaydı. Taylor kocasını düşüncelerinden uzaklaştırmak için kendini zorladı. Düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Victoria gibi. Hunter yandaki yatak odasını tuttuğu için Taylor arkadaşı için başka bir oda tutmaya karar verdi. Lobiye inmesine gerek yoktu. Odasının zilini çaldı. Otelin içine yerleştirilmiş karmaşık bir dizi kol, üzerinde oda numarasının yazılı olduğu bir levhayı aşağı indirdi.

aşağıda. On dakika geçmeden otelin nazik personelinden biri yardım teklif etmek için kapısına .

Lucas ve Hunter bir saat sonra otele döndüler. Hunter trenin dört saat gecikeceğini açıkladı. Yiyecek bir şeyler aldılar ve şimdi onları ikizlere götüreceğini umdukları bir adamla buluşacaklardı. Lucas, Taylor'a Victoria'yla ya kendisinin ya da Hunter'ın buluşacağını söyledi. Taylor, anlamlı bir kaş çatmayla ekledi, odada kalacaktı.

Kocası yatak odasına gitti. Toplantıya gidip gidemeyeceğini sormak için onu takip etti. Kocası ona aklını kaçırmış olduğunu söyledi. O zaman kocasının makul davranmayacağını tahmin etti.

Lucas para kemerini aramaya gitmişti. Buluşacakları adamın, arkadaşlarını sattığı için tazminat talep edeceğini biliyordu.

Lucas ona ne isterse verecekti. Parayı buldu, yarısını cebine koydu ve sonra dikkatini karısına çevirdi. Onun yüz ifadesini gördüğünde neredeyse gülümseyecekti. Tanrım, hoşnutsuz görünüyordu.

Ona yine hayır dedi ama daha nazik bir ses tonuyla ve hatta buluşacakları adamın yanında bir kadın olursa bu kadar rahat konuşamayacağı açıklamasını da ekledi.

Ezik bir bahaneydi. Umurunda değildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, onların dönmesini beklemek . Onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı ama bunu ona söylemedi.

Lucas birkaç dakika sonra ayrıldı. Hunter da kocası kadar otoriter olmaya başlamıştı. Lucas'ı kapıdan çıkana kadar takip etti, sonra arkasını döndü ve onlar dönene kadar kapıyı sürgülü tutmasını emretti. "Sebebi ne olursa olsun kimsenin içeri girmesine izin verme. Anladın mı?"

"Evet, tabii ki."

Gitmeye başladı, sonra tekrar durakladı. "yeterince meşgul zaten. Senin için endişelenmesine gerek yok."

"Sizin de endişelenmeniz gereken yeterince şey var Bay Hunter. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Hunter kapıyı çekip kapattı, sürgünün yerine oturduğunu duyana kadar bekledi ve sonra çıktı.

Lucas merdivenlerde onu bekliyordu. Adamlarıyla lobide buluşmayı planlıyorlardı. Onlara bilgi vereceğini umuyorlardı.

Adı Morris Peterson'dı. Kötü biri değildi, çünkü Border kardeşlerden en az Lucas ve Hunter kadar nefret ediyordu. İnsanların alınıp satılmasını doğru bulmuyordu ama verdiği bilgiler karşılığında para almakta bir sakınca görmüyordu. Ne de olsa risk alıyordu ve Sınırlar onun ispiyonladığını öğrenirse boğazını keseceklerinden emindi.

Lucas ona istediği parayı ödedi. Lobinin köşesinde birlikte durdular. Lobi iş adamlarıyla doluydu ve kimse onlara dikkat etmemişti. Morris hâlâ Lucas'ın iri cüssesinin arkasına saklanmakta ısrar ediyordu.

"Sana bir isim verebilirim," diye fısıldadı. "Boyd," diye ekledi başını sallayarak. "Her gece Hickery'nin köşesindeki barda içiyor. Orayı bilirsin. düşündüğüm yer?"

Hunter, "Onu bulacağız," dedi. "Boyd bize ne söyleyebilir?" diye sordu.

"Dün gece konuşuyordu," diye fısıldadı Peterson. "Kazanacağı parayla . Onu duyduğuma göre iki katı para. Sonra çok güldü... sanki bir sır biliyormuş gibi. Sanırım sorduğunuz ikizlerden bahsediyordu."

"Genellikle ne zaman içmeye başlar?"

"Hava karardıktan sonra," diye yanıtladı

Peterson.

"Başka bir şey var mı?"

Peterson başını salladı. Lucas'ın verdiği parayı cebine attı ve birkaç dakika sonra oradan ayrıldı.

Hunter, "Başka bir yanlış ipucu olabilir," diye uyardı.

"Olabilir," diye kabul etti Lucas. "Ama biliyorsun... İçimde bir his var..."

Hunter gülümsedi. "Ben de aynı Şeyi hissediyorum," diye itiraf etti.

"İg d lerim Boyd'un bizi Sınırlar'a götüreceğini söylüyor."

İşler iyiye gidiyordu. "Saat altıyı biraz geçiyor. Ben yukarı çıkıp bir saat uyuyacağım. Trenle buluşup Victoria'yı otele geri getirdikten sonra sen ve ben Boyd'u bulmaya gideceğiz."

"Gidip Victoria'yı getireyim. Ben dönene kadar

uyuyabilirsin." "Peki ya sen? Yorulmadın mı?"

"Bir trende kırk saat kaybetmedim. Sen . Taylor'ın arkadaşı neye benziyor?"

"Kızıl salar, yeşil gözler."

Hunter bilgiyi dosyaladı. "Sanırım gidip şu bulacağım. Bu bize daha sonra zaman kazandıracaktır."

İkisi zıt yönlere gittiler. Lucas gömleğini ve ayakkabılarını çıkarırken Taylor'a olanları anlattı. Beş dakika sonra yorganın üstünde mışıl mışıl uyuyordu.

Hunter salonu buldu, sonra tren istasyonuna geri döndü. Oraya vardığında yolcuların hepsi inmişti. şoföre beklemesini söyledi, sabırlı olması için ona bir bozuk para attı ve sonra Victoria'yı aramaya koyuldu.

Kızıl salar ve yeşil gözler. Fark etmesi kolay, diye düşündü. Yine de onu neredeyse kaçırıyordu. Sıradan bir araba b y kl ğindeki   devasa sandığın arkasına saklanmıştı. Sandıklar  st yığılmıştı ve ayrılmak için döndüğünde bir parça etek fark etmemiş olsaydı, onun trende olmadığını düşünecekti.

İstasyon neredeyse terk edilmişti. Hamallardan biri, bavullarını taşıyabilecek kadar sağlam bir vagon aramaya gitmişti. Victoria adamın onu unuttuğundan emindi. Yanılmış olmak için dua etti, çünkü sandığa yaslanıp beklemekten başka bir Şey yapamayacak kadar yorgun ve hastaydı.

Korkunç derecede midesi bulanıyordu. Elmaları yememeliydi. Elmalar yeşildi ve hiç olgunlaşmamışlardı ama a olduğu için midesi bulanıyordu ve aptalca bir şekilde elmaların midesini yatıştıracağını düşünmüştü.

Durum tam tersiydi. Elmalar ona kriz geirtiyordu. Her an kusacakmış gibi hissediyordu. Mümkün olduğunca hareketsiz duruyor, herhangi bir hareketin hastalığı daha da korkuyor ve kendini rezil etmemek için dua ediyordu.

Hanımlar akşam yemeklerini halka açık yerlerde

kaybetmezlerdi. "Victoria Helmit?"

Adını duyunca döndü. Sonra bir adım geri gitti. Ona hitap eden adam nefesini kesti. Onu da oldukça korkutmuştu. Glmseyene kadar son derece tehlikeli görünüyordu. Sonra yakışıklı oldu. Karanlık, sert bir görünüşü vardı. Saçları gece yarısı kadar siyahtı. Gözleri de yle. Bakışları deliciydi, giysileri buruşuktu ve tıraş olmaya çok ihtiyaı vardı.

Tanrı aşkına, kimdi o?

Onun adını tekrarladı. Başını sallamış olabilirdi ama emin olamıyordu. Boğazının arkasındaki safrayı hissedebiliyordu. Uzun bir nefes aldı ve dik durmaya çalıştı.

Onun kendisinden korktuğunu düşünüyordu. O geniş yeşil gözleri ve ateş rengi saçlarıyla güzel bir şeydi. şimdi buklelerden oluşan bir yığındı. Bakır buklelerden yüzüne doğru iğneler sarkıyordu. Saçlarını ensesinde tutan kurdele çözülmüştü. Mavi ve beyaz kareli şerit sırtından aşağı sarkıyordu.

"Benim adım Hunter," dedi ona. "Lucas Ross'un bir arkadaşıyım. Seni otele geri götüreceğim. Bu sandıklar senin mi?"

Ona cevap veremedi. Boğazının parşömen kâğıdı gibi kuru olduğunu hissetti. Yutkundu ve sesini bulmaya çalıştı. Safranın tadını şimdi alabiliyordu. Oh,

Tanrım, her an hastalanabileceğini biliyordu. Victoria kaçınılmaz olanı durdurmak için art arda birkaç derin nefes aldı.

Hunter ona ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Çoğu kadını tanırdı. onun etrafında biraz gergindiler. Bunun sebebinin cüssesi ve alışlagelmiş çatık kaşları olduğunu düşünüyordu. Ancak kızın tepkisi gerginliğin çok ötesindeydi. Bir çirkin heykele dönüştüğünü düşündüren bir bakışla ona bakıyordu.

O kadar da kötü görünmüyordu, değil mi?

Çaba göstererek sabrını korudu. Sonra kendini tekrar tanıttı. Sesini bir yaz esintisi kadar yumuşak tuttu. Onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Gözleri panikle irileşmişti. Ona zarar vermeyecekti ama bunu bilmediğini tahmin ediyordu. Egosu fena halde hırpalanıyordu.

"Benim adım Hunter," diye tekrarladı.

"Ben..."

Kelimede boğuluyordu. Onu iki dudağının arasından vurmak istedi. Yardım etmek için omuzlar. Tam zamanında kendini durdurdu. Eğer ona dokunursa, muhtemelen bayılacak ya da çılgılık atmaya başlayacaktı.

"Evet?" diye sordu, mantıklı görünmek için elinden geleni yaparak. Ellerini rahat bir duruş olduğunu umduğu bir şekilde arkasında kavuşturdu.

Önce soluna, sonra sağına baktı. Belli ki bir kaçış yolu arıyordu.

"Seni arabalardan birine bindirsem, ben diğerini otele götürsem nasıl olur? Bu düzenleme sizi rahatlatır mı?"

Çılgınca başını ona doğru salladı. Tekrar derin nefesler almaya başladığında, adam sabrını kaybetti.

"Bakın bayan, ben sadece Lucas'a iyilik yapıyorum. Eğer ..."

Kız onun kolunu tuttu. Onun dokunuşu karşısında o kadar şaşırmıştı ki ne söyleyeceğini unutmuştu.

Kadının tuhaf davranışları bir dakika sonra ona mantıklı gelmişti ama çok geçti.

"Hasta olacağım."

Ve öyleydi. En sevdiği çift botunun her yerinde.

Hunter, Lucas'ın odasının kapısına vurdu, sonra eğilip botlarını çıkardı. Onları kapının dışında bıraktı.

Taylor onlar için kapıyı açtı. Victoria arkadaşını görür görmez gözyaşlarına boğuldu.

Lucas gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Tam zamanında odaya girip Victoria'nın kendini Taylor'ın kollarına attığını gördü.

"Ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün Victoria?" diye sordu Taylor. Arkadaşına sarılırken, Victoria'nın omzunun üzerinden, acınası durumundan sorumlu olduğunu düşündüğü adama baktı.

Hunter ters baktı. Taylor onun ayakkabı giymediğini fark .

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," diye itiraf etti Victoria.

"Botlarına ne oldu?" Lucas Hunter'a sordu. Kadınların arkasında durdu.

Hunter sinsi adımlarla odaya girdi. "Boş ver," diye mırıldandı.

Taylor Victoria'ya, "Sadece yorgunluktan düşmüşsün," dedi. "Sonra kendini daha iyi hissedeceksin.

Banyo yaptın ve uyudun. Yatak odana gel ve yerleşmene yardım edeyim."

Hunter odanın ortasında durmuş, gözlerini

Victoria. Taylor onu bitişikteki odaya götürene kadar bekledikten sonra bakışlarını Lucas'a çevirdi.

"Ne oldu?" Lucas sordu.

"Kendimi tanıttım."

"Ve?"

"Her tarafıma kustu."

Lucas gülümsedi. Gülmek istedi ama buna cesaret edemedi. Hunter onu öldürebilirdi. Arkasını döndü, eğlencesini gizlemek için öksürdü ve gömleğini pantolonunun beline sokarak giyinmeyi bitirdi.

Hunter, "Benden sana daha fazla iyilik yapmamı isteme," diye tersledi.

Taylor'ın kahkahası birden odayı doldurdu. Arkadaşı belli ki ne yaptığını itiraf etmişti. Bir an sonra Lucas ve Hunter Victoria'nın güldüğünü duydular.

"Hiç komik değildi," diye mırıldandı Hunter.

"Kadınlarla iyi anlaşıyorsun," dedi Lucas ona. Arkadaşının sinirlenmesinden büyük keyif alıyordu.

"Taksici her zamanki dört katını istedi."

"Neden?"

"Arabasının içine kustu. Onu sakinleştiremedim."

Lucas o zaman güldü. Hunter'ın Victoria'yı yatıştırmaya çalıştığını ve tamamen beceriksiz olduğunu hayal etti. Tanrı biliyordu ki o da beceriksiz olurdu. de huysuz kadınlarla başa çıkma tecrübesi yoktu ve Lucas bir anda Taylor'ın arkadaşının peşinden giden kişi olmadığı için şükretti.

Hunter, "Onun durumundan ben sorumlu değildim," dedi. "Bana öyle olduğunu söyledi.

Trenin sallanma hareketi onu hasta ediyordu. Tanrım, banyo yapmam lazım.
Will

İçeri girip kıyafetlerimi alırsam histerikleşir mi?"

"Taylor eşyalarını odana taşıdı bile. Bu katta, koridorun üç kapı aşağısında. Anahtar masanın üzerinde."

Hunter şaşkınlığını gizleyemedi. "Bana bu lüks otelde bir oda mı verdiler?"

Soru anlamlıydı. Hunter kendisine karşı olan önyargılara alışkındı. Lucas değildi. Hunter her şeyi kabullenmiş gibi davrandı. Asla bir şey yapmadı. ayrımcılığa sahnede. Bir keresinde Lucas'a kendisini ve haklarını savunmak zorunda olmadığını söylemişti. Lucas onun yerine görevi devraldı.

"Kayıt defterini imzalamak için burada değildin," diye Lucas. "Taylor odayı onun adına tuttu."

İkisi de Lucas'ın tamamen dürüst davranmadığını biliyordu. Otel yönetimi Hunter'a asla tek başına bir oda vermezdi. Kolların bükülmesi gerekirdi. Lucas bunu görecekti ama Taylor farkında olmadan olay çıkmasını önlemişti.

Hunter'ın tahminine göre daha önemli bir konuya geçmeye hazırdı. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Hazır olur olmaz."

Hunter anahtarı aldı ve gitti. Yarım saat sonra Lucas'ın odasına döndü. Taylor zamanını Victoria'nın yerleşmesine yardım ederek ve Hunter'ın botlarını temizleme işiyle ilgilenerek geçirmişti.

Onları kapının içinde kendisini beklerken buldu. Botları yepyeni görünüyordu.

Taylor tam Hunter onları giyerken odaya girdi.

"Onları temizletmekle çok düşüncelisin Taylor. Yeterince zamanımız olacağını düşünmemiştim."

"Taylor temizledi onları," dedi Lucas arkadaşına. Oyuktaki kemere yaslanmıştı. Bakışları karısına odaklanmıştı. Karısı ona kızarmış gibi görünüyordu.

"İyi misin, Taylor?" diye sordu.

Cevap verirken yere baktı. "Evet."

Çekingen davranmak ona göre değildi. Bir terslik olduğuna karar verdi. Silah kemerini taktı, her iki silahının da tam dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti, bu ona önemli ölçüde huzur veren bir ve sonra Taylor'a kendisine gelmesini söyledi.

Odanın içinde yürümek için acele etmedi. Adamın yanına ulaştığında, onun elini tuttu ve yatak odasının mahremiyetine doğru çekti.

"Bana bak," diye emretti.

O bu emre itaat etmekte ağır davrandı. "Neden bana bizimle gelip gelemeyeceğini sormadın?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana izin verir misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama sen sormadın. Neyin var senin?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Seninle gelmeliyim, biliyorsun. Onları bulduğunda ben de orada olmalıyım. Korkacaklardır, Lucas. Bana ihtiyaçları olacak."

Geçerli bir argüman sundu. Adam başını salladı. "Tamam o zaman. Onları bulduğumuzda geri gelip seni alacağım."

"Teşekkür ederim."

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana hâlâ söylemedin."

Bir iç çekti. "Blöf mü yapıyordun?" diye sordu. "Blöf yaptığından emindim ama şimdi itiraf ettiğini duymam gerektiğini anladım."

"Ben asla blöf yapmam."

"Oh, tamam o zaman."

"Taylor?"

Kız arkasını dönmeye başladı. Adam onu orada tutmak için ellerini omuzlarına koydu.

"Evet?"

"Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Düğün gecenden."

Gülümsedi. Sonra eğildi ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Düğün gecemiz," diye düzeltti.

Ondan iyice hoşnutsuz görünüyordu. "Ne kadar karmaşık hale getireceğinin farkında değil misin..."

Ağzı onun tartışmasını susturdu. Bu nazik bir öpücük değildi. Onu alt etmek istiyordu. Ağzı mutlak hakimiyeti ele geçirdi. Dili içeri girdi. Onun karşısında eriyip gitti, bir iki dakikalığına da olsa her şeyin yağmurdan sonraki güneş ışığı kadar doğru, temiz ve güzel olduğunu düşünmek istedi.

Onu istediğini biliyordu. Onu sevmesini istiyordu. Ama o tercih etti. Kendini ondan uzaklaştırdı. "Kendinizi unutuyorsunuz, Mr. Ross," diye . Nefes nefese kalmıştı, yüzü kızarmıştı ve özenle ilkel ve düzgün davranmaya çalışıyordu.

Adam hiç oralı olmadı. Onu tekrar kollarına çekti, uzun ve sert bir şekilde tekrar öptü ve sonunda çekip gittiğinde, kadın zar zor tutarlı bir düşünce oluşturabildi.

Onu yataklarının kenarında oturur halde bıraktı. Taylor bir dakika sonra kendine geldi. Islık çaldı. Lucas kapıdan çıkarken kibirli bir ses çıkardı.

Taylor saçlarını okşayarak yerine yerleştirdi, yüksek sesle iç geçirdi ve Victoria'yı kontrol etmeye gitti. Arkadaşı mışıl mışıl uyuyordu. Taylor yorganı üzerine örttü, üşümemesi için pencereyi kapattı ve parmak uçlarında odadan çıktı. Birden aklına Lucas'la konuşmak için aldığı notlar geldi. Bir çığlık atmadan önce kendini yakaladı.

kadınısı olmayan bir küfür. Kocasının gazetelere ilan verme ve özel bir dedektif tutma konusunda ne düşündüğünü için yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı. Alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları olduğu için kocasının herhangi bir itirazı olacağını sanmıyordu ama yine de araştırmanın sorumluluğunu üstlendiği için önerilerin önce onunla tartışılması gerektiğini düşünüyordu. Taylor kâğıdı çıkardı ve bir daha unutmamak için masanın üzerine koydu.

Sonra . Bebeklerin kaybolduğunu gece kendi ritüelini başlatmıştı. Lucas küçük kızları aramak için her ayrıldığında onun için dua ediyordu. Tanrı'ya yakarışı iki katlıydı. Tanrı'dan Lucas'ı zarar görmekten korumasını ve bebekleri bulmasına yardım etmesini istiyordu. Hunter da aramaya katılınca, elbette onun adını da dilekçesine ekledi.

Uzun süre hareketsiz oturamazdı. Görünüşe göre volta atmak da bir ritüel haline gelmişti. Lucas ve Hunter sağ salim eve dönene kadar endişelenecek, dua edecek ve volta atacaktı.

Belki bu gece elleri boş dönmezlerdi.

"Lütfen Tanrım," diye tekrar tekrar fısıldadı, "bebeklerimi bulmalarına izin ver."

Hunter ve Lucas bu sefer sağlam bir ipucu yakaladıklarını düşünüyorlardı. Boyd adındaki adamı bulmuşlardı. Onun en iyi arkadaşı olma aşamasındaydılar ve tüm bunların sebebi Hunter'ın viskisinin parasını ödemesiydi. Onunla birlikte salonun köşesindeki yuvarlak masaya oturdular. Amaçları onu annesine ihanet edecek kadar sarhoş etmekti.

Bir saat sonra amaçlarına ulaşmışlardı. Boyd, Lucas'ın teklif ettiği paraya şöyle bir baktı ve konuşmaya başladı. Borders'a iyilik yaptığını düşünüyordu çünkü Hunter ikizleri satın alma ihtimalini ima etmişti. Hunter, servetine servet kattığı için paranın sorun olmadığını söyleyerek övünüyordu.

Boyd son derece nahoş biriydi. Ne de olsa iblisler genellikle öyledir. Ahlaki değerlerden tamamen yoksundu. Ayrıca günah kadar çirkindi. Kalın, çukurlu bir cildi vardı ve göz kapakları o kadar ağırdı ki, kıvrımları gözlerinin üzerine sarkıyordu. Görebilmek için gözlerini kısırdı.

Hunter paradan her söz ettiğinde dudaklarını büzmek gibi iğrenç bir alışkanlığı vardı. Sanki kendi açgözlülüğünün tadına bakıyordu.

Lucas zar zor tek kelime etti. Sesinin ona ihanet edeceğinden korkuyordu. Karşısında oturan yaratığa duyduğu nefret içini yakıyordu. İnsan gibi davranan bu hayvan sakince genç bir etten alınacak zevkleri tartışıyordu.

Lucas onu öldürmek istedi.

Yine de Hunter'a hakkını vermek zorundaydı. Arkadaşının da bu müstehcen adamdan aynı iğrendiğini biliyordu. Yine de nefretinin yüz ifadesine ya da sesine yansımalarına izin vermedi.

"Bu kadar parayı nereden buldun?" Boyd Hunter'a sordu. "Yarı cinssin, değil mi?"

Hunter ikinci soruyu duymazdan gelip ilk soruyu cevapladı. "Altın," diye yalan söyledi. "Vuruş yaptın mı?"

Hunter başını salladı. Boyd sırtıttı. "Oldukça büyük bir tane olmalı," dedi.

"Peki ya Sınırlar?" Hunter adamı asıl tartışmaya çalışarak sordu.

Boyd, "Zaten kendilerine bir alıcı buldular," dedi. "Sözlerinden dönmeye ikna edilebilirler. Ne de olsa bir kadın alıcıydı."

"Bir kadın mı?" Hunter sordu. Şaşkınlığını pek gizleyemedi.

Boyd Lucas'a endişeli bir bakış attı. "Arkadaşın pek konuşmuyor, değil mi?"

Hunter ona cevap vermedi. "Kadının alıcı olduğunu mu söylemişsiniz?"

Boyd başıyla onayladı. "Genelevi için ikizleri istiyor. En azından Borders'a böyle söylemiş. İsteddiği fiyatın üç katını ödemeye gerçekten razı mısın?"

Hunter, "Param var," diye cevap verdi. "kullanabilirim. Eğer ikizler buna değerse," diye ekledi. "Önce onları görmem gerek."

"Ve sana onlardan bahsettiğim için bana pay mı

vereceksin?" "Vereceğimi söyledim zaten."

"Ya ikiz değillerse?" Boyd o zaman sordu. "İkiz olduklarından emin olamam," itiraf etti. Viskisinden uzun bir yudum aldı, yüksek sesle geçirdi, sonra ağzını kolunun arkasına sildi. "Onları hiç görmedim. Kardeşlerin bir çift ikizleri ve onların ağabeyleri olduğunu duydum. Çocuk melez. Kız kardeşleri de öyle olabilir. Eğer durum buysa, hiçbiri beş para etmez."

Hunter Lucas'a döndü. Gözlerindeki mesaj açıktı. O piçi öldürmek istiyordu. Ona bir dakika daha bakmaya ve yeterince şey duymuştu. Bıçağına uzandı.

Lucas başını iki yana salladı. "Henüz değil," dedi

arkadaşına. "Ne henüz değil?" Boyd bilmek istedi.

"Bana çocukları nerede tuttuklarını söyle," diye emretti Lucas. Öfkesini sesinden uzak tutamıyordu ve bunu denemedi bile. Boyd fark etmemiş gibi görünüyordu. Tüm dikkatini Lucas'ın az önce masanın üzerine koyduğu banknot yığınınına vermişti.

Boyd'un bakışları bu manzaraya kilitlenmişti. Dudaklarını büzdü ve paraya uzandı. Hunter'ın bıçağı onu durdurdu. Bıçak Boyd'un parmaklarının arasındaki yarığı kesti.

Boyd ona bağırmayı bitirdikten sonra Hunter, "O kadar hızlı değil," dedi.

"Önce bize adresi ver," diye ısrar etti Lucas. Boyd'a dostluk kisvesi altında bir içki daha doldurdu.

Boyd Hunter'a ters ters baktı ve sonra bardağını boşalttı. Paraya uzun bir daha baktı, belli ki kararını vermeye çalışıyordu. Sonra ağzından adresi kaçırdı.

"Onları nasıl bulduğunuzu , değil mi?"

Hunter, Boyd'a hiç dikkat etmiyordu. Lucas'a bakıyor, hiç şüphesiz o piçi öldürmek için izin .

Lucas onu bir kez daha reddetti. "Boyd bizimle geliyor," diye açıkladı. "Eğer yalan söylüyorsa onu öldürebilirsin."

"Peki ya yalan söylemiyorsa?"

Boyd konuşmayı takip ettiği için Lucas yalan söyledi. "Paranın diğer yarısını ona vereceğiz."

"Burada yeterince param var," diye karşı çıktı Boyd. Artık o kadar sarhoştu ki kelimeleri birbirine karışıyordu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Lucas'ın tüm disiplini masanın diğer tarafına uzanıp piçin yakasına yapışmamak için harcaması gerekti.

Boyun. Konuşurken yumuşak bir ses tonunu zorladı. "Arkadaşım bıçağını kullanmayı sever," dedi Hunter'a doğru başını sallayarak. "Bıçağıyla oldukça süslü işler yapıyor."

Hunter bir kaşını kaldırdı, sonra gülümsedi. "Teşekkür ," diye cevap verdi, bu çirkin yalandan memnun olmuş gibi davranarak.

Boyd'un yüzü solgunlaşıyordu. Bu Lucas için yeterince iyi değildi. Devam ederken sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi davrandı. "Bir adamın derisini yüzmekten hoşlanır. Üzerinde çalışırken onu hayatta tutuyor. Öyle değil mi?

değil mi?" diye sordu arkadaşına.

Hunter başını salladı. "Zaten ölmüş olsaydı hiç eğlenceli olmazdı. O zaman ne anlamı var?"

"Aynen öyle," diye onayladı Lucas. "Ne var ki?"

Boyd Şimdi titriyor ve salonun etrafına endişeli bakışlar atıyordu. Belli ki kendisine yardım edecek birini arıyordu.

Kimse ona zaman ayırmıyordu. "Ben beyaz bir adamım," diye itiraz etti.

Hunter gülümsedi. "Benim için her Şey aynı," dedi.

Lucas başıyla onayladı. "Sen söyledin Boyd. Arkadaşım melez ve bu yüzden de vahşi, değil mi?"

Boyd başını salladı, sonra başını iki yana salladı. Aynı fikirde olup olmadığına bir türlü karar veremiyordu. Homurdandı. "Beni hiçbir yere g t rmeyeceksin. Olduğum yerde kalacağım. Bu salonda çok fazla insan var. Tanıklar," diye ekledi kendini beğenmiş bir g l msemeyele.

Beş dakika sonra Boyd'un gözleri yaŐarmıŐtı. Lucas ve Hunter'ın arasında caddede sürükleniyordu.

Bir ara sokak arıyorlardı. İki blok sonra bir tane buldular. Boyd'u orada, tahta sandıkların arkasında bağlı, ağzı tıkalı ve baygın bir halde bıraktılar. Boyd'un tereddüt etmesini ve muhtemelen Border kardeşleri beladan haberdar etmesini istemiyorlardı ve Lucas'ın Hunter'a sabırla işaret ettiği gibi, o orospu çocuğunu öldürme hakkını talep ettiğinde, Borders çocukları başka bir yere taŐıdıysa Boyd'a daha fazla soru sormaları gerekebilirdi. Ayrıca ikisinin de soğukkanlı bir katil olmadığı gerçeği de vardı.

"Onu öldürmek isteyebiliriz ama ," dedi Lucas.

Hunter gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Boğazından alçak sesle hırladı. "EĞer Montana Bölgesi'nde olsaydık..."

"Bu yine de cinayet olur," diye karşı  ıktı Lucas. "Bu iş bittiğinde kasabadaki herkesin Boyd'un arkadaşlarını sattığını öğrenmesini sağlayacağız. Bu onun hayatını çekilmez hale getirecektir."

Hunter neşelendi. Lucas'ın yanına geçti ve ana caddede yürümeye başladı. İkisi de birkaç dakika boyunca tek kelime etmedi. Sonra Hunter

Sessizlik.

"Yani bir adamın derisini canlı canlı yüzmekten hoşlanıyorum, öyle mi?"

Lucas sırıttı. "Bunun hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm."

Hunter güldü. "Beklentiler," dedi başını sallayarak. "Benden bir vahşi gibi davranmamı bekliyordu."

"Ve ben sadece onun cahilce inançlarını pekiştirdim."

İki adam Boyd'u akıllarından çıkardılar. Aradıkları adresi yirmi dakika sonra buldular. İki kez geri dönmek zorunda kaldılar. Onlar Şehrin gecekondu mahallesinin kalbindeydiler, etrafları kiralık binalarla çevriliydi. Giysiler kırık raylardan aşağı sarkıyor, pencereler kırık ya da tamamen eksikti ve insan sefaletinin sesi etraflarında yankılanıyordu. Yetişkinler bağırırken bebekler ağlıyordu. Harap binalar gri renkteydi. Konutları çevreleyen zemin çöp ve daha kötüsüyle kaplıydı. Pis koku neredeyse dayanılmazdı.

"İçerideler. Bunu içimde hissediyorum, Lucas."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi Lucas. "Gidip Taylor'ı getirmem gerekecek."

"Neden?"

"İkizlerin yeğenleri olup olmadığını kesin olarak bilecek tek kişi o," dedi. Bu yetersiz bir bahaneydi ve ikisi de bunu biliyordu.

Hunter gözlerini göğe doğru devirdi. "Sence kaç tane ikiz Borders orada mı? Tanrı aşkına Lucas, her halükarda o çocukları oradan çıkaracağız."

Lucas başını salladı. "Biliyorum," diye onayladı. "Ama Taylor bizimle gelmeyi hak ediyor. Ona söz verdim."

Hunter tartışmayı bıraktı. "Ben burada bekleyeceğim," dedi. Çoktan iki binanın arasındaki gölgelere doğru ilerliyor, bekleyebileceği bir yer arıyordu.

bakışlarını hem ön hem de arka kapılarda tuttu. Eğer Borders çocukları taşımaya karar verirse, bunu bilmek istiyordu.

Lucas üç blok bir taksiciyi çağırdı. Taylor'ı almak için yukarı çıkarken şoför onu otelin önünde bekledi.

Kapıyı onun için açtı. Adamın karanlık yüz ifadesine bir kez baktı ve kendini kötü haberlere hazırlamaya çalıştı.

Sorularını ani bir emirle durdurdu. " al."

Onu nereye götürdüğünü sormak için zaman ayırmadı. Koşarak gardıroba gitti, ceketini aldı ve koşarak kocasının yanına döndü. Silahının hâlâ orada olduğundan emin olmak için cebini yokladı.

Lucas ona olanlarla ilgili sadece kısmi bir açıklama yaptı. Boyd hakkında hiçbir detaya girmedi. Zaman kaybetmek istememişti.

Taylor ellerini birbirine kenetlemişti. Gergin ve korkmuştu. "Küçük kızların yanlarında bir ağabeyleri olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bize söylenen buydu."

Araca ulaştılar. Lucas, Taylor'ın içeri girmesine yardım etti. Tekrar konuşmadan önce yola çıkmalarını bekledi.

"Eğer bir ağabeyleri varsa, kız kardeşimin ikizleri olamazlar."

"Geri dönmek istiyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye bağırdı. "Böyle bir soru sorarak bana hakaret ediyorsun. Önce bu çocukları alçak hayvanlardan kurtaracağız. Sonra da bebeklerimi aramaya devam edeceğiz."

Kızın cevabından memnun olmuştu. "İçeride olduğumuz süre boyunca Hunter ve benim aramda kalmanı istiyorum."

"Evet."

"Sana ne söylersem onu . Tartışmak yok." "Tartışma yok," diye söz verdi.

Emirlerinin listesi devam etti. Taylor onun neden bu kadar sert davrandığını ve sesinin bu kadar öfkeli çıktığını anladı. Onu güvende tutmak istiyordu. Endişe, sesinin sert bir ton almasına neden oluyordu. Taylor bunu rahatlatıcı buldu.

Lucas talimatlarını bitirdiğinde apartmanlara yaklaşıyorlardı. Kız çok korkmuş görüldüğü için, ona düşünmesi için olumlu bir şey vermeye karar verdi.

"Gelecek hafta ikizlerle birlikte George'un akrabalarının yanına gidiyor olabilirsin. O mutlu kavuşmayı düşün, Taylor." Ona bir umut ışığı sunuyordu. Kız başını salladığında şaşırdı. Pencereden dışarı bakıyor, iğrenç manzarayı seyrediyor ve Lucas'ın söylediklerine neredeyse hiç dikkat etmiyordu.

Kaynayan lahana ve insan kokusu öğürmesine neden oldu. "George'un akrabalarından biriyle tanıştın mı hiç?" diye sordu.

Kadının dikkatsizliği yüzünden sorusunu tekrarlamak zorunda kaldı. "İkizlerin babası," dedi. "Akrabalarından herhangi biriyle tanıştınız mı?"

Neden şimdi böyle tuhaf bir soru sorduğunu anlayamıyordu.

"Hayır, George bir yetimdi. Hiç akrabası yoktu. Bak, Hunter orada. Bize doğru yürüyor."

Araç tamamen durmadan önce Taylor kapıyı açmıştır. Lucas şoföre parasını ödedi ve kendilerini beklerse yüklü bir ikramiye teklif etti. Paranın cazibesi taksicinin mahallenin güvenliğiyle ilgili endişelerinden daha ağır basıyordu. Tüneğinin altından bir tüfek çıkarıp kucağına koydu ve otuz dakika kadar bekleyeceğine söz verdi.

Taylor, Lucas caddeyi geçene kadar Hunter'ın yanında bekledi. Sonra onun yanına gitti ve elini tuttu. Diğer elini ceketinin cebine soktu ve Colt'unu tuttu.

Apartmanın köhne basamaklarını sessizce çıktılar. Önce Lucas içeri girdi. Taylor da onu takip etti. Hunter onun hemen arkasındaydı.

Aradıkları daire üçüncü kattaydı ve binanın en arka tarafındaydı. Döşeme tahtaları gıcırdıyordu ama içeride o kadar çok gürültü vardı ki, koridorda ilerleseler bile duyulmayabilirlerdi.

Duvarlar da kapılar gibi kâğıt inceliğindeydi. İstedikleri numaraya ulaştıklarında Lucas, Taylor'a birkaç metre ötedeki duvara dayanmasını işaret etti. Eğer silah sesi duyulursa, serseri bir kurşunun ona isabet etmesini istemiyordu.

Hunter silahlarından birini çoktan çıkarmıştı. Lucas kendi silahını hazırladı, arkadaşına başıyla işaret etti ve omzunu kapıya çarparak içeri daldı. Hunter da onu takip etti.

Yirmi yaşlarında genç bir adam divanda uyuyordu. Uyandığında Hunter'ın altıpatlarının şakağına dayandığını gördü.

Onun iki katı yaşında bir kadın mutfaktan koşarak oturma odasına girdi. Üzerinde sadece şeffaf bir gecelik vardı. Turuncu renkli saçları ve ağır boyalı bir yüzü vardı. Kendini örtmeye çalışmadı. Hunter'la alay etti ve elleri havada, sivri tırnakları yaralamaya hazır halde ona doğru koşmaya başladı ama Hunter ikinci silahını çıkarıp ona doğrulttuğunda hemen durdu.

Görünüşe göre farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. Ellerini kalçalarına koydu ve geceliğinin kumaşını kendine doğru çekti, böylece ne sunduğunu ve göğüslerini dışarı çıkardığını göreceğinden emin olacaktı. "Benim adım Shirleen. İşlerimi arka yatak odasında yapıyorum. Neden silahlarını kaldırmıyorsun şekerim? Sana gerçekten iyi vakit geçirtebilirim. Sana sadece bir dolara patlar, ağzımı kullanmak istersen iki. Paraya değerim, değil mi Charlie?"

Divandaki adam ona cevap veremeyecek kadar korkmuştu. Başını bile sallamadı. "Bir bayanı vurmazsın, değil mi şekerim?" diye mırıldandı Hunter'a.

Ona cevap verirken sesi duygudan yoksundu. "Bir bayana ."

Bu hakareti umursamadı. Gözleri yeniden çıplak yarıklara dönüştü. İfadesinden nefret parlıyordu. "Yanlış yerdesin," dedi ona. "Burası Borders'a ait." Sesindeki alaycı ifade geri gelmişti. "Soyulmaktan pek hoşlanmazlar. Yakalarlarsa seni iyi keserler. Hâlâ yapabiliyorken buradan gitseniz iyi olur."

Hunter onun tehdidine herhangi bir tepki göstermedi. Sadece ona baktı ve bir sonraki hamlesini bekledi. Lucas çoktan sıkışık daireyi dolaşmaya başlamıştı. İki yatak odası vardı. İlki boştu ve buruşuk ve kirli yatak takımlarına bakarak kadının işlerini yürütmek için kullandığı odanın burası olduğunu tahmin etti. İkinci yatak odasının kapısı kilitliydi. Bariyeri için omzunu kullanmaya başladı ama sonra bir çocuğun ağlama sesini duydu. Ses zayıftı ama yine de tanınabilirdi. Lucas geri adım attı. Açıklığa yakın duran çocuğu yaralamaktan korktuğu için kapıya çarpmaktan çekiniyordu.

Anahtara ihtiyacı vardı.

"Borders'ı duymuşsunuzdur," diye mırıldandı Shirleen. "Billy ve Cyrus'u herkes duymuştur." Kahkahalarla homurdandı. "Kasabada yeni olmalısın, şekerim, yoksa bu işe kalkışmanın ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğunu bilirdin. rob..."

"Bana yatak odasının anahtarını ver."

Lucas kadının arkasından emri verdi. Kadın bir adım sıçradı ve etrafında döndü. Adam onunla konuşana kadar, dairede kendisiyle birlikte birden fazla erkek olduğunu fark etmemişti.

Bu, Charlie'yi esir tutan diğerinden çok daha tehditkârdı onun için. Hareket ettiğinde hiç ses çıkarmıyordu. Sadece yasaları çiğnemeye alışkın bir adam gölge gibi yürümeyi bilirdi. Shirleen bir adım uzaklaştı ve korkusunu gizlemeye çalıştı.

Taylor içeri girdi. Hunter ona kapıyı kapatmasını söyledi. Taylor emredilene yaptı, sonra tekrar arkasını döndü.

Açık saçık giyimli kadına sadece şöyle bir baktı. Ancak bu, tiksintisini belli etmek için yeterliydi. Bakışları divana uzanmış olan adama kaydı. Adamın ne yaptığını fark etti ve hem Hunter hem Lucas onu izlediği için uyarıda bulundu.

Hunter'la konuşurken bakışları kocasının üzerindeydi. "Silahına . Muhtemelen minderlerden birinin altındadır."

Hunter gülümsedi. "Biliyorum."

Anlamamıştı. Adamın ne yaptığını biliyorsa, neden onu durdurmamıştı?

Lucas anlamıştı. Hunter haşaratları öldürmek için bir bahane bekliyordu.

"Ateş etmek yok," diye seslendi arkadaşına.

Hunter hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Sonra bir iç geçirdi. Silahı elinde evirip çevirdi ve tutsağı niyetini anlamadan önce Hunter silahının kabzasını adamın kafasının yan tarafına vurdu. Adamı öldürmemişti ama uyandığında ölmüş olmayı dileyecekti. Kafası sanki ikiye ayrılmış gibi hissedecekti.

Hunter baygın adamı yere , sonra minderlerin arasına uzandı. Orada saklı tabancayı buldu ve silahı kemerine soktu.

Shirleen birden yabancıların sadece burayı soymak için orada olmadıklarını fark etti. Bakışları Taylor'a kilitlenmişti. Taylor'ın odayı geçip yatak odasının kapısına doğru gidişini izledi ve onun bir meleğe benzediğini düşündü. Ve sırf bu nedenle, savurduğu tehdit daha da anlam kazanmıştı.

"O bir kadını öldüremeyebilir ama ben . Anahtarı bana vermek için beş saniyen var," dedi Taylor, gözlerinde ürpertici bir bakışla. Shirleen iki kere düşünmedi.

onunla tartışmak istemiyordu. Gözleri mavi buz kadar soğuk olan meleğin onu öldürmek üzere olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu.

"Bir..."

Shirleen pencerenin yanındaki kutu yığınınına koştu, en stteğine uzandı ve anahtarı çıkardı.

"O veletleri almakla hiçbir ilgim yok. Ben sadece burada çalışıyorum, hepsi bu. Billy ve Cyrus'un ne yaptığı beni ilgilendirmiyor."

Lucas anahtarı Taylor'ın elinden kaptı, Huntera gözünü Taylor'dan ayırmamasını işaret etti ve sonra kapıyı açtı. Taylor'ın içeri girmesine izin vermedi.

Birincisi. Yatak odasında çocuklarla birlikte başka birinin olmadığından emin olmak istedi.

İçerisi karanlıktı, odanın etrafını göremeyeceği kadar karanlıktı. Lucas önce etrafta dolaşan gölgelerin izlerini bulmak için etrafı taradıktan sonra lambalardan yaktı.

Odanın karşısındaki küçük kızları gördü. Kalbi aniden rahatlamayla patlayacakmış hissetti. Ve fkeyle.

İki küçük ocuk dolap kapısının önünde yerde mışıl mışıl uyuyorlardı. Birbirlerine sarılmışlardı. Biri gördüğü rüya yüzünden usulca ağlıyordu. Lucas diğerinin yüzünü göremiyordu. Başını kız kardeşinin çenesinin altına sokmuştu.

Çok güzel çocuklardı. Bebekler, diye sessizce düzeltti. O kadar küçüklerdi ki, henüz üç yaşında bile olamazlardı. Açıkça görebildiği ikizlerden birinin rengi Taylor'ınkiyle aynıydı. Her iki ikizin de beyaz sarı saçları vardı. Taylor'ın Benzerlik, herhangi birinin ikizlerin onun kızları olduğuna inanmasını sağlayacak kadar yakındı. Hiç şüphe yok ki, onlar ona aitti.

Taylor'a içeri gelmesini işaret etti, sonra silahını kaldırdı. Uzaktan izlemek için kapı aralığına geri döndü. Onlara çok yaklaşırsa küçük kızları korkutacağını biliyordu. nce Taylor'ı görmelerini istiyordu.

"Bunlar onun, değil mi?" Lucas kadının Hunter'a sorduğunu duydu.

Taylor Shirleen'e hiç dikkat etmiyordu. Aceleyle yatak odasına girdi. Bebekleri gördüğünde aniden durdu. Elini ağzına götürdü ve Lucas'ın kalbini parçalayan alçak, acınası bir inleme sesi çıkardı. Bebeklere baktı ve yavaşça yanlarına doğru yürüdü.

Rahatlama ve sevinçten bayılacak gibi oldu. Çocuklara ulaştığında ağlıyordu. Onların önünde yere diz çöktü ama uzun bir dakika boyunca ikisine de dokunmadı. Başı ne eğikti ve Ellerini önünde sıkıca kavuşturmuştu. Lucas onun dua ediyor olabileceğini düşündü.

Sonra uzandı ve bebeklerini nazikçe sallayarak uyandırdı. "Artık eve gitme vakti geldi," diye fısıldadı.

Küçük kızlardan biri gözlerini açtı. Doğrulup gözlerindeki uykuyu sildi ve Taylor'a baktı. Meraklı ve biraz da korkmuş görünüyordu. Taylor yüzünün yan tarafını okşayıp ona gülümsediğinde, başparmağını ağzına soktu ve öne doğru eğildi. Taylor onu nazikçe kucağına aldı. Onu yakınında tuttu ve ona mırıldandı ve bebek sonunda ona karşı rahatladığında, kız kardeşine uzandı.

Diğer ikiz ağlayarak uyandı. Gözyaşlarını durdurmak için hızlı davrandı. Taylor'ı gördü. Onu tanıyor gibiydi. Taylor bunun mümkün olmadığını biliyordu elbette, çünkü ikizleri en son gördüğünde henüz emeklemiyorlardı bile. Küçük kız kucaklanmak için kollarını uzattı. Taylor onu kucağına, kız kardeşinin yanına kaldırdı ve sıkıca sarıldı.

Taylor ağlamayı bırakamıyordu. Bebeklerini kollarında salladı ve onlara tekrar tekrar her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Onları eve götürüyordu.

Biri onun kollarında uyuyakaldı, diğeri ise birkaç dakika boyunca kucaklanmasına izin verdi ve sonra kıvranmaya başladı. Taylor'a bakmak istedi ve kıpırdanıp Taylor'ın yüzünü grebildikten sonra başparmağını ağzından çıkardı ve Taylor'ın saçlarına dokunmak için uzandı.

"Sen benim annem

misin?" "Evet."

"Sen de mi Allie'nin annesisin?"

"Evet."

Georganna'nın bilmek istediği tek şey buydu. Taylor'a yaslandı, başparmağını tekrar ağızına soktu ve gözlerini kapattı.

Lucas yaklaştı ve karısının yanına çömeldi. "Onlar iyi mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. Bebeklerin üzerinde buruşuk mavi renkli günlük elbiseler vardı. Bacakları, kolları ve önlükleri kir içindeydi. Onlara iyi bakılmamıştı ama Taylor şu ana kadar herhangi bir çürük görmediği için rahatlamıştı.

"Onları buradan çıkaralım, Lucas."

Tam bir mutabakat içindeydi. Yine de tereddüt etti. Döndü, ve yatağın altına baktı. Sonra ayağa kalktı. Duydukları çocuk neredeydi? Ne hakkında?

İkizlerden birini kollarına aldı. Kız uyanmadı. Başını onun omzuna yasladı. Taylor ona diğer bebeği verdi ve sonra o da ayağa kalktı.

Lucas kadını çocuğun nereye götürüldüğü konusunda sorgulamak istiyordu. Üçünü de yakalayana kadar rahat etmeyecekti. Oturma odasına giden yolu açtı. Hunter üç parmağını kaldırdı. Lucas başını salladı. Sonra Taylor dikkatini çekti. Uzanıp onun koluna dokundu.

"Bekle," diye fısıldadı. Arkasını döndü ve yatak odasına geri döndü. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ama sonunda bebeklerini bulduğu için endişeden ve rahatlamadan o kadar bitkin düşmüştü ki, sorunun ne olduğunu anlayamadı.

Lucas da onu takip etti. "Ne oldu?" diye sordu bebekleri rahatsız etmemek için fısıltıyla.

Taylor başını salladı. Tekrar arkasını dönmeye başladı, sonra durdu. "Neden dolabın önünde yerde uyuyorlardı?"

Ona bu tuhaflık hakkında spekülasyon yapması için zaman tanımadı. Aceleyle dolabın kapısına gitti ve açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi.

Lucas Hunter'a, "Kadını buraya getir," diye seslendi.

Birkaç saniye sonra Shirleen kapıda belirdi. Hunter onun arkasında duruyordu.

"Bu kapı neden kilitli?" diye sordu Taylor. Kadına zorlukla dayanabiliyordu, böylesine bir kötülüğü görmek onu öylesine tiksindirmişti ki.

"Sebebi yok," diye ağzından kaçırdı Shirleen. "Sadece öyle." Sözlerine aceleyle, "Orada kızlarınız için hiç giysi yok. Hepsi ön kapının yanındaki kutuda. Sana nerede olduklarını göstereyim," diye ekledi. Hunter onun hareket etmesini engelledi.

"Dolabın kapısını aç," diye Taylor.

"Ne için? Sana zaten söyledim," diye mırıldandı Shirleen. "İçeride isteyebileceğin hiçbir şey yok."

Sesi şimdi tedirgindi ve gerginliğini örtmek için yine saçmalamaya başladı. "Borders kızlarınızın yetim olduğunu düşündü. Kıvrıkcık beyaz saçları ve büyük mavi gözleriyle, neden, onlar senin olmalı. Onlar senin ayna görüntün. Billy ve Cyrus yine de onları ellerinde tutmaya çalışacaklar. Zaten kendilerine bir alıcı buldular. Yerinde olsam hemen buradan kaçırdım."

Taylor, "Bu kapının kilidini açın," diye emretti.

Shirleen kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Kollarını ortasında kavuşturdu ve Taylor'a ters ters baktı.

"Onu öldürmemi ister misin?"

Soruyu Hunter sordu. Sesi her türlü duygudan yoksundu. sorguyu daha da ürpertici hale getirdi. Shirleen bir nefes verdi, Hunter'a baktı ve sonra tüm dikkatini Taylor'a verdi. Nefesini tuttu cevabını beklerken.

Hunter'ın göz kırpmasını kaçırdı. Taylor kaçırmadı. Blöf yaptığını anlamıştı. Kadını tedirgin etmek istiyordu. Taylor onu endişelendirmek istiyordu. Shirleen'in bu olasılığı düşünebilmesi için birkaç saniye bekledi, sonra Hunter'a baktı.

"Evet, lütfen," diye seslendi çok kibar bir ses tonuyla, sanki istekli bir garsondan ikinci bir bardak çay sipariş ediyormuş gibiydi.

Shirleen'in yüzü makyajla kaplı olmasına rağmen yine de oldukça solgundu. Hunter'ın elini ensesinde hissettiğinde haykırdı: "Yatak odasının kapısını açan anahtarın aynısı. Ben getiririm."

Hunter ona olduğu yerde kalmasını emretti. Anahtarı kilitten çıkardı. Kapı aralığından ayrılmak istemiyordu. Durduğu yerden ön kapıyı izleyebiliyordu. Eğer Border kardeşlerden biri içeri girerse, hazırlıklı olmak istiyordu. Bu nedenle anahtarı Taylor'a vermedi, ona fırlattı.

Anahtarı havada yakaladı, arkasını döndü ve kapının kilidini açtı. Kapıyı sadece bir parça açtı ve geri çekilerek kapıyı açmaya başladı ki kapı aniden elinde patlar gibi oldu.

Taylor, kendisine çarpan kapının şiddetiyle geriye doğru savruldu. Kapı tokmağı onu böğründen yakaladı. Kapıya doğru savruldu. arkasındaki duvara çarptı, kendini olabildiğince çabuk düzeltti ve sonra tekrar çarpmadan önce kapıyı tuttu.

Lucas geri çekilmesi için bağırarak onu uyardı. Hunter silahını dolabın ağzına . İçerisi o kadar karanlıktı ki tehdidi göremedi. İşini şansa bırakmayacaktı. İçeride silahını hazır tutarak saklanan ve onlardan birkaçını görüş alanına almak için bekleyen bir adam olabilirdi.

Lucas da aynı şeyi düşünüyordu. Yoldan çekildi, sonra ikizlerin daha iyi korunabilmesi için yarım döndü. Eğer bir silah ateşlenirse, mermi bebeklerden birine ulaşmadan önce sırtından geçmek zorunda kalacaktı.

Taylor ileri doğru yürümeye başladı. Lucas ona durmasını söyledi. Sesi sert ve keskindi. Hunter'a dönüp başıyla hızlıca selam verdi ve meseleyi halletmenin ona bağlı olduğunu bildirdi.

Hunter tam da bunu yapacaktı. Kapıya daha güvenli bir açıdan yaklaşmayı düşünerek yana doğru bir adım attı ama sadece bir iki adım atmıştı ki aniden durdu.

Gördüklerine inanamıyordu. Altı ya da yedi yaşından büyük olmadığı kesin olan küçük bir çocuk hapisanesinden uçarak çıktı. O kadar hızlıydı ki, neredeyse bulanıktı. Odanın ortasında durup çılgınca etrafına bakınana kadar Hunter ve Lucas ona iyice bakamadı.

Taylor çocuğun arkasında duruyordu ve bu nedenle yüzünü göremiyordu.

Neredeyse dar omuzlarına ulaşan koyu siyah-kahverengi saçları vardı. Gözleri de aynı renkteydi. Panik içindeydiler. Onun duruşu sertti. Harekete geçmeye hazır görünüyordu.

Birkaç saniye boyunca kimse tek kelime etmedi. Lucas o kadar öfke doluydu ki çocuğun adına, titriyordu. Çocuğun ne kadar zamandır dolabın içinde kilitli olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Hayvanlara böyle acımasızca davranılmazdı.

Hunter da en az Lucas kadar öfkeliydi. Çocuğa baktı ve kendisini bir çocuk olarak gördü. İçinde hissettiği acı boğazına safra kaçmasına neden oldu. İntikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu.

Taylor çocuğun görüntüsü o kadar şaşırmıştı ki, duvara yaslanıp nefesini toparlamaya çalıştı. Ve sonra da Masum çocuğa karşı işlenen vahşet onu tüm gücüyle etkiledi. Gözleri yaşlarla doldu. Yüce Tanrım, birileri bu günahın bedelini ödemeli.

İntikam düşünceleri gelip geçiciydi. Küçük çocuğun çok korktuğu belliydi. Şimdi teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Taylor aklındaki tek düşünceyle çocuğa doğru ilerledi.

Ona hiç dikkat etmiyordu. Lucas'ın kucağındaki ikizleri gördü, öfkeyle uludu ve sonra başını eğip yavrularına dokunmaya cüret eden adama doğru koşmaya başladı.

Hunter silahını bıraktı ve tam kafasını Lucas'ın kalçasına çocuğun önünü kesti.

Çocuk ılık atıyor, tekmeliyor ve ısırıyordu. Hunter onu belinden tutup yerden kaldırdı. Çocuğun silahının peşinden gittiğini fark edince hemen elini tuttu.

Çocuğa mücadeleyi bırakmasını emretti. Emir göz ardı edildi. Bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Çocuğa zarar vermeyecekti ama küçüğün bunu anladığından şüpheliydi. Bu yüzden Hunter yardım için Taylor'a baktı.

Koşarak geldi. Hunter'a "Onu yere bırak," dedi.

"O biraz vahşi," diye seslendi Shirleen. "Onun melez olduğunu görebilirsin. Kendini kızların koruyucusu sanıyor. Onu dolaba kilitlemek zorunda kaldılar," diye ekledi. "Kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor..."

Taylor ona baktığında açıklamayı bıraktı. Meleğin gözlerindeki öfke onu dehşete düşürmüştü. Eli ensesine gitti ve hızlı bir nefes aldı.

"Kendisine kardeşim diyor," diye fısıldadı. "Yalan söylüyor tabii ki. Sadece ona baktığınızda akraba olmadıklarını görebilirsiniz," diye ekledi homurdanarak.

"O onların kardeşi." Taylor bu açıklamayı vurgulu bir ses tonuyla yaptı.

Çocuk Hunter'ın kollarında hareketsiz kaldı ve ona baktı.

Başını salladı. Ona ne söylediğini anlamamıştı. Hunter'ın kurtulur kurtulmaz, tekrar küçük kızlara ulaşmak için onun yanından koşarak geçmeye çalıştı.

Taylor onun elini tuttu ve kendi tarafına çekti. Koyu renk saçları alnından aşağı sarkıyordu. Taylor saçlarını yavaşça alnından uzaklaştırdı. Adam şimdi ona bakmıyordu ama dikkatini tamamen Lucas'a vermişti.

"Şimdi eve gidiyoruz," dedi çocuğa.

Ona hızlıca bakmaya cesaret etti. "Onları benden alamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Onun titrediğini hissedebiliyordu. Kollarını ona doladı ve kulağına fısıldamak için eğildi. Lucas onun çocuğa ne söylediğini duyamıyordu ama sonunda ondan uzaklaştığında çocuk gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu.

Elini uzattı. Adam elini sıktı. Ona güvenmekten hâlâ korkuyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Yavaşça başını salladı ve ona az önce verdiği sözde ciddi olduğunu sözsüz olarak söyledi.

Elini daha sıkı tuttu. Ağlamak istedi.

"Ayakkabıların nerede?" diye sordu. Sesi duygusallıkla titriyordu.

"Hiç ayakkabım yok. Onları attılar."

Taylor onun sözlerine herhangi bir tepki göstermedi. "Yarın sana bir çift alırız."

Verdiği söz üzerine gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Ona gülümsedi ve sonra Hunter'a döndü. Çocuğun dışarıda yalınayak yürümesine izin verecek değildi. "Artık gitmeye hazırız," dedi ona. "Onu taşıyacak mısın?"

Hunter başıyla onayladı. Taylor onu odanın diğer ucuna götürmeye çalıştığında çocuk geri çekildi. Belli ki Hunter'dan ve Lucas'tan korkuyordu, diye tahmin etti, çünkü her iki deve de korkulu bakışlar atıyordu.

Erkekleri tanıştırmayacaktı. Korkunç kadının onların isimlerini duymasını istemiyordu. Başlarında yeterince dert vardı ve Shirleen kesinlikle Border kardeşlere hatırlayabildiği kadar çok ayrıntı verecekti. Eğer isimlerini öğrenirse, bela peşini bırakmayacaktı.

Taylor çocuğu tekrar kollarına aldı ve ona fısıldamak için eğildi. Hem kocası hem de arkadaşı sabırla bekledi. Uzun sürmedi ve Taylor sözlerini bitirdiğinde küçük çocuk gülümsüyordu.

Lucas ve Hunter merak içindeydi. Çocuğun üzerinde meydana gelen değişim şaşırtıcıydı. Taylor ona ne söylemişti?

Çocuk Taylor'ın elini bıraktı ve odanın içinde yürümeye başladı. Adımlarında ukala bir sıçrayış vardı. Lucas'ın yanından geçerken ona gülümsedi. Hunter'dan korkmadığı da kesindi, çünkü onun yanına vardığında uzanıp elini tuttu ve kocaman gözlerle, yüzünde bir hayranlık ifadesiyle ona baktı.

Taylor Lucas'a baktı. Bir kaşını kaldırdı ve çocuğa doğru işaret etti. Taylor ona sadece gülümsedi ve sonra bir kez daha gitmelerini önerdi.

Shirleen onları ön kapıya kadar takip etti. Lucas alaydaki en son kişiydi. Tam divanın yanından geçerken, orada dinlenen adam kısık bir inilti çıkardı. Lucas bebekleri tek koluyla tutabilmek için yerlerini değiştirdi, sonra sağ eliyle uzanıp yumruğunu adamın çenesine . Adamı bayılttı ve adımlarını hiç bozmadı.

Taylor, Shirleen ile biraz yalnız kalmak istedi. Kocasını sallayarak onu reddetti. Taylor müstehcen kadına döndü. "Hayatının geri kalanını hapiste geçireceğinden emin olacağım."

"Yapacak bir şeyim yoktu-"

Taylor onun itirazını bitirmesine izin vermedi. "Neler olduğunu biliyordun. Çocuklara yardım edebilirdin. Ama etmedin."

Shirleen dönüp yatak odasına doğru koşmaya başladığında o da kapıdan çıkmaya başlamıştı.

"Geri döneceğiz."

Lucas yorum yaptı. Bu bir tehdit değildi. Bir sözdü.

Arka merdivenlerden çıktılar. Taylor önden gitti. Elini ceketinin cebinde tutuyordu, parmakları silahının etrafında kıvrılmıştı.

Başları belaya girmede. Sokağa varıp karşıya geçmeye başladıklarında Taylor bebeklerden birini almayı teklif etti. Soğuk hava ikizleri de uyandırmıştı. Georganna Lucas'tan uzaklaşmış ve ona bakıyordu. Alexandra da bakıyordu ama o kadar bariz değildi. İki bebeğin de başparmakları ağızlarındaydı. Georganna emerken şapırdayan bir ses çıkarıyordu. Alexandra ise hiç ses çıkarmıyordu.

"Oldukları yerde iyiler," dedi Lucas Taylor'a. "Kolumu tut," diye emretti sonra.

Hunter Taylor'ın diğer tarafına geçti. Uzanıp küçük çocuğun kolunu okşadı, sonra da ikizlerden birini okşamak için döndü.

Hava serin olduğu ve çocukların üşümesini istemediği için acilen araca gitmek istedi. Yürürken bu ihtimali düşünerek endişeleniyordu.

Hunter, Borders'dan önce mahalleden defolup gitmek istiyordu. eve geldi. Kucağında çocuk varken kardeşleri öldürme fikri hoşuna gitmemişti. Arabaya doğru yürürken bu olasılığı düşündü.

Lucas'ın aklı tamamen başka bir meseledeydi, ikizlerin babasındaydı. George'un yetim olduğunu söylemişti. Hiç akrabası yoktu. Elbette yoktu. Yetimlerin asla olmazdı.

Başından beri biliyordu. Büyük iyilik. Onunla bu yüzden evlendiğini söylemişti. Daha büyük iyilik için. Şifreli sözler sonunda mantıklı gelmişti.

Madam'ın ana planı. Çocukları sever misin? Taylor ona bu soruyu sormuştu. Oh, evet, daha iyisi.

"Lanetleneyeceğim."

Bu sözleri o kadar alçak sesle fısıldadı ki sadece ikizler duydu. Georganna başparmağını ağzından çıkardı ve ona gülümsedi. Alexandra da utangaç bir şekilde ona gülümsedi ama başparmağını ağzında tutmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra araca ulaştılar. Önce Taylor bindi. Hunter daha sonra küçük çocuğu bindirdi. Taylor'ın yanına oturdu.

Lucas Georganna'yı ona uzattı. Bebeği kucağına koydu ve ikinci ikize uzandı. Alexandra usulüne uygun olarak kucağına, kız kardeşinin yanına yerleşti.

Taylor kolunu küçük çocuğa doladı, böylece o da kucağına dahil olacaktı, mindere yaslandı ve gözlerini kapattı. Memnuniyet dolu bir iç geçirdi.

Hunter ve Lucas arabanın dışında fikir ayrılığı yaşıyorlardı. Hunter, Borders'ı beklemek için apartmana dönmekte ısrar ediyordu. Lucas'ın bu planla bir sorunu yoktu. Sadece dışarıda kalmak istemiyordu.

Taylor'ı çocuklarla bırakamayacağı için Hunter'dan onlarla birlikte otele dönmesini istedi. Herkes gece için yerleştikten sonra, arkadaşıyla birlikte piçlerle yüzleşmeye gidecekti.

Taylor tartışmayı sonlandırdı. "Bu çocukları soğuk havadan kurtarmazsak donarak ölecekler. İkiniz de içeri girin."

Bir dakika sonra yola koyuldular. Ay ışığı arabanın içinde birbirlerini görebilecek kadar parlaktı. Lucas'ın bakışları karısının üzerindeydi.

"Taylor?"

Sesinde sert bir ton vardı. Bunu görmezden geldi ve ona bir gülümseme verdi. Tanrım, çok memnundu. "Evet?" diye sordu.

Bakışları önce bir küçük kıza, sonra diğerine döndü.

Onları birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı. Sonra kaşları tekrar karısının üzerine çöktü.

"Bana bir şey söyle," diye
emretti. "Evet?" diye tekrar
sordu.

İkizlere başıyla işaret etti. "Hangisi daha büyük ve hangisi iyi?"

Bölüm 14

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Yaşadığın sürece doğruyu söyle ve şeytanı utandır.

-William Shakespeare,

Henry IV

İkizler utangaçlıklarını kısa sürede yenmişlerdi. Gece havası onları da canlandırmıştı. Lucas ve Hunter'ın üzerine tırmanırken otele dönüş yolu boyunca hiç durmadan konuştular.

İki adam da kendilerini hiçbir zaman aile babası olarak görmemişti. Daha önce hiç bu kadar küçük çocukların yanında bulunmamışlardı ve ikisi de böylesine kırılgan küçük şeyleri tutarken kendilerini garip ve beceriksiz hissediyordu.

Ancak bebekler devlerin yanında kendilerini garip hissetmediler. İki adamı ördeklerin suyu sevdiği gibi sevdiler.

Taylor tüm dikkatini küçük çocuğa vermişti. Ona adını sordu. Çocuk ona gerçek bir adı olmadığını ya da en azından hatırlayamadığını söyledi ve sonra endişeyle ellerini birbirine kenetlerken, kendisine takılan tüm isimleri fısıldadı. Açıklamasını omuz silkerek bitirdi.

"Sanırım bana Sinsi diyebilirsin. Herkes bana en çok bu şekilde hitap ediyor."

Taylor dehşete düşmüş ve dehşete kapılmıştı ama tepkisini çocuktan sakladı. Onu utandırmak istemedi. Sıraladığı lakapların çoğu

fena halde müstehcendi. Elbette bunların anlamını kavrayamayacak kadar gençti ve kadın bu gerçeği bir lütuf olarak görüyordu.

Hem Lucas hem de Hunter konuşmaları dinliyordu. Lucas lakapları duyunca çileden çıktı. Hunter birini öldürmek istiyordu.

"Bu kelimeleri bir daha asla söylemeyeceğiz," diye çocuğa talimat verdi. Sesini nazık bir fısıltı olarak tuttu. "Onları duyduğunu unutmanı istiyorum."

"O zaman bana ne diyeceksin?" diye sordu. Sesi de en az görünüşü kadar endişeliydi.

Lucas ve Hunter'ın bu konuda pek de yardımcı oldukları söylenemezdi. İkisi de haydutlar gibi kaşlarını çatmıştı. Çocuğun onların kötü ruh hallerinin sebebinin kendisi olduğuna inanmasını istemiyordu. Her iki adama da bu kadar suratlı olmalarını istemediği şeklinde yorumlayacaklarını umduğu hızlı bir bakış attıktan sonra küçük çocuğa döndü.

"Annenizin ya da babanızın size taktığı bir ismi hatırlamıyor musunuz?"

"Annem öldü. Deniyorum ama artık yüzünü hatırlayamıyorum. Benim bir babam yoktu."

Hunter çocuğu sorgulamak için öne doğru eğildi. Ona kendisinden korkmamasını söyleyerek başladı, ardından annesinin ölümünden sonra neler olduğunu sordu.

Çocuk omuz silkerek omuzlarını kaldırdı. "Stoley'in dükkanının arkasındaki bir sandığın içinde uyudum."

"bir ailen yok muydu?" Hunter o zaman sordu.

Çocuk başını salladı. Koltuğunda doğruldu ve gülümsedi. "Senden korkmuyorum, bana söylediğinden beri..."

Hunter gözlerini Lucas'a çevirdi. "Sana ne demiştim evlat?" Lucas sordu. "Biliyorsun," diye fısıldadı.

"Yine de anlat bize," diye teşvik etti Lucas. Merakı daha da artmıştı elbette. Çocuk yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle ona bakıyordu. Nedenini öğrenmek istiyordu.

"İkinizin korkutucu görüldüğünü söyledi ama değil. Öyle olmanız gerekiyor," diye açıkladı.

Taylor'a gülümsemek için döndü. O da başını salladı.

"Korkunç görünmemiz mi gerekiyor?" Hunter

tekrarladı. "Neden?" Lucas sordu.

Çocuk ona cevap verdi. "Çünkü her şekil ve boyutta olabiliyorsunuz." Sanki Lucas'ın bu önemli gerçeği zaten bilmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu.

Her iki adam da bakışlarını Taylor'a çevirdi. Belli ki onun açıklamasını istiyorlardı. O tek kelime etmedi. Sadece onlara baktı ve tatlı bir gülümseme verdi.

Bilmece Lucas'ın ilgisini çekti. "Her şekil ve boyutta gelen şey nedir?" diye sordu. Hunter omuz silkti. "Hâlâ neden korkutucu görüldüğümüzü anlamaya çalışıyorum."

Çocuk onların sorularını cevapladı, sesi fısıltı kadar yumuşaktı. "Sizler benim koruyucu meleklerimsiniz."

Taylor küçük çocuğa sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla "Yardımcılar," diye hatırlattı.

Kocasına ya da onun arkadaşına bakamayacak kadar utanıyordu. Çocuğu okşadı ve dikkatini ona uygun bir isim bulma konusuna geri verdi.

Lucas bastırmaya çalıştığı kahkahasını bastırmak için öksürdü. Hunter başını iki yana salladı. "Biz melek değiliz," diye mırıldandı.

Çocuk neşelendi. "Bana öyle olmadığını söyleyeceğini söyledi."

"Şimdi beni dinle evlat..." Lucas başladı. Taylor onun sözünü kesti. "Seni çağırmak için aklımda iki güzel isim var," diye açıkladı. "Daniel ve Davy, gerçi bu durumda resmi olarak David'i kullanacağımızı tahmin ediyorum. Evet, Daniel ya da David." Lucas arkasına yaslandı. "İşte yine başlıyoruz," fısıldadı Hunter'a.

Taylor hemen seçimlerini savundu. "İkisi de gururlu ve onurlu isimler, değil mi?"

Lucas başıyla onayladı. Hunter şaşkın görünüyordu. Taylor'ın dağ adamlarına ve efsanelerine olan takıntısını bilmiyordu.

"Daniel ve David," dedi küçük çocuk, isimleri deneyerek.

"Evet," dedi Taylor. "Hangi ismi istediğinize karar vermek için zaman ayırmalısınız. Bu önemli bir karar, çünkü bu ismi hayatının sonuna kadar taşıyacaksınız. Karar vermene yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım."

"Nasıl?" diye sordu çocuk.

"Gece yatmadan önce sana her cesur adam hakkında bir hikaye anlatacağım. Hikayelerden biri Davy Crockett, diğeri de Daniel Boone hakkında olacak."

"O zaman David mi Davy Crockett mi yoksa Daniel Boone mu olacağım?"

"David," diye düzeltti. "Bu biraz daha uygun. Soyadın Ross olacak."

"Öyle mi?"

Gülümsedi. "Evet, öyle."

"İlk isimlerini ödünç alırsam erkekler kızar mı?"

"Hayır, hayır, elbette değil," diye yanıtladı Taylor. "Onlar ölü. Hiç aldırmazlar."

Taylor ona ünlü adamların kimler olduğunu ve o kadar beğenildiklerini anlattı ki onlar hakkında kitaplar yazıldı. Çocuk büyülenmişti. Daha iyi bir tepki umamazdı. Onun da dağ adamlarını en az kendisi kadar istiyordu. Şu anda daha önemli olan , küçüğün artık ellerini birbirine dolamamasıydı.

"Aile kan bağıyla ilgili değildir," diye açıkladı. "Birbirimize bağlılık duymakla ilgilidir."

Ona ne söylediğini anlamamıştı. Taylor daha fazla açıklamaya çalışmadı. Anlamıştı ve ona göre önemli olan tek şey de buydu.

İki saat sonra herkes gece için yatmıştı. Lucas ve Hunter küçük kızları yıkamak görevini üstlenmek zorunda kaldılar. David Daniel çoktan banyo yapmış ve saçlarını kestirmişti. O küvette oynarken kıyafetleri otelin çamaşırhane servisi tarafından yıkandı ve kurutuldu. İkizlerin giysileri de temizlendi. Victoria dikkatini çekmek istediğinde Taylor yerde diz çökmüş bebekleri yıkıyordu. Yine şiddetli bir şekilde kusmaya başlamıştı.

Ne Hunter ne de Lucas ona yaklaşmak istemedikleri için Taylor bebekleri ovma işini onlara verdi. Onlara boğulmalarına izin vermemelerini emretti, sonra ıslak bir bezle koşarak diğer tuvaletteki Victoria'nın yanına gitti.

İki yaşındakiler uyanıktı ve fırtına gibi konuşuyorlardı. Lucas ikizlerden birini köpürttü, sonra hatasını fark etti. Onu suyun altında kaybetmişti. Kıkırdayarak ve kıkırdayarak geldi. Sabun bebekleri yağlanmış domuz yavruları gibi kayganlaştırmıştı ve hem Hunter hem de Lucas sıırıslıklam olmuşlardı.

çifti küvetten çıkardıklarında.

Onları havlularla kuruladılar, temiz donlarını tekrar üzerlerine geçirdiler ve sonra Victoria'nın yatağına oturtular.

Orada bir saniyeden az kaldılar. Hiç de değillerdi. Lucas ve Hunter çok yorgundu. Bebekler üzerlerine tırmanırken çaresiz ve bitkin bir halde kanepede yan yana oturuyorlardı.

Aralarında daha konuşkan olan Georganna'ydı ama Alexandra'nın da sözünü esirgemediği kesindi. Her iki kız da soru üstüne soru soruyor, cevap alamadıklarında ise tekrar tekrar soruyorlardı.

Birbirlerine Georgie ve Allie diyorlardı. Hunter onları hâlâ ayırt edemiyordu ama Lucas edebiliyordu.

Erkekler bebeklere göz kulak olurken, Taylor bitişikteki yatak odası için bir yatak sipariş etti ve Victoria için aynı katta bir oda daha tuttu. Sonunda kendini yeniden zinde hissediyordu. Eşyaları koridorun sonunda Hunter'ın yanındaki odaya taşındı. Lucas'ın atletlerinden birini giyen David Daniel gündüz yatağına yatırılmış, Davy Crockett ve Daniel Boone hakkında bir hikâye anlatıyordu. Taylor ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğinde David mışıl mışıl uyuyordu.

İkizler de sakinleşmeye başlamıştı. İkisi de Lucas ve Hunter'ın arasına sıkışmışlardı. Gözleri kısıktı ve başparmakları ağızlarındaydı. Adamların konuşmaları onları uyutuyordu.

"Çocuğa adının Ross olduğunu söylediğini duydun mu?" Hunter kısık bir fısıltıyla sordu.

"Duydum," diye cevap verdi Lucas. Georgie'nin ayağı kasıklarına çarpmadan önce onu tuttu.

"Neyle karşı karşıya olduğunu biliyor mu?" Hunter o

zaman sordu. Lucas esnedi. "Biliyor gibi görünüyor,"

dedi.

Hunter, "Çocuk kimsenin onu aramasına izin vermeyecek," dedi. "Peki ya bu ikisi? Onları bekleyen ya da almak isteyen akrabaları var mı? içeri mi?"

Lucas onun sorusuna cevap vermek üzereydi ki Taylor odaya girdi.

Uyku düzenlerini konuşmak istiyordu. Lucas . Kadının sözleri tüm dikkatini çekmişti.

David Daniel'in yanındaki büyük yatakta ikizlerle birlikte uyumasının iyi fikir olacağını düşündü.

Ayağını yere zorundaydı. Onunla yatıyordu ve hepsi bu kadardı. "Odalar arasındaki kapıyı açık bırakacağız."

"Ya biri ağlayarak uyanırsa?" diye sordu.

"Onları duyacağım," diye söz verdi Lucas.

Hunter sırtttı. "Muhtemelen onları ben de duyacağım," diye şaka yaptı. "Küçükler Taylor, ama ikisinin de güçlü bir kükremesi var. Küvetteyken duymadın mı? Lobiye ulaşacak kadar gürültü yapıyorlardı."

Taylor ikna olmuş görünmüyordu. Hunter pes etti. Arkadaşına döndü ve yaptıkları işi hatırlattı. Lucas unutmadığına dair ona güvence verdi. kalktı, bebeklerden birini Taylor'a uzattı, sonra eğilip ona veda öpücüğü verdi.

"Nereye gidiyorsun? Saat onu geçti," dedi ona.

Ona cevap vermedi. Hunter ona ikinci ikizi vererek dikkatini çekti. Bebeğin burnunu cimcikledi, diğetine göz kırptı Lucas'ı kapıya kadar takip etti.

"Bay Ross, bana nereye gittiğinizi söyleyin?" diye sordu.

"Kapıyı kilitle, Taylor. Kimsenin girmesine izin verme."

Onu durdurmak ve bir açıklama talep etmek için peşinden gidemezdi. Elleri kıvranan bebeklerle doluydu.

Onları yatağa yatırdı, üstlerini örttü ve parmak uçlarında odadan çıktı. Kendi yatak odasının girintisine ulaştığında arkasını döndü ve onları tam arkasında buldu.

Sonunda onları kendi yataklarında yatırabilmek için üç deneme yapması gerekti. Önce Allie uykuya daldı, ama Georgie hemen onu takip etti.

Victoria birkaç dakika sonra odasına geldi. Taylor banyo yaparken çocuklara bakma görevini o üstlendi.

Geceliğini ve bornozunu giydikten sonra divanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu ve Victoria'yla olan biten her şeyi konuşurken saçlarını taradı. Taylor, Victoria'ya hiçbir şey bırakmamıştı. detayları ortaya çıkardı. Shirleen adındaki iğrenç kadın ve David Daniel dolaba kilitlenmişken divanda uzanan iğrenç adamla ilgili anlattıkları üzerinde durdu. Victoria tam anlamıyla öfkelenmişti.

"Neden yetkililere haber vermediniz?" diye sordu arkadaşı.

Taylor, "İlk endişem çocukları oradan uzaklaştırmaktı," diye açıkladı. "David Daniel'den vazgeçecek değilim," diye ekledi. "Ama yasalara göre onun annesi olmadığım için, benden alınabileceğinden endişelendim. Bu riski göze alamazdım."

Victoria, "Bu alçak insanlar günahları için cezalandırılmalı," dedi. "Peki ya bu kardeşler? Onlar da kendi neşeli yollarına devam edecekler mi?"

Taylor başını salladı. "Eğer onları tutuklatırsam, bir duruşma olacak. Amerika'da suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masum sayılır. Muhtemelen gazetelerde makaleler yazılacaktır. Elbette ikizlerden bahsedilecek ve benim adım da geçecektir."

"Malcolm," diye fısıldadı Victoria. "Amcan için endişeleniyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Cincinnati Londra'dan oldukça uzakta, Taylor." "Evet, tabii

ki öyle. Victoria, sen ne yapardın?"

Arkadaşının hazır bir cevabı yoktu. "Lucas ne öneriyor?" "Ona

Malcolm'dan bahsetmedim."

"Bunun farkındayım," diye karşı çıktı. "Peki ya Sınırlar? Onların cezalandırılması gerektiğini düşünmüyor mu?"

Taylor sandalyesinde doğruldu ve fırçasını kucağına bıraktı. "Lucas ve Hunter apartmana geri döndüler," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Sınırdaki kardeşleri beklemek için," dedi Taylor. "Yüce Tanrım, mutlaka bir sorun çıkacak."

"Lucas kendi başının çaresine bakabilir. Hunter da öyle. Artık sizin değil. Bu ikisi kesinlikle kardeşleri yetkililere götürecektir."

Taylor, kocasının ya da arkadaşının polise haber vereceğinden pek emin değildi. Kardeşlerle kendileri ilgilenmek isteyebilirlerdi. Yüzlerindeki ifadeyi görmüştü.

"Kardeşlerin bu gece eve gitmeme ihtimali her zaman vardır," dedi Victoria. "Boş yere endişeleniyor olabilirsin."

"Cincinnati'den yarından sonraki gün ayrılmalıyız. İhtiyacımız olan şeyleri satın almak için sadece bir günümüz var."

Konuların değişmesi Victoria'yı şaşırttı. Bir anlık duraksamadan sonra "Evet," diye kabul etti. "Yazdığınız tüm ürünleri satın aldım."

"Çocukların ayakkabıya ihtiyacı var."

"Onları yarın alırız. Taylor, Tanrı aşkına Lucas'a ne söyleyeceksin?"

"Görevi bitti," diye cevap verdi. "Muhtemelen yarın ayrılacak. Ben de tam olarak bunu önereceğim."

Victoria gözlerini göğsüne doğru devirdi. "Seni üç çocukla birlikte bu şehirde mahsur bırakacağına gerçekten inanıyor musun? Hiç sanmıyorum. Bu saçmalığa inanıyorsan kendini kandırıyorsun."

Taylor'ın omuzları çöktü. "Zavallı Bay Ross," diye fısıldadı. "Bunların hiçbirini o istemedi. Evlenmek bile istemiyor."

"Evli olmaktan hoşlanmıyor olabilir ama senden hoşlanmaya başladığı kesin. Şaşırmış gibi bakma, Taylor. Sana nasıl baktığını fark etmedin mi?"

"Bana her zaman attığı 'yasalara karşı olmasaydım seni gazlardım' mı kastediyorsun?"

Victoria gülümsedi. "Bu bakışı birkaç kez gördüğümü itiraf etmeliyim. Peki ya kiralık yardımcı? Bir aşçı, bir dadı ve bir hizmetçi tutmak istediğinizi söylemişsiniz. Mülakat için zaman var mı?"

Taylor başını salladı. "Önce bir reklam yayınlamam gerekir. Olmaz, zaman yok. Korkarım bir süre tek başımıza kalacağız. Belki de Kefaret'te uygun bir yardım bulabiliriz."

Yanlış bir umuttu. İki blokluk bir kasabada kaç aşçı olabilirdi ki?

Victoria da aynı şeyleri düşünüyordu. "Tariflerle dolu bir kitap satın alma cüretini gösterdim," dedi Taylor'a. "Çok zor görünmüyorlar."

Karşılaşabilecekleri sorunlar hakkında konuşmaya devam ettiler ve Cincinnati'de satın alacakları şeylerin listesi üzerinde çalıştılar. Victoria odasına döndüğünde neredeyse gece yarısı olmuştu. Arkadaşı ertesi sabah çocukları kahvaltıya götürmeye yardım etmeyi teklif etti.

Taylor uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Aklı sürekli Border kardeşlerdeydi. İntikamcı değildi ama onların işlerinin durdurulmasını sağlamanın görevi olduğunu düşünüyordu. Bir şeyler yapılmazsa başka çocuklar da risk altında olacaktı.

Sonunda uygun olduğuna inandığı bir plan yaptı.

Lucas birkaç dakika sonra odalarına geri döndü. Taylor'ı masada oturmuş, özenle kâğıda bir şeyler yazarken gördü. O kadar

Kendini yaptığı işe kaptırmış, ona bir bakış bile atmıyordu.

Ona bakmak güvenliydi çünkü ona hiç dikkat etmiyordu ve Lucas da tam olarak bunu yaptı. Kız ona kendini temiz hissettirmişti. Bunun farkına varması onu gülümsetti. Mantıklı davranmadığını biliyordu. Ama umurunda değildi. Şehirdeki pislikten daha yeni dönmüştü. Cehennemden. Bulunduğu bölge kesinlikle cehennem gibi bir yerdi. Ve Border kardeşlere köhne evlerinde bakarken Mahalle sanki bir çift şeytana bakıyor gibiydi.

Lucas şimdi sanki cennete kadar gitmiş gibi hissediyordu. Taylor. Altın bukleleri ve harika mavi gözleriyle. Tanrım, onun kaşlarını çatmasını bile seviyordu.

Onu o kadar çok istiyordu ki ihtiyacından titriyordu. Onun yerine banyo yaptı. Ana odaya döndüğünde, kadın hâlâ görevi üzerinde çalışıyordu.

Ve hâlâ onu istiyordu. Bu gece onu yalnız bırakması için en az on sağlam neden sıraladı. Sonuncusu en az önemli olanıydı. Saat gece yarısını geçmişti. Çok yorgundu. Uyumaya ihtiyacı vardı.

Önemli değildi. Odayı geçtiğinde ne biliyordu. Şu anda onun için önemli olan tek şey karısının işbirliğini kazanmaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kalemini yere bıraktı ve ona baktı. "Bir ilan yazmayı yeni bitirdim. Billy ve Cyrus Border'ın tutuklanmasını ve mahkûm edilmesini sağlayacak bilgi için beş bin dolar teklif ediyorum. Sizce daha fazlasını teklif etmeli miyim?"

Başını iki yana salladı. "Arkadaşları onları çok daha ucuza satar." "Ben de

öyle düşünmüştüm," dedi ona. "Parayı bir bankaya yatıracam. ve ödemelerden sorumlu bir memur görevlendirdi. Umuyorum ki ödül, kardeşleri geri kalan hayatları için kaçmaya zorlayacaktır. hayatlar."

"Bir daha asla kimseyi rahatsız etmeyecekler."

Ayağa fırladı. "Ne oldu?"

Omuz silkti. Billy ve Cyrus ölmüştü ama bunu ona söylememişti. Gerçek onu üzebilirdi. O çok nazık bir kadındı, anlamazdı. Adil bir dövüş olmuştu. Lucas bundan emindi. Sonunda Cyrus, Hunter'ı sırtından vurmaya çalışmıştı. Lucas onu indirmiş, Hunter da Billy'nin icabına bakmıştı. Onu öldürebilirdi. Ama yapmadı. Billy gelene kadar bekledi. Sonra da o orospu çocuğunu kara kalbinin ortasından vurdu.

Haşarat hakkında daha fazla konuşmak ya da düşünmek

istemiyordu. "Gittiler," dedi ona.

"Şehri terk ettiklerini mi söylemek istiyorsunuz?"

Bu soru hakkında uzun bir süre düşünmek zorunda kaldı. Gittiklerini tahmin etti. Ruhları muhtemelen çoktan cehenneme gitmiş, bedenleri de Hunter'ın onları gömdüğü yerde çürümeye başlamıştı.

"Sanırım öyle diyebiliriz."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana bu gece tam olarak ne olduğunu anlat," diye sordu.

"Hunter ve ben meseleyi hallettik. Bilmen gereken tek şey bu, Taylor. Yoruldun mu?"

"Hayır, ama-"

"Güzel. Şimdi yatağa gel."

Adam kızın elini tuttu ve onu oyuğa doğru sürükledi. Yalınayaktı ve gömleksizdi.

Sırtı geniş, lekesiz ve derin bronzluktaaydı.

Onun teninin dokunulduğunda sıcak olacağını biliyordu. Bu düşüncüyü engellemeye çalıştı. Nefes nefese kaldığını hissetmeye başladı. Durdu ve arkasını dönüp

yatağın kenarına vardıklarında ona baktı. Pantolonunun düğmeleri açıktı. Açıklıktan koyu kıvrıcık saçlarını görebiliyordu.

Kızarmaya başladı. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Etrafta böyle dolaşmamalısın. Üşüteceksin. Üşümedin mi?"

Cüppesinin bağına uzandı. "Hayır. Gerçek şu ki, ben ateşliyim."

Bornozunu çıkarmasına izin verdi. Adamın ona bakışı içinin ısınmasına neden oldu.

"Çok yorulmuş olmalısın," diye ağzından .

Adam başını iki yana salladı. "Hiç de

yorgun değilim."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer ben yorgun değilsem ve sen de değilsen, neden yatağa gidiyoruz?"

Bu sorunun cevabını onun bulmasına izin verdi. Kapıyı kapatmak için yürüdü.

perdeler. İşini bitirdiğinde oda sıcacık bir kozaya dönüşmüştü.

Taylor yatağın kenarına oturdu. Terliklerini çıkardı ve sonra tekrar ayağa kalktı.

Çocukları kontrol etmek istemiş. Yanından geçmeye çalışırken yakaladı. "Onlara zaten baktım," diye onu temin etti. "Bebekler çocukla birlikte yatağa girdiler. Mışıl mışıl uyuyorlar."

Başını salladı, arkasını döndü ve yatağa girdi. Başının arkasındaki yastığı kabarttı, yorganı yukarı çekti ve sonra ona gülümsedi.

Adam onun yanında yatağa girdi. "Işığı söndürmeyi unutmuşsun," dedi ona fısıltıyla.

Yan yattı, dirseğinin üzerine çıktı ve gözlerini ona dikti.

"Unutmadım."

Onun tutkusunu görmek istiyordu. Tatmini bulduğunda gözlerinin içine bakmak istiyordu. Ancak ona gerçeği söylemenin iyi bir fikir olacağını düşünmüyordu. Yeterince ürkekti. Ellerini kavrayış şekli ona ne kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

Onu öpmek için eğildi. Kadın başını . "Londra'da balodaki o ilk geceyi hatırlıyor musun?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı. Arkasına yaslandı. "Evet, hatırlıyorum. O gün evlenmiştik."

"Partide üvey kardeşin sana benimle yakınlaştığını söylemişti. Övünmesini hatırlıyor musun?"

Lucas kaşlarını çattı. Onun neden bu konuyu açtığını anlayamıyordu. Şimdi. Onu nereye götürdüğünü öğrenmek için beklemesi gerektiğini tahmin ediyordu. "Evet, hatırlıyorum," dedi ona.

Dönüp ona baktı. "Bu doğru değildi," diye fısıldadı. "O bana hiç dokunmadı. Hiçbir erkek dokunmadı. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Gülümsemesi şefkat doluydu. Ona bakire olduğunu söylemeye çalışıyor ve bu konuyu korkunç derecede utanç verici bulduğunu düşünmesine neden olacak kadar kızarıyordu. "Zaten biliyordum," diye fısıldadı.

"Ah." Kelimeyi uzun uzun iç çekerek söyledi.

Lucas kolunu onun beline doladı ve kulak memesini dişlemek için eğildi.

"Ne yapıyorsunuz Bay Ross?" "İşleri

karmaşıklıştırıyorum."

Gülmeye başladı. Boğazının sütunu boyunca ıslak öpücükler yerleştirmek için aşağı indi. Kadın nefesini zorlukla tutabiliyordu. Adamın bu saçmalığa derhal son vermesi gerektiği düşüncesini benimsemiş olsa bile, daha iyi erişebilmesi için başını yana çevirdi. O da eğlenmemeliydi. Eğer onunla sevişirse, bu gerçekten işleri karmaşıklıştırırdı. Kesinlikle yapamazdı

iptal ettirebilir miydi? İstiyor muydu ki? Peki ya Boşanmak mı? Onlardan birini mi istiyordu? Tanrım, zaten karmaşıktı.

Gerçek yüzüne tokat gibi çarpmıştı. İşleri karmaşıklaştıran Lucas değil, kendisiydi ve tüm bunların nedeni ona aşık olmasıydı.

Kendisinden tamamen iğreniyordu. Dersini almamış mıydı? Henüz mi? Sonunda her şeyi anlaması için başka bir kalp kırıklığı mı gerekecekti? Erkeklerle güvenilmezdi. *Lucas hariç*, diye fısıldadı içinden bir ses. Ona güvenebilirdi. Ama bunun ne önemi vardı ki? Ve Tanrı aşkına, kendisiyle evli olduğunu her hatırlattığında öğürmeye hazır görünen bir adamı nasıl sevebilirdi?

Taylor Lucas'la yüzleşmek için yuvarlandı. Lucas'a, kendi işine bakmasını söyleyecekti.

Ellerini iki yanına koyup onu yalnız bıraktı. Onu ne istiyordu ne de ona ihtiyacı vardı.

Eğer bu sözleri yeterli otorite ve duyguyla söylerse, doğru olduklarına bile inanabilirdi.

"Bay Ross?"

Bir eliyle çenesini kavradı ve yüzünü yukarı doğru itti. Ağzı doğrudan onunkinin üzerinde gezindi. "Evet?" diye sordu zımpara kağıdı kadar sert bir sesle.

Birden onun kendisini öpmesini istedi. *Sadece bir öpücük*, dedi kendi kendine. Sonra ona kendisini yalnız bırakmasını söyleyecekti.

"Sadece bir tane," diye fısıldadı.

Ağzı onunkinin üzerinde gezindi. "Bir ne?"

Unutmuştu. Bu onun suçuydu çünkü çok güzel gözleri vardı. Ona böylesine yoğun, böylesine tutkulu baktığında tüm düşüncelerini çalışıyordu. Karşılık vermekten başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Onun kendisini öpmesini diledi. Bu fark ediş ona hatırlamasını sağladı.

"Sadece bir öpücük," diye ağzından kaçırdı unutmadan önce.

Onu sırt üstü yatırdı. Sonra onu vücuduyla sardı. Onu ezmek için dirseklerinin üzerinde durdu ve gözlerinin içine baktı.

"Sonra?" diye sordu.

"Sonra ne olacak?"

Konsantre olmakta zorlanıyordu. Bunun hoş bir tepki olduğunu düşündü. Onu rahatsız ettiğini biliyordu. Kız, adamın kendisine bastırıldığı sertliği hissedebileceğini düşündürecek kadar kızarıyordu. Adam onun kalçalarının arasında durdu. Geceliği kalçalarının etrafında toplanmıştı. Taylor aynı anda hem geceliği aşağı itmeye hem de kıpırdamadan durmaya çalışıyordu. Oh, evet, onu gayet iyi hissediyordu. Tanrı biliyordu, onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu onu daha da sertleştirdi, ta ki arzu acıyla karışana ve kendini onun içine sağlam bir şekilde yerleştirme ihtiyacıyla zonklayana kadar.

"Sadece bir öpücük," diye fısıldadı. "Ve sonra sen..."

Ağzı onun açıklamasını susturdu. Tamamen ele geçirdi. Ağzı sert ve sıcaktı, vücudunun geri kalanı kadar sert ve sıcaktı. Dili içeri süzüldü. Kadın boğazının altından inledi ve kollarını adamın beline doladı. Tırnakları adamın bel kemere bitti. Adam karşılık olarak homurdandı. Bunun şimdiye kadar duyduğu en tahrik edici ses olduğunu düşündü.

Onunla ilgili her şeyi seviyordu; kokusunu, tadını, sıcak tenini parmak uçlarında hissetmeyi. kadar güçlüydü ki onu kolayca ezebilirdi ama yine de ona her dokunduğunda inanılmaz derecede nazik davranıyordu. Gücünü kontrol altında tutuyordu. Gücü onu çevreliyor, rahatlatıyordu.

Ağzıyla, diliyle ve elleriyle ona kur yaptı. Onu vahşice okşadı ve sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi hissettirdi. Ona kendini ahlaksız ve arzulu hissettirdi. Ve güçlü. Onun her dokunuşuna tepki . Sadece eliyle dokunarak onu inletebiliyordu.

parmak uçlarını omuzlarında gezdirdi. Kadın ona doğru hareket ettiğinde, adam öpücüğünü derinleştirdi ve onu kendine doğru çekti.

Ona doyamıyor gibiydi. Ellerini sırtından çekti ama sadece bir iki saniyeliğine. Elbisesinin kollarını çekiştirdi ve sonra sert bir fısıltıyla tekrar ona tutunmasını istedi. Ağzı onunkinden ayrıldı. Kadın itiraz edemedi adam onu tekrar öpmeye başladı. Onunla alay etmemesini diledi. Öpücüğün bitmesini hiç istemedi ve sonunda adam ondan uzaklaştığında, nefes nefese kalmış ve ona yapışmıştı.

O da hemen hemen aynı durumdaydı. Sesinin sanki bir dağın yamacından koşmuş gibi düşünüyordu.

Kendini bir güneş ışığı havuzunda yüzüyormuş gibi hissediyordu. Tek bir endişeye bile . Arzu onu mutlu bir şekilde kaygısız yapmıştı. Lucas ona bunu yapmıştı. Bir öpücükle aklını kelebeklerle doldurmuştu.

Ona kur yapmayı bitirmemişti. Boynundan aşağı bir yol öptü, boğazının dibinde çılgınca atan nabzın üzerinde oyalandı ve sonra daha aşağı indi. Kadın memnuniyet dolu bir iç çekti ve gözlerini kapattı.

Yavaş gitmeye kararlıydı. Bir araya gelmelerinin tadını çıkarmak istiyordu ama daha da önemlisi, onu korkutmak istemiyordu. Geceliğini çıkarmış ama pantolonunu çıkarmamıştı ve çıplak olduğunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Daha erken değil de daha geç olması için dua etti. Onun da kendisi gibi arzuya kapılmasını . Kız isterse duracaktı ama lanet olsun, bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Zaten yanıyordu ve tek istediği, tohumunu içine akıtırken onun kendisini sıkıldığını hissetmekti. Tıpkı geçtiğimiz haftalarda hayalini kurduğu gibi sıcak, sıkı ve ıslak olacaktı.

Beklentiyle kısık bir inilti çıkardı.

Şimdiye kadar hissettiği en yumuşak, en pürüzsüz tene sahipti. Onun her santimini tatmak istiyordu. Tanrım, cennet kadar harika kokuyordu. Yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü ve onun tatlı kokusunu içine çekerken kendini yavaşça onun üzerine bıraktı.

Adamın göğsü kadının göğüslerini örttü. Çiğ bir zevkle nefesini tuttu ve onu daha da yaklaştırmak için kollarını adamın boynuna doladı. Kadının kalın

Göğsünü kaplayan koyu renk saçlar göğüslerini gıdıklıyor ve tahrik ediyordu. Adamın teninden gelen sıcaklık göğüs uçlarını sertleştirdi. Vücudunu saran erotik duygulardan bunalmıştı. Kocasına karşı huzursuzca hareket ediyor, göğüslerindeki ağırlığı hafifletmek için ondan daha fazla bir şey istiyordu.

Onun ne istediğini biliyor gibiydi. Elleri kızın üzerinden aşağı doğru indi. omuzlarını okşayarak göğüslerini okşadı. Her birini avuçlarının içine aldı, sonra başparmaklarının pedlerini yavaşça hassas meme uçlarına sürttü.

Küçük bir çığlık attı. Tırnakları adamın kürek kemiklerine battı. Kendisine verdiği acı-zevke karşılık olarak homurdandı, sonra onu ağzıyla okşayabilmek için tekrar tatlı vücuduna doğru ilerledi. Göğüslerinin arasındaki vadiyi sevgi dolu bir dikkatle öptü. Teni onun dokunuşuna karşı o kadar hassastı ki, yüzünde gün içinde oluşan büyüme pürüzlü ve kaşındırıcı bir his veriyordu ve Tanrım, bu inanılmaz bir duyguydu. Sanki yataktan düşecekmiş gibi hissediyordu. Kocasına karşı kamburunu çıkarmış, ona işkencesini durdurmaması için kelimelerle yalvarıyordu.

Daha fazla zevk almanın mümkün olduğunu düşünmüyordu. Yine de, ağzı meme uçlarından birini kaplayıp emmeye başladığında, nefes almayı hatırlayamadı. Zevk o kadar yoğun ki, onu tüketti. Ve tam da adamın ona verdiği coşkudan öleceğinden emin olduğu anda, adam ondan uzaklaştı.

Yatağın yanında ayağa kalktı. Uzun ve sessiz bir dakika boyunca birbirlerine baktılar. Adam onun gözlerindeki tutkulu bakışın tadını çıkarıyordu. Şimdi puslu bir maviydiler. Dudakları şişmiş, teni kızarmıştı ve Tanrım ama o dünyadaki en şehvetli kadındı.

Çiftleşmeleri ne olursa olsun iyi olacaktı ama o mükemmeli istiyordu. Onun için. Sadece onun için. Onun kendisini istediği kadar o da onu istemeliydi. Daha önce yatağına hiç bakire birini almadığı için, onun da kendi gibi hissetmesini sağlamanın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Onun tatmin olmak için yanıp tutuşmasını, yoğunluğu hissetmesini sağlamaya kararlıydı. Onu arzuluyordu.

Tek umudu, o gelene kadar dayanacak gücü ve dayanıklılığı olmasıydı. hazırdı. Düğmelerini açıp pantolonunu sıyırırken elleri titriyor ve hareketleri sarsılıyordu.

Taylor bakışlarını onun yüzünden alamıyordu. Gözlerindeki için için yanan bakış, kalbinin çılgınca çarpmasına neden oldu. Vücudundaki her lif ona tepki veriyordu. Gece havası tenini serinletiyordu ama içindeki sıcak düğüm orta yerinden aşağıya doğru yayılıyor, kadınlığının tam merkezine ulaşıyordu. Üzerinde ne bir gecelik ne de bir battaniye vardı. Utanç hissetmesi gerekirdi. Ama hissetmedi. Buruşuk çarşafların üzerine sırt üstü uzandı ve hiç utanmadan kocasına baktı.

Bilinmeyen onu korkutuyordu ve bu yüzden çenesinin altına bakmadı. Lucas'ı daha önce çıplak görmüştü ama sadece arka tarafını. Ön tarafını hiç görmemişti.

Merak galip geldi. Bakışlarını yavaşça adamın beline indirdi. Pantolonunun açıklığındaki V'den çıkan siyah saçları gördü ama sonra Lucas pantolonunu çıkarmak için eğildi ve onun görüşünü engelledi.

Ve sonra onu bir kez daha örtüyordu. Bacaklarını bir arada tutmaya çalıştı. Adam buna izin vermedi. Dizini kullanarak kadının kalçalarının arasına girdi ve kadın onun yolundan çekilemeden üzerine çıktı. Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Adamın sertliği pelvisine iyice bastırmıştı. Zevk korkuyla savaşıyordu. Hissetti ona karşı büyük. Ağzı kurudu. Korku içinde ona karşı gerildi. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Gözlerini sıkıca kapadı ve kaçınılmaz acıyı bekledi.

Tam bir dakika geçti ve hâlâ hareket etmedi. Vücudundan gelen ısı rahatlamasına yardımcı olmaya başladı. Tekrar nefes almaya başladı ve gözlerini açtı.

Lucas dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Ona bastırırken hissettiği inanılmaz zevk dalgasına karşı dişlerini sıktı.

Taylor onun sadece gözlerindeki şefkati fark etti. Birden onun yumuşaklığı karşısında şaşkına döndü. Uzandı ve yüzünün yan tarafını okşadı. Adam onun eline doğru eğildi, sonra da avucunu öptü. Arzu dolu bir ürperti onu hazırlıksız yakaladı. Onun kendisini tekrar, sertçe, dudaklarından öpmesini istedi. Dilini kullanmasını istedi. İstediyse ki...

"Yapabilirsin..."

İsteğini fısıldadı ve anlamasını beklerken gözlerinin içine baktı.

Eğildi ve onun alnından öptü. "Ne yapabilirim?" diye sordu. Sesi ezilmiş yaprakların sesi kadar sertti. İnanılmaz derecede tahrik ediciydi.

"Beni tekrar öpebilirsin," diye açıkladı. Sesi nefes nefese gibiydi.

Adam ağzını onunkinin üzerine eğdi ve dudakları ayrıldı.

Dili içeri süzüldü, yağmaladı, tattı, verdi. Elleri ensesine gitti ve parmakları ipeksi saçlarında yukarı doğru yayıldı. Onun kendisini terk etmesini hiç istemedi. Dili onunkine sürtündü.

de şaşırtan bir cesaretle. Ve sonra öpücük, ikisini de daha fazlası için çaresiz bırakan bir aciliyet kazandı.

Elleri vücutlarının arasında aşağı doğru hareket etti. Kadının göğüslerini okşadı ve sonra aşağı indi. Parmakları göbeğinin etrafında dolaştı. Kadın içgüdüsel olarak ona doğru hareket etti.

Pozisyonunu değiştirdi, bu sırada ağzı onunkiyle mühürlüydü ve sonra eli en çok dokunmak istediği şeyi bulana kadar aşağıya doğru hareket etti. Parmakları uyluklarının birleştiği yerdeki yumuşak, kıvrıkcık saçların arasından geçti. Bekâretini koruyan pürüzsüz yaprakları okşadı ve sonra onu çılgına çevireceğini bildiği arzu çekirdeğini okşamaya başladı.

Eğer gücü olsaydı, adamın ona verdiği zevkle çılgılık atabilirdi. Bunun yerine kısık bir inilti çıkardı. Kendini onun eline karşı erotik bir şekilde hareket etmekten alıkoyamadı. Parmakları büyüleyiciydi.

Parmaklarının ona karşı ritmik hareketi onu vahşileştirdi, . Daha fazlasını talep ederek ona doğru eğildi. Tırnakları adamın omuzlarını sıyırdı ve usulca onun adını inledi.

Kadının ona verdiği sınır tanımayan tepki, kendi kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Hareketleri artık sert ve kararlıydı. Saçlarından bir tutam yakaladı, başını geriye çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Parmağı onun sıkı kılıfına girerken dili de ağzına girdi. Onu hissedebiliyordu

ıslaklık ve bu onu çevirdi. Ağzına karşı haykırdı. Onu incittiğini biliyordu.

Parmağını yavaşça çekti ve bir başka uyuşturucu öpücükle onu yatıştırmaya çalıştı. Ve sonra, o daha niyetini anlamadan, ağzı parmaklarının yerini aldı ve onu oradan öpüyor, diliyle ve dudaklarıyla okşuyordu. Onun tadı sarhoş ediciydi. Bu mutluluk verici işkenceyi durdurması için yalvarırken bile ona karşı kıvranıyordu.

. Kadının içindeki tutkuyu okşamak için dilini kullandı ve ancak kadın titrerken, yanarken ve ona gelmesi için yalvarırken, sonunda onu tamamen kendine ait kıldı.

Kalçalarının arasına diz çöktü ama hemen içine girmedi. Kadının ellerini tuttu ve sert shaftının üzerine yerleştirdi. Kadın kısık bir inilti çıkardı. Adamın boğazının arkasından çıkardığı, ham zevkle dolu derin gırtlak sesi, kadının güçle başının dönmesine neden oldu. Onu okşadı, sıktı. Parmağı en ucunda gezindi. Oradaki nemi hissetti ve ağzıyla tatmak için eğildi.

Neredeyse o anda boşalıyordu. Dili onun uyarılmışlığının ucunda gezindi ve tatlı, yumuşak dudakları onun etrafında kapandı. Emmeye başladı. Lucas'ın soğukkanlılığı kayboldu. Onun ağzına boşalmak istemiyordu, bu sefer olmazdı. Önce onu tatmin etmek istiyordu. Bu onu öldürse bile.

Hareketleri artık daha sert, daha kontrolsüz hale gelmişti. Onu çarşafılara doğru itti, kalçalarını kalçalarının önünden yukarı kaldırdı ve içine girmek üzereyken ona bakmasını istedi.

"Biz artık bir aileyiz, Taylor. Sen benim ailemsin. Anlıyor musun?"

Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. "Sev beni, Lucas. Lütfen," diye fısıldadı.

Ve hâlâ tereddüt ediyordu. "Anlıyorum," dedi sonra.

"Seni inciteceğim. Özür dilerim, bebeğim. Tanrım,

özür dilerim."

Sonra onu uzun ve sert bir şekilde öptü. Dili onunkiyle eşleşmek için içeri girdi ve sonra yavaşça onun sıkı kılıfının içine girmeye çalıştı. Acı çekiyordu. Nazik olmak istedi. Ama yapamadı. Bedeni tamamlanmayı talep ediyordu ve ilkel içgüdüsüne karşı güçsüzdü. Kadının izni onu kontrolün ötesine itmişti. Derinlere doğru itti, bakir bariyerini tek bir hamleyle kırdı. Sertçe itti ve sonunda sağlam bir şekilde içine yerleşti. Ağzıyla onun çılgınlığını yakaladı ve ona mümkün görünmese de daha derine battı. onun içinde.

Onun tarafından kuşatılmış, onun inanılmaz gerginliği tarafından okşanmış, öylesine yoğun bir zevkle dolup taşmıştı ki, bundan öleceğini düşündü.

Taylor yakıcı bir acı hissetti ve Lucas'ın az önce onu parçaladığına tüm kalbiyle inandı. O kadar çok acıyordu ki ağlamaya başladı. Yine de bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde acı azalmaya başladı. Lucas eğilip Taylor'ın gözyaşlarını öptüğünde ve ne kadar güzel olduğuna dair tatlı yalanlar fısıldadığında acı tamamen unutuldu.

Ona alışması için zaman tanımak istiyordu. Kendini tutma kararlılığı birkaç saniyeden az sürdü. Kadın huzursuzca ona doğru hareket etti ve omuzlarını okşamaya başladı. Adam ona karşı sallandı. Duygu üzerine duygu onu sular altında bıraktı. Yavaşça geri çekildi, sonra tekrar içine girdi. Ritmik çiftleşme hareketleri daha güçlü, çok daha hızlı hale geldi. Kadının içine her geri dalışı bir öncekinden daha iyiydi. Onu tatmin etmek ve kendi tatminini bulmak dışında her şeyi unuttur hale gelmişti. Kadının kolları adamın boynuna sıkıca sarılmıştı. Bacaklarını kalçalarının etrafında tutması için yukarı çekti. Ve sonra onunla birlikte hareket etmeye başladı. Adam geri çekildiğinde, ritüel vahşi, harika ve heyecan verici hale gelene kadar kadın yukarı doğru kalktı.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Her itişte daha sert, daha dolgun hale geldi. Doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu biliyordu.

Onun da kendisiyle birlikte orada olmasını istiyordu. Birleşen bedenlerinin arasına uzandı ve kadifemsi kıvrımlarının arasında saklı olan yumruyu okşadı, ta ki kadın onun etrafına sarılıp adını haykırana kadar.

Titremeler vücudunu sarstı. Orgazmının sancıları içinde onun adını sayıkladı ve ancak o zaman kendi özgürlüğünü kazanmasına izin verdi. Tekrar ileri atıldı ve sıcak tohumunu kadının içine boşalttı.

Kendinden geçmesi o kadar sarsıcı ve tatmin ediciydi ki ölüp cennete gittiğini düşündü. Başı kadının boynunun kıvrımına düştü. Alçak sesle

inledi

boğazını sıktı. Kalbi göğsünün içinde çarpıyordu ve derin, yutkunarak birkaç nefes aldı. Aynı anda hem zayıf hem de güçlü hissediyordu. Bu çelişki hiç mantıklı gelmiyordu. Mantıklı olması da gerekmiyordu, çünkü gerçek, kurduğu tüm hayallerden çok daha iyi çıkmıştı.

Ona mükemmelliği vermişti.

Taylor sanki yıldızlara ulaşmış ve şimdi tekrar yavaşça yeryüzüne iniyormuş gibi hissediyordu. Böyle bir tutkunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordu. Bu onu ezmiş, tüketmişti. Kalbi düzensiz atmayı bırakıp derin bir nefes alana kocasına sarıldı, onun güçlü kollarında kendini güvende ve korunmuş hissetti.

Birbirlerinin kollarında bitkin bir halde yattılar ve her biri uzun bir süre diğerinin kalp atışlarını dinledi. Hareket edebilecek kadar güç toplayan ilk kişi Lucas oldu. Gürültülü bir inilti çıkardı ve yan tarafına yuvarlandı. Yine de onu bırakmayı kendine yediremedi ve onu da yanına aldı. Kızın gözleri kapalıydı. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ona göre çok güzeldi. İnanılmaz uzun kirpikleri vardı. Daha önce hiç fark etmemişti ama bunun tek nedeni onun büyüleyici mavi gözlerine bakmakla meşgul olmasıydı. Teni kusursuzdu ve hoş bir altın rengi vardı. Kusursuzdu, O zaman karar verdi. Bakışları kızın ağzına yöneldi. Dolgun, somurtkan dudakları adamın dikkatini dağıtabilirdi. Onları yalnız bırakamazdı. Başparmağını ipeksi dokunun üzerinde gezdirdi, sonra başını geriye yatırdı ve onu öptü, bir kez daha tadını ve yumuşaklığını üzerinde hissetti.

Adam geri çekildiğinde kadın gözlerini açtı ve ona baktı. Adamın kibarlığı karşısında sarsılmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmek üzereydi. Az önce paylaştıkları evlilik eyleminin onun kadar harika olduğunu mu düşünüyordu? ne yaptı? O da aynı şekilde bunalmış mıydı?

Madam buna kızışma demişti. Taylor ona inanmıştı. Şimdi gerçeği anlıyordu. Bu kızışmaktan başka bir şeydi. Lucas'ı sevmek saf, neşeli ve tatmin ediciydi ve kesinlikle hayatının en harika deneyimiydi. Bu anıyı her zaman hatırlayacaktı.

Lucas onun gözlerindeki yaşları fark etti ve hemen telaşlandı. "Seni incitmeden edemedim, tatlım. Şimdi acı çekiyor musun?"

Başını iki yana salladı. Ona yaklaştı ve gözlerini kapattı. "Çok güzeldi," diye fısıldadı.

Ona sıkıca sarıldı. Onun itirafından küstahça memnun olmuştu. ", değil mi?" Yüksek sesle esnedi ve ardından ekledi, "Mükemmeldi."

Birkaç dakika sonra uykuya daldı. Yüzünde bir gülümseme vardı.

Taylor'ın rahatlaması çok daha uzun sürdü. Sonrasındaki ışıltının gitmesi yavaş oldu ama sonunda gerçeklik geri döndü. Ve beraberinde üst üste yeni endişeler geldi. Tüm korkularının temelinde kocasına aşık farkına varması yatıyordu. Artık savunmasızdı ve Tanrım, bu onu nasıl da dehşete düşürüyordu. Ona bağımlı üç değerli çocuğu vardı. Hareketlerinin kalbi tarafından yönetilmesine izin veremezdi.

Güçlü olması gerekiyordu. Yataktan kalkıp yıkanmaya giderken kararlılığını defalarca tekrarlardı. Yatağa geri döndüğünde Lucas'a dokunmamak için yatağın kenarına yakın durdu. Ona sarılmak ve asla bırakmamak istiyordu. Bu dürtüyle savaştı. Tanrım, ona yaslanabilmeyi ve yükünün bir kısmını paylaşmasına izin vermeyi ne kadar çok isterdi. Nasıl iyi bir anne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gerekli tüm becerilerden yoksundu ya da öyle olduğuna inanıyordu.

büyürken, bir bebeği kucağına bile almamıştı. Onun Tecrübesi spekülasyonlarla sınırlıydı ve dehşete kapıldığı şey çok yanlış bir şey yapması ve bebeklerin ömür boyu sakat kalmasıydı. Ve Davy Daniel'in da öyle olacağını fark etti. Basit bir teselliden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kendi değerini anlamasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Kendine olan saygısını artırabilir miydi? Tanrım, nasıl yapacağını bilmiyordu.

Evet, Lucas'a yaslanmak ve onun gücünden biraz ödünç almak istiyordu. Ama buna cesaret edemedi. ilgilenmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu. Ona ve çocuklara sırtını dönmeyecek kadar asildi. Yine de bunu istemesi doğru ya da adil olmazdı. Evlenmek istemiyordu ve kesinlikle bir aile istememişti. Bu şekilde yaşamayı seven yalnız biriydi. Ayrıca, o onun için yeterince şey yaptı. , diye düşündü. Boston'a vardıklarında çekip gidebilirdi ama o kalmaya devam etmiş ve yeğenlerini aramıştı. Vazgeçmemişti. Başkaları olsa ya sorunu yetkililere teslim eder ya da ortadan kaldırırdı. Lucas bir çocuk kadar asildi.

ve ona bağımlı olmak onun için onurlu bir davranış olmaz. Kendi ayakları üzerinde durmak zorundaydı. Çocuklar onun sorumluluğundaydı. Yalnızca onun.

Ona yakın yaşamak istemesi yanlış mıydı? Kefaret. Bu isim bile artık onun için güvenli bir sığınak anlamına geliyordu. Ve Lucas Ross onun güvenlik ağı olmuştu. Onu tuzağa düşürmek istemiyordu. Hayır, tabii ki yapmadı. Ama çocuklar önce gelirdi ve eğer bir şeye ihtiyaçları olursa ya da bir sorun çıkarsa başa çıkmakta zorlandığında, yardım için ona başvurabilmek istiyordu. Hâlâ dağlara doğru at sürmeye devam edebilirdi. Karısını geride bırakmak o kadar da alışılmadık bir şey değildi. Daniel Boone karısını her zaman, bazen birkaç yıllığına terk ederdi. Anlatılanlara göre, Bayan Boone hiç şikâyet etmemiş ve sahip olduğu çocuk sayısına bakılırsa Taylor, Daniel'in Arada bir eve;

Boşanma. Bu kelime ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Evet, Daniel Boone karısını geride bırakmıştı ama her zaman geri dönmüştü. Bir eş istiyordu.

Lucas yapmadı. Taylor gözlerini kapadı ve ağlamamaya çalıştı. Beyaz atlı prensine özgürlüğünü borçluydu.

Lucas yine onun üstünde uyandı. Şafaktan biraz önceydi, her zamanki gibi vakti gelmişti ama bu sabah zihnini toparlamakta zorlanıyordu. Erotik bir rüya gördüğünü sanıyordu. Boynunun yan tarafına sokuluyor ve ona sürtünüyordu ve rüyayı ona bu kadar gerçek yapan şey, onun sıcak teninin ona karşı hissiydi. Üzerinde kıyafet yoktu.

O da değildi. Elleri kızın göğüslerini kavradı. Meme uçları sert inciler gibiydi. Aşağı doğru hareket etti ve birini ağzına aldı. Kadın küçük bir inilti çıkardı ve ona karşı huzursuzca hareket etmeye başladı. Bacakları onunkilere dolanmıştı. Adam diğer göğsünü öpebilmek için yana kaydı ve emmeye başladığında

Elleri dar beline doğru inen bir yol çizdi. Karnı dümdüz ve pürüzsüzdü, teni parmak uçlarına ipeksi geliyordu. Eli daha aşağılara indi. Kalçasının eğimini okşadı, sonra parmaklarını uyluğunun dış tarafındaki pürüzsüz deride gezdirdi. Ve sonra uyluklarının birleştiği yerdeki nemli buklelere değene kadar iç tarafa doğru sıcak bir yol çizdi. Parmak uçlarıyla onu okşadı, arzusunun yumruğunun etrafında daireler çizdi, ta ki kadın inleyip ona karşı kıvranana kadar ve sonunda onu çılgına çevireceğini bildiği noktayı okşamaya başladığında, kadın

yukarı doğru kaldırdı ve çiğ bir zevk çılgılığı attı. Kadın arzuyla ıslanana ve yumuşak iniltiyle ona yalvarana kadar tatlı işkencesini durdurmadı. ona gel.

Kadının tamamen uyanık olup olmadığından emin değildi. Bunun bir önemi yoktu. Bacaklarının arasında hareket ettiğinde onun uyarılmasına dokundu ve onunla çiftleşmezse öleceğini biliyordu. Onun sıkı duvarlarının kendisini çevrelediğini, sıkıştırdığını, sağdığını hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Onu kollarıyla sardı, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve sonra içine derinlemesine girdi. Hiç nazik değildi ve sadece iyice yerleştiğinde İçine girdiğinde ve yoğun, zonklayıcı bir zevkle dolup taşıtığında, ona zarar verdiğini fark etti. Herhangi bir ince mesajı tercüme edemeyecek kadar kendi tutkusuna kapılmıştı.

Kurnaz değildi. Omzunu çimdikledi ve ona acı çektiğini söyledi.

Hareketlerini hemen durdurdu. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı. İstemedenden de olsa ona verdiği inanılmaz zevke karşı çenesini sıktı. Kendini onu terk etmeye ikna edemiyordu ama bunu yapacağını da biliyordu. Tanrı aşkına, onun sorunu neydi? Tabii ki kızgındı. Kız bakireydi ve adam onunla yatalı daha bir gün bile .

Derin bir nefes aldı, zihnine ve bedenine biraz güç gelmesini istedi ve sonra geri çekilmeye başladı. Bacaklarını kalçalarına dolayarak ve onu geri getirerek geri çekilmesini durdurdu.

Adamın başı kadının omzuna düştü. "Seni yalnız bırakmamı istiyorsan, beni bırakman gerekecek."

Bu şartlar altında, açıklamasının lanetlenmiş olduğunu düşünüyordu. makul ve asil. Kızın yanıtı kollarını adamın boynuna dolamak ve kulak memesini öpmek oldu.

"Lucas." Adını bir büyücü gibi fısıldadı.

Elini onun omzunda gezdirdi. Ona karışık sinyaller verdiğinin farkındaydı ve istediği her şeyi yapacağından emindi.

Bunu yapmak onun için her şeyi değiştirdi. Adamın istilasının verdiği acıdan dolayı sızlıyordu ama zevk de vardı ve yakında adamın öpücükleri ve okşamalarıyla acının unutulacağını biliyordu.

"Beni terk etmeni istemiyorum," diye fısıldadı. "Sadece istiyorum... İstiyorum..."

Onun içinde hareket etti. Yavaş, uzun bir vuruş. Kadın hafif bir iç çekti. "Bu mu?" diye sordu adam.

"Evet."

Sonra ağzı uzun, uyuşturucu bir öpücükle onunkini kapladı. Yavaş gitmeye kararlıydı. Kendisini öldürse bile ona karşı nazik davranacaktı.

Verdiği söz sadece bir ya da iki dakika sürdü. Adam tekrar içinde hareket etmeye başladığında, kadın hızını artırdı. Acı unutuldu, yerini öyle bir acı aldı ki inanılmaz bir zevk, kalbinin kesinlikle duracağını ve ölümlerin en tatlısını yaşayacağını düşündü.

O pasif bir aşık değildi. Lucas onun sınır tanımayan tepkileriyle sarsıldı. Kadının ağzı da en az onunki kadar vahşi ve ıslaktı ve kadın da aynı sevgi dolu merakla onu okşuyordu. Doyumu ondan önce o bulmuştu ve kız onun etrafını sarıp adını haykırdığında Lucas da kendi boşalmasına izin verdi. Tutkunun titremesi onları tüketirken birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Adam kadının üzerine yığıldı. Sevişmelerinin kokusu etraflarındaki havayı doldurdu. Bu onu memnuniyetten uyuşturdu. Hâlâ tamamen onun içine gömülmüştü. Henüz onu terk etmeye cesaret edemiyordu. Kalkıp ona serin ve ıslak bir bez getirerek bir centilmen gibi davranması gerektiğini biliyordu. Her iyi kocanın yapacağı gibi onun hizmetçisini oynayacaktı.

Sadece bir dakika daha, diye düşündü. Sonra ayağa kalkardı. Sadece bir dakika daha...

Bir saniye sonra memnuniyetle horluyordu.

Taylor hareket edemeyecek kadar memnundu. gerektiğini biliyordu. Kendini tazelemek için gidip bir bez getirecek ve sonra temiz bir gecelik giyecekti.

Bebeklerin ya da Davy Daniel'in ne zaman uyanacağını bilmiyordu ve Lucas'la yatakta üzerinde tek bir giysi olmadan yakalanmak istemiyordu. Bu ihtimali düşünmek bile çok utanç vericiydi. Evet, kalkacaktı. Bir dakika içinde, diye düşündü. Kocasına daha da sokuldu ve sesli bir şekilde esnedi. Sadece bir dakika içinde...

Bölüm 15

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Tutku, görüyorum ki, yakalıyor.

-William Shakespeare,

Julius Caesar

"Annem çıplak."

Taylor, ikizlerden birinin anons yaptığını yatakta doğruldu. Georgie olabileceğini düşündü. Bebekler arasında daha açık sözlü olan oydu.

Sonra Hunter'ın derin sesini duydu. "Öyle mi?"

Ölmek istiyordu. Hafif bir inilti çıkardı ve çarşafı göğüslerini örtecek şekilde yukarı çekti. Lucas yüzüstü yatmış uyuyordu. Diğer odada konuşulanları duyunca yan dönüp oyuğun girişine doğru baktı. Neyse ki perdeler hâlâ kapalıydı.

"Adam da çıplak."

Allie bu önemli duyuruyu yaptı. Belli ki dışarıda kalmak istememiş.

Hunter güldü. "Tam zamanında," diye seslendi arkadaşına ulaşabilecek kadar yüksek bir sesle.

Taylor'ın yüzü utançtan yanıyordu. Lucas gülümsemeye cesaret edemedi. Taylor ona bu garip durum için onu suçladığı anlamına gelen bir bakış attı. Gülmenin uygun bir cevap olacağını düşünmüyordu. Sadece daha da sinirlenecekti. Her şeyi içine attığını anlaması için esnedi. adım attı ve sonra parmaklarını kadının omurgasında gezdirmek için uzandı.

Yataktan kalkmaya çalıştı. Adam onu belinden yakaladı ve yanına sürükledi.

"Pantolonunu giy," diye yalvardı ona. "Tanrım, Hunter'ın yüzüne bir daha nasıl bakacağım?"

"Her şey sırayla," diye ısrar etti. Onun üzerine yuvarlandı, gülümsedi çünkü ona karşı çok iyi hissediyordu ve sonra öptü. Kız ona karşı mücadele etti, ama sadece birkaç saniye, sonra kollarını boynuna doladı ve onu geri öptü. Onu bırakmak konusunda isteksizdi. Adam onun tepkisinden çok memnun oldu ve onu tekrar öptü. Sonra yataktan kalktı ve pantolonunu giydi.

Hunter'ın ne istediğini görmek için diğer odaya girdi. Odadan Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığının parlaklığından saatin neredeyse sekiz olduğunu tahmin etti.

"Çocuk beni içeri aldı," diye açıkladı Hunter, Lucas sormadan önce. Arkadaşı divanda oturmuş, sabırla küçük kızların üzerine tırmanmasına izin veriyordu. "Önce kapısını çalanın kim olduğunu bildiğinden emin oldu," diye ekledi Hunter sesinde övgü dolu bir tonla. "Akıllı bir çocuk."

"Nerede o?" Lucas sordu.

"Giyiniyorum. Bu ikisinin biraz yardıma ihtiyacı var," dedi ikizlere doğru başını sallayarak. "Taylor daha kalkmadı mı?"

Lucas başıyla onayladı. Hunter sırtıttı. "Evli bir adam gibi görünüyorsun."

"Victoria'ya baktın mı?" Lucas kasıtlı olarak konuyu değiştirerek sordu.

Kadından bahsedilince Hunter'ın ruh hali hemen bozuldu. Yüz ifadesinden sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Onu kontrol etmeye çalıştım. Tanrı olsun ki denedim. Sana açıkça söylüyorum, Lucas. Ona bir daha yaklaşmayacağım. Yeter artık."

Lucas gülümsemesini gizledi. "Bu sefer ne oldu?"

"Kapıyı açtı, öğürmeye başladı ve sonra kapıyı suratıma kapattı. Onun nesi var böyle?"

Allie kanepenin üzerinde aşağı bir yukarı zıplamaya başlamıştı ve şimdi Lucas'ın kendini pencerelerden birine atıp kafasını kırabileceğinden endişe etmesine neden olacak kadar yükseğe sıçırıyordu. Onu kollarının arasına aldı ve

davrandı ve sonra onu yere indirmeye çalıştı. Kızın başka fikirleri vardı. Adamın kollarında kıpırdandı ve ona tutundu. Adam onu göğsüne yasladı ve dikkatini tekrar Hunter'a verdi. Ancak Georgie'nin görmezden gelinmeye niyeti yoktu. Hunter'ın kucağından kalktı ve koşarak Lucas'ın yanına gitti. Sonra kollarını havaya kaldırdı ve oldukça buyurgan bir emir verdi.

"Yukarı."

Lucas eğildi, onu diğer koluna aldı ve sonra tekrar doğruldu. Allie göğsündeki tüyleri çekiştirmeye başladı. Lucas ona durmasını söyledi. Georgie onun çenesindeki kirli sakaldan büyülenmişti. Parmaklarını onun yanağına sürttü ve zevkle ciyakladı.

"Sende o bakış var," dedi Lucas arkadaşına. "Ne

bakışı o?" Hunter sordu.

"Sanki söyleyecek bir şeyin varmış gibi."

Hunter başını salladı. "Bu sabah birkaç ödül avcısına rastladım. Bazı ilginç haberleri vardı. Caulder Kansas City'nin dışında görülmüş. Bir ekip toplayıp peşine düşmüşler ama o kaçmış."

"Sen neden ? Bir ekip mi? Ben İngiltere'ye gittiğimde Caulder yeni bir terfi almıştı. Şimdi bana onun aranan bir adam olduğunu mu söylüyorsun? Ben yokken neler oldu?"

Lucas öldüreceği piç hakkında her şeyi öğrenmeyi kendine iş edinmişti. Onun bu kadar uzun süre yaşamasına izin vermesinin tek nedeni çaldığı altınlardı. Lucas, Caulder'ın onu servete götüreceğini umuyordu. Altın, yetkilileri ikna etmek için ihtiyacı olan kanıttı. Caulder'ın sekiz onurlu adama ne yaptığını tüm dünyanın bilmesini istiyordu.

Biriktirdiği paranın neredeyse tamamını Caulder'a göz kulak için adam tutarak harcamıştı. Ancak sonunda sabrı tükenmişti ve İngiltere'ye gitmeden önce, döndüğünde adamı bir hayvan gibi avlayıp öldürmeye karar vermişti. Kanıtların canı cehenneme.

"Anladığım kadarıyla, konuştuğın o süslü hükümet adamı sana inanmış olmalı."

"Travis?"

"Ona altından , değil mi?" "Evet."

Hunter arkadaşına, "Bana onun kötü biri olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı.

Lucas başıyla onayladı. Travis iyi bir adamdı. Lucas'ı dinlemişti ve ordu subayına karşı sadece onun sözü olmasına rağmen Travis yine de kayıtları değiştirmek için yetkisini kullanmıştı. Kayıp sekiz adam asker kaçağı olarak listelenmişti. Travis suçlamayı reddetti. Lucas cesetlerin nerede olduğunu hatırlıyordu.

gömüldüler. Onların evlerine, ailelerine gönderilmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Travis onları dinlendikleri yerde bırakmak istedi. Sorun hâlâ çözülmemişti.

"Caulder sonunda altınını almaya gitti, değil mi?"

"Ve Travis de onu takip etti," dedi Hunter.

"Lanet olsun."

Lucas fısıldayarak küfretti. Kendi düşüncelerine kadar dalmıştı ki ikizlerin küfrü tekrarladığını duymadı.

"Anladığım kadarıyla Travis'ten kaçmış?" Lucas mırıldandı.

"Evet," diye yanıtladı Hunter. "Arkadaşlarından biraz yardım aldı. Travis bir kurşun yedi ama ciddi bir şey değildi."

"Peki ya altın?" Lucas sordu. "Caulder'da."

Lucas bir iç geçirdi. Önce Allie, sonra da Georgie sesi taklit ettiler.

"Ödül avcıları Caulder'ın izini sürmelerine yardım etmemi istediler," dedi Hunter. "Büyük bir ödül var. Batıya gittiğinden eminler."

"Onlara farklı bir şey söyledin mi?" Lucas

sordu. "Hayır."

Lucas başıyla onayladı. "Caulder kuzeye gidiyor. Kardeşi onu saklayacak."

"Chicago," diye onayladı Hunter. İkisi de kardeşinin orada yaşadığını biliyordu.

"Evet," dedi Lucas. "Caulder kesinlikle Chicago'da."

Taylor, Lucas'ın son sözünü duymak için tam zamanında odaya girdi. Dikkatinin dağılmasından memnundu. Başını eğerek bornozunun kemerini sıkamakla uğraşıyormuş gibi yaptı ve kocasına doğru yürüdü.

Her bebeğe günaydın öpücüğü verdi, kıkırdadıklarında gülümsedi ve sonra Lucas'a Caulder'ın kim olduğunu sordu.

"Önemli biri yok," diye yalan söyledi. "Victoria bu sabah kendini iyi hissetmiyor. Ona bakmak isteyebilirsin."

Hunter hemen, "Yine hastalandı," diye ekledi.

İkisi de konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Taylor onların planına uydu. Caulder'ın kim olduğunu öğrenmek için daha sonraya kadar bekleyecekti. Adamın adı geçtiğinde gözlerinde beliren sert bakış yüzünden Lucas için önemli olmadığına bir an bile inanmamıştı.

Lucas'ı ikizlerle bıraktı ve David Daniel'ın ne yaptığını görmek için bağlantı odasına gitti.

Sevgili çocuk yatağını toplamaya çalışıyordu. Ona bir günaydın öpücüğü verdi ve sonra işini bitirmesine yardım etti.

Bu sabah ona karşı utangaçtı ve çok ciddi görünüyordu. Yatağın kenarına ve onu kendine yaklaştırdı.

"Seni endişelendiren bir şey mi var

David?" "Bugün Daniel'ım," dedi ona.

Gülümsedi. "Pekâlâ, Daniel. Şimdi bana seni endişelendiren şeyin ne olduğunu söyle."

Küçük çocuğun içinde sakladığı pek çok korku vardı, hepsi de bebeklerle ilgiliydi ve en önemlisi de yemekle ilgiliydi. Taylor'a bebeklerin sık sık yemek yemesi gerektiğini ve hiçbirinin giyecek ayakkabısı olmadığını söyledi,

Yiyecek bir şeyler almak için çıplak ayakla nasıl dışarı çıkabilirlerdi? Kimsenin kız kardeşlerine gülmesini istemiyordu.

Ona kahvaltılarını otel odasında yapacaklarını söyledi. Sonra bankaya gitmesi gerekiyordu. Bu iş sadece biraz zamanını alacaktı ve Victoria o dönene kadar onlarla kalacaktı. Sonra hep birlikte alışverişe çıkacaklardı. Önce ayakkabı alacaklardı.

Ona hâlâ endişeli görünüyordu. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Adam onun elini tuttu ve yere baktı. "Sana ne demem gerekiyor?"

"Bana ne demek istersin?"

"Georgie sana anne diyor. Gördüğü her bayana anne diyor," diye ekledi. "Kafası karışıyor. Allie bu sabah sana anne dedi. Onu duydum. Onun da kafası karışmış olmalı."

"Bana anne demelerini istiyorum," dedi Taylor.

"O zaman belki ben de yapmalıyım," diye ağzından kaçırdı. "Böylece kafaları karışmaz, değil mi? Ben sana bir şey derken onlar başka bir şey derse..."

Sesindeki özlem kalbini sızlattı. "Bana anne demenin sakıncası olmayacağını umuyordum."

"Yeterince yaşlı mısın? Yeterince yaşlı görünmüyorsun."

Endişelerinin sonu gelmiyordu. Taylor gülümsedi. "Yeterince yaşlıyım," diye onu temin etti. "Bunu hallettik mi?"

Başını iki yana salladı. "Yine de sana anne dememeliyim. Çok büyüğüm. Artık yedi yaşındayım. Bebekler anne der. Ben sana anne demeliyim."

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Kolunu onun omuzlarına doladı ve ona sarıldı. "Anne o," diye fısıldadı.

Bu sessiz ara, günün geri kalanı için sahip olduğu son huzurlu dakikaydı. Lucas bankaya yalnız gitmesine izin vermiyordu. Ona eşlik etmek için ısrar etti.

Aceleyle dik yakası dantelli beyaz bir bluz ve düz pilili siyah bir etek giydi. Saçlarını taradı ve bir kurdeleyle ensesinden bağladı.

kıyafet ilköğretim öğretmenlerinin giyebileceği türden bir şeydi ama Taylor'ın üzerindeki etkisi Lucas için yıkıcıydı. Aniden gelen onu yırtma dürtüsüyle savaştı.

kıyafetlerini çıkarıp onunla sevişti. Düzgün görünüyordu ama içinde saklı tutku hakkında her şeyi sadece o biliyordu ve ah, tüm giysi katmanlarının altındaki ipeksi, altın tenini nasıl da hatırlıyordu.

Garson kahvaltılarını getirdiğinde Victoria kapıya geldi.

Taylor'ın arkadaşı ıslık ıslık görünüyordu. Yanaklarında tatlı bir kızarıklık ve yüzünde bir gülümseme vardı. Belli ki sabah bulantıları geçmişti.

Georgie kollarını Victoria'ya uzattı, ona anne diye seslendi ve kucağa alınmayı talep etti. Bebeği kaldırdı, ona adının Victoria olduğunu söyledi ve sonra Taylor'ı işaret etti. Fısıltıyla "O artık senin annen" dedi.

Victoria bebeği kanepenin üzerine bıraktı. Hunter kanepenin yanında duruyordu.

Pencere. Kız ona gülümsedi. O da kaşlarını çattı. Kadın onun davranışının

oldukça kabaydı. Ona bir fincan çay koymayı teklif edecekti ama sonra vazgeçti.

Victoria, Taylor ayak işlerini yaparken çocuklara bakmaktan mutluydu. Hunter o sırada gitmeye çalıştı. Lucas ondan kalmasını istedi. Bu isteğinin uyandırdığı kızgın bakışları görmezden geldi, Taylor'a kapıyı açtı ve arkadaşını öfkeli bir şekilde arkasında bıraktı.

Lucas onunla birlikte bankaya girmedi. Kapının dışında bekledi. Dışarıda güneşin altında durmamak için fazla güzel bir gündü. Bu mahremiyet için minnettardı. Büyük miktarda para çekmek istiyordu ve Lucas'ın ona soru sormasını istemiyordu. Nakit para vahşi doğaya yapacağı yolculuk içindi. İşlem neredeyse otuz dakika sürdü. Bankacı, Boston'daki bankadan gelen telgrafın onaylanmasını beklemek zorunda kaldı. Bankanın kayıtları için kadının geçici adresini yazdı ve sonunda ona kalın bir Gevrek banknotlarla dolu bir zarf.

Zarfi ceketinin cebine soktu, endişeli bakışlı banka memuruna otele dönerken kendisine eşlik edecek silahlı bir korumaya ihtiyacı olmadığını söyledi ve Lucas'ın onu beklediğı yere gitti.

Otele geri dönerken kafası meşguldü ve neredeyse iki kelime bile etmedi. ona bir şeyler söyledi. Ona döndüğünde lobi kapısına henüz varmışlardı.

"Seninle uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle."

Adamın ses tonundaki sertlik karşısında gözleri büyüdü. ", " diye kabul etti. "Bu gece sizin için yeterince yakın olacak mı Bay Ross?"

"Bu kadarı yeterli Bayan Ross."

Hızlıca başını salladıktan sonra kızın elini tuttu ve onu girişe doğru çekti.

Merdivenlerden çıkarken ona "Ne hakkında konuşacağız?" diye sordu.

Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu. "Çocuklar, Cincinnati, evliliğimiz. Taylor, neyi hakkında en ufak bir fikrin var mı?" Sorunun biraz geç geldiğini fark etti. "Evliliğimizi anla..."

Kadın onun sözünü kesti. "Gerçekten bu kadar endişelenmemelisiniz Bay Ross. Endişe insanı yaşlandırır."

Galeri katında öyle bir insan kalabalığı vardı ki, bir sonraki merdivene ulaşmak için insan kümelerinin etrafından dolanmak zorunda kaldılar. Elini cebine sokup zarfı saklamaya devam etti. Bir yankesicinin yanına yaklaşmasına izin verecek değildi. Konukların hepsi yeterince saygın görünüyordu ama yine de zeki bir hırsız olabilirdi.

Lucas ikinci basamağa çıkana kadar onunla bir daha konuşamadı. "Uyumlu davrandım, değil mi?" diye sordu ona.

"Evet, elbette," diye cevap verdi. Ona yetişmek için koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Bay Ross adımlarını ikişer ikişer atıyordu. Sanki kızgın bir kalabalıktan kaçıyordu.

"," diye emretti. "Mükemmel bir beyefendi oldunuz... zaman. Size yetişemiyorum efendim."

"Buna devam edemem, Taylor."

"O zaman yavaşla, Tanrı aşkına."

Aynı şeyden bahsetmediklerini fark etti. "Bir centilmen olarak devam edemeyeceğimi kastetmiştim. Bu benim doğamda yok."

Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "İyi davrandığın için özür mü diliyorsun?"

"Hiçbir şey için özür dilemiyorum," diye mırıldandı. "Sadece bunu sürdüremeyeceğimi söylüyorum."

"Her şey bir..."

"Evet."

Gülümsemesini görmemesi için başını eğdi. Sözlerini ciddiye almadığını düşünmesini istemiyordu. Elbette ciddiye almıyordu ama bunu bilmesini de istemiyordu. Sesi çok samimi ve içtendi.

"Eğer iyi olmayı sevmiyorsan, neden iyisin?"

Soru için hazırды. "Büyükannen bana para verdi ve ben de karşılığında sana göz kulak olacağıma söz verdim. Başka koşullar vardı ve ben hepsini yerine getirdim."

"Koşullardan birini söyleyin lütfen."

Odalarının kapısına ulaştılar. İkisi de kapı koluna uzanmadı.

"Gemide seninle aynı kamarayı paylaştım," dedi. "Büyükannenin şartlarından de buydu."

Başını iki yana salladı. "Bana sadece bir odanın güvenliğini sağlamanızı istediğini söylemişsiniz. Madam'ın sizi yatağında istemediğinden eminim."

Adam homurdandı. Bu kaba sese karşılık olarak kollarını önünde kavuşturdu. Lucas kavga etmek için sabırsızlanıyor gibiydi ve o da aniden ona uyum sağlamaktan oldukça mutlu olmuştu.

"Bana beyefendi olmanın Madam'ın şartlarından biri olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Evet."

"Boston'daki otel odasını benimle paylaşmanız da koşul muydu?" diye sordu. "Peki bu otel odasını da mı?"

"Hayır."

"O zaman neden yaptın?"

Kulağa mantıklı gelen tek bir cevap bile bulamadı.

"Nerede uyuduğum önemli değil," diye savundu. "Ben gelecekle ilgileniyorum, geçmişle değil."

Bazı değişiklikler olması gerektiğini anlamasını istiyordu. Artık karı kocaydılar ve kadının da bazı şeylere göz yumması gerekecekti. Çocukların her türlü avantaja sahip olabilmesi için şehirde yaşamaya istekli ve kararlı olduğunu anladığında, onun huysuzluklarına kesinlikle razı olacaktı.

Ayrıca onu biraz sevmeye çalışmalıdır.

Bu gece her şeyi açıklayacaktı. Çocukları tek başına büyütmesi için onu bırakmayacağını söyleyerek işe başlayacaktı. "Ayrıntıları ikimizin çözmesi gerekecek. Çocuklar yattıktan sonra otururuz."

Adamın az önce söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyordu. Hâlâ daha önce söylediği bir sözü düşünüyordu. "Neden Boston'da kaldın?" diye sordu. "Şimdi düşünüyorum da, gemi limana yanaşır yanaşmaz gerçekten de gidebilirdin."

"Gemi," diye düzeltti.

"Pardon?"

"O bir gemiydi, tekne değil. Ve Boston'da kaldım çünkü sen hatırladın mı? İmzalanacak kağıtlar vardı. Ondan sonra da bulmam gereken birkaç bebek vardı. Onları hatırladın mı?"

"Alaycı olmanız için hiçbir neden yok Bay Ross. Durumdan duyduğunuz endişe açıkça görülüyor. Bunun arkasındaki nedeni anladığıma inanıyorum."

", değil mi?"

Sol göz kapağı bir kez titredi. Sonra tekrar. Onun üzüldüğünü biliyordu. Ama umurunda değildi. "Evet, seni neyin rahatsız ettiğini biliyorum. Benimle yattın ve biz... yakınlaştık."

"Ve bu beni endişelendirdi mi?"

Başını salladı. O başını salladı. Endişeli miydi? Hayır, diye düşündü. Hissettiği şey için rahatlama çok daha iyi bir tanımdı. Kadın artık ona aitti ve onun karısı olmak isteyip önemli değildi. Olan . Lanet olası bir fesih falan olmayacaktı ve eğer *boşanma* kelimesini ağzına alırsa, ona bağdırmamak için dişlerini sıkarken muhtemelen bir dişini kıracaktı.

Titreme yanağına doğru ilerlemişti. Onu kızdığını biliyordu. Nedenini anlayamıyordu. Ona sadece zaten bildiği şeyi söylüyordu. "Sana yakınlaşmamızın işleri zorlaştıracaklarını söyledim ama beni dinlemedin, değil mi? Şimdi üzgünsün. Kendini sıkıştırılmış, kapana kısılmış hissediyorsun. Dağlarına geri dönmek istiyorsun."

Lucas konuşmanın nasıl bu kadar kontrolden çıktığını bilmiyordu. Çıkardığı sonuçlar tamamen yanlıştı ve birden ona kendi korkularını anlatıyor olabileceği aklına geldi. Onu terk etmek istemesinden mi korkuyordu? Bunu öğrenmeye karar verdi. Çıkardığı sonuçların ne kadar yanlış olduğunu anlamasını sağlamak için mantığını kullanacak ve sonra korktuğunu itiraf etmesi için onu ikna edecekti.

"Dağlara dönmek istediğimden bu kadar eminseniz, neden dönmedim?"

"Çocuklar yüzünden," diye cevap verdi hemen. "Onları daha yeni buldun, hatırladın mı? Ayrıca benden kaçtığını düşünebileceğimi düşündüğün için kendini sorumlu ve hatta biraz suçlu hissediyorsun."

Hunter kapıyı açtı. Taylor bu kesinti için minnettardı. Aceleyle içeri girdi.

"Bu tartışmaya bu gece devam edeceğiz," diye söz verdi

Lucas. "Madem ısrar ediyorsun."

Lucas ona yetişti ve kulağına doğru eğildi. "Bu arada Bayan Ross, hayatım boyunca hiçbir şey için kendimi suçlu hissetmedim."

Kadının bakışı ona inanmadığını gösteriyordu.

Dikkatini çocukları alışveriŖe gitmeye hazırlamaya verdi. YanlıŖlıkla Georgie'ye Allie dedi ve beŖ dakika sonra hatasını tekrarladı. Onları birbirinden ayırmakta çok zorlanıyordu ve bu kafa karıŖıklıđını bir sır olarak saklamak zordu. David Daniel'ın da Lucas'ın da zorluk çekmediğini hatırlıyordu ve bu sorunu sadece utanç verici değil, aynı zamanda küçük dūŖürücü de buluyordu. Bir anne çocuklarına bebekleri ayırdı. Hatta onları kanepeye yan yana oturttu, önlerinde diz ve ince farklılıklar aramak için ikisine uzun uzun baktı. Hiçbir Ŗey bulamadı. Her özellikleri aynı görünüyordu. MenekŖe rengi gözleri aynı tonda görünüyordu, sarı bukleleri aynı noktadan ayrılıyordu ve tombul yanakları bile ona aynı görünüyordu.

Aralarındaki fark kiŖilikleriydi. Georgie ikisinden daha dıŖa dönük olanıydı. Hiçbir Ŗeyden korkuyor gibi görünmüyordu. Bir liderin, hem de otoriter bir liderin tüm özelliklerine sahipti, diye dūŖündü Taylor gülümseyerek, kız kardeŖi Allie ise Ŗimdiden barıŖçı ve hanımefendi olmanın iŖaretlerini gösteriyordu. Yine de kız kardeŖiyle baŖa baŖtı ve dikkat çekmek istediğinde aynı Ŗiddetle bağırabiliyordu.

Her iki ikiz de Border kardeŖlerle yaŖadıkları çileden dolayı herhangi bir kötü etki yaŖamıyor gibi görünüyordu. Taylor hem ŖaŖırmıŖ hem de rahatlamıŖtı.

Daniel'ın gömleğini giymesine yardım ederken, ona hiçbirini yaralanmadığı için ne kadar minnettar olduğunu söyledi.

"Kimsenin kız kardeŖlerime zarar vermesine izin vermem," dedi sesinde büyük bir kibirle.

"Onlara göz kulak olduğunuz için çok Ŗanslılar," diye övdü.

"Onları iyi beslediklerinden de emin oldum," dedi ona. "Çok korkuyorlardı. Çoğunlukla geceleri. Hâlâ korkuyorlar," diye fısıltıyla ekledi, böylece Allie onu duymayacaktı. Allie onun yatağına tırmanmaya çalıŖıyordu. "Herkes uyuduktan sonra benimle yatağa giriyorlar. Georgie elimi tutmak zorunda."

"Sen onların koruyucu meleği oldun," dedi ona.

Daniel başını salladı. "Belki bir yardımcı," diye fısıldadı. "Hunter ve Lucas gibi."

Daniel sadece yedi yaşındaydı ama yine de bir yetişkin gibi davranmaya zorlanmıştı. Kefaret'e ulaştıklarında ve kendilerine ait bir evleri olduğunda, Daniel'in yeniden küçük bir çocuk olmayı öğrenmesine yardım edeceğine dair bir söz vermişti. Çoğu yetişkin erkeğin taşımakta zorlanacağı sorumlulukları omuzlamıştı. Görünüşte Daniel bir annenin oğlunda isteyebileceği her şeye sahipti. Kibar, düşünceli, nazik, her küçük şeyin değerini bilen biriydi.

Onun için yaptıklarını ve onu nasıl memnun etmek istediğini. Bunların hepsi harika özelliklerdi ama ona göre yedi yaşındaki bir çocuk için hiç de normal değildi. Onun bağırdığını ya da öfkelendiğini, hatta bazen biraz inatlaştığını duymak hoşuna giderdi.

Zaman onun yanındaydı. Daniel ona güvenmeyi öğrenene kadar gardını indirmeyecekti. Sevgisinin koşullara bağlı olmadığını anladığında, onun gülümsemeye başlayacağından emindi.

O an için endişeyi bir kenara bıraktı ve ikizleri hazırlamaya geri döndü. Herkesi organize etmesi tam bir saatini aldı. Lucas bir hizmetçi tutmuştu. taksi verdi. Adamın savurgan ve düşünceli olduğunu düşündü.

Daniel'e söz verdiği gibi, önce ayakkabı satın aldılar. Her çocuk üç çift. İkiisi çocukların büyümesi için daha büyük . Erkek mağazasında hem erkek hem de erkek çocuklar için hazır kıyafetler bulunduğundan Daniel için kıyafet satın almak kolaydı. Mağazadan çıktıklarında, çocuğun komple gardırop.

İkizler başka bir meseleydi. Hazır elbise yoktu. Tezgâhtar Madam Mason'ın iyi işletmesini tavsiye etmişti. Dükkânda sadece çok çeşitli kumaşlar değil, aynı zamanda terziler de bulunuyordu.

Madam Mason ikizlerin ölçülerini bizzat aldı ve Taylor, General Delivery, Redemption'a gönderilmek üzere geniş bir giysi yelpazesi sipariş etti, Montana Bölgesi. Daha sonra mal sahibini bir kenara çekti ve

Çocukların şu anda giysiye çok ihtiyacı vardı. Kıyafetlerden birkaçını hemen bitirmek mümkün müydü?

Madam Mason her şeyin bir yangında kaybolduğuna inandırılmıştı. Son derece anlayışlıydı ve Taylor'ın takdir edeceğinden emin olduğu alternatif bir öneriyle geldi. Onu arka odaya götürerek, maddi durumu iyi olmayan ailelerin kullanabileceği ikinci el giysileri gösterdi. Madam Mason Taylor'ın umuyordu. Ama durum tam tersiydi. Taylor'ın elden düşme giysileri satın almakla ilgili herhangi bir endişesi yoktu. Giysi giysiydi ve ev sahibi ona sadece az giyilmiş, yüksek kaliteli ürünler satın aldığına dair güvence verdi.

Dükkânın arka tarafında iki saat geçirdiler ve ayrılmaya hazır olduklarında küçük kızlar için eksiksiz gardıropları vardı. Victoria bebeğine giysi yapmak için kumaş satın almıştı ama öyle kumaşlar vardı ki Çok sevimli küçük uyku önlükleri ve yumuşacık battaniyeler mevcuttu, tüm seçenekleri satın almaktan kendini alamadı. Daniel'in kesinlikle daha fazlasına ihtiyacı yoktu ama Taylor üç gömlek, iki çift pantolon ve iki tane de kaçıırılmayacak kadar yakışıklı olduğunu söylediği kemerler.

Ailelere hizmet veren bir restoranda öğle yemeği yedikten sonra kitap ve harita satın aldı. Çocuklar çok uyumlu oldukları için Taylor her birinin bir oyuncak seçmesine izin verdi. Daniel küçük bir tahta at seçti, Georgie ve Allie de bez bebek istediler.

Sonuç olarak, gün hem keyifli hem de verimli geçti. Sadece küçük bir rahatsızlık vardı. Taylor Georgie'ye tırmanamayacağını söylediğinde Hansen's Linen Shop'taki , küçük kız kendini yere attı ve tam bir öfke nöbetine girdi. Taylor daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Küçük şeytan tekme atıyor ve Taylor'ın duyabileceği kadar yüksek sesle bağıırıyordu. büyük bir kalabalık çekti. Sesi işkence görüyormuş gibi geliyordu. Kız kardeşinin davranışları karşısında dehşete düşmeyen tek kişi Allie'ydi. Georgie'nin tiyatrosunu izlerken Victoria'nın kucağında uyuyakaldı. Taylor ne yapacağını şaşırmıştı. Meleğe dönüşmüş aslanını sakinleştirmek için ne yapacağını bilemiyordu. Suçlunun yorgunluk olduğunu biliyordu. Georgie'nin ciddi bir uykuya ihtiyacı vardı.

İyi niyetli bir kadın Taylor'a küçük kızın kışına güzel bir şaplak atmasını önerdi ama Taylor vurmanın ne işe yarayacağını hayal bile edemiyordu.

başarmıştı ve zaten fiziksel cezaya da inanmıyordu. Sadece kıvranan kızının üzerinden geçti, mümkün olan tüm aceleyle satın aldıklarının parasını ödedi ve sonra çılgık atan çocuğu kucağına alıp dışarıda bekleyen araca taşıdı. Georgie hiç vakit kaybetmeden kendini yıprattı. Araba hareket eder etmez uykuya daldı.

Taylor iki yaşındaki çocuklar hakkında değerli bir ders aldı. Onları her zaman ikna edemezdi.

O akşam erkenden, Victoria ile birlikte çocukları akşam yemeği için aşağıya indirdiler.

Daniel yemek boyunca uyuklayıp durdu. Taylor onu elleriyle besledi. İkizler çok şükür ki sakinleşmişlerdi. Aç olmalarına rağmen elbiselerine ağızlarından daha fazla yemek koymayı başarmışlardı. Sofra adabı içler acısı. Taylor yarın onları mutfak aletlerinin doğru kullanımı konusunda eğitmeye başlamak için kendi kendine bir not aldı. Bu gece onun talimatlarını dinleyemeyecek kadar uykuluydular.

İkizler odalarına geri götürülmek istediler. Victoria Georgie'yi, Taylor da Allie'yi taşıdı. Daniel onun elini tuttu. Hepsi çok yorgundu, ayakları sürükleniyordu.

Victoria çocukları yatmaya hazırlamaya yardım etmeyi teklif etti. Ayakta duracak hali kalmadığı için Taylor ona kendi odasına gitmesini söyledi.

"İyi uykular Victoria. Yarın yine uzun bir gün olacak." "O zaman

yarın gidiyor muyuz?"

"Eğer her şeyi zamanında

hazırlayabilirsek." "Bu gece toplanayım

mı?"

"Hepimiz çok uykuluyuz. Yarın toplanırız."

Taylor aşağı baktı ve Daniel'in yüz ifadesini yakaladı. Çocuk dehşete düşmüş görünüyordu. Nedenini hemen tahmin etti. "Daniel, ben nereye gidersem sen de oraya gidersin. Seni ya da kardeşlerini asla arkada bırakmam. Her zaman birlikte olacağız."

"Söz veriyor musun?"

Tanrım, çok ciddi görünüyordu. "Evet, söz veriyorum."

Başını sallaması ikna olduğunu gösteriyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu fısıltıyla.

Taylor ona sadece kısmi bir cevap verdi. Ona bir trene bineceklerini söyledi.

Daniel çok heyecanlanmıştı. Ona odalarının anahtarını uzattı ve kilidi açmasına izin verdi. Victoria Georgie'yi ona teslim etti ama hemen gitmedi.

"Hunter ve Bay Ross bugün nereye gittiler?" diye sordu.

"Bana söylemediler," diye cevap verdi Taylor. "Sanırım kendi işleri vardı."

"Hunter'ı bir daha görecek miyiz?"

"Sanırım öyle olacak," diye yanıtladı Taylor. "O ve Lucas uzun zamandır arkadaşlar. Hunter'ın Redemption yakınlarında yaşadığını sanıyorum. Neden? Onu tekrar görmek ister ?"

Victoria omuz silkti. "Bana on kelimedenden fazla bir şey söylemedi. Bana her baktığında nasıl kaşlarını çattığını fark ettin mi?"

Taylor gülümsedi. "Adamın üzerine kustun," diye hatırlattı arkadaşına. "Bence senin yanında temkinli davranıyor. Ayrıca, az konuşan adamlar en iyi adamlar."

Victoria güldü. "Shakespeare'in bu konuda haklı olduğunu sanmıyorum."

Odasına gitmeye başladı, sonra durdu. "Ona evli olduğumu ve kocamın daha yeni vefat ettiğini söyledim. Bebekten bahsetmedim."

Daniel anahtarı çevirmişti. Taylor anahtarı kilide sokmasına yardım ettikten sonra arkadaşına döndü. Georgie başını Taylor'ın omzuna koymuştu ve Allie onun saçlarıyla oynuyordu.

"Neden bebekten bahsetmedin?"

"Söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Oldukça kabaydı."

Taylor'a Hunter'ı savunması için zaman tanınmadı. Victoria aceleyle koridora çıktı. Daniel sonunda kapının kilidini açtı ve içeri koştu. Taylor da onu takip etti.

İkizler uyumaya fazlasıyla hazırdı. İkisi de başparmaklarını emiyor ve gözlerini ovuşturuyorlardı. Onları yatmaya hazırladı, birlikte uyumaları için yeni bebeklerini verdi ve sonra onları yorganın altına soktu.

Daniel tahta atını yatağının başucundaki pencere kenarına yerleştirmişti. Çoktan yorganın altına girmiş, bir hikâye bekliyordu. Ona iki hikaye anlattı. Daniel Boone ve Davy Crockett eşit ilgi göreceklerdi.

Yorganı üzerine örtmeye gittiğinde hâlâ botlarını giydiğini fark etti. Çizmelerini çıkarttırdı ve yatağının yanında yere koydu. Bir saat sonra çocukları kontrol etmek için odaya döndüğünde, Daniel'i botlarını kollarına sarmış, mışıl mışıl uyurken buldu. Onlara sarılmış gibi görünüyordu.

Uzun bir süre orada durup çocuğa baktı. Sınır canavarları tarafından sokaklardan alınmadan önce onun hayatının nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Lucas onun adını fısıldadı. Arkasını döndü ve onu kapıya yaslanmış, kendisini izlerken buldu. Ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordu. Ona doğru yürüdü. Odadaki tek ses ipek hışırtısıydı.

"Çocuğun bir sorunu mu var?" Lucas sordu.

"Hayır, o iyi. Onu arayan biri olabilir mi?"

"Şüpheli," diye cevap verdi. "Ailesini hatırlamıyor ve uzun süre sokaklarda yaşamış. Eğer bir akrabası arıyor olsaydı, muhtemelen o ya da

şimdiye kadar çocuğu bulmuş olurdu. Yine de yetkililere onun sizinle olduğunu bildirmek iyi bir fikir olabilir," diye ekledi.

"Hiçbir yetkilinin Daniel'ı benden almasına izin vermeyeceğim."

"Bir rapor hazırlarsanız bunun olabileceğinden mi korkuyorsunuz?"

Başıyla onayladı. Adam bir i çekti. Ona ne tavsiye edeceğini bilmiyordu. "Bunu bir düşünelim," diye önerdi. "Soğukta tek başına kalan çocukların sayısı düşünüldüğünde..."

"ok var mı?"

"ok fazla." Cesareti kırılmış gibiydi.

Fısıltıyla konuşuyorlardı. İizlerden biri uykusunda mırıldandı ve yuvarlandı. Lucas onu uyandırmak istemedi. Taylor'ın elini tuttu ve arkasını döndü. Onu arkasından çekerek ana odaya ve yataklarının bulunduğu oyuğa götürdü.

Uyumaya hazırdı. Yıkanmış, soluk mavi bir gecelik ve bornoz giymişti. Lucas'ın saçlarının arkasının ıslak olduğunu fark etti. Belli ki o da banyo yapmıştı. Yine de günlük kıyafetler giymişti, siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek. Yakası arkadan yamuktu. Yarıya kadar kalkıktı. Düzeltme isteğine direndi.

Yatağın kenarına vardıklarında yüzünü ona döndü. Gözleri, renkleri o kadar harikulade yoğundu ki, onu büyüledi. Ona bakış şekli nefesinin boğazında dğmlenmesine neden oldu.

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Bu kötü bir fikirdi. Konuşmamızı yapmak için diğer odaya geri dönmeliyiz. Çocukları uyandırmak istemedim ama burada önemli bir şey konuşamam."

"Neden olmasın?"

"Yatak çok yakın."

"Oh."

İkisi de kımıldamadı. Lucas hâlâ onun elini tutuyordu. Kendini bırakmaya zorlayamıyor gibiydi.

"Yarın ayrılmak zorundayım," dedi.

Hissettiği acı sarsıntısı onu şaşırttı. Onun gitmesini bekliyordu. Kendi planları onun gitmesine bağlıydı. O zaman neden kalbi kırılıyormuş gibi hissediyordu?

Onun sorularını bekledi. Bir dakika orada durup ona baktıktan sonra, kendisine hiçbir şey sormayacağını fark etti. Ona fazla bir şey anlatmamaya karar vermişti. Ona sadece birkaç ayrıntı verecekti. Aksi takdirde onun için endişelenecekti. Zaten yeterince düşünecek şeyi vardı. Başka bir sorun eklemek istemiyordu.

Hayatı boyunca hiç kimse onun için endişelenmemişti. Taylor'a kadar. Her İkizleri aramak otelden ayrıldığında, ona dikkatli olmasını fısıldamıştı. Ona bir şey olmasını istemiyordu çünkü yeğenlerini bulması için ona güveniyordu. Ama endişesinin başka bir nedeni daha vardı. Ona karşı yumuşuyordu ve zamanla onu sevmeye başlayabilirdi. Aile. Endişelenmenin bu aile işinin bir parçası olduğuna karar verdi. Artık yaptıklarından dolayı ona karşı sorumluydu, tıpkı onun da kendisine karşı sorumlu olduğu gibi.

Onu çok önemsiyordu. Ona minnettar, müteşekkire ve hatta borçluydu. O daha fazlasını istiyordu.

"Hunter burada seninle, Victoria'yla ve çocuklarla kalacak."

"Kalmasına gerek yok. Hepimiz iyi olacağız."

"O kalıyor."

Onun onayını bekledi. Kadın isteksizce başını salladı. "Ne kadar bilmiyorum. Üç hafta olabilir. Hunter daha uygun bir yer bulmana yardım edecek. Otelde kalmaya devam edemezsin, çocuklarla olmaz. Koşup oynayabilecekleri bir alana ihtiyaçları var."

"Saat kaçta ?" "Erken."

Elini onunkinden çekti ve bornozunun kemerini çözdü. Bu hareket onun konsantrasyonunu bozdu. Kadının giysiyi yavaşça çıkarmasını ve arkasındaki yatağa bırakmasını izledi.

Düşüncelerini toparlamak için kendini zorladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa... Ne yapıyorsun?"

"Gömleğinin düğmelerini açıyorum." Sesindeki kızarıklığı duyabiliyordu. Onun fark etmeyeceğini umuyordu. Bu gece çekingen ya da mahcup olmak istemiyordu.

"Bunu yapabilirim."

"Biliyorum. Ben istiyorum."

Artık fısıldaşıyorlardı. Lucas'ın sesi hırçın bir hal almıştı. Bu sesi tahrik edici bulmuştu. Kızardığını görmemesi için başını eğdi. Parmak uçları adamın göğsünde gezindi.

Bir kelebeğin okşaması gibi hissettiriyordu ve bu onu çeviriyordu. Bu nazik işkenceyi durdurmak için kadının ellerini tuttu.

"Nereye gittiğimi bilmek istemiyor musun?"

"Bana söylemek ister misin?" Ellerin adamın avuçlarından çekti ve pantolonunun düğmelerini çözmek için aşağı uzandı.

Derin bir nefes aldı. "Taylor," dedi. "Konuşmamız gerek. Diğer odaya ve..."

Ona ne önerdiğini unutmuştu. Parmakları bel kemerine kayd. Aşağı baktı ve onun yavaşça bir düğmeyi ve sonra diğerini açmasını izledi.

Kendi cesaretine inanamıyordu. Artık onun karısı olduğunu ve ona dokunmasının hiçbir sakıncası olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı. Ve o da

yarın ayrılacağını sessizce ekledi. Uzun, çok uzun bir süre ona tekrar dokunamayacaktı.

Onu hissetmeyi seviyordu. Karnı sertti, teni dokunulduğunda sıcaktı. Bir düğmesini daha çözdü. Parmakları onun kıvrıcık saçlarında aşağıya doğru yayıldı. Parmakları onun sert uyarılmasının etrafına dolandı.

"Dur," dedi. "Çok hassassın. Seni inciteceğim."

Onunla konuşmak neredeyse onu öldürüyordu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve ona uzanmamak için üstün bir irade ve kararlılık göstermesi gerekiyordu. O bir dev değildi; şehvet dolu düşüncelerini kontrol edebilirdi.

Taylor ondan uzaklaştı. "Bana zarar vermen önemli değil," diye fısıldadı. "Yarın gidiyorsun. Sadece bu gecemiz var, Lucas."

Onu terk etmiyordu. Geri dönüyordu. Onu dinlemiyor muydu? "Sadece üç hafta, belki de iki." Hatırlatmayı yapabildiğini sanıyordu ama boğazı o kadar sıkılmıştı ki emin olamıyordu. Kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu.

Onunla konuşma planını tamamen unutmuştu. Bunu o yapmıştı elbette. Geceliğini çıkardı. Tanrım, çok güzeldi. Ona her baktığında güzelliği karşısında hayrete düşüyordu. Her yeri altın sarısıydı. Göğüsleri dolgundu, meme uçları pembe inciler gibiydi. Beli dardı ve Tanrım ama tüm doğru yerlerde yumuşak kıvrımları vardı. Kalçaları hafifçe genişliyordu ve bacakları uzun, düzgün ve güzeldi.

Onun kendisine sarıldığını hayal etti. Ve sonra giysilerini yırtıp attı. Onu kollarına çekti, sarıldı, doyumsuzca öptü ve ona karşı hissettiği duygudan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Dünya ve tüm sorunları yok olmuştu. Sadece Taylor vardı.

Sevişmeleri vahşi, yoğun ve açlıkları doyumsuzdu. Kendisi için hazır olana kadar onu okşadı, sonra kalçalarının arasına girdi. Derinlere battı onun içinde. Her aklı başından gidiyordu. Kadının tutkusu onu bunalttı ve zevk iniltileri onu kendi kontrolünün ötesine sürükledi. Onun hareketleri daha sert, daha talepkâr oldu. Kadın onun etrafında sıkılaştı,

Onu içinde sıktı ve adını fısıldadı. Adamın doruk noktası onunkini takip etti. Tohumunu onun içine akıtırken ağzı uzun, yakıcı bir öpücükle onunkini kapladı.

Sonrası da onun için aynı derecede tatmin ediciydi. Onu kollarında tutmayı ve kalp atışlarını dinlerken boynunun yan tarafına sokulmayı seviyordu.

"Lucas, beni eziyorsun."

Hemen yan tarafına döndü ve onu doğru çekti. Kadın başını onun çenesinin altına soktu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onun ağladığını bilmesini istemiyordu.

"Hiç kimse hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmamalıdır."

Ona fikrini mi sorduğunu yoksa inandığı bir gerçeği mi söylediğini bilmiyordu. "Bir erkeğin rüyaları hakkında ne düşündün?"

"Sadece yüksek sesle merak ediyordum. Sorumlulukları olan bir adam bile hayallerinin peşinden , değil mi?"

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bu gece yorgunum," diye fısıldadı. "Pek bir şey anlamıyorum."

"Sanırım konuşmamızı ben döndükten sonra yapmamız gerekecek."

"Chicago'ya , değil mi?" "Nereden biliyorsun?"

"Hunter'ın aradığınız adamın Chicago'da olduğunu söylediğini duydum."

"Evet."

"Adı neydi?" "Önemli değil."

"Peşine düşmek istediğin adam o, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Gemide bana, sana bir şey yapan bir adamı avlamaya gittikten sonra dağlarına geri döneceğini söylemiştin. Sana onun kötü olup olmadığını sordum."

Hafızası onu etkiledi. Bir iç geçirdi. "Ve sana onun kötü olduğunu

söylemiştim." "Onu öldürmek istiyorsun, değil mi?"

gerçeği mi söylemesi gerektiğini yoksa yalan mı söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Başka bir ifadeyle dikkatini başka yöne çevirdi.

"Sorumluluklarınız var."

"Evet, biliyorum," diye kabul etti. Caulder'ın öldürdüğü sekiz adamı düşündü. Lucas geriye kalan tek sestti. Tek silah. Diğerleri sonsuza dek susturulmuştu. Onların adalet çılgınlıklarını sadece o duymuştu. Ve intikam. John Caulder'ı öldürecek. Onun ölümünü izlerken kendini iyi hissedecekti. Kanun artık ona ya da o sekiz adama hizmet etmeyecekti.

Lucas gözlerini kapattı. Geleceğe önce geçmişle yüzleşmesi gerekiyordu. Bir yemin etmişti. Şimdi bunu bozamazdı ve bozmayacaktı. O sorumluluklar hakkında her şeyi biliyordu.

Bölüm 16

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

Aşk gözlerle değil, zihinle bakar.

-William Shakespeare,

Windsor'un Şen

Kadınları

Taylor yola çıkışlarını bir gün daha ertelemeyi ciddi ciddi düşündü. Tüm eşyalarını toplayıp hazır hale getirmek düşündüğünden daha fazla zaman alacaktı. İkizler her şeye karışıyor ve Taylor'ın işini on kat daha zorlaştırıyorlardı. Georgie, Taylor'ın satın aldığı ekstra bavullardan birinde sahte bir ev yapmıştı ve Allie hareket etmeyen şeyin üzerinde zıplıyordu. Taylor'ın sabrı fena halde sınanmıştı ve öğlene doğru her şeyi yapmanın mümkün olmadığına inanıyordu. Çocukların karnını doyurduktan sonra İkizler uyumak için yattı ve eşyalarını düzenlemeye geri döndü. Daniel bugün David'di ve ona yardım etti.

Taylor Lucas'ı düşünmemeye çalıştı. Sabahleyin ortada hiçbir neden yokken iki kez gözleri yaşardı. Sonunda kendine acı gerçeği itiraf etti. Onu özlemişti. Ah, avlayacağı adamla ilgili tüm hikâyeyi ondan öğrenmeyi kadar çok isterdi. Kadın tüm gerçekleri bilseydi bu kadar endişeleneceğini sanmıyordu. Lucas'ın aranan bir adamın peşinden gittiğini, bunun da tehlikeli bir adam anlamına geldiğini düşündü ve bu konuda düşündükçe daha da endişelendi.

Endişeleri katlanarak artıyordu. Boston'daki bankacı Harry Sherman'dan, amcası Malcolm'un annesinin vasiyetnamesini iptal ettirmek için mahkemeye başvurduğunu bildiren bir telgraf aldı. Annesinin akli dengesinin yerinde olmadığı ve zor durumda olduğu gibi utanç verici bir gerekçe öne sürmüştü. Sherman, konu mahkeme tarafından karara bağlanana kadar İngiltere'deki hesaplara dokunulamayacağı haberini de ekledi. Malcolm'un hukuk danışmanlarının Amerikan bankalarını işbirliğine ikna etmesi daha uzun sürüyordu.

Telgraf geldiğinde Victoria daha yeni odaya girmişti. Haber onu telaşlandırmıştı. Taylor hiç şaşırmamıştı. O da Victoria'nın paranın elden kaçmasını engellemek için mümkün olan her hileyi kullanacak açgözlü parmakları. Sherman'ın izini nasıl anlaması birkaç dakikasını aldı ama sonra Cincinnati'deki bankacıya banka çeklerini imzalayıp parasının bir kısmını transfer ettirirken geçici adresini verdiğini hatırladı.

Nerede olduğu haberi yıldırım hızıyla yayıldı. O ve Victoria gitmek için yarına kadar beklemeyi daha yeni kabul etmişti ki ikinci bir telgraf geldi. Bu sadece Taylor'ı şaşırtmamıştı. Onu çok korkutmuştu. Malcolm onun izini bulmuştu. Taylor'a, Victoria'nın

Londra'daki mahkemeye büyük yeğenlerinin velayeti için başvurmuş ve talebi henüz kabul edilmişti. İkizleri almaları ve onları gözetim altında tutabileceği İngiltere'ye geri getirmeleri için silahlı eskortlar gönderiyordu.

"Georgie ve Allie'yi nasıl öğrendi?" Victoria sordu. "Babalarının öldüğünü öğrenmeyeceğini umuyordun, değil mi?"

"Ev ödevini yapmış," diye fısıldadı Taylor. O kadar paniklemişti ki ellerinin titremesini engelleyemiyordu. "Madam vasiyetinde ikizlerin adını vermiş. Georgie ve Allie için bıraktığı para hatırı sayılır bir miktar. Malcolm onların vasisi olarak mirası kontrol edebileceğini düşünüyor olmalı. Tanrım, yasal sonuçlarını bilmiyorum. Malcolm'un Buradaki yetkililer bebekleri almasına yardım etti mi? Amerikan mahkemelerinin İngiltere ile bir tür anlaşması mı var?"

"öğrenmemiz gerekecek," dedi Victoria ona. "Redemption'a vardığımızda. On beş dakika içinde yola çıkmaya hazır olabilirim."

Yarım saat sonra otelden ayrıldılar. Taylor, Hunter'a bir not bıraktı, istasyondan biletlerini aldı ve hep birlikte Kısa bir saat sonra Montana Bölgesi.

Hunter bütün gününü şehirde uygun bir yer arayarak geçirdi. O akşam geç saatlerde otele döndü ve Taylor'ın ayrıldığı haberini aldı. Kadının kendisine bıraktığı notu inanmadan önce iki kez okumak zorunda . Aptal kadın ona nezaketi için teşekkür ediyor, odanın parasını ödediğini açıklıyor ve mektubunu, Victoria ve çocuklarla birlikte yeni evlerine yerleştikten sonra akşam yemeğine gelmesini dileyerek bitiriyordu. Redemption'daki ev.

Onun aklını kaçırdığını düşündü. Çantasını topladı, döndüğünde Lucas'a vermesi için otel görevlilerine bir not bıraktı ve bir sonraki trene yetişmek için koşmaya başladı.

Ruh hali gece kadar karaydı. Taylor ve hasta arkadaşı delirmişti. Tanrı aşkına ne düşünüyor olabilirlerdi ki? Akıllarını kaçırdıkları kesindi ve ikisini de çirkin planları hakkındaki görüşleriyle pataklamayı bitirdikten sonra gerçek suçluyu yakalayacaktı.

Ross. Tanrım, arkadaşlıklarının bir sınırı vardı. İki kaçık kadının peşinden gitmek sınırı çoktan aşmıştı. Lucas ona borçluydu ve eğer o kırmızı kafalı kadın bir kez daha üzerine kusarsa, skoru eşitlemek için Lucas'ı vurmak zorunda kalabilirdi.

Hunter gece yarısı trenine bindiğinde öfke içindeydi. Lucas Ross'la en başından beri hiç arkadaş olmaması gerektiği sonucuna varmıştı. Ve her şeyi yeniden yapacak olsa, o işe yaramaz, kör ağızlı soyma bıçağını en başta çalmayacağından emindi.

Redemption'a yolculuk Taylor ve ekibinin tam sekiz haftasını aldı. Trenle Sioux City, Iowa'ya gittiler. Orada iki gün kaldılar, böylece çocuklar koşup oynayabildi ve Taylor son birkaç şey satın alabildi. dakika malzemeleri. Listesindeki ilk şey büyük bir vagondur. Aralarından seçim yapabileceği çok sayıda araba vardı ve bu işlemi tamamlaması hiç zaman almadı. Sağlam dört at bulması çok daha uzun sürdü. Kararını vermek için uzun bir süre harcadı. Maliyet çok yüksekti ama alışverişi Fort Benton'da yapmak için beklerse fiyatın çok yükseleceğini .

Hunter onları tam *Midnight Blue* adlı nehir teknesine binerlerken yakaladı. Taylor daha büyük, daha geniş bir nehir teknesi seçmişti. Çünkü hem yolcu hem de yük taşıyordu. Bir kamaranın ücreti yüz yirmi beş dolar gibi fahiş bir rakamdı ve Hunter onu geri döndürmeye çalıştığında bunu söylemekten mutluluk duydu.

Çocukları Kefaret'te büyütme planını açıklamayı bitirdiğinde Lucas'ın arkadaşının yanağında ciddi bir seğirme oluşmuştu. Sonra onu, Victoria'yı ve üç küçük çocuğu tren istasyonuna geri götürmeye çalıştı.

Ne kadar para harcadığı umurunda değildi. Bütün parasını çöpe önerdi. Lucas onu yakaladığında paraya ihtiyacı olmayacaktı. Ölü kadınların paraya ihtiyacı olmadığını söyledi ona ters ters bakarak.

Taylor onun korkutma taktiklerinden etkilenmemişti. "Ya bize yardımcı olursunuz ya da bizi terk edersiniz," diye açıkladı. "Bize eşlik etmenizi çok isteriz," diye kibarca ekledi. "Öyle değil mi Victoria?"

Arkadaşı homurdandı. Hunter'ın yüzü kızarmaya başladı. Victoria ona doğru yürüdü, kollarını gözle görülür şekilde genişleyen göbeğinin üzerinde kavuşturdu ve "Her iki durumda da Kefaret'e gidiyoruz" dedi.

Taylor onun kalmaya karar vermesi için dua ediyordu. Onun yardımını, gücünü ve korumasını kesinlikle kullanabilirlerdi. Hunter'a dik dik bakmayı bırakması için Victoria'yı yanından dürttü.

Victoria adım atmayacaktı. "Evet, bize eşlik etmenizden memnuniyet duyarız," dedi. "Ama..."

"Her iki şekilde de gideceksin, değil mi?" Hunter tersledi.

Başını salladı. Ne zaman yenildiğini biliyordu. Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı ve sonra kendine bir kulübe tutmaya gitti.

O akşam geç saatlerde, Taylor ve çocuklar uyuduktan sonra Victoria biraz temiz hava almak için güverteye çıktı. Hunter'ın odası onunkinin tam karşısındaydı. Kapısının açılıp tekrar kapandığını duyar duymaz kadını takip etti. Onun beladan uzak durduğundan emin olmak istiyordu. Yakışıklı bir kadındı ve kesinlikle dikkat çekecekti. Sadece yirmi beş dolar karşılığında, güvertede uyumak ve kendi yiyeceğini getirmek isteyen herkes nehir gemisine binebilirdi. Kolay para kazanmak için nehirde kasaba kasaba dolaşan kötü geçmişli adamlar Victoria'yı tatlı bir lokma olarak bulabilirlerdi. Sarhoşları nasıl savuşturacağını bilemeyecek kadar hanımefendiydi. Baş belaya girebilirdi. Aynı zamanda Taylor'ın arkadaşıydı, yani onun da aklı başında değildi ve Lucas onları yakalayana kadar Hunter ona göz kulak olmanın görevi olduğunu düşünüyordu.

Victoria küpeşteye yaslanmış yıldızları seyrediyordu. Küpeştenin uzak ucundaki güvertede iki adam oturmuş, purolarını tütürüyor ve onu izliyorlardı. İzleyicilerini fark etmemiş gibiydi. Adamlardan biri ayağa kalkmaya başladı. Hunter, Victoria ile aval aval bakan hayranlarının arasında duracak şekilde hareket etti. Adam tekrar yerine oturdu.

Baktıkları için onları suçlayamazdı. Victoria bu gece görülmeye değer bir manzaraydı. Saçındaki tüm tokaları çıkarmış ve bukleleri serbest bırakmıştı.

O

güzel görünüyordu. Kadından hoşlanmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ama işe yaramadı. Hâlâ parmaklarını onun kalın, ateşli buklelerinde gezdirmek istiyordu.

"Burada yalnız olmamalısın, Victoria." Sesini kasıtlı olarak sertleştirdi, böylece onu biraz korkutabilecekti.

"Hiç bu kadar çok yıldız gördünüz mü Bay Hunter?"

"Evet," diye yanıtladı. Gülümsemekten kendini alıkoydu. "Benden korkmamaya ne zaman karar verdin?"

Ona cevabını verirken yüzüne bakmadı. "Benden biraz korktuğunu fark ettiğimde."

Parmaklığa yaslandı ve gökyüzüne baktı. "Her şeyi yanlış anladınız hanımefendi. Sizden hiç korkmadım."

Onunla tartışmayacaktı. Gece, tartışmalarla gölgelenemeyecek kadar güzeldi. Dirseklerini kenara dayadı ve geceye baktı.

"Kaptan günde 100 mil yapacağımızı söylüyor."

"Yakıt olarak kullanmak üzere odun almak için her sabah durmamız gerekecek. Nehir teknesinin büyüklüğü nedeniyle günde yaklaşık yirmi beş ila otuz kordona ihtiyacımız olacağını tahmin ediyorum."

"Odunlar toplanırken tekneden inip bacaklarımızı esnetebilecek miyiz?"

"Evet," diye cevap verdi. "Bebeğiniz ne zaman ?"

Bu soru üzerine gözleri büyüdü. Bay Hunter belli ki karnının kalınlaştığını fark etmişti. "Eylül," diye cevap verdi.

İkisi de beş dakika boyunca tek kelime etmedi. Garip bir sessizlik değildi. Hunter ağırlığını kaydırdı, kolu dokundu. Kız uzaklaşmadı.

"Kocanız ölmeden önce hamile olduğunuzu biliyor muydu?"

"Evet."

"Önümüzdeki zorluklar hakkında bir fikriniz var mı? Karanlıkta doğum yapmak

Vahşi yaşam zor olacak Victoria. Gerekirse tıbbi yardım da olmayacak. Tek başına olacaksın ve eğer bir komplikasyon olursa kimsenin yapabileceği bir şey olmayacak."

"Beni kasıtlı olarak korkutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Geri dönmek için zaman var," diye karşı çıktı. "Şehirde daha iyi durumda olacağınızı anlamanızı sağlamaya çalışıyorum."

Sesi onu gerçekten önemsiyormuş gibi geliyordu. Victoria, kocası olduğu konusunda ona yalan söylediği için kendini suçlu hissetmeye başladı. Hunter iyi ve dürüst bir adamdı. Onu kandırması doğru değildi. Bay Ross'un çocukları aramasına nasıl yardım ettiğini görmüştü.

Yalan söyledi çünkü onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordu. Ve bu sadece suçluluk duygusunu daha da kötüleştirdi. Hunter'a verdiği tepki kafasını karıştırmıştı. Onun fikirleri kabul etmek istediğinden daha önemliydi. Ona çekilmişti ve bunun belki de çok güçlü olmasından kaynaklandığını düşündü. Kendinden her zaman çok emin değildi. O karanlık bakışlarıyla, gerçekten de korkutucu, hükmedici bir figürdü. gözleri ve düşünceli bakışları vardı. Saçları uzun, neredeyse omuz ve rengi bir panterinki kadar siyahtı. Aynı zarafetle hareket ettiği için ona o muhteşem kediye hatırlatıyordu.

Victoria, adam kabalığını gösterene kadar ona baktığını fark etmemişti. Özür diledi. "Bay Ross büyükannenizin bir Kızılderili olduğundan bahsetti."

"Evet."

"Merak ediyordum

da..." "Evet?"

"Bütün Kızılderililer senin kadar yakışıklı mı?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzü kızardı. Kendini aptal ve cahil hissediyordu. Evlenmemiş, hamile bir kadındı. Aptal bir kız öğrenci gibi davranmaması gerektiğini bilmeliydi. "Bunu sana söylememeliydim. Çok ileri gittim. Kötü bir niyetim yoktu," diye ekledi telaşla. "Kadınların sana böyle şeyler söylemesine alışkın olmalısın..."

"Kocanız yakışıklı mıydı?"

Hunter evli olduğu adamı neden bu kadar merak ettiğini bilmiyordu ve ona onunla ilgili sorular sormaması gerektiğini de biliyordu.

Tanrı aşkına, hâlâ yas tutuyordu ve adam burada acı dolu anıları canlandırmak için onu dürtüyordu.

"Yakışıklı değildi," diye cevap verdi. "Ama William'a göre aşkın gözü kördür."

"Öyle mi dedi?" diye sordu, William'ın ölen kocası olduğu sonucuna vararak. "Bunun doğru olduğundan pek emin değilim."

"Tabii ki doğru. William yazdı."

Omuz silkti. Sonra ona bir soru sordu. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyor musun?"

"Hayır."

"Yapıyorum," diye itiraf etti. "Bazı zamanlar," diye aceleyle niteledi. "Ve sadece belirli insanların hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum." *Ve böylece yalan söylüyorum,* diye düşündü kendi kendine. Bir iç geçirdi. Birden Hunter'a evli olduğunu söylememiş olmayı diledi.

Shakespeare'den en sevdiği alıntılardan birini tekrarlayarak, "Güçlü suçluluk duygum güçlü niyetimi yener," diye fısıldadı.

"Ne dedin sen?"

Alıntıyı tekrarlardı ve ekledi: "Bunlar William'ın sözleri, benim değil."

Hunter, kadının evlendiği adamın bir tür yüksek kültürlü akademisyen olması gerektiğine karar verdi. Kocasıyla çok uzun süre yaşamış olamazdı. Yeterince yaşlı değildi. Ama onu sevdiği kesindi. Yoksa neden onun kendisine söylediği her şeyi ezberlesin ki? Adam orada durup ona baktıkça, o da İngiliz'den daha fazla alıntı yapıyordu.

"Yas tutuyor olman önemli değil," diye uyardı onu. "Erkekler seni aramaya gelecek. Seni elde etmek için birbirleriyle savaşıacaklar."

"Asla evlenmeyeceğim."

"Bir daha asla evlenmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, tabii ki," diye kaçırdı. "Tekrar." Sesi çok sertti. Onunla tartışmak istedi. Bir adamı böylesine tutkuyla sevmiş olması, tekrar sevemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Gittiğin yerde kadın kıtlığı var," diye belirtti. "Lanet olsun, insanlar da az. Yalnız kalacaksın. Bahse girerim bir yıl içinde evlenirsin. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Beceriksizce bir çıkardı. Sonra konuyu değiştirdi. "Redemption'da çok kadın var mı?"

"Kasabada yaşamıyorum," diye cevap verdi. "Ama bir günlük mesafede iki tane var."

Onunla şakalaşıyor gibi görünmüyordu. "Sadece iki mi?" diye sordu.

"Anne Browley ve kız kardeşı Alice Browley. İkisi de altmışına merdiven dayadı." "Peki ya çiftlik sahipleri?"

"Peki ya onlar?"

İçini çekti. Bay Hunter sinirlenmeye başlamıştı. Ruh halindeki değişikliğe neyin sebep olduğunu merak etti. Birkaç dakika boyunca son derece hoş davranmıştı. Şimdi yine asık suratlı olmaya başlamıştı.

"Muhtemelen orada öleceksin."

"Belki de ," diye kabul etti. "Senin için ne önemi var?"

"Fark etmez."

Korkuluktan uzaklaşarak doğruldu. "Ben güçlü bir kadını Bay Hunter. Hayal kırıklığına uğrayabilirsiniz."

Onu küpeşteye yaslanmış halde bıraktı ve kamarasına geri döndü.

Günler ve geceler belirli bir düzeni takip ediyordu. Her sabah, *gece yarısı Blue* günün odun ihtiyacını karşılamak için durdu. Kaptan genellikle ihtiyaç duyacakları odun kordonlarını, odunları çoktan kesmiş ve istiflemiş olan girişimci ailelerden satın alabiliyordu. Diğer günlerde erkek yolculardan odun kesme ve taşıma işlerine yardım etmeleri istenirdi.

Çocukların nehir teknesinden ayrılmalarına ve kıyı şeridinde oynamalarına izin verildi. Hunter birkaç gün sonra bu aktiviteye bir son verdi. Taylor'a tek kelimelik bir açıklama yaptı: Yılanlar. O da hemen küçükleri gemiye geri götürdü.

Hunter iki kadına göz kulak olmakla meşguldü. Kendi iyilikleri için fazla güzellerdi. Köpeklerin pireleri çektiği gibi dikkat çekiyorlardı. Neyse ki Taylor genellikle akşam yemeği saatinde yorgun düşüyordu. Çocuklar yattığında o da yatardı. Sorun Victoria'ydı. Victoria Geceleri huzursuz olur ve güverteye çıkmayı severdi. Hunter hep onu takip ederdi ve sonunda hep tartışıyorlardı. Kaçınılmaz olarak hışımına kamarasına geri dönüyordu. Ve bu onun için sorun değildi. William'ın ona söylediği tüm zekice sözlere doymuştu. Adamın sesi bir beğenmiş. Hunter süslü lafları hiç sevmezdi. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle.

Hunter kaptana ertesi sabah nehir teknesinden ayrılacaklarını bildirdiğinde güneşli bir Pazartesi öğleden sonraydı. Sonra da Taylor'a bavullarını hazırlamasını söylemeye gitti.

"Ama henüz Benton Kalesi'ne yaklaşmadık bile," diye bilgi verdi ona.

Onunla şakalaşmadığını anlaması sadece bir iki saniyesini aldı. Sonra da ona öfkeleni. "Benton Kalesi'ne kadar gitmeyi ve oradan da vagonla Redemption'a geçmeyi mi planladın?"

Taylor koşarak çantasına gitti ve haritasını çıkardı. Kâğıdı Hunter'ın yüzünün önünde salladı. "Haritama göre Benton Kalesi'ne gitmeli ve sonra geri dönmeliyiz."

Haritayı kızın elinden kaptı ve baktı. Bu şeyi kim çizdiyse sarhoş olmalıydı. Missouri boyunca kaleler vardı, Ama sadece bir tanesine isim verilmiş ve işaretlenmişti. "Yüz milden fazla geriye gitmek mi istediniz?"

"Hayır, tabii ki , ama uygun yollar olmadan... Kestirme bir yol bulabileceğimizi mi söylüyorsun?" Hunter arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bir dakika daha kalırsa ona bağırmaya başlayacağını biliyordu. Kadın nereye gittiğini bile bilmiyordu.

"Hazır olun," diye mırıldandı kapıdan çıkarken. Ertesi sabah Taylor çocuklara göz kulak olurken, *Gece Mavis'i*'nin mürettebatı atlarını, arabalarını, sandıklarını, kasalarını ve valizlerini boşalttı. Hunter erzaklarını saydı ve ikinci bir arabaya ihtiyaç duyacaklarına karar verdi. Jilly Junction'da uygun bir tane buldu. Ağırılığı iki vagon arasında paylaştırdı. Taylor'ın seçtiği atlardan memnun değildi ama Jilly'de satın alabilecekleri atları gözden geçirdikten sonra ellerindekilerle yetinmeleri gerektiğine karar verdi. Taşımaları gereken yük için öküzler onlara çok daha iyi hizmet edebilirdi.

Redemption'a giden araba yolculuğu bir haftadan fazla sürdü. Manzara muhteşemdi. Baharın renkleri her yerdeydi. Yemyeşil halının üzerine parlak pembe, kırmızı, mor, turuncu ve beyaz çiçekler vardı. Taylor vahşi doğanın güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. Her öğleden sonra daha önce hiç görmediği çiçeklerden bir örnek toplardı ve akşam yemeğinde Hunter ona bunların adlarını söylerdi. Ağaç çiçekleri, Hint boya çalıları, arnika, beyaz maymun çiçekleri ve adını bilmediği başka çiçekler de vardı, bu yüzden onlara sadece sade kır çiçekleri diyordu. Bölgede sade bir şey yoktu. Bu bir renk kaleydoskopu. Taylor sanki bir anda kendini

Tanrı'nın cenneti. Yolun her dönemecinde görülecek ve takdir edilecek yeni ve harika bir şey vardı. Bazen her şeyin güzelliğinden o kadar etkileniyordu ki gözleri doluyor ve fısıltıyla konuşuyordu.

Çocuklar gördükleri hayvanlara hayran kaldılar. Komik, dev kulakları yüzünden bir katır geyiği gördüklerinde güldüler. Georgie bir beyaz geyiği kovaladı ve Daniel neredeyse yavrularından birine dokunacak kadar yaklaştığı için övündü.

Hava Taylor'ı da etkiledi. O kadar saf ve hafifti ki başı dönüyordu. Muazzam bir huzur hissetti. Redemption'a hiç gitmemiş olmasına rağmen, şimdiden orayı evi olarak görüyordu.

Elbette birkaç tahriş edici unsur vardı. Taylor ilk gün ellerini korumak için beyaz eldivenler giymişti ama dizginleri tutmaktan parmakları hâlâ yara bere içindeydi. Ertesi sabah Hunter'ın bir çift eski iş eldivenini giydi. Çok büyüktüler, kahverengi renkteydiler ve gerçekten çok iticiydiler. Onları sevmiştir.

Daniel, Taylor Georgie'yi sabah Hunter'ın arabasına bindirene kadar tatlı, şikayet etmeyen bir çocuk olmuştu. Allie, Georgie'nin yanına oturmak istedi.

Taylor ve dizginleri tutmaya yardım etmek için bir sırası var. Aynı anda iki yerde birden olamayan küçük çocuk, Taylor'ın dizginleri tutmasına yardım ettiğinde alkışlanacak bir kriz geçirdi.

kız kardeşler ayrılmıştı. Öfke gösterisi Taylor'ı şaşırttı. Fikrini değiştirmede için ona çok kızgındı. Çıplak ayağıyla tekerleği tekmeledi ve ardından Taylor'ın duyabileceği kadar yüksek bir acı çığlığı attı.

bir boz ayıyı korkutup kaçırabilirdi. Taylor onu kucağına alıp öfkesini yatıştırırken, Victoria da Daniel'in ayağındaki acıyı ovdu. Ancak Daniel yatıştırılmak . İşlerin kendi istediği gibi yapılmasını istiyordu. Sonunda Taylor'ın arabasının arkasında oturdu ve bir saatten fazla kimseyle konuşmadı.

Taylor Daniel'in davranışından gizliden gizliye memnundu. Belli ki kendini güvende ve gardını indirecek kadar rahat hissediyordu. Mükemmel küçük bir beyefendi olma numarası nihayet zayıflıyor ve gerçek çocuk ortaya çıkıyordu. Daniel herhangi bir yedi yaşındaki çocuk kadar iğrenç olabiliyordu ve Taylor bundan daha mutlu olamazdı.

İkinci günden sonra Hunter, Georgie'ye takıldı. Dördüncü sabaha kadar bunun kasıtlı olduğunu fark etmemişti. Küçük kız kucağında oyuncak bebeği olduğu halde koltukta onun yanına sıkışıyor ve vagon hareket etmeye başladığı andan öğle yemeği için durdukları ana kadar konuşuyordu. O zamana kadar genellikle ağzına bir tıkaç koymayı düşünürdü. Georgie her öğleden sonra Taylor'la birlikte ata biner ve her zaman kız kardeşiyle birlikte uzun bir uykuya dalarlardı.

Victoria ve Taylor akşamları severdi, çünkü bu, hedeflerine bir gün daha yaklaştıkları anlamına geliyordu. Hunter'ın onlar için yaktığı ateşin üzerinde birlikte akşam yemeği hazırladılar. Çok kötü aşçı oldukları için sadece basit yemekler. Taylor her gece tavada bisküvi yapardı. Çilek reçeliyle doldurulduğunda hiç de fena olmuyordu. Victoria, Hunter'ın onun için yakalayıp kılçıklarını çıkardığı balıkları kızartıp yakıyordu. Genellikle alabalık olurdu ve inanılmaz lezzetliydi. Yanlarına erzak depolarından elma ve hazırlaması kolay başka ne bulabilirlerse ekliyorlardı.

Daniel ve Georgie Taylor'ın önlerine koyduğu her şeyi yiyorlardı. Allie titiz biriydi. Tabağındaki başka bir yiyeceğe dokunan hiçbir yiyeceği yemezdi. Eğer bisküvi yanlışlıkla balığın çok yakınına konmuşsa, iki yaşındaki çocuk her iki yiyeceği de yemezdi. Elma konusunda da çok titizdi. Taylorın elmayı soyması, çıkarması ve daha sonra tıpkı çocuğa ilk kez meyve hazırlarken yaptığı gibi dört parçaya bölmesi gerekiyordu. Ve Allie'nin parmakları yapış yapış olursa Tanrı hepsinin yardımcısı olsun. Genelde tatlı huylu olan çocuk, elleri yıkanıp kurulanana kadar şiddetli bir şekilde devam ederdi.

Her birinin kendine has bir özelliği vardı. Victoria güneş batar batmaz enerji patlaması yaşardı. Daniel hâlâ botlarını kucağına alıp uyumakta ısrar ediyordu ve Georgie uyuyana kadar hep konuşurdu. Onun sesi kendi ninnisi oldu.

Hunter her akşam huysuzlaşıyordu. Onlara geri dönmek için hâlâ çok geç olmadığını bir kez daha hatırlatmanın görevi olduğunu düşünüyordu. Taylor ve Victoria aynı fikirde olmayınca sabrı tükeniyordu.

Taylor genellikle günün sonunda epey acı çekerti. Taylor'ın Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar sanki gibi hissedecekti. Hunter'ın ne kadar aptal olduğu hakkındaki yorumlarını dinlemek istemiyordu,

ve Redemption'a varmadan önceki gece, öfkesi patladı. Ona en az yirmi yıl yaşlandığından emin olduğunu, korkunç görüldüğünden emin olduğunu ve başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar ağrıdığını söyledi. Görünüşü ya da ağrıları konusunda hiçbir şey yapamazdı. Ancak onun davranışları hakkında bir şeyler yapabilirdi ve eğer ona deli olduğunu hatırlatmaktan vazgeçmezse, ona haklılığını kanıtlamak zorunda kalabilirdi.

Onu tehdit edecek kadar önemli bir şey düşünemeyecek kadar perişan haldeydi. Zaten ona inanmazdı. Arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü. Canı o kadar yanıyordu ki ağlamak istiyordu ama çok fazla enerji gerektireceği için bu lükse kapılmadı.

Hunter ona çok sert davrandığını fark etmiş olmalıydı, çünkü ertesi sabah onu sabahın köründe sarsarak uyandırmadı. O ve Victoria saat dokuzu geçene kadar uyudular. Georgie'nin kahkahası onları uyandırdı.

Victoria yıkanmak ve giyinmek için geride kaldı ama Taylor bornozunu giydi ve çocukları aramaya çıktı. Onları bulmak kolaydı. Sadece Georgie'nin sesini takip etti.

Hunter dereye doğru yola çıkmıştı. Kıyıda oturmuş, tüfeğini yanına almış, çocukları izliyordu. Daniel çoraplarını ve pantolonunu yeni giymişti ve botlarını giymek için çabalıyordu.

Hunter, "Botlarınızı her zaman ters çevirin ve sabah giymeden önce iyice sallayın" tavsiyesinde bulundu.

"Neden?" diye sordu çocuk.

Hunter, "Yaratıklar bazen gece boyunca içeri girerler," diye açıkladı.

Taylor bir dalın altına eğildi ve ileri doğru yürüdü. İkizleri gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. İkisi de çırılçıplaktı ve sırlıslıkla ıslanmışlardı. Allie dereye oturmuş oyuncak bebeğinin saçlarını tararken, Georgie zıplayarak suyun etrafına sıçramasını sağlıyordu.

Su hava kadar berraktı. Hunter bir mağaranın derinliklerinde, su seviyesinin sadece birkaç santim olduğu bir yer seçmişti. Ağaç sırasının ilerisinde dere çok daha derin bir havuza dökülüyordu.

İkisi de titremiyordu. Taylor suyun onlar için çok soğuk olmadığını varsaydı. Birden onlara katılabilmeyi diledi. Saçlarını yıkamayı ve atlar ve eski deri yerine gül kokulu sabunu gibi kokmayı arzuladı.

Ağaçların yanında onu ilk fark eden Allie oldu. "Anne," diye bağırdı. "Bebeği yıkıyorum." Taylor gülümsedi. Bir adım öne çıktı. "Öyle olduğunu görebiliyorum," diye karşılık verdi. "Günaydın anne."

Taylor oğluna döndü. "Günaydın, Daniel. İyi uyudun mu?"

"Bugün David olacağım," diye bilgilendirdi onu. "Sanırım iyi uyudum. Uyanmadım."

Taylor derenin kenarına doğru yürümeye başladı. Georgie ona avuç avuç su taşımaya çalışıyordu. En azından Georgie olduğunu düşünüyordu. Taylor sonuca ikizinin oynadığı oyun hakkında gevezelik etmesine dayanarak varmıştı.

Taylor ayakkabılarını tekmeledi. Suyun kenarına ulaştığında durmadı. Çocukların çok gidecek şekilde yoluna devam etti. Hunter da şaşırmıştı. Bir kahkaha patlattı ve Georgie de hemen onu taklit etti.

Geceliği ve bornozuyla derenin ortasına oturduğunda David bile gülümsedi.

Victoria tüm bu kargaşanın ne anlamak için ağaçların arasındaki dönemeçten dolanarak geldi. Taylor'a şöyle bir baktı ve kahkahalara boğuldu.

Taylor kızlarıyla oynarken, Victoria sabun ve havlu almak için arabalara geri döndü. Allie'nin saçını yıkadı ve Taylor da Georgie'yi yıkadı. David kendi saçını çoktan yıkadığına söz verdi. Çizmelerini temizleme işine kendini iyice kaptırmıştı.

İkizler temizlendikten sonra Taylor onları Hunter'ın yanına bir battaniyenin üzerine koydu ve sonra deredeki kıvrımın etrafından dolaşarak daha derin olan suya gitti. Önlüğünü ve bornozunu çıkardı ve sonra banyo yaptı. Victoria elinde Taylor'ın silahıyla kıyıda duruyordu ve ancak arkadaşı saçlarını yıkadıktan ve nihayet giyinmeye başladıktan sonra silahı nasıl ateşleyeceğini bilmediğini itiraf etti. Taylor yeni evlerine yerleşir yerleşmez ona öğreteceğine söz verdi.

Sıra Victoria'ya geldi. David kadınları kontrol etmeye geldi. Hunter onu daha ne kadar oyalanacaklarını öğrenmesi için göndermişti. Victoria, Hunter'ın duyacağından emin olduğu bir ses tonuyla aceleye getirilmeyeceği mesajını gönderdi.

Taylor bir battaniyenin üzerine oturdu, silahını kucağına koydu ve saçlarını kurutmaya başladı. Bakışları uzak kıyıya yerleşti, çünkü çalılar arasında bir hareket fark etmişti ama buna neyin sebep olduğunu göremiyordu. Victoria çevresinden habersizdi. Kendini iyice kaptırmıştı. Saçlarını köpürtmüştü ve şimdi sabunu duruluyordu. David sıkıldı ve kız kardeşleriyle oynamaya geri döndü.

Başka bir hareket Taylor'ın dikkatini çekti. Gözlerini güneş ışığına karşı kıstı ama yine de ötesinde bir şey göremedi. Bunun sadece yaprakların sallanmasına neden olan rüzgâr olduğuna karar verdi. Sonra gözleri gördü. Sarı renkteydiler. Ardından bedeninin ana hatları belirdi. Bu bir tür kediymiş ve şüphesiz şimdiye kadar gördüğü en büyük şeydi.

Romanlarından birinde kedilerin suya girmediğini okumuştur. Islanmaktan korkarlarmış. Bu kedi korkması gerektiğini bilmiyordu. Taylor yavaşça ayağa kalktı ve nişan aldı. Hayvan yine öne doğru eğiliyordu. Atlamaya hazır görünüyordu. Victoria'yı uyarmak için seslenmeye başladı. Bir el ağzını kapatarak onu durdurdu.

"Ses çıkarma ve kımıldama."

Hunter onun kulağının dibinde alçak sesle fısıldayarak emri verdi. Taylor dondu kaldı. Duyduğunu belli etmek için başını bile sallamadı. Onun endişesini tahmin etmişti. Victoria suyun içinde ayağa kalkarsa, kendini kedi ile Hunter'ın tüfeği arasına sokacaktı.

Ne Taylor ne de Hunter şu anda Victoria'yı izliyordu. Dikkatleri canavar kedinin üzerindeydi.

Victoria hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Bir tembel dalış daha yaptı, suyun altında sırt üstü yuvarlandı, böylece yüzeye çıktığında saçları yüzünü kapatmayacaktı ve sonra ayağa kalktı. Yüzü Taylor'a dönüktü. Gülümsemeye başladı ama sonra Hunter'ı gördü ve onun yerine bir nefes verdi. Elleri suyun altında göğüslerini kapattı.

Birden arkasındaki bankı izlediklerini fark etti. Hunter tüfeğini hazırlamıştı. Gözlerini kısarak nişangâha bakıyordu. Arkasını dönmeye korkuyordu. Bakışları çılgınca tekrar Taylor'a döndü. Arkadaşı sessizce, "Yere yat," diye mırıldandı. Victoria'nın dizlerinin bağı çözüldü ve yavaşça suya battı.

Kedi yüksek bir kavisin içine sıçradı. Hunter peş peşe iki el ateş etti ama ilk atışında dağ kedisini öldürdüğünden emindi. Hayvan Victoria'nın sadece birkaç metre ötesine bir sıçramayla indi.

Victoria sudan fırladı ve dibe batan hayvana baktı. Sonra delici bir çığlık attı ve geriye doğru yığılıp bayıldı. Hunter onu sudan çıkardı. Victoria çırpınıyor ve ağlıyordu. Hunter onu kollarına alır almaz kollarını onun boynuna doladı ve hayata tutunmaya çalıştı. Taylor alçakgönüllülük olsun diye arkadaşının üzerine bir battaniye örttü.

Çocuklar ne olduğunu öğrenmek için koşarak geldiler. Taylor onları arabalara geri götürdü. Victoria şimdi hıçkırarak ağlıyordu ve Taylor duygularını kontrol edene kadar biraz yalnız kalmasının iyi olacağını düşündü. Korkunç bir deneyim olmuştu. Taylor silahını önlüğüne koyarken ellerinin titrediğini fark etti. İkizler, Georgie'nin olanları açıklamasını dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmış ve sessiz kalmışlardı. Georgie gidip onu görmek istedi.

Kediyi. Taylor ona izin vermedi. Küçük kızları giydirmiş, saçlarını taramış ve ayakkabılarını bağlamayı henüz bitirmişti ki Allie bir çığlık attı. Oyuncak bebeğinin kaybolduğunu yeni fark etmişti.

Taylor'ın sinirleri zaten yıpranmıştı ama sabrını korudu. İkizleri yan yana koltuğa oturttu, onlara hareket etmemelerini söyledi ve sonra

dereye geri başladı. Oğlu onun için gitmeyi teklif etti.

"Sen burada kal, Daniel," diye emretti. "Ben hemen döneceğim. Allie, kes şu çığlığı. Bebeğini almaya gidiyorum."

"Bugün ben David'im," diye hatırlattı oğlu ona. "Unuttun mu?"

Bu isim işi kontrolden çıkmaya başlamıştı. Taylor arkasını döndü. "Neden sen kararını verene kadar sana Daniel David demiyorum?" diye önerdi. "Benim için hatırlaması daha kolay olur."

"İki isim mi?" Olasılık üzerine gülümsedi.

"Evet," diye kabul etti. "İki isim."

"Ama ya Daniel David yerine David Daniel olmak istersem?"

İşte yine başlıyoruz, diye düşündü Taylor. Çocuğu seçimlerini düşünmesi için bıraktı ve mırıldanarak dereye geri döndü. Oyuncak bebek suyun kenarındaki kayalardan birinin üzerindeydi. Yine de oyuncağı almak için uzanmadı, onun yerine aceleyle bir adım geri attı. Üzerinde kahverengi benekler olan bir yılan, bebeğin yanındaki kayanın üzerine kıvrılmıştı. Takırdayan bir ses çıkarıyordu ve onu izleyen Taylor dondu kaldı ve Hunter'a seslenmeye başladı. Arka planda Allie'nin feryatlarını duyabiliyordu ve bir anda onun için önemli olan tek şey, çocuğun çığlık atmayı kesmesi için bebeği almak oldu. Hunter değildi Victoria ve çocuklarla ilgilenmek için her zaman yanında olacaktı. Lucas'ın da yanında olmayacağını fark etti. İstemediği zamanlarda bile kendi ayakları üzerinde durmak zorunda kalacaktı.

Silahı önlüğünden çıkardı. Yılanın sürünerek uzaklaşmasını diledi, böylece öldürmek zorunda kalmayacaktı ama sonra başka bir düşünce fikrini değiştirdi. Ya Daniel'ı bebeği almaya gönderseydi?

Taylor nişan aldı ve yılanı tek atışta öldürdü. Kurşunun gücü yılanı havaya kaldırdı ve geriye, suya doğru sürükledi.

Hunter Victoria'yı öpüyor ve bundan çok hoşlanıyordu ki silah sesi onu gerçeğe döndürdü. Victoria'yı yere bıraktı ve

tüfeğini aldı ve sese doğru yürümeye

başladı. "Taylor," diye kükredi.

"O sadece lanet olası bir yilandı Bay Hunter," diye karşılık verdi.

Victoria da arkadaşının yanına gitmeye başlamıştı. Hunter onu kolundan tutarak durdurdu. Ona ne olduğunu öğrenene kadar yerinde kalmasını söyleyecekti ama Taylor bağırarak açıklama yaptığında Victoria'yı bırakması gerekiyordu. Ama bırakmadı. Başını eğmiş, battaniyeyi göğüslerini örtecek şekilde ayarlıyordu.

"Bir yılan öldürdü," diye fısıldadı ve sonra başını kaldırıp Hunter'a baktı.

"Hayır, lanet olası bir yılanı öldürdü," diye düzeltti.

Victoria başını salladı. "Ben histerik olurdum. Taylor çıldırdı. Beni neden öptün?"

Uygun bir yalan bulması hiç zamanını almadı. "Ağlamayı durdurmak için."

"Oh," diye iç geçirdi.

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Tanrım, çok güzeldi. Gözleri şimdiye kadar gördüğü en güzel yeşil tonundaydı ve saçları ona bronzlaşmış ateş gibi görünüyordu. Burnunun köprüsünde bir tutam çil vardı. Onları öpme isteğine direndi.

Böyle şeyleri düşünecek kadar aklını kaçırmıştı. Bir an için onun kim olduğunu ve kendisinin ne olduğunu unutmuştu. Bir hanımefendi ve bir melez. Bu imkânsız bir kombinasyondur. "Bütün gün burada mı duracaksın?"

Sesindeki öfke gururunu incitti ve öfkesini kabarttı. "Sadece sen beni bırakana kadar."

Adam hemen ondan uzaklaştı ve kampa geri döndü. Kadın, saygıdeğer bir mesafe olduğunu düşündüğü bir mesafeden onu takip etti.

Yarım saat sonra nihayet gitmeye hazırđılar. Allie hâlâ üzgündü. Kahvaltısına neredeyse hiç dokunmamıştı. Islak bir bebek istemiyordu. Kuru bir tane istiyordu. Taylor çocuğu ikna edemiyordu. Sonunda bebeği alıp vagonu örten brandanın üstüne tutturdu ve gözleri yaşlı ikizine güneşin bebeği kısa sürede kurutacağını açıkladı. Bu söz Allie'yi yatıştırmayınca Taylor bebeğin şekerleme yaptığını söyledi.

Georgie hiç yardımcı . Kendi oyuncak bebeğiyle kız kardeşine eziyet ediyordu. Henüz öğlen bile ve Taylor sanki bütün gün çalışmış gibi hissediyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde Redemption'a ulaşacaklardı ve endişelerinin kaynağı da buydu. Orada yaşayan insanlarla tanışmak konusunda endişeliydi ve uygun bir konaklama yeri bulma konusunda daha da endişeliydi.

Hunter, Lucas'ın şu anda kasabada olup onları bekliyor olabileceğinden bahsederek endişelerine bir yenisini daha ekledi. Hunter onu ikna edene kadar bunun mümkün olabileceğine inanmamıştı. Chicago'daki işi uzun sürmediyse, Cincinnati'den Sioux City'ye giden trene binebilir, sonra da Missouri'de sürekli gidip gelen nehir gemilerinden birine atlayabilirdi.

"Bu onu hâlâ birkaç gün geride bırakır," diye düşündü.

Hunter başını salladı. "At arabasına binmeyecek," diye belirtti. "Ya da senin Sioux City'de yaptığın gibi erzak almak için zaman harcamayacak. Bir ata binecek Taylor ve bir arabanın geçemeyeceği tüm yolları . Orada olabilir."

Taylor, Lucas'ın ondan önce gelmemiş olması için dua etti. Önce yerleşmek istiyordu. Sonra onunla ilgilenecekti. Lucas'ın öfkeleneneğini biliyordu ve onun gazabıyla karşılaşma ihtimali karşısında gerilmekten kendini alamıyordu.

Hunter atları bağlarken gülümsüyordu. Taylor onun endişelenmesini istediği sonucuna vardı. Onunla ödeşmeye karar verdi. Hunter ikinci arabanın dizginlerini eline alana kadar bekledi ve sonra Georgie'yi arabanın üzerine taşıdı.

ona. Adam ona, neden bu geveze kadına yüklendiğini bildiğini söyleyen bir bakış attı. Kadın da ona omuz silkti. Sonra ona Allie'yi uzattı.

Georgie onun sol tarafına, Allie de sağ tarafına oturmuştu. Hâlâ yaralı bir hayvan gibi feryat ediyordu.

Hunter çocuğa baktı. "Daha uzun süre ağlayacak mısın?" diye sordu.

Başını salladı. Hunter güldü. Ses ormanı doldurdu. Bulaşıcı olduğu da kanıtlanmıştı. Taylor kendini gülümserken buldu ve Victoria'ya baktığında onun da gülümsediğini gördü.

Artık herkes Daniel David'i bekliyordu. İki vagonun arasında durmuş, hangisine binmek istediğine karar vermeye çalışıyordu. Kız kardeşlerinden ayrılmak istemiyordu, Taylor neden bu kadar uzun sürdüğünü sorduğunda açıkladı, ama iki kadının tek başlarına binmesi gerektiğini de düşünmüyordu.

Hunter onun yerine kararını verdi. Çocuğa arabasına binmesini ve elini çabuk tutmasını söyledi. Daniel David tereddüt etmedi. Taylor kararın kendisi için verilmesinden hoşlandığı sonucuna vardı.

Hunter son tepeden vadiye inerken liderliği ele geçirdi. Daniel David arabanın arkasında neredeyse bir saat boyunca Taylor'ı izledi. Her beş dakikada bir el sallıyor ve Taylor da ona el salladığında gülümsüyordu. Çocuk sonunda onun dikkatinden sıkıldı ve Allie'nin yanındaki koltuğa tırmandı.

Öğleden sonra ikiyi biraz geçte son hafif yokuşa ulaştılar. Artık kasabayı net bir şekilde görebiliyorlardı. Karla kaplı tepelerin arasında dağlar ve inişli çıkışlı tepeler. Doğa Ana'nın ihtişamı etraflarını sarmıştı. Taylor fırçasını kullanarak yamaçları gökkuşağındaki her renge boyadığını hayal etti.

Redemption'a ulaştığında boyası bitmişti. Taylor'ın kasaba hakkındaki ilk izlenimi hayal kırıklığıydı. Victoria gördüğü manzara karşısında dehşete düşmüştü. Lucas ona kasabanın daha fazlası olmadığını söylediğinde haklıydı.

on iki ya da on dört binadan daha fazla. Bu gerçeğe hazırlıklıydı. Çirkinliğe karşı kendini desteklemesi gerekiyordu. Her bir bina kahverengi ve kirliydi.

Hunter onları kasabanın merkezine götürdü. Toprak yolun her iki tarafında da ahşap yürüyüş yolları vardı. Her Gey tahtadan yapılmıştı ve Taylor, eğer tahtadan yapılmış olsaydı kasabanın ne kadar güzel olacağını hayal etmeye çalıştı. binalar boyandı.

Taylor arkadaşına, "Bak, bir bakkal var," diye işaret etti.

"Caddenin tam karşısında bir bar var," dedi Victoria. Sesinde eleştiri vardı.

"Keşke bu kadar sessiz olmasaydı."

Kadınlar bakışlarını dik tutuyordu. Dikkat çekiyorlar ve kendilerine aval aval bakan erkekleri fark etmemeye çalışıyorlardı.

Her yerdeydiler. Kapı aralıklarında duruyor, pencerelerden sarkıyor ve otostop direklerinin üzerine eğiliyorlardı. Elbette iki adam birbirine benzemiyordu ama yüz ifadeleri aynı gibiydi. Hepsi şaşkın görünüyordu.

Kadınların geldiği haberi bir sel gibi hızla yayıldı. İki at arabası bakkalın önündeki askılara ulaşmadan önce, tüm kasaba onları görmek için dışarı çıkmıştı. On dokuz kişi birden.

Victoria sayıyı tahmin etmedi. Emin olmak için saydı.

Taylor ondan ne beklendiğini bilmiyordu. Gülümsemeli ve bir selam vermeli miydi? Yoksa bu çok mu ileri gitmek sayılırdı? Doğru bir başlangıç yapmak istiyordu. Sadece nasıl yapacağından emin değildi.

Kalabalık giderek yaklaşıyordu. Birkaçı çember sesi çıkarmaya başladı. Hunter dizginleri direklerin üzerinden geçirdi ve sonra Taylor'ın yere inmesine yardım etmek için döndü.

"Neden kimse konuşmuyor?" diye fısıldadı.

"Gördüklerine inanmakta güçlük çekiyorlar," diye cevap verdi.

Taylor bir iç çekti, kendine gergin olmamasını emretti ve sonra başlığını .

Kıyamet . Herkes kadını karşılamak için ileri atıldı. Hunter onlara el salladı. Taylor'ı yere indirdi ve sonra geri dönüp Kalabalığa. "O Ross'un karısı."

Kareli gömlek ve bol pantolon giymiş bir adam öne çıktı. Kırışmış sakalı, devasa büyüklükte bir burnu ve koyu kahverengi gözleri vardı. Gözlerini kısarak Taylor'a baktı ve yaklaştı. "O kadar uzun zamandır güzel bir kadın görmedim ki neye benzediklerini unuttum."

"Bu ikisi kadar güzelini hiç görmedim," diye bağırdı başka bir adam. "Annem ve Alice Browley'i kadın olarak görmeyi yıllar önce bıraktık."

"Geri çekil, Cleevis," diye emretti Hunter. "Bırak da kadınlar nefes alsın."

Cleevis, "Sadece kokusunu alabilecek kadar yaklaşmak istiyorum," diye itiraf etti.

Taylor kızardığını hissedebiliyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve Hunter'ın etrafından dolanarak ilerledi. geçerken Cleevis adındaki adamın derin bir nefes aldığını duydu, sonra kendinden geçmiş gibi bir sesle haykırdı, "Güller. Gül gibi kokuyor, beyler."

"Eğer bu her şeyi yenmezse."

Taylor bu tuhaf yorumu duyunca gülümsemekten kendini alamadı. Hunter'ın arabasının arkasına doğru ilerledi ve kapağını içeri bakabileceği kadar geriye çekti.

Georgie tamamen uyanıktı. Belli ki lazımlığı yeni kullanmıştı ve şimdi Daniel David'in için külotunu düzeltmesine izin veriyordu. Taylor işi devraldı ve ardından iki yaşındaki çocuğu kollarına aldı.

İkiz, bütün erkeklerin ona baktığını görene kadar aşağı inmek istedi. Sonra kollarını Taylor'ın boynuna doladı ve yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü.

Hunter, Victoria'nın yere düşmesine yardım etmeye çalışıyordu. Hunter ona her , Victoria ona başını sallıyordu.

"Bütün gün orada oturamazsın," diye tersledi. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Yapacağını sanmıyordum," fısıldadı. "Ayrıca, kendi başımın çaresine bakabilirim. Korkmuyorum."

"Kanıtla."

Tam da bunu yapmaya karar verdi. Başlığını çıkarıp arkasındaki arabaya attı ve sonra yere inmek için onun yardımını kabul etti.

Herkes Taylor'a sorular soruyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı ve Georgie'nin daha fazla korkmaması için fısıldadıklarını anladığında kendi gerginliğini kaybetti.

"Nereye gidiyorsunuz Bayan Ross?" diye sordu kalın gözlüklü bir adam.

"Varış noktamıza ulaştık efendim," diye cevap verdi. "Yerleşiyoruz burada."

"Kızıl saçlı olan evli mi?"

Kalabalıktan genç, çilli yüzlü bir adam soruyu seslendi. Taylor dönüp Victoria'ya baktı. Soruya cevap vermek isteyebileceğini düşündü. Victoria ona hiç dikkat etmiyordu. Hunter'ın koluna ve bırakmaya niyeti yoktu. Hunter onun parmaklarını kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Evliydi," diye açıkladı Taylor. "Kocasını birkaç ay önce öldü."

Kimse bu haberi duyduğuna özellikle üzölmüş gibi görünmüyordu. Victoria, Taylor'ın yanında durmak için vagonun etrafında dönmeden önce üç evlilik teklifi almıştı.

"Yas tutuyorum," diye açıkladı. "Ve ben bir anne adayıyım."

Her iki açıklama da erkekler için bir fark yaratmadı. Kadının adını bile bilmiyorlardı ve hâlâ evlenmek için yalvarıyorlardı. Bir beyefendi bebeğin onda kalmasına izin vermeye çok istekli olduğunu söyledi.

Victoria saldırgan adamı tekmelemeyi düşündü. Taylor güldü. Georgie sonunda yeni çevresini keşfetmeye hazırды. Taylor, Georgie'nin ve onu ahşap yürüyüş yoluna bıraktı. Georgie hemen mağazanın içine koştu.

Taylor doğruldu ve sonra aceleyle bir adım geri attı. Kalın, uzun kollu gri bir atlet ve mavi bir tulum giyen başka bir adam kalabalığın arasından ilerleyerek Taylor'ın tepesinde dikiliyordu. Dev gibi bir adamdı, en az bir buçuk metre boyunda, kocaman omuzları ve güçlü kolları vardı. Uzun kahverengi saçları ve gür bir sakalı vardı. Oldukça korkunç görünüyordu ve kızın burnunun önünde deli gibi bir gazete sallıyordu.

Kâğıdı elinin tersiyle itti. "Ne yapıyorsunuz efendim?" "Okur musunuz?"

"Affedersiniz?"

Sorusunu ikinci kez haykırdı. Taylor'ın kulakları çınlamaya başladı.

"Eğer bana okuyup okuyamadığımı soruyorsanız, cevabım evet."

Kadının itirafı onu memnun etti. Taylor'ı neredeyse merdivenlerden düşürecek bir memnuniyet ışıltısı attı.

Victoria devin etrafında dikkatlice yürüdü ve dükkâna girdi. Birkaç adam onu kovaladı.

Daniel David arabadan indi ve aceleyle annesinin yanına gitti. Taylor onu seyircileriyle tanıştırdı.

Hunter onu izledi. Adamlara Daniel David'in oğlu olduğunu söyledi. Birisi bu fikre karşı çıkmaya çalıştı ama Taylor'ın bakışları protestoyu durdurdu.

"Daniel David benim oğlum," diye tekrarladı. "Ben onun ve Lucas Ross da babası."

Dinleyicilerini taradı, ona katılmamaları için cesaretlendirdi. Kimse tek kelime etmedi. Birkaçı başını sallayarak kabul etti. Taylor tatmin olmuştu. Bir ara Hunter'a baktı ve onun gülümsediğini gördü. Sonra oğluna döndü. Onu okşadı ve dükkâna girip bir şey olup olmadığını öğrenmesini önerdi. satılan nane şekerleri vardı. "Ama Allie..."

"Onu getireceğim," diye söz verdi Taylor.

Küçük çocuk içeri koştu. Taylor arabaya doğru yürüdü. Allie hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Kapağı kapattı ve Hunter'a döndü. Hunter başıyla onayladı.

Ona arabaya göz kulak olup olmayacağını soramadan. Ona gülümsedi ve sonra içeri girmek için döndü.

Dev onu takip etti. Gazeteyi kolunun altına sıkıştırmıştı. Victoria ev sahibiyle görüşüyordu. Onu Taylor'la tanıştırdı. Taylor Adamın adı Frank Michaels'dı ve onunla tanıştığına daha fazla memnun olamazdı. Elini bir dakika boyunca aşağı yukarı pompaladı. Heyecanı yürek ısıtıcıydı. Frank yaklaşık elli yaşlarındaydı. Camlarından birinde çatlak olan bir gözlük takıyordu, dar omuzları ve boğumlu elleri vardı. Gözleri kadının dikkatini çekmişti. Ela rengindeydiler ve sıcaklık yayıyorlardı. Gülümsemesi de öyle. Onunla tanıştığına çok memnun olduğunu tekrar tekrar söylüyordu.

Georgie mağazanın arka tarafına doğru kaçtı. Birkaç saniye sonra Allie girişte belirdi. Hunter'ın bacağına yaslanmış, kalabalığa .

Frank Michaels, "hızlı bir kız," diye açıkladı. "Ön tarafa bu kadar çabuk geçebilmek için yıldırım gibi koşmuş olmalı."

Allie annesini gördü ve ona doğru koştu. Elinde oyuncak bebeği vardı. Ev sahibi çocuğun yanına çömeldi. Allie hemen Taylor'ın eteklerinin arkasına saklandı. Sonra Georgie köşeyi dönerek geldi. Bay Michaels iki kez baktı.

"İkizler," diye fısıldadı.

"Bir dakikanızı ayırdığınızda beni dinlerseniz çok memnun olurum Bayan Ross."

Dev bu isteği onun arkasından yaptı. Taylor arkasını döndü ve yüzünün önünde salladığı gazeteden hemen kaçtı.

"Bunu okuyabilir misin?"

"Evet, tabii ki ," diye cevap verdi. Kızgınlığını yabancı adamdan saklamaya çalıştı. "Yıllardır okuyorum, efendim."

"Şimdi, Roily, o buraya daha yeni geldi. Bırak biraz soluklansın. Onu gazeteyle rahatsız etmek istemezsin." Ev sahibi onun adına protestoda bulundu. Tekrar doğrulurken küçük bir inilti çıkardı ve beline bastırdı.

"Yakışıklı bir aileniz var Bayan Ross."

"Teşekkür ederim, Bay Michaels."

"Bana Frank diye hitap edersen çok memnun

olurum." "O zaman bana Taylor demelisin,"

diye cevap verdi. "Onur duyarım," dedi Frank

ona.

Roily caydırılmayacak ya da görmezden gelinmeyecekti. "Bana verdi, Frank. Onu çok net duydum."

Taylor onun neden bilmiyordu. Az önce kabul ettiğini soramadan Roily onun elini tuttu, dirseğinin altına sıkıştırdı ve onu kapıya doğru çekti. Roily'nin geçmesi gerekiyordu.

Hunter dışarı çıkabilmek için. Dev durdu, Hunter'a endişeli bir bakış attı ve sonra "Hunter" diye mırıldandı. Selamlamayı tamamlamak için başını salladı.

Hunter da aynı şekilde nezaketsizdi. Roily'ye kaşlarını çatı, başıyla selam verdi ve sonra isteksiz bir ses tonuyla adını ekledi. "Roily."

İlerlemeye ettiler. Merdivenlere ulaştıklarında Roily durdu. Emrini haykırdı. "Sandığı getirin çocuklar. Bir okuyucumuz var."

Yankılanan bir tezahürat yükseldi. Taylor bu tepki karşısında şaşkına döndü. Havadan bir sandık belirdi ve yanındaki tahta kaldırımın üzerine kondu. Gözlerini sandığa dikti ve sonra dönüp tekrar deve baktı.

Kağıdı ona uzattı ve sandığın üzerinde durması için onu kaldırdı. Başka bir adam dükkândan bir sallanan sandalye çıkardı. Roily adama başıyla selam verdikten sonra yerine oturdu.

"Anne, ne yapıyorsun?" Georgie sordu.

Taylor kızına baktı ve omuz silkti. "En ufak bir fikrim bile yok," diye fısıldadı.

"Annen bize haberleri okuyacak," diye açıkladı Roily. Taylor'a el salladı. "Başla o zaman."

Taylor adamın davranışı hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için Hunter'a baktı. Hunter dükkânın girişinin hemen dışında duruyor, sıkılmış ve ilgisiz görünüyordu.

Gazeteyi açtı. *Rosewood Herald*'dı. Bu kasabayı hiç duymamıştı. Sonra tarihi fark etti.

"Neden, bu gazete iki haftalık."

Roily, "Bu bizim için hâlâ yeni bir haber olacak," diye açıkladı.

"Eskiden dağlarda kümelenmiş maden kamplarından bir sürü gazete alırdık," diye seslendi başka bir adam. "Ama hepimiz *Rosewood Herald*'ı tercih ediyoruz, değil mi Roily?"

"Görünüşe göre öyle," diye kabul etti.

Taylor ilk izleniminin doğru olup olmadığını sormak için can atıyordu. Hiçbiri okumayı bilmiyor muydu? Yine de onların duygularını incitmek istemiyordu. Yanılıyor olmalı, diye düşündü. Bu kadar gelişmiş bir çağda, mutlaka bazıları okuyabiliyordu.

Bunu öğrenmek için dolambaçlı bir yol izlemeye karar verdi. "Bana bu onur verilmeden önce gazeteyi kim okudu?"

Herkes cevap vermesi için Roily'ye baktı. "Şey, şimdi, Frank genellikle okumayı yapardı. Sonra gözlükleri kırıldı ve tamir ettirecek zamanı olmadı."

"Sonra Earl vardı," diye seslendi biri.

Roily başını salladı. "Okumasını pek sevmezdik. Haberlerin önüne geçen bir öksürüğü vardı."

"Henry bir kez okudu," diye hatırlattı Frank kapı aralığından Roily'ye.

"Kekeliyordu," diye araya girdi Roily. "Beni deli etti," diye ekledi başını sallayarak. "Neredeyse onu vuruyordum."

Frank deve, "Onu sen vurdun," diye hatırlattı.

Taylor'ın gözleri büyüdü. Roily hareketine açıklık getirdi. "Bu farklı bir nedenden dolayı oldu. Başla," diye Taylor'a bir kez daha emretti.

Yüzlerinde ciddi ve beklenti dolu ifadeler olan erkek kalabalığına baktı ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Okudu.

Hiçbir bölümü atlamasına izin vermediler. Yazılı olan her kelimeyi okuması bekleniyordu. Kâğıt dört sayfa kalınlığında olduğu için kırk beş dakikaya yakın sürdü ve Roily'nin eline kâğıdı vermediğine şükretti. *Denver Post*. Gazeteyi okumak saatlerini alırdı. En ufak bir mizahi haberde kahkahalarla, kötü haberlerde ise uzun tartışmalarla bölünüyordu.

Dinleyicileri onu çok takdir etti. Son bildiriği okumayı bitirip kağıdı katladığında, alkışladılar ve teşekkürlerini haykırdılar. Henüz tanışmadığı biri ona sesinin çok güzel olduğunu söylemişti.

Taylor iki şey öğrendiğini hissetti. Birincisi, adamların dış dünyadan haberler duymak için can attıkları gerçeğiydi. Belli ki kendi küçük dünyalarında yaşamaktan memnun değillerdi, etraflarında neler olup bittiğini bilmek istiyorlardı. Onlar pasif Amerikalılar değildi ve meseleleri hararetli bir şekilde tartışmalarından, hepsinin hükümetleriyle aktif bir şekilde ilgilendiklerini anladı. İkinci şey ise Roily ile ilgiliydi. Diğer kasabalılar deve geniş bir yol açmışlar. Tek başına oturuyordu ve Diğerlerinden bazılarının ona doğru baktığını görünce devden korktukları sonucuna vardı. Ona yeterince zararsız görünüyordu.

Taylor sandıktan aşağı atladı ve kâğıdı adama uzattı. "Buyurun Bay Roily. Şimdi izin verirseniz, akşam olmadan yapmam gereken yüzlerce şey var."

Dev kalktı. "Pazar günü görüşürüz o zaman?" "Pazar mı?"

"Okumak için," diye açıkladı. "Harrison gazeteyi cuma ya da cumartesi günleri getirir. Hepimiz senin okumanı dinlemek için Pazar gününe kadar beklerdik."

"Pazar günü okumaktan mutluluk duyarım," diye kabul etti.

Roily onun önünde eğildi. "Size minnettarlığımı göstermek isterim, Bayan Ross." Dönüp kalabalığa baktı. "Doğru olan bu."

Başlar hızla aşağı yukarı sallandı. Taylor, Roily'nin düşünceli ya da nazik görünmek istemediğini tahmin etti.

"İhtiyacınız olan özel bir şey var mı?" diye sordu.

"Kalacak yere ihtiyacımız var Bay Roily," diye açıkladı Taylor. "Bana bölgede boş ev olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Biliyorum, bu muhtemelen

Ama bir süreliğine terk edilmiş bir çimenlikte yaşamaya çok istekliyiz. Bildiğiniz bir şey var mı?"

Roily ona gülümsedi ve ardından sokaktan izleyen seyircilere döndü.

"Bir ev istiyor, beyler. Katılmayan var mı?"

Dev tam bir dakika bekledikten sonra Taylor'a döndü. "Karar verildi."

"Kararlaştırılan nedir?" diye sordu.

"Eviniz," diye açıkladı. "Yarın sana bir tane inşa etmeye başlayacağız."

Ağzı açık kaldı. Roily sallanan sandalyeyi aldı ve içeri götürdü. Onun yanından geçerken, bu öğleden sonra yerini seçmesini önerdi.

Onunla şakalaşmıyordu. Ona aşırı cömert davrandığını söyledi. O da aldırmadığını söyledi. Başka kimsenin de umursamadığını fark etti. Bir beyefendi ona kalacağından emin olabilmelerinin tek yolunun ona bir ev sağlamaları olduğunu söyledi.

"Ross'un sizi dağlarda saklamasını istemiyoruz," diye itiraf etti ciddi görünümlü bir genç adam.

Frank Michaels, Taylor'ın gazete okumasını dinlemek için dışarıda kalmıştı. Haberleri çoktan taramıştı ama onun sesini dinlemek hoşuna gidiyordu. "Bu gece hepiniz Callaghan'ın evinde uyuyabilirsiniz," diye önerdi. "Güzel ve sağlamdır."

"Yerler ahşap," diye seslendi biri.

"Callaghan yaza kadar dönmeyecek," dedi Frank ona. "Evini

kullanmamız onun için sorun olmaz mı?" Taylor sordu.

"Callaghan'ın değil," diye açıkladı Roily. "Sadece hoşuna gitti. Sahiplerini yıllar önce kovmuş. Burayı Lewis'e devretmişler."

Billy adındaki çilli yüzlü genç adam öne çıktı. "Callaghan ne zaman kasabaya gelse evde kalır. İçeri nasıl girdiğini kimse bilmiyor. Evin dört süslü cam penceresi var ama hiçbiri kırılmamış. Bu şekilde içeri giremeyeceği kesin. İki kapıda da kilit var. O çılgın, yaşlı bir dağ adamı," diye ekledi başını sallayarak. "Onunla karşılaşmak istemezsin."

"Gerçek bir dağ adamı mı?" Taylor kelimeleri fısıltıyla tekrarladı.

"Kocanız kabul etmediği sürece orada kalmanız gerektiğini düşünmüyorum. Ross nerede?" Frank sordu.

"Önemli bir iş için," diye cevap verdi. "O gerçekten bir dağ adamı mı?"

"Kim?" Roily sordu.

"Callaghan," diye açıkladı.

Roily başını sallayarak onayladı: "O gerçek biri, tamam mı?"

"Bay Lewis evi satmaya razı olur mu?" diye sordu.

"Burayı satmak istiyor," diye açıkladı Frank. "Terk eden çift onu kendi temsilcileri yaptı. Belgeler Lewis'in elinde ve eğer burayı satarsa, payını alacak ve geri kalanını St. Louis'e gönderecek. Eski sahipleri de oraya gitmişti. Burayı satın almayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Lewis kasabanın avukatı," dedi Billy.

Taylor etkilenmişti. Bu büyüklükteki bir kasabanın bir hukuk danışmanına sahip olması

oldukça . Sonra Frank, Lewis'in hiçbir resmi eğitim almamış olduğu gerçeğine dikkat çekti. Birkaç kitap okumuş, Virginia City'de yaşadığı bir yıl boyunca süslü bir avukatı takip etmiş ve Redemption'a yerleştiğinde kendi işini kurmuştu. Görünüşe göre avukatların diplomaya ihtiyacı yoktu.

"Bay Lewis'in özel çalışma saatleri var mı?"

Adamlar onun sorusunu son derece eğlenceli buldular. Gülmeyi bıraktıklarında Frank, Lewis'in bir ofisi olmadığını açıkladı. Ahırın sahibiydi ve atlarla ilgilenmekle meşgul olmadığı zamanlarda yasal meselelerle ilgilenirdi.

"Neden gazeteyi senin için okumuyor?" Taylor o zaman sordu. "Çok fazla para istedi," diye açıkladı Roily.

"Frank, bence yeterince güvende olacak. Callaghan onun Ross'la evli olduğunu bilirse, onu rahat bırakacaktır. Onunla uğraşmayacaktır."

Victoria, arkasında ikizlerle birlikte dükkâna geri döndü. "David Daniel nerede?" Taylor sordu.

"Hunter'a atlar konusunda yardım ediyor."

"Çocuğun adının Daniel David olduğunu sanıyordum," diye yorumladı Frank. "Yanlış anlamış olmalıyım."

Taylor başını salladı. ". Her iki ismi de Hangisini istediğine kendisi karar verir," diye açıkladı. "Bay Roily, lütfen beni Bay Lewis'in ahırına yönlendirir misiniz?"

"Onur duyarım, Bayan Ross."

Taylor, Victoria'ya kaçırdığı konuşmanın kısa bir özetini vermek için döndü.

"Evin zemini ahşap mı?" diye sordu.

Roily ona öyle olduğunu söyledi. Victoria bu habere o kadar sevinmişti ki bayılacakmış gibi görünüyordu.

Bir saat sonra, görmeden, Taylor iki katlı bir evin gururlu sahibiydi. ahşap zeminli ve dört süslü cam pencerele bir ev. O ve Victoria ayrıca yüz altmış bin dolarlık bir dava açabilmek için evrak talep etmişlerdi. dönümlük bir araziye sahip olmak istiyordu. Lewis iki kadının da uygun olduğuna inanmıyordu. Victoria hâlâ İngiliz tebaasıydı ve bu nedenle

Amerika'da toprak sahibi olamayabilirdi. Taylor'ın da başvuruda bulunup bulunamayacağını bilmiyordu çünkü o evliydi ve Lucas çoktan başvurmuş olabilirdi.

Taylor'ın, Bay Lewis'in, söz konusu Kur'an'ı anlamak ve yorumlamak olduğunda tam bir ahmak olduğu sonucuna varması hiç de zaman almadı. Hukuk. O bile Lucas'ın mülkiyeti devretmek için belgeleri imzalaması gerektiğini fark etmişti ama Lewis sadece onun imzasıyla tapuyu kaydetmeye hazırdı. Yasal meseleyi karıştırmak ve cehaletini gizlemek için süslü kelimeler kullanıyordu.

Kocasının imzası için belgeleri yanında götürmekte ısrar etti. Lewis, kadının peşinat olarak verdiği yirmi doları aldı. Yeni evi için onu tebrik etti. Bir şeye sahip olduğundan emin değildi ama yine de elini sıkı.

Hunter, Victoria ve çocuklarla birlikte ahırın dışında bekledi. Taylor ona belgeleri gösterdi ve sonra ne yaptığını açıkladı. Hunter onunla tartışmaya çalışmadı ya da geri dönüp medeniyete gitmek için hâlâ zaman olduğunu hatırlatmadı. Verdiği tepki aslında oldukça tuhaftı. Gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü.

Hunter, Victoria ve Daniel David caddenin ortasına doğru yürüdüler. Taylor ve ikizler de onları takip etti. Georgie'nin ayakkabısının düzeltilmesi gerekiyordu ve Taylor çocuğun etrafında dans etmeyi bırakıp düzgün bir selam vermesini sağlayana kadar önündeki üçlü bakkala kadar gelmişti.

Herkes hava kararmadan önce evi görmek istiyordu. Hunter Victoria'yı arabanın koltuğuna ve Daniel David'i onun yanına oturttu. Taylor'ı beklemek için döndü.

Kızlarının ellerini tuttu ve adımlarını hızlandırmaya çalıştı. Batıya doğru yürüdüler. Gün batımıyla birlikte gökyüzü muhteşemdi. Kırmızı süslemeli canlı turuncu bir taç güneşi çevreliyordu ve Taylor bu muhteşem manzaraya bakarken nefesi boğazında düğümlendi. Büyülenmişti.

Georgie onu gerçeğe geri çekti. "İşte adamımız, anne."

"Hangi adam, tatlım?" diye sordu, hayranlığına ara verip aşağıya bakarak. "Bizim adamımız, anne," dedi Allie. Taylor bir anda durdu. Yüce Tanrım, onu nasıl kaçırmıştı? Adamları, Allie'nin ona verdiği isimle, yolun ortasında duruyordu. Aradaki mesafe onun yüz ifadesini göremeyeceği kadar büyüktü. Adamın kaşlarını çatmış olduğunu tahmin etti.

"Şimdi bunun için varız," diye fısıldadı.

Arkasını dönüp güvenli bir yere kaçmak istedi. Hemen arabayı itti. fikir bir yana. Lucas'tan korkmuyordu. Evet, ona kızacaktı ama kısa bir süre sonra yaptığı şeyin doğruluğunu anlayacaktı. Önce onu öldürmeyeceğini içtenlikle umuyordu.

Omuzlarını dikleştirdi ve tekrar yürümeye başladı. Yaklaştıkça daha da telaşlandı. Geyik derisi giymişti ve iki silahını da belindeki silah kemerine takmıştı. Elleri yanlarındaydı. Birden bir hesaplaşmaya doğru yürüdüğü gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Ya da bir çatışmaya. Lucas avantajlıydı. Tanrım, gerçekten de kendini toparlaması gerekiyordu. Onu büyülü ve yenilmez gösteren şey güneş ışığıydı. altın çizgiler akıyordu. Gün batımının hilesi sayesinde güneşten yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Sonunda onun yüz ifadesini görebilecek kadar yaklaşmıştı. Tanrım, adam çok öfkeliydi. Gözleri buz gibi soğuktu.

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hunter'a şöyle bir baktı ve onun kendini beğenmiş, şimdi alacaksın ifadesini görünce onu tekmeleyecek kadar yakınında olmayı diledi. Lucas'a doğru yürümeye devam etti ve sonunda birkaç adım ötede durdu.

Uzun saniyeler boyunca birbirlerine baktılar. Taylor onun bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu fark etti. Sakalı da vardı. Bu onu daha da korkutucu gösteriyordu. Ve harika. Onu tekrar gördüğü için o kadar mutluydu ki ağlamak istedi. Bir erkekte isteyebileceği her şey onda vardı ama Lucas'ın bir dağ adamına benzemeye başladığını fark edince nutku tutuldu.

"Anne?" Georgia onun adını seslendi.

geçti. Sonra derin bir nefes aldı, yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve talimatlarını vermek için bebeklerine baktı.

"Babana merhaba de."

Bölüm 17

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) | [Sonraki](#)

İradelerimiz ve kaderlerimiz çok aykırı çalışır.

-William Shakespeare,

Hamlet

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Lucas ona soruyu alçak sesle fısıldayarak sordu. Sesi boğuk geliyordu. Tüm gücüyle öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu ama bu gerginlik ona zarar veriyordu. Kükreme ihtiyacıyla boğazı ağrıyordu. Rahatlamaktan titriyordu. Çünkü hâlâ hayattaydı ve böylesine korkunç riskler aldığı için öfkeyle yanıyordu. Ama o iyiydi, dedi kendi kendine onuncu kez. Yolculuk sırasında kendini öldürtmemişti. Onun ve onlara ulaşma yarışındaki çocuklar için endişelenirken binlerce kez ölmüş hissediyordu.

Taylor, Lucas'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti. İçinde titrerken buldu kendini.

onun öfkesine karşılık verdi. Ondan korkmuyordu. Sadece gergindi. Ona karşı durması gerektiğini biliyordu. Anlaması gerekiyordu. her şeyin nasıl olacağını.

"Üzgün olmanı bekliyordum," diye söze başladı. "Ama öfkenizi görmek hayal etmekten çok daha kötü. Sakinleşmeye çalışırsan çok memnun olurum."

"Cevap verin, Bayan Ross."

İrkilmemek için kendini zor tuttu. "," diye kabul etti. Sesini yatıştırıcı hale getirmeye çalıştı. "Hayır, aklımı kaçırmış değilim. Allie, Georgie ve Daniel David'in sana baba demeye hakları var."

Omuzlarını dikleştirdi ve bir adım öne çıktı. "Ve ebeveynleri olmadan yapabilecek kadar büyüyene ve güçlenene kadar ikimize mahkumlar."

Ona ne sorduğunu tamamen yanlış anlamıştı. O düşündü ki kasıtlıydı. Babalık hakkındaki konuşmasını duymazdan geldi ve onu en çok cevaplanmasını istediği soruya geri döndürdü.

"Neden buraya geldin? Tanrı aşkına aklınızdan ne geçiyordu?" "Sana yakın olmak istedik."

O buna inanmıyordu. "Chicago'daydım," diye hatırlattı ona. "Chicago'nun nerede olduğunu biliyor musun, Taylor?"

"Evet, tabii ki."

Başını salladı. "Ve böylece, bana yakın olmak için, ters yönde bin milden fazla yol kat ettin. Doğru mu anladım?"

"Bin mile yakın olduğunu bile sanmıyorum," diye belirtti.

Gözlerini kapadı ve kadar saydı. Sonra baştan başladı. "Buraya gelmeye ne zaman karar verdin?"

Şu anda ona gerçeği söylemenin iyi bir fikir olacağına inanmıyordu. Adam taşmaya çok yakın görünüyordu. Kavga etmek için sabırsızlanıyordu ama kadın ona uyum sağlamayacaktı. Tanrı aşkına, şehrin merkezinde duruyorlardı ve izleyicileri her geçen saniye artıyordu. Konuştuklarını kimsenin duyamayacağını biliyordu. Lucas sinirlendiğinde sesi daha yüksek değil, daha yumuşak çıkıyordu. Onun kişiliğindeki bu kırıksıklığı bir lütuf sayıyordu.

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ona. "Yalnız kaldığımızda, tüm sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyacağım."

"Seni yarın geri götüreceğim," diye açıkladı. Kız

başını iki yana salladı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Adam başını salladı. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacaklardı.

Lucas sorularının cevaplanmasını beklemek istemiyordu ama bunun tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu anlayacak kadar sakinleşmişti.

"Biliyor musun, baba? Ne var biliyor musun?" Georgie onun pantolonunun paçasını çekiştiriyor ve soruyu beşinci ya da altıncı kez tekrarlıyordu. Fısıldıyordu ve Lucas onun kendisini taklit etmeye çalıştığını fark etti.

Onu kucağına aldı ve tüm dikkatini ona verdi. Kızın kocaman mavi gözlerine baktı ve birden kızın büyüüp barışsever bir adamın aklını başından alacağını fark etti... tıpkı annesi gibi.

"Hayır, ne?" diye sordu.

"Annem lanet bir yılanı vurdu."

Bakışları Taylor'a kaydı. "Öyle mi?" diye sordu.

Taylor omuz silkti. "Çocuklar abartır."

"Kalk." Allie isteğini haykırdı ve kollarını uzattı. Lucas onu kollarının arasına aldı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurduğunda şaşırdı. Avucunun içini Lucas'ın sakalına sürttü, sevinçle güldü ve sonra bebeğinin ıslandığını ve bunun için uzun süre ağlamak zorunda kaldığını söyledi. Lucas her kelimesini dinledi. Sonunda hikâyesini bitirip omuzlarını dikleştirdiğinde ve kendinden memnun bir şekilde gülümsediğinde ona annesinin başka neler yaptığını sordu.

İkizler sırayla ona anlattılar. Taylor onların anıları karşısında hayrete düşmüştü. Aynı zamanda utanç içindeydi.

Georgie'nin Lucas'a çıplak olduğunu ve ağladığını söylediğini ve Hunter'ın onu yine de öptüğünü bilseydi Victoria'nın da öyle olacağını fark etti.

Taylor, Daniel David'ın Hunter ve Victoria ile birlikte beklediği arabaya doğru yürümeye başladı. Georgie'nin annesinin ölü kediye görmesine izin vermediğinden yakındığını duydu ve hemen adımlarını hızlandırdı.

Lucas onu takip etti. Daniel David'e ulaştığında ikizleri yere bıraktı. Çocuk birden utangaçlaştı. Ellerini ceplerine sokmuş, yere bakıyordu. Lucas'ın her iki bacağına da birer ikiz yapışmıştı, bu da hareket etmeyi zorlaştırıyordu. Yine de bu onu caydırmadı. Daniel David'i kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı.

Çocuk da onu sıktı. Lucas ona bir şeyler fısıldadı ve Daniel başıyla onaylarken gülümsedi. Sonra Lucas çocuğu bir koluna yerleştirdi ve Hunter'a döndü.

"Sana borçluyum."

Arkadaşı da aynı fikirdeydi. "Haklısın."

Frank Michaels Lucas'a seslendi ve merdivenlerden inmeye başladı. Kalabalık birleşme sırasında uzak durmuştu ama şimdi katılmak istiyordu. Lucas'ın etrafı sırayla onu evliliği için tebrik eden arkadaşlarıyla çevriliydi.

Kadınlar görmezden gelinmedi. Taylor ve Victoria'nın etrafı sarıldı. Roily saçlarına dokunmak için izin istedi. Lucas bu isteği duydu ve deve ellerini karısından ve arkadaşından uzak tutmasını söyledi.

Roily hemen Lucas'a döndü. Onun karısını öpmediğini fark etmişti. Bu evliliklerinde bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer durum buysa Lewis boşanma işini halledebilir, Roily de bir ay içinde Taylor'a kur yapmaya başlayabilirdi.

"Boşanma falan olmayacak." Lucas'ın sesi kararlıydı. Bu açıklamayı yaparken gözlerini Taylor'a dikmişti.

O akşam geç saatlere kadar karısıyla bir daha konuşmadı. Kasabadan uzaklaşmaları iki saat sürmüştü. Herkes onlara kalacak yer teklif etti. Önce Lucas reddetti, sonra Hunter'a sordular. O da hayır dedi. Taylor daha diplomatik. Tekliflerinden dolayı teşekkür etti ve ardından şunları açıkladı

İkizler vagonda uyumaya alışkindı ve olup biten onca kargaşa arasında bu rutin önemliydi. İkizler çok yorgundu ve iyi bir gece uykusuna ihtiyaçları vardı. Adamlar sonunda kabul etti.

Taylor, rutinin üç çocuk için de önemli olduğunu düşünüyordu ama kasabada kalmak istememesinin asıl nedeni kocasıydı. Onu görmezden gelmeye devam etmeyecekti ve yüzleşme zamanı geldiğinde seyirci istemiyordu. Bu kadar zorluk çıkardığı için Taylor ona satın aldığı evden bahsetmemeye karar verdi. Hepsi bir araya gelene kadar bekleyebilirdi. yarın taşınmak için.

Sevgi ve güven. Bu iki kelime zihninde yankılandı ve beraberinde sorular geldi. *İkisine de sahip olmak zorunda mıydınız yoksa biri yeterli olabilir miydi?* Cevabı biliyordu ama inatla nedenini görmezden gelmeye çalışıyordu. Lucas'a geçmişiyile ilgili ne kadar şey anlatması gerekiyordu?

Cevap hava kadar netti. Ona her şeyi anlatmak zorundaydı. Taylor bu görevden korktu ve dikkatini çocuklarına verdi. Meşgul olduğunda, endişelerini neredeyse bir kenara itebiliyordu.

Redemption'ın hemen güneyindeki bir çayırdı kamp kurdular. Bir tarafında berrak su akan bir dere vardı ve kapalı alanın etrafı ağaçlarla çevriliydi.

Akşam yemeği bittikten ve çocuklar vagonlardan birinde yattıktan sonra Victoria ve Taylor bir kez daha banyo yapmaya karar verdiler. Hunter onları derenin daha derin olan kenarına götürdü ve sonra onları yalnız bıraktı. Ona ihtiyaçları olursa seslenmelerini söyledi.

Victoria biraz gergindi. Ay, yürüdükleri yeri görebilecek kadar parlaktı ama suyun uzak tarafını görmek için yeterli değildi. Gözlerini kısarak bankayı taramaya devam etti, daha vahşi bir şeyler arıyordu.

Hayvanlar saldırmaya hazırdı ve Taylor da aynı derecede endişeliydi ama tamamen farklı bir nedenden ötürü. Lucas onu çılgına çevirmişti ve Tanrım, ona gerçekten tuzak kurmaya çalışmadığını anlaması için ne söyleyecekti?

Lucas yemekten hemen sonra ortadan kaybolmuştu. Bir saat sonra kampa geri döndü. Taylor ve Victoria ateşin önünde bir battaniyenin üzerinde oturuyorlardı Hunter

hazırlamıştı. Onların karşısına oturdu ve ara sıra devam etmesi için ateşin üzerine birkaç dal atıyordu.

Her iki kadın da mütevazı olmak için temiz günlük elbiseler giymişlerdi ama Taylor iç çamaşırlarıyla uğraşmamıştı. Yatmak için arabaya biner binmez geceliğini giyecekti zaten.

Adamlar alçak sesle konuşuyorlardı. Victoria Taylor'a döndü. "Lucas hâlâ kızgın, değil mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Bunu atlatacaktır," fısıldadı Taylor. "Ondan herhangi bir talepte bulunmayacağımı anladığı anda sakinleşeceğini eminim."

"Bizi burada istemiyor. Hunter'a bizi yarın geri götüreceğini duydum."

"Gitmiyoruz." "Bizi

zorlayabilir mi?"

"Hayır, elbette değil," diye yanıtladı Taylor. Sonra konuyu biraz değiştirdi. "Saatlerdir bana tek kelime etmediğini fark ettin mi?"

"Fark ettim. Lucas'a aşık mısın?"

Taylor'ın bakışları kocasına döndü. Bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Elini dizine dayamıştı. Hunter'ın ona anlattığı bir şeyi dinliyordu. Yüzündeki asık ifadeden, duyduklarından memnun olmadığı anlaşılıyordu.

"Onu seviyorum," diye fısıldadı. Bakışları tam bir dakika boyunca kocasının üzerinde kaldı ve sonra kendini zorlayarak arkasını döndü. "Gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım."

Victoria sürekli Hunter'a bakıyordu. Kendini durduramıyor gibiydi. Onun kollarına sarılmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırladı. Ve onu öptüğünde.

O anıyı bir kenara itti. Hunter yarın gidiyordu. " 'Erkekler göründükleri gibi olmalıdır,' diye fısıldadı.

"William mı?" Taylor sordu.

"Evet," diye yanıtladı Victoria. "*Othello*'dan. Avcı sert, acımasız ve korkutucu olmalı."

"Onun hakkındaki ilk izlenimin bu muydu?"

"Evet," diye fısıldadı. "Sonra nazık, tatlı ve düşünceli olmaya başladı."

Sesi sanki adam onu kandırmış gibi geliyordu. Taylor sempati duyuyordu. Arkadaşının ne hissettiğini anlıyordu.

"Georgie Lucas'a Hunter'ın seni öptüğünü söylemiş."

Victoria başladı. Sonra Taylor ona hikâyenin geri kalanını anlattı. "Ona senin çıplak olduğunu da söyledi."

"Oh, Tanrım." Victoria'nın yüzü parlak pembeye

döndü. Taylor gülümsedi. "Seni öpmesini mi

istedin?"

Victoria başını sallamaya başladı ama sonra onun yerine başını salladı.

"Gidiyor." "Emin misin?"

"Evet. Neden beni terk ediyormuş gibi hissediyorum? Bu çok saçma bir tepki değil mi? Adamı çok az tanıyorum."

"Onu çok iyi tanıyorsun," diye karşı çıktı Taylor. "Sioux City'den ayrıldığımız andan bu akşama kadar her dakikanı onunla geçirdin. Ona aşık oluyorsun."

"Gidiyor," diye tekrarladı Victoria. "Bunların hiçbir önemi yok. Biz üzgün bir çiftiz, değil mi? İkimiz de geçmişimizden ders almadık."

"Hanımefendi bana her zaman istediğim şeye sahip olamayacağımı söylediler. Bu dersi bir türlü öğrenemiyorum."

İçini çekti ve bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Muhtemelen yatağa gitmelisin. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bugün bebeğin hareket ettiğini hissettim. Gittikçe güçleniyor."

"Sen de güçlüsün," dedi Taylor. "Zor bir yolculuktu ve bir kez bile şikayet etmedin."

"Zor görünmüyordu. Hunter yavaş adımlarla ilerliyordu ve hatırlarsan her öğleden sonra arabanın yanında yürümem için ısrar ediyordu."

"Birkaç seni arabadan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığını hatırlıyorum." Victoria omuz silkti. "Benim için en iyisini istediğini şimdi anlıyorum." "Sana neden gittiğini söyledi mi?"

"Onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," diye açıkladı Victoria. Hunter'a kaşlarını çatı ve sonra Taylor'a döndü. "Sence Lucas bu gece seninle konuşmak ister mi?"

"Muhtemelen. Bundan korkuyorum," diye itiraf etti. "Gerçekten ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onu yatıştırmak zorunda kalmamalıyım, değil mi?"

"Ona gerçeği söyle," diye öğüt verdi Victoria. "Eğer onu , ona güvenmeye başlaman ."

"Ona güveniyorum." Söylemesi çok kolay ama yapması çok zor, diye düşündü.

Victoria başını salladı. "Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var. Çocuklarını koruması için ona güveniyorsun ama henüz kalbini ona emanet ettiğini sanmıyorum."

"Neden evleneyim ki?" Taylor sesini yükselttiğini fark etti ve hemen fısıltıya indirerek ekledi: "Adam evlenmek istemiyor. Onu sevdiğimi bilse nasıl tepki verirdi sence?"

Taylor arkadaşının bir cevap vermesini beklemedi. "Kapana kısıldım," fısıldadı. Bakışlarını Lucas'a çevirdi ve neden bu kadar zor bir adam olmak zorunda olduğunu merak ederken ona ters ters baktı.

"İnsanlar her zaman aldatıcıdır, bir ayakları denizde, bir ayakları kıyıda, tek bir şey asla değişmez. William," diye ekledi başını sallayarak.

"Bu konuda haklısın," diye mırıldandı Taylor.

Victoria yüksek sesle iç geçirdi. "Sana tavsiye vermemem gerekir," dedi. "Ama tartışmanızda Lucas üstünlüğü ele geçirirse ve mantıklı bir argüman bulamazsanız William'ı kullanmanızı öneririm."

Taylor . "Peki hangi alıntıları kullanmamı önerirsiniz?"

Victoria neyin en uygun olacağını düşünürken alt dudağını dişledi. Bir dakika sessizlik içinde geçti, sonra dedi ki, ". "Sahte bir kavgada gerçek yiğitlik yoktur."

Taylor alıntıyı tekrarladı. Sonra başıyla onayladı. Victoria, Lucas'ın öfkesinin hâlâ yatışmamış olması ihtimaline karşı kullanmak üzere bir alıntı daha ekledi. Taylor ikinci alıntıyı tekrarladı ve bir kez daha başını salladı.

Victoria artık her iki dakikada bir esniyordu. Taylor ayağa kalktı arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. Her iki kadın da kasıtlı olarak erkekleri görmezden geldi.

Victoria dönmeye başladı, sonra durdu. "Buraya gelmek için neden bu kadar çok at sürdüğünü merak etmiyor musun? Hunter bir tür rekor kırmış olması gerektiğini söyledi. Evlenmek istemeyen bir adam için çok acelesi varmış gibi görünüyordu."

İyi geceler diye fısıldadı ve sonra arabaya gitmek için kamp ateşinin etrafında döndü. Hunter'a bakmadı. Medeni olmaya ve ona veda etmeye çalışırsa kendini aptal durumuna düşüreceğini biliyordu. Bu gece sofistike olamazdı. Çok fazla acı çekiyordu. Tanrı aşkına, neden ona bu kadar bağlanmasına izin vermişti ki?

Victoria vagonun arkasındaki kapağı kaldırdı, sandığın üzerine çıktı ve sonra içeri tırmandı. Daha elbisesinin üst kısmındaki ilk düğmeyi açmadan ağlamaya başlamıştı.

Taylor uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Tekrar ateşin yanına oturmak ve kocası tarafından daha fazla görmezden gelinmek istemiyordu. Onun kabalığından bıkmıştı. Yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Duygularını kontrol altına almak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kaçınılmaz yüzleşmenin beklentisi onu gergin bir enkaz haline getiriyordu. Ona her şeyi açıklamak zorunda kalacaktı. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve Tanrım, bu ona Malcolm'dan bahsetmek anlamına geliyordu. Gerçekten de buna gücü ya da cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Kocasından uzaklaştı ve aceleyle dereye doğru yürüdü.

Adamlar onun gidişini izledi. İlk konuşan Hunter oldu. "Yüzün hâlâ yanmıyor mu? Karının bakışı seni yakacak kadar sıcaktı."

"Victoria da sana aynı ilgiyi gösteriyordu," dedi Lucas. "Ondan uzaklaşacak mısın?"

Hunter, "Başka bir yol göremiyorum," diye cevap verdi. "Chicago'da ne oldu?"

Lucas ipucunu aldı. Hunter Victoria hakkında konuşmak istemiyordu. "Caulder kardeşinin evinde saklanıyordu."

"Bunu sen söyledin."

"Onu yakalayamadım. Birkaç ödül avcısı yoluma çıktı. Caulder aceleyle gitti. Toplanacak zamanı yoktu."

"Altını geride bıraktı."

Lucas başıyla onayladı. "Travis'e telgraf çektim ve nerede olduğunu söyledim. Caulder servetinin bende olduğunu düşünüyor."

"Yine onun peşinden mi gidiyorsun?"

"Buna gerek kalmayacak," diye açıkladı Lucas. "Beni aramaya gelecek. Caulder'ın kardeşini içeri aldılar. Caulder hakkında saçmalıyordu, hayatını mahvettiğim için beni suçluyordu. Ödeyeceğini söyledi. Buna inanabiliyor musun, Hunter? Bu da ne?"

Piç kurusu, kariyerine ve altınlarına mal olduğum için mi intikamdan bahsediyor? Sekiz adamın öldürülmesini emrettiğini ve onların izlediğini unutmuş gibi."

Hunter ona, "Dokuz adamın öldürülmesini emretti," diye hatırlattı. "Senin de ölmen gerekiyordu, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum."

"Ve sen hala neden hayatta olduğunu anlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Lucas bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. "Taylor yeterince oyalandı," diye açıkladı. Karısının peşinden gitmek için döndü. "Ve buraya gelme nedenlerini gerçekten merak ediyorum. Beni deli edecekler."

Taylor derenin kenarında durmuş gecenin sesini dinliyordu. Cırcır böcekleri bu gece tüm güçleriyle dışarıdaydı. Birlikte çıkardıkları sesin titreşimli ama rahatlatıcı bir ritmi vardı. Arada sırada bir baykuş da sesini ekliyordu ve Taylor ne kadar huzurlu olduğunu ve ağaçların ay ışığında ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordu ki, derenin karşı tarafında üzerine basılan yaprakların hışırtısını duydu. Victoria'nın üzerine atlayan devasa dağ kedisinin görüntüsü aklına geldi ve titremeye başladı. Sonra yalnız bir kurdun ulumasını duydu. Hayvanın sesi yakındı. Taylor dönüp arabalara doğru gitmeye başladı.

Lucas onun yolunu kesti. Ondan bir metre kadar uzakta, bir ağacın yanında duruyordu. Bir kolu alçak bir dalın üzerine sarkıyordu.

Hiç ses çıkarmamıştı. Ne kadar zamandır orada durup onu izlediğini bilmiyordu. Gecenin gürültüleri artık onu korkutmuyordu. Kendini yeniden güvende hissetti ve bu rahatlatıcı duyguyla birlikte cesaret geldi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve gözlerini kocasına dikti. Hâlâ tıraş olmamıştı. Sakalları onu daha da sert gösteriyordu ve birden onu öpmek istedi, böylece bıyıklarının tenine sürtündüğünü hissedecekti.

"Buraya gelirken çok düşündüm," dedi Lucas ona. Sesi ılımlı, neredeyse hoş geliyordu. "Ve bazı ilginç sonuçlara vardım. Duymak ister misin?"

"Eğer bana söylemek istersen," diye cevap verdi.

Parmağını ona doğru uzattı. Kadın ona doğru bir adım daha attı.

"Sen ve büyükannen her şeyi , değil mi? Planının ben olduğumu söylediğinde bana yalan söylemiyordun."

"Her şeye sahip değildik..."

Bitirmesine izin vermedi. "ettiğimi söylediğim günden beri manipüle ediliyorum. Bu doğru değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Kasıtlı olarak yapmadım..."

Bir kez daha onun sözünü kesti. "Evet, öyle yaptın. Bana sorarsan hayır dememden mi korktun?"

"Sana ne sorsaydım?"

"Baba olmayı."

Kendi sorusuna kendisi cevap verdi. Bu bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. "Elbette korkuyordun. Bana hiç güvenmiyordun, değil mi?"

Sorduğu her soruyla birlikte sesi biraz daha sertleşti ve gerginleşti. "Eee?" diye sordu.

"Kendi cevabımı duymak için bekliyorum," dedi ona. "Siz konuşurken ben de arabaya dönebilirim. Her şeyi çözmüşsün, değil mi?"

"Taylor, Redemption'a kadar bir eş ve üç çocuğun peşinden nasıl gittiğimi anlamaya çalışıyorum."

Başını öne eğdi. "Açıklamam gereken çok şey olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor." *Ve yeterli cesareti bulmak için sessizce ekledi.*

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu bu şekilde yapmayacağız. Soruları ben soracağım ve sen de cevaplayacaksın. İçimde sakladığım epeyce soru var. Ve yarım cevap yok, Taylor. Sabrım tükendi."

"Evet," diye kabul etti. "Sana her şeyi anlatacağım." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ve gerçeği öğrendikten sonra, seni durdurmaya çalışmayacağıma söz veriyorum."

"Neyden alıkoyacaksın beni?"

diye sordu. "Gitmemi."

Sandığa yaslandı. "Yapacağımı düşündüğün şey bu mu?"

Bir iç çekti ve başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Gitmeyeceksin. Sen çok onurlusun. Ama isteyeceksin," diye tahmin etti. "Seni suçlamayacağım, Lucas."

Sesi kalbi kırılmış gibi geliyordu. Onu kollarına alıp teselli etme dürtüsüne direnmek zorundaydı. Ona dokunursa, bu gece sorularının hiçbirine cevap alamayacağını biliyordu ve zaten hiçbirine cevap vermeyeceğine yemin etmişti.

kafasını kurcalayan tüm sorular cevaplanana kadar yatacaktı.

"Benimle evlendiğinizde ikizleri büyüteceğinizi biliyor muydunuz?" "Evet."

"Madam biliyor

muydu?" "Evet."

"Bana Georgie ve Allie'den ne zaman bahsedecektin?"

"Başlangıçta mı demek istiyorsun?"

"Evet."

Nefes aldı. Cevabının hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Ancak gerçeği söyleyeceğine söz vermişti ve sözünden dönmeyecekti.

kelime. "Asla bilmemen gerekiyordu," diye fısıldadı. "Boston'da ayrılacaktık, hatırladın mı? Bebekleri alıp ."

"Nerede?"

"Batı'da bir yerde bir şehir seçecektim. Her şeyi hesaplamıştım, Lucas." Kendi aptallığı ve saflığı üzerine başını sallamak için durakladı. "Bir hizmetçi ve aşçı tutacak ve Bayan Bartlesmith'i dadıları olarak kalmaya ikna etmeye çalışacaktım. Eğer istemezse, başka bir kalifiye kadın tutacaktım. İkizlerle birlikte ortadan kaybolmayı planlıyordum. George'un öldüğünü sadece Madam ve ben biliyorduk. Diğerlerine söylemedik. ikizlerin babası hakkında."

Bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi ve sonra sordu: "Yani aslında benimle sadece mirasını korumak için mi evlendin?"

"Hayır, seninle ikizleri korumak için evlendim."

"Taylor, eğer onları hiç bilmemem gerekiyorsa, onları nasıl koruyacaktım?"

Öfkesi ve kızgınlığı sesinden anlaşılıyordu. İçgüdüsel olarak bir adım geri attı.

"Sen benim güvenlik önlemimdin," diye açıkladı. "O zamanlar ben bile tam olarak anlamamıştım. Ama Madam anladı. Seninle evlenmem için ısrar etti. Senin hakkında her şeyi öğrenmişti. Odasında şapka kutusu büyüklüğünde bir dosya vardı. Senin hakkında epeyce bilgi toplamıştı ve bebekleri korumak için sana ihtiyacım olursa orada olacağından emindi."

Lucas dosyadan bahsedilince gerilmişti. "Topladığı bilgileri okudun mu?"

Endişesini sesinden uzak tutamıyordu ama mantığı ilk paniğini bir kenara itti. Büyükannesi belli ki onun savaş dosyasına erişememişti. Eğer olsaydı torununun onunla evlenmesine asla izin vermezdi. Travis ve yandaşlarının onun hakkındaki gerçeği yumuşatmış olma ihtimali de . Savaş sona erdiğinde, Travis

Bir silahşör ve ödöl avcısının birleşimi, ama ordu buna pek de öyle bakmamıştı. Kahretsin, ona kahramanlık madalyaları vermişlerdi. Lucas'a göre öldürmek öldürmekti ve süslü madalyalar bu gerçeği değıştiremezdi. Madalyaları bir kenara koymuş ve onlara bir daha hiç bakmamıştı. Onlar hayatının unutmaya kararlı olduğu bir parçasıydı.

Taylor onun dosyayla ilgili haberine verdiği tepkiyi yanlış yorumladı. Onun kızgın olduğunu düşündü. Onu suçlayamazdı. Madam onun mahremiyetini ihlal etmişti ve niyeti her ne kadar onurlu olsa da bu son derece yanlıştı.

"Hayır, dosyayı okumadım. Büyükanname güvendim. Bana senin onurlu ve cesur bir adam olduğunu söyledi. Hatta senin erkekler arasında bir prens olduğunu söyledi. Ben de ona inandım."

Tekrar ağacın gövdesine yaslanarak gevşedi. Taylor ellerini önünde birleştirdi ve bakışlarını yere çevirdi.

"Bana Kefaret'ten bahsetmiştin. Hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı. "Bir sürü soru sordunuz ve ben de nedenini merak ettim ama buraya gelmeye niyetli olduğunuzu düşünmediğimden emindim."

"Bir insanın bir mil boyunca yürüyebileceğini ve başka birini göremeyeceğini söylemiştiniz. İkiizlerin burada güvende olacağına inandım. Kadınların da hayalleri vardır," diye ekledi başını sallayarak.

"Ben de hep bir gün sınırda yaşamayı hayal ettim ama mantıklı davranacaktım. İkiizler büyüyene kadar beklemeyi planlıyordum. Sonra işler değışti."

"Çocukları bulmak için yardımıma ihtiyacın vardı."

"Evet," diye itiraf etti. "Ve Madam öldü. Vasiyetinde ikiizlerin adını vermişti. Malcolm'un onları aramayacağına inanmak istedim. Neden umursasın ki?"

Babalarıyla birlikte ve babalarının peşinden gideceği bir para da yoktu."

"Büyükanne ikiizlerin her biri için hatırı sayılır bir miktar bıraktı ve bu da Malcolm'un onların nerede olduğunu merak etmesine neden oldu. Öyle değil mi?"

"Artık onların yasal vasisi o. Ben Cincinnati'deyken iki telgraf aldım. Sen çoktan Chicago'ya gitmiştin." Telgrafları ondan sakladığını düşünmemesi için bu bilgiyi de eklemişti. Kadın hemen devam etmeyince, "Bana onlardan bahset," diye emretti.

"Bir tanesi Malcolm'un vasiyetnameye itiraz ettiğini söyleyen bankacıdan geldi. Mesele çözülene kadar paraya dokunulamaz. Diğer telgraf Malcolm'dan geldi. İkizlerin babasının öldüğünü biliyor. Bana mahkemenin ikizlerin yasal velayetini kendisine verdiğini ve onları eve getirmesi için silahlı bir koruma gönderdiğini söyledi."

Lucas onun sesindeki korkuyu duydu ve onu tekrar kollarına almak istedi. Kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. Karısı bu kadar hoşgörülü davranırken her şeyi öğrenmeye kararlıydı. "Açıklamaya devam et Taylor. Dinliyorum."

Artık kocasına bakamıyordu. döndü ve gözlerini geceye dikti. Aile sırlarını anlatmak zordu ama ailesindeki utanç açıklamayı neredeyse dayanılmaz hale getirmişti. Marian ona bu vahşetten asla söz etmemelerini söylemişti. Bu çok alçakça ve günahkârcaydı.

Taylor ellerini birbirine kenetledi ve cesaret için dua etti. Devam ettiğinde sesi hüznle yankılanıyordu. "Çok küçük bir kız olduğumdan beri amcamdan kaçıyorum. Marian beni onun hakkında uyarmıştı. Bana ne yapmaya çalışacağını söyledi. Beni şeytandan korudu."

Arkasını döndü ve ona baktı. İğrenme arıyordu. Hiçbir şey bulamadı ve onun hâlâ anlamadığına karar verdi.

"O günden yatak odamın kapısının önünde şifonyerle uyudum," dedi ona. "Ve yastığımın altında bir bıçak sakladım."

Lucas gözlerini kapattı. Kızın sesinde duyduğu acı onu yıkadı. Onu, kendini yetişkin bir adama karşı savunmaya çalışan küçük bir kız olarak hayal etti.

ve öfkeden titremeye başladı. Şaşırmaması gerekirdi, çünkü birlikte oldukları süre boyunca kadın ona yeterince ipucu vermişti. Evet, gerçeği tahmin etmişti ama yine de doğrulandığını duymak onu hayrete düşürdü.

"Hiç denedi mi-"

Adamın sorusunu bitirmesine izin vermedi. Sözleri aceleye gelmişti, çünkü ağlamadan önce günahların geri kalanını anlatmak istiyordu.

"Küçük şifonyer Malcolm için bir engel değildi elbette. Bir gece geç saatte odama geldi. O yatağın oturana kadar uyanmadım. Tanrım, çok korkmuştum. Yastığımın altında bıçağı buldum ve eliyle ağzımı kapatmak için uzandığında onu kestim."

Uzun bir nefes aldı. "Tanrıya şükür silahım olduğunu bilmiyordu, yoksa kesinlikle onu benden alabilirdi. Onu neredeyse kör ediyordum," diye ekledi. "Acı dolu bir çığlık attı. Kan vardı her yerde."

"Peki sonra ne yaptın?" diye sordu. Lucas sesini olabildiğince yatıştırıcı tuttu. İçindeki öfke alev alev yanıyordu ve onun adına öfkeyle bağırmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"Kaçtım ve Madam'ın yatağının altına saklandım. Akşam dışarıdaydı ve onun odaya girdiğini duyana kadar uyumadığımı hatırlıyorum. Malcolm'un ona yaralanma hakkında ne yalan söylediğini hala bilmiyorum."

"Neden ona ne olduğunu anlatmadın?"

"Nasıl ?" diye . "Kendimi kirli hissettim ve utandım. Bizim evde böyle şeyler konuşulmazdı. Bir keresinde dizimi çizdiğimi ve Madam'a göstermeye çalıştığımı hatırlıyorum. Onun yanında elbisemi kaldırdığım için dehşete düşmüştü. Bileğimin bir kısmını göstermek utanç vericiydi ve ben orada çıplak bacaklarımı sergiliyordum. Aşçı sıyrığı temizledi."

Lucas başını salladı. Taylor bu hareketi kaçırmıştı. Şimdi ellerine bakıyor, kendi düşüncelerinde kayboluyordu. "Ben bir hanımefendi olmak için eğitildim," diye savundu. "Ve hanımefendiler böyle iğrenç şeyler hakkında konuşmazlar. Gerçekler Madam'ı öldürebilirdi."

O aynı fikirde değildi. "Ona haksızlık ediyorsun, Taylor. Gerçeği duymak istemeyebilirdi ama bu konuda bir şeyler yapardı."

Bir yetişkin olarak Taylor, Lucas'ın haklı olduğunu anladı. Madam onun şampiyonuydu. Onu koruyacak ve öfkesini oğluna yöneltecekti. "Çocuklar yetişkinler gibi düşünmez," dedi. "En azından ben düşünmedim."

"Peki ya Marian?"

"Benden başka kimseye söyleyemezdi. Malcolm'un odasına geldiğini kabul edemeyeceğini düşünüyordu. Tanrım, ne kadar sürdü bilmiyorum. Sonunda George'la evlendi ve ikizler doğduktan sonra İngiltere'den ayrılmak için umutsuzluğa

kapıldı ve-" "Malcolm."

"Evet," diye onayladı Taylor. "Kızlarını onun yanında istemiyordu. George evine dönmek istiyordu. Kızlarını Amerika'da büyütmek istiyordu."

Ondan bir adım daha uzaklaştı. "Artık her şeyi biliyorsun," dedi, ses tonu meydan okur gibiydi.

"Ve bu benim gitmem gereken ya da gitmek istediğim ama çok onurlu olduğum için gitmeyeceğim zaman mı?"

Başını salladı.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Buraya gel, Taylor. Sana sarılmak istiyorum."

Ona doğru yürümeye başlarken bile başını tekrar salladı. Lucas ona dokunur dokunmaz gözyaşlarına boğuldu. Lucas ona sarıldı ve ağlamasına izin verdi. Onu yatıştırmaya çalışmadı çünkü ağlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çok büyük bir yük taşıyordu ve sonunda bu yükü bırakmanın zamanı gelmişti. O değildi artık yalnız. Kendisini dinleyebildiği anda bunu ona söylemesi gerekiyordu.

Kadın ağlarken bir yandan da ona endişelenmesine gerek olmadığını ve artık vahşi doğada güvende olduğuna göre, isterse gerçekten gidebileceğini söylüyordu.

Onun saçmalamasına izin verdi. Duygularını kontrol edebilmesi için uzun dakikalar geçti. mendil yoktu ama bunun önemli olmadığını tahmin . Gözyaşlarını kurulamak için onun gömleğini kullandı.

Taylor Lucas'a yaslandı ve hâlâ karşı karşıya olduğu sorunları düşündü. Malcolm, Redemption'a kadar adam gönderecek miydi? Bir cevabı yoktu ve soruyu kocasına yöneltti.

"Yeterince para teklif ederse, gelirler."

"Dağlara çıkabilirim," diye fısıldadı.

"Beni dinle," diye emretti. Sesini sakın ve yatıştırıcı tutmaya dikkat ediyordu. Kadının paniklediğini hissedebiliyordu. Kollarında kaskatı kesilmişti. Sesi de yine titriyordu. Onun makul kalmasını istiyordu. "Artık kaçmayacaksın."

"O onların koruyucusu," diye haykırdı.

"İngiltere'de," diye hatırlattı ona. "Burada değil."

Kendini ondan uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz de aynen onun yaptığını yapacağız," dedi ona. "Yasal velayet için mahkemeye dilekçe vereceğiz. Babaları Amerikalıydı," diye ekledi. "Ve belli ki kızlarının burada büyümesini istiyordu. Öldüğünde Boston'da yaşıyorlardı."

Taylor endişelenmekten kendini alamadı. "İngiltere'de yapılan bir buradaki yetkililer itibar edecek mi?"

"Eğer kendi haklarımızı güvence altına alırsak, hayır," diye onu temin etti.

"Lewis'i kullanma," diye ağzından . "O kanundan anlamaz." "Bunu

nasıl bu kadar çabuk anladın?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra onunla başka bir hukuki mesele hakkında konuştum," diye açıkladı.

Daha açık konuşmasını isteyemeden dikkatini ona çevirdi. "Yardımanın için sana teşekkür etmek istiyorum Lucas. Hayatını alt üst ettiğimi biliyorum..."

Bitirmesine izin vermedi. "Bana henüz teşekkür etme, Taylor. Önce söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Sonra bana hâlâ teşekkür etmek isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Başını sallayarak kabul etti. Hâlâ inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordu çünkü Lucas, Malcolm'a karşı yasal mücadelesinde ona yardım edecekti. Gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Kocasının sesi ciddiye. Sesi sert bir hal almıştı ama bu onu rahatsız etmiyordu.

"Sizi dinlemekten mutluluk duyacağım," dedi. *Ve sonra bir kez daha teşekkür edeceğim*, diye ekledi sessizce.

"Bundan sonra işlerin nasıl olacağını anlamamı istiyorum," diye açıkladı. "Bir adamın aklını başından alabilirsin. Bunu biliyor musun?"

Kadın başını salladı. Adam kaşlarını çatı. "Geçtiğimiz haftalarda beni çılgına çevirdin. Hâlâ üç çocuğu ve hamile bir kadını ülkenin öbür ucuna sürüklediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Hemen kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Victoria'yı ben sürüklemedim. O benimle gelmek istedi."

"Her zaman herkes için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

Kusurunu tam kafasına çivilemişti. "Bazen öyle olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti. "Ama deniyorum-"

"kesme," diye tersledi. "Ve beni dikkatle dinle. Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun. Anladın mı?"

Çabucak başını salladı.

"Boşanmak için Lewis'i görmeye gittin mi?"

Bu soru karşısında şaşırmıştı. "Hayır, tabii ki . Neden böyle bir şey düşünesiniz ki?"

"Yasal bir mesele için onu görmeye gittiğini söylemiştin. Taylor, başka ne düşünebilirdim ki?"

"Boşanmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Bir tane bile alamayacaksın," diye tersledi. "Benim için başka bir soruya cevap ver. Cincinnati'den ayrılmaya telgrafi almadan önce mi yoksa aldıktan sonra mı karar verdiniz?"

"Telgraf gelmeden önce gitmeye hazırlanıyordum."

Bu soruyu sorma nedeninin ne olduğunu anlamamıştı ama belli ki onun için çok önemliydi.

Lucas'ın kalbi göğsünün içinde gümbür gümbür atıyordu. Ona ulaşmak için çıktığı yolculukta gece gündüz aklını kurcalayan o soruyu sormamak için kendini zor tutuyordu. Ona baktıkça kelimeleri içinde kilitli tutmak daha da zorlaşıyordu. İhtiyacından dolayı acı çekiyordu.

Hayatın dışında durmaktan o kadar yorulmuştu ki. Bir ev, bir aile ve en önemlisi Taylor'ı istiyordu. Onsuz yaşamak istemiyordu. O her zaman asla sahip olamayacağına ve kesinlikle hak etmediğine inandığı her şeydi. Yine de o buradaydı, sadece birkaç adım duruyordu ve tek yapması gereken ona uzanmaktı ve her şeye sahip olabileceğini biliyordu.

Ancak nedenler doğru olmalıydı. Ona borçlu olan bir eş istemiyordu. Onun takdirine ihtiyacı yoktu. Onun sevgisine ihtiyacı vardı.

"Neden benden kaçtın?"

Bakışları onunkilere kaydı. Adamın ifadesindeki kırılganlığı gördü ve hayretler içinde kaldı. "Düşündüğün bu muydu? Senden mi? Bu dağlar senin evin. Sana olabildiğince yakın olmak istedim. Beni buraya getirmeyeceğini biliyordum. Bana uygun olmadığını söylemiştin. bir bayan için. Ama burası senin kalbinin olduğu yer, ait olduğun yer. Oh, Lucas, anlamıyor musun? Eve dönüyordum."

Onu doğruyu söylediğine ikna edip anlayamadı. Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. Şu anda hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Senden çok şey aldım," diye itiraf etti. Hissettiği suçluluk duygusundan dolayı sesi titriyordu. "Bağımsızlığına ve özgürlüğüne değer veriyordun ve ben geceleyin bir hırsız gibi her ikisini de senden çaldım. Hayatını mahvettim. Çocukları büyütmem için beni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Sen çok onurlusun. Tüm hayallerini elinden almak istemedim."

"Yapmanı istemediğim bir şeyi yapmana izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Sana seçme şansı verilmedi," diye . "Bir erkek hayallerinin peşinden ."

"Demek dağlarıma geldin?"

Başını salladı. "Daniel Boone ve karısının yaşadığı gibi yaşayabileceğimizi düşündüm. Karısını yıllarca terk etmiş ve okuduğum tüm hikâyelerde ona et getirdiğinden tekrar tekrar bahsediliyordu. Ayrıca kadının çok mutlu olduğunu da okudum."

"Gerçekten yaşamamızı mı bekliyordun?" Sesi kuşkuluydu.

Birden kendini aptal gibi hissetti. "Bir süre için bana gayet makul geldi," diye itiraf etti. "Ama yeniden değerlendirmek için zamanım oldu. Buraya gelirken ben çok düşündüm. Umarım biraz büyümüşümdür bile. İlginç şeyler öğrendim," diye devam etti. "Kitaplarda okuduklarınıza her zaman inanamazsınız. Sadece yazılı olması doğru olduğu anlamına gelmez."

Gülümsemesi Lucas'ı şaşırtmıştı. Taylor'ın sesi sanki onu şaşkına çevirecek bir şey söylüyormuş gibi çıkmıştı.

"Kedilerin suyu sevmemesi gerekir. Islanmaktan korktuklarını okumuştum. Victoria'nın üzerine atlamaya çalışan kedi belli ki korkması gerektiğini bilmiyordu. Ve şimdi düşünüyorum da, belki de Bayan Boone kocasını benim seni sevdiğim gibi gerçekten sevseydi, kocası

onu terk etti. Perişan olmuş olmalı. Sen Chicago'ya gittiğinde benim de öyle olduğumu biliyorum. Seni düşünmeden edemiyordum."

"Bana bak," diye emretti. "Bana kelimeleri tekrar ver." *Ve yaşamaya başlamama izin ver.*

"Perişan haldeydim," diye haykırdı.

Bunların o güne kadar duyduğu en tatlı, en büyümlü sözler olduğunu düşündü. Kahkahası sessizliğin içinde yankılandı. Ses neşe doluydu. Birdenbire yeniden bütün ve özgür olmuştu.

Lucas'ın eğlenmesini beklemiyordu. Acısını itiraf ettikten sonra onun güldüğünü duymak onu yıkmıştı. O anda Lucas ona uzandı ama kadın ondan uzaklaştı. Ancak Lucas ondan çok daha hızlıydı. Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Kadın kurtulmak için çabaladı ama adam bırakmadı.

Artık kol mesafesinde duruyorlardı. Sonunda adamın elini kendi elinden çekmeye çalışmaktan vazgeçti ve kaşlarını çatarak adama baktı.

"Dinle," diye emretti. Sonra onu yavaşça kendine doğru çekti. Acele etmedi ve kız göğsüne iyice bastırılana kadar da durmadı.

"Hiçbir şey duymuyorum," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Çalıların gizlenen bir şey görüp göremediğini anlamak için endişeyle soluna baktı. Sağına bakamadı. Lucas'ın çenesi yolunun üzerindeydi:

Elini bıraktı ve kollarını onun beline doladı. Açıklama yapmayacaktı. Aklında, sesi yüksek ve net bir şekilde duymuştu. Onun için önemli olan tek şey .

Bu ses, karısının içine çekilişinin tatmin edici sesiydi. Kadın perişan haldeydi. O daha mutlu olamazdı. Artık ona tamamen sahipti ve asla bırakmayacaktı. Onu mutlu edecekti ve kesinlikle ona

İhtiyacı olan ya da istediği her şeyi. Onun geçmişini bilmesine hiç gerek yoktu. Önemli olan tek şey gelecekti. Taylor'la olan geleceği.

Eli kızın boynunun arkasına gitti. Eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Dudakları çok tatlı, dolgun ve yumuşaktı. Tadı elma gibiydi.

Uzandı ve onun yüzünün yan tarafını okşadı. Bıyıkları dudaklarını ve parmak uçlarını . Onu ne kadar çok istediğini fark etmemişti. ağzını kemirmeye ve nazik öpücüklerle onu kızdırmaya başlayana kadar ona dokundu.

Geçmiş i onun için önemli değildi. Gücenmemiş ya da iğrenmemişti. Taylor hissettiği rahatlama karşısında şaşırđı. Onun tepkisinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

Yüce Tanrım, onu nasıl da seviyordu. "Lucas, beni yatağa götür."

Bu davet onun açlığını daha da artırdı. Uzun haftalar boyunca ayrı kalmışlardı ve tek düşündüğü onu tekrar kollarına almaktı. O oldu Her şeye bir kez sahip olmak, içinde sıkıca hissetmek, onu ne kadar sevdiğini göstermek çıldırıyordu.

Ağzı onunkinin üstüne yerleşti. Dili düello yapmak için içeri girdi. Omuzlarını ve sırtını okşadı ve sonra onu tahrikine karşı kaldırdı.

Öpüşme açgözlülüğe dönüştü ve sonunda ağzını ayırdığında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Kontrolünü hızla kaybettiğinin farkındaydı. Onu kampa geri götürmek niyetiyle kollarına aldı. Arabalarının mahremiyetinde onunla sevişecekti ve beklemek onu öldürse bile, kendisinden önce onun doyuma ulaştığından emin olacaktı.

Elinin üzerinde pürüzsüz bir ten hissetti. Durma noktasına geldi. "İç çamaşırların nerede?"

Boynunun yan tarafını hararetle öpüyordu. "Ben giymiyorum."

Neredeyse onu düşürüyordu. Adımları uzun ve amaçlı hale geldi ve ikinci vagona ulaştıklarında Victoria'nın içeride olduğunu fark etti.

Taylor onun kadar . "Bu gece çocuklarla birlikte uyuyacak," diye fısıldadı.

İçeri girmesine yardım etti, sonra da onu takip etti. Yatakları çoktan yapılmıştı. Vagonun zeminine iki kişinin sığabileceği genişlikte kalın bir hasır serilmişti. Üzerine bir çarşaf ve battaniye örtülmüştü.

Lucas kapağı tekrar indirdiğinde vagon karanlığa gömüldü.

Kadın saçındaki tüm tokaları çıkarmadan önce kıyafetlerini çıkardı. Kadın yataklarında diz çökmüştü. Lucas onun yanına uzandı, sonra yan yattı ve yavaşça uyluğunun iç kısmından bacaklarının birleştiği yere doğru bir yol çizmeye başladı. Parmakları onun tatlı teninde gezindi ve sonra onu okşamaya başladı.

Taylor'ın başı geriye düştü. Gözlerini kapadı ve alçak sesle teslimiyet çıkardı. Adamın ona verdiği zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Ve parmakları yavaşça içine girdiğinde, vücudu içgüdüsel olarak tepki verdi. Kalçaları, ihtişamdan daha fazla pay almak için çiftleşme ritminde yavaşça hareket etti.

Elbisesini zorunda kaldı. Nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Ayrıldıkları için çılgına dönmüştü ve onu kollarına çekmeye çalıştı. Şimdi ikisi de diz çökmüş, birbirlerine bakıyorlardı. Adamın ağzı bir başka uzun, uyuşturan, dilini sokan öpücükle kadınınkini kapladı. Adamın elleri kadının göğüslerini okşadı ve sonra kalçalarının üzerine yerleşti.

Taylor'ın elleri göğsüne doğru yayılmıştı. Dokunuşu tüy kadar hafif ve kışkırtıcıydı. Okşayışları vücudunda aşağılara doğru ilerlediğinde ve daha cesurlaştığında nefes alışları hızlandı ve sonunda parmakları onun üzerinde kapandığında, o kadar yoğun bir zevkle sert bir inilti çıkardı ki, onun tarafından tüketildiğini hissetti.

O neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Elini ondan çekerken ağzı onunkini hiç bırakmadı ve sonra kollarını ona doladı

ve onu yavaşça yatağa indirdi. Onu kendine doğru sımsıkı tuttu ve sırt üstü yuvarlandı.

Eli kızın ensesini kavradı ve bir kalçasını bacaklarının arasına sıkıştırırken ağzı tekrar kızını yakaladı. Kadın ona sürtündü ve adamın kontrolü tamamen dağıldı. Eli aşağıya, kızın içine doğru hareket etti.

ılık, nemli et. Kız ona karşı kıvranana kadar parmaklarıyla ona işkence etti ve sonra onu kaldırıp yavaşça içine girdi. Kadın şimdi dizlerinin üzerine çökmüştü ve adamın kalçalarına yaptığı nazik baskıyla onu içine aldı. İçindeki sıcak zevk düğümü binlerce parçaya bölünerek patlayacak gibiydi. Yavaş gidemezdi
Şimdi. Onu içinde sıkıca kavradı ve sonra hareket etmeye başladı.

Birbirlerine verdikleri zevk kısa sürede dayanılmaz hale geldi. İkisi de tutamadı. İlk doruğa ulaşan o oldu. Kadına doğru eğildi ve ona tohumunu verdi ve onun salıverilme gücü kadınıkini tetikledi. Adını inledi ve onun üzerine yığıldı.

Her ikisinin de gerçekliğe geri dönmesi uzun zaman aldı. Olabildiğince uzun süre onun içinde kaldı ve nefes alış verişini sakınlaşana kadar onu yakınında tuttu.

"Yapabileceğimizi

bilmiyordum..." "Ne olabilir?"

diye sordu.

"Bunun gibi," diye açıkladı.

Kızın sesindeki kızarıklığı duyabiliyordu. O da karşılık olarak güldü.

"Birkaç dakika önce tam bir cehennem kedisiydin," diye hatırlattı ona.

Memnuniyetle iç geçirdi ve gözlerini kapattı. "Hoşuma gitti," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Tırnaklarındaki izler bunu kanıtlıyor."

Sesi çok kibirli ve kendinden memnun geliyordu. Taylor onunla tartışamayacak kadar yorgundu.

Lucas ondan hoşlanmaya başlamıştı, diye düşündü. Zamanla, bu kadar otoriter olmamaya ve herkesin ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi davranmamaya gerçekten çalışırsa ve vahşi doğada gayet iyi yapabileceğini kanıtlayabilirse,

Belki o zaman hoşlanma sevgiye dönüşürdü. Ona mutsuz olduğunu söylemişti ve şimdi dünyada tek istediği kocasının da mutsuz olmasıydı.

Lucas yana doğru yuvarlanıp ikisinin üzerini battaniyeyle örttüğünde kız tam uykuya dalmak üzereydi. Onu tekrar kollarının arasına aldı ve gözlerini kapattı.

"Taylor?"

"Evet?"

"Oğlumuzu ve kızlarımızı sizin yetiştirdiğiniz gibi yetiştirmeyeceğiz. Bize bir şey söylemekten asla korkmayacaklar. Vücutlarından utanmayacak ya da utandırılmayacaklar ve Tanrı şahittir ki, eğer biri onlara dokunmaya kalkarsa, nasıl çılgın olacaklarını bilecekler."

Bölüm 18

[İçindekiler](#) - [Önceki](#) |

[Sonraki](#) Buğdaydan pasta yapacak olan öğütme işini ağırdan almalıdır.

-William Shakespeare,

Troilus ve Cressida

Lucas'ı sevmek kolaydı. Bu imkânsız adamla geçinmek ise bambaşka bir meseleydi. Taylor onun ne kadar inatçı olabileceğini, geri adım atmayı ve mantığını dinlemeyi reddedene kadar fark etmemişti. Nerede yaşayacakları konusu tartışılıyordu ama aslında tartışan tek kişi kendisiydi. Lucas ona büyük bir şehre taşınacaklarını söylemiş ve onun plana karşı çıkışını dinlemeyi reddetmişti. O da olduğu yerde kalmaya kararlıydı.

Ancak zaman onun yanındaydı. Victoria yolculukları yüzünden bitkin düşmüştü ve bir yere gitmeden önce dinlenmesi gerekiyordu. Taylor'ın Lucas'a hasta olduğunu söylediğini duyduğunda sevgili arkadaşı henüz arabadan inmişti. Hemen içeri atladı ve yatağına uzandı.

Hunter dağlara doğru yola niyetiyle eşyalarını topluyordu. Victoria'nın hasta olduğunu duyar duymaz, neden gidemeyeceğine dair birbiri ardına nedenler buldu.

Roily kasabadan diğer üç adam açıklığa doğru yürürken istemeden de olsa tartışmayı durdurdular.

Taylor ziyaretçilere gülümsemek için dönmeden önce kocasına, "Bu tartışma henüz bitmedi," diye fısıldadı.

"Tartışmıyoruz," dedi Lucas ona. "Victoria kendini daha iyi hisseder hissetmez gidiyoruz."

Georgie ve Allie onun dikkatini çekmek istiyorlardı. Ne istediklerini öğrenmek için çömeldi.

Hunter kahvaltılarını pişirmek için yaktığı ateşi . Daniel da ona yardım ediyordu.

"Ross, Hunter," diye seslendi Roily, her ismi söyledikten sonra başını salladı. Taylor'ın önünde durdu ve onu selamladı. "Günaydın Bayan Ross. Siz gidip kendinize bir ev aldığınıza göre, ben ve çocuklar da gidip birkaç tamirat yapalım dedik. Evin yaratıklardan temizlendiğinden emin olacağız, böylece gençlerin kötü bir şeye basması konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak."

Lucas, Rolly'nin açıklaması sırasında ayağa kalkmıştı. Allie onun bacağının arkasına saklanıp deve baktı ama Georgie daha cesurdu. Roily'ye doğru yürüdü ve o kendisine bakana kadar pantolonunun paçasını çekiştirdi.

Çocuk Roily'ye bakarken dengesini kaybetti ve geriye doğru sendeledi. Sonra kollarını kaldırdı ve bekledi.

Roily Taylor'a baktı. "Ne istiyormuş?" diye sordu endişeyle.

Georgie Taylor'dan önce cevap verdi. "Yukarı," diye talep etti.

Roily şaşkına dönmüş görünüyordu. "Ben hiç bebek kucağıma almadım. Eğer kabul ederseniz bir deneyebilirim sanırım, Bayan Ross."

"Elbette, Bay Roily," diye yanıtladı Taylor.

"Sadece Roily," diye talimat verdi ona. Eğildi ve Georgie'yi yavaşça yukarı kaldırdı. Onu kol uzunluğunda havada tuttu. "Bir tüyden daha ağır değil."

"Taylor, Roily neden ?" Lucas sordu. Sabrını yeterince uzun süre korumuştı. Hemen bir cevap almak istiyordu.

Roily bir adım öne çıktı. "Kendine bir ev aldı. Onu şimdi indirebilir miyim? Ona zarar vermek istemiyorum."

Taylor uzandı ve Georgie'yi kollarının arasına aldı. Adamlar ona gülümsedi küçük kız, sonra Roily dönüp açıklığa doğru ilerlerken liderlerini takip etti.

"Öğleden sonra erken saatlerde taşınmanıza yardımcı olmaya hazır olacağız, Bayan Ross," diye seslendi Roily.

Taylor Georgie'yi yere bıraktı ve ona ve kız kardeşine gidip Hunter'a yardım etmelerini söyledi. Sonra kocasına döndü. "Dün bir ev satın aldım. Bu yüzden Lewis'i görmeye gittim," dedi. "Henüz görmedim ama iyi olacağından eminim. Ahşap zeminler ve cam pencereler."

Redemption'da cam pencereli sadece bir ev vardı. Lucas yüksek sesle bir küfür savurdu.

"Callaghan'ın yeri," diye fısıldadı. "Lewis sana o çılgın yaşlı dağ adamının evini mi sattı?"

Bağırmıyordu ama çok yakındı. Taylor onu yatıştırmak için acele etti. "Burası onun evi değil. Yakında ayrılısak bile, kalacak bir yere ihtiyacımız var. bu

gece."

"Hayır."

"Lucas, bu konuda mantıklı ol."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Mantıklı davranıyorum. O deli, Taylor. Uyandığında onu masada oturmuş kahvaltı isterken bulacaksın. Kokusu seni geriye doğru savuracak. Yirmi yıldır banyo yaptığını sanmıyorum. İyice hazır olana kadar gitmeyecek," diye ekledi başını sallayarak. "Sonra da bavulundan çıkardıklarının yarısını yanında götürecektir."

Taylor telaşını gizledi. "Tehlikeli biri mi?" diye sordu.

Lucas yalan söylemek istedi ama sonra doğruyu söylemeye karar verdi. "Hayır," diye itiraf etti. "Sana zarar vermez ama yanında on dakika kaldıktan sonra onu öldürmek isteyeceksin. Bu söz konusu bile olamaz. Çayırda kalıyoruz."

Victoria tartışmayı duymuş ve çifti izleyebilmek için arabanın arkasından dışarı bakıyordu. Tartışmayı Lucas'ın kazanacağı sonucuna varmaya hazırdı. Sonra Taylor teraziyi onun lehine çevirdi.

"Sevgili arkadaşım hasta," diye duyurdu. "Düzgün bir yatağa ihtiyacı var. Hepimizi kardeşlerinizin evine götürmeye ve yatana kadar orada kalmamıza izin vermeye hazır mısınız? daha iyi hissediyor mu?"

Bunu yapmayı çok isterdi ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. "Çiftlik at üzerinde bir günlük zorlu bir yolculuk. Arabalarla ve patikaları bulmakla dört gün kadar sürebilir."

"Lewis bana Callaghan'ın genellikle yaz ortasına kadar dağdan inmediğini söyledi."

Lucas ona, "O zamana kadar şehirde yaşıyor olacağız," dedi.

"O zaman evde sadece bir gece kalmamızda bir sakınca yok."

Lucas sonunda pes etti. Bunun sadece Victoria'nın sağlığı için ve sadece bir gece için olduğuna dair ona güvence verdi.

Son sözü o söyledi. "Eğer daha iyiyse, yarın gidiyoruz."

Taylor'a ev bir saray kadar muhteşemdi. Girişin iki yanında ve ikinci katın üstünde birer büyük cam pencere vardı. Yaşam alanı oldukça genişti. Sağ tarafta, her iki yanında sekiz ya da on yetişkin insanı rahatlıkla oturabilecek banklar bulunan uzun bir ahşap masa vardı. Masanın arkasındaki duvarda siyah demirden bir ocak, raflar ve uzun bir tezgâh bulunan küçük bir oyuk vardı.

Ön kapının karşısında küçük bir taş şömine vardı. Odanın sol tarafında bir yatak ve Roily'nin çoktan söylediği bir şilte vardı. Odanın uzak köşesinde de başka bir yatak odasına açılan bir kapı vardı. Duvara dayalı bir yatak, yanında bir sandık ve bir cam pencere daha vardı.

Çatı katına çıkan merdivenler şöminenin diğer tarafındaydı. Taylor çocukları yatak odalarına bakmaları için yukarı çıkardı. Tek endişesi ikizlerden birinin parmaklıklardan tırmanmaya çalışmasıydı ama Hunter kızların bundan daha mantıklı olduğunu söyledi. O onları savunurken, Georgie kafasını iki tırabzanın arasına sıkıştırmıştı. Hunter ona yaklaşmayı reddettiği için Lucas Victoria'yı içeri taşımıştı ve Georgie feryat etmeye başlayınca Victoria'yı banklardan birine bırakıp kızını kurtarmak için yukarı çıktı.

Taylor ve Lucas, Victoria'nın arka odayı alması için ısrar ettiler. Victoria onların bu düşünceliliği karşısında hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Yarın kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyor musun?" Lucas ona sordu. Victoria cevabı öğrenmek için Taylor'a baktı.

Hunter da Taylor'a baktı. Taylor başını hızlıca sallayınca Victoria hemen elini alına götürdü ve "Umarım öyledir ama bu gerçekten şüpheli görünüyor," dedi.

Hunter öfkeden deliye döndü. "Hasta mısın, değil misin?" diye sordu.

Victoria onun sesindeki öfke karşısında şaşkına dönmüştü. Hunter odanın içinde tepinirken gözleri büyüdü ve eli ensesine düştü.

Ona cevap vermesine izin vermedi. Orada dikilmiş, kızın üzerine dik dik bakıyordu.

"Senin için endişelenmeyi bırakamam," diye tersledi. "Cevap ver bana kadın. Gerçekten hasta mısın?"

Victoria onun daha önceki yorumuna takıldı ve sorusunu görmezden geldi. "Benim için mi endişeleniyorsun?" Sesi yumuşamış ve nefesi kesilmişti. Gözleri zümrüt gibi yeşildi ve çoktan yaşlar süzölmeye başlamıştı.

"Bunu olduğundan daha fazla büyütme," diye onu uyardı. "Ne hissettiğim ve ne yaptığım iki farklı konu. Senin burada işin yok," diye ekledi. "Hem de hiç."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü sen bir hanımefendisinsin," diye mırıldandı. "Ve taşıyorsun," diye ekledi başını sallayarak, belki unutmuştur diye.

kalktı. Göbeği adama süründü. Geri çekilemezdi; masa yoluna çıkmıştı. Adam geri çekilmedi; gururu yoluna çıkmıştı.

"Nereye gitmek istersem gitmeye hakkım var," dedi ona.

"Hayır, yok," dedi ona, sırf inat olsun diye.

"Neden olmasın?"

"Çünkü hamilesin."

Ona son derece mantıklı gelmişti. Victoria onun saçmaladığını düşünüyordu. Yüzü kızgınlık ve utançtan pembeleşmeye başlamıştı. Ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye nasıl cüret ederdi?

"Sahte bir kavgada gerçek yiğitlik yoktur,' Bay Hunter," diye alıntıladı. "William tam da bu sözleri yazmıştı."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Sesi bir nota yükseldi. "Senden kurtulduğuma memnun olacağım Victoria. Kocan için yas tutmanı ve onun sana söylediği süslü sözleri bana anlatmanı izlemekten bıktım. Adam öldü. Sen . Bunu aş ve hayatına devam et."

Victoria'nın ağzı açık kaldı. William'ın kocası olduğuna mı inanıyordu? Dili tutulmuştu ama bu yanlış yorumlama yüzünden değil. Gördüğü şey öfke ve bariz kıskançlıktı.

Kaos etraflarını sarmıştı. Lucas arabaya gidip geliyor, Taylor'ın ona sadece bir gece için ihtiyaç duyacaklarına söz verdiği eşyaları taşıyordu. Çocuklar arka tarafta, Roily ve adamlarının bir avluyu temizlemesini izliyorlardı. Taylor, Lucas'ın kendisi için taşıdığı hasır ve battaniyelerden yatak yapmak için çatı katına çıkmıştı.

Victoria Hunter'a bakarken boynuna bir ağrı girdi. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Hunter ona dokunmaktan kendini alıkoyamadı. Ellerini kadının omuzlarına koydu ve hafifçe sıktı. Kadının aklını başına getirmek istiyordu. Sanki kalmaya hakkı varmış gibi davranıyordu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Başparmağıyla yakaladı. Nasıl olması gerektiğini anlamasını sağlamak istiyordu.

"Büyükannem bir Crow'du."

"Büyükannem İrlandalıydı."

Daha açık sözlü olması gerektiğini tahmin ediyordu.

Victoria hâlâ ona karşı önyargılı olması gerektiğini anlamamıştı.

"Ben ," diye hatırlattı ona alçak bir fısıltıyla. "Ben de

öyleyim," diye cevap verdi hemen.

Sinirlendi. "Cehennemliksin."

Bağırması onu korkutmamıştı. Onu göğsünden dürttü. "Ben yarı İrlandalı yarı Fransız'ım ve bana farklı bir şey söyleyemezsin. Gerçekler gerçektir."

Mantıklı olmayı reddettiği için onunla tartışmaya çalışmaktan vazgeçti. "Ben gidiyorum."

Onun kemer tokasını tuttu. "Muhtemelen sana aşık değilim." "Umarım

aşık değilsindir."

Parmak uçlarında gerindi. Adam da aynı anda eğildi. Adamın ağzı kadınınkini kapladı ve kolları kadının beline dolandı. Onu uzun ve sert bir şekilde öptü ve kendine gelip geri çekildiğinde kadın Nefesi kesilmişti ve yüzünde hülyalı, şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

Onu tekrar öpmek istedi ama buna cesaret edemedi. Elleri yanlarına düştü. Kadın ona imkânsız şeyler olabileceğini düşündürüyordu.

"Bırak beni," diye emretti.

"Bebek doğduktan sonra gidebilirsin," diye ağzından kaçırdı aynı anda.

"Hiçbir kadın bana ne yapacağımı söyleyemez."

Tekrar banka oturdu ve başını öne eğdi. "Git o zaman. Sana ya da başka birine ihtiyacım yok. Kendi başıma da gayet iyiyim."

Homurdandı. "Peki ya kocan?"

Onun cevabını duymak için beklemeyeceğine karar verdi. Muhtemelen ona züppenin süslü sözlerinden birini daha söyleyecekti ve o zaman tamamen öfkeleneyeceğini biliyordu.

Kadının fısıltısını duyduğunda girişe varmıştı. "Ben hiç evlenmedim. Benim gibi bir kadını yalnız bıraksan daha iyi edersin."

Olduğu durdu. Arkasını dönmedi. "O zaman William kim?"

"Ünlü bir oyun yazarıydı. Tam adı William Shakespeare'di. Yüzyıllar önce yaşadı."

Hunter tek kelime etmeden tam bir dakika orada durdu ve sonra dışarı çıktı. Victoria ayağa kalktı ve yatak odasına koştu. Daha kapıyı kapatmadan ağlamaya başlamıştı.

Durmadan önce açıklığın yarısına kadar gelmişti. Meseleyi beş dakika boyunca zihninde düşündü.

Lucas odun kesmeye hazırlanıyordu. Hunter evden hışım ile çıktığında gömleğini çıkarmış ve arabaya koymak için dönmüştü. Arkadaşının nefesinin altında mırıldandığını duyabiliyordu ve Hunter durup uzun süre hareket etmeyince neler olduğunu tam olarak tahmin etti.

Georgie koşarak yanından geçti. Onu kollarının arasına aldı ve yukarı kaldırdı.

"Hunter'ı şimdi rahatsız etme," diye fısıldadı kızına, arkadaşı duymasın diye.

Sonra Daniel hızla yanlarından geçti. Lucas tuttu ve yanına çekti.

"Hunter'ı rahat bırak," dedi oğluna. "Ne

yapıyor o?" Daniel sordu.

Lucas gülümsedi. "Çırpınıyor. Her an bir şeylerin farkına varabilir. Kaçınılmaz." Bakışlarını Hunter'ın üzerinde tutmaya devam etti. "Neden siz ikiniz gidip annenizin ne yaptığına bakmıyorsunuz?"

Georgie'yi yere bırakır bırakmaz Daniel elinden tuttu ve eve geri götürdü.

Hunter sonunda kararını vermişti. Arkasını döndü ve Lucas'a doğru yürüdü.

"Bir süre daha buralarda olacağım," diye

açıkladı. "Yardımanız için minnettar olurum."

Hunter başını salladı. Arkadaşının ona fikrini neden değiştirdiğini sormamasına sevinmişti. Aceleyle konuyu değiştirdi. "Sence Caulder bugünlerde gerçekten buraya gelebilir mi?"

"Altının bende olduğuna inanırsa, inanır," diye cevap verdi

Lucas. "Muhtemelen onu Sioux City'ye varmadan yakalarlar."

"Yakalayabilirler," diye kabul etti Lucas.

"Victoria bebek doğana kadar hiçbir yere gitmemeli. Buraya gelmek onun için çok zor oldu. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Kalmamızı mı öneriyorsun?"

Hunter, "Başka bir yol göremiyorum," diye cevap verdi.

Lucas elbette Victoria için endişeleniyordu ama aynı zamanda karısı ve çocukları için de endişeleniyordu. Vahşi doğa onlar için uygun bir yer değildi. Neden güvenli olmadığına dair hemen aklına en az on neden geldi. İçlerinden biri bir yılanı basabilir, dereye boğulabilir ya da bir ayı tarafından parçalanabilirdi. Liste sonsuzdu.

Yine de Hunter haklıydı. Bebek doğana kadar kalmaları gerekiyordu.

Hunter daha sonra merdivenleri güçlendirmek için ihtiyaç duyacağı bazı malzemeleri almak üzere kasabaya gitti.

Lucas akşam yemeğinde Taylor'a Hunter'ın Victoria bebeğini doğurana kadar kalmayı kabul ettiğini söyledi. Taylor'ın arkadaşı bu haber üzerine gözyaşlarına boğuldu. Ayağa kalktı, izin isteyip yatak odasına gitti.

"Onun nesi var?" Daniel David sordu. "O mutlu,"

diye açıkladı Taylor.

Lucas başını salladı. Victoria'nın tepkisinin çok tuhaf olduğunu düşündü. Sonra dikkatini tekrar karısına çevirdi. Sırtından aşağı dökülen saçları ve yemek pişirmekten pembeleşmiş yüzüyle bu gece çok güzel görünüyordu. Gecenin geri kalanında ona bakmakla yetinebileceğini düşündü.

Ona hiç dikkat etmiyordu. Georgie bir bisküviyi kasten Allie'nin tabağındaki tuzlanmış domuz etine doğru itmiş, bu da Taylor aynı anda hem ikizlerden birini yatıştırmaya hem de diğerine ders vermeye çalışıyordu.

Allie tekrar çılgılık atabilmek için derin bir nefes almak üzere durakladığında Lucas diğer haberi de ağzından kaçırdı. "Victoria bebeğini doğurana kadar burada kalacağız. Sonra da gideceğiz."

Ona ısıltılı bir gülümseme verdi. Adam hemen ona yaşam düzenlerinin geçici olduğunu hatırlattı. "Bunun fikrimi değiştirdiğim anlamına geldiğini sanmayın. Çocukları burada büyötmeyeceğiz."

"Hayır, tabii ki değil," diye cevap verdi.

Sanki onun onayını duymamış gibi davrandı. "Burası onlar için de senin için de çok tehlikeli. Böyle ilkel koşullar için çok kırılgansın. Sonbaharda şehre taşınıyoruz."

"Ama şehirden nefret ediyorsun."

"Alışacağım."

Çaba sarf ederek öfkesine hakim olmayı başardı. "Aklınızda belirli bir şehir var mı?"

"Doğuya geri dönüyoruz."

Onun detay vermesini bekledi. Bir ya da iki dakika sonra, onun aile için gelecek planları hakkında başka bir şey söylemeyeceğini fark etti.

"Ben kırılgan değilim, Lucas."

Onu dinlemedi. "Sonbahar geliyor, gidiyoruz. Yerleşmeyi aklından bile geçirme."

Yapmayacağına dair ona güvence verdi.

Ertesi sabah, sarı ve beyaz kareli perdeleri astı. Lucas'a bunun sadece mahremiyet için olduğunu söylemişti ki vahşi doğada yaşadıkları düşünülürse bu çok saçma bir nedendi. Evet, gideceklerini biliyordu. Tabii ki biliyordu. Bunu ona en az yüz kere söylemişti. Ama bu, bu süre içinde rahat edemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

O akşam masanın üzerindeki masa örtüsünü fark etti. Ve raflarda düzgün sıralar halinde dizilmiş tabaklar. Yataklarının üzerinde yeni bir yatak örtüsü ve şöminenin üzerinde kır çiçekleriyle dolu cam bir vazo vardı. Burası ona giderek daha fazla ev gibi görünmeye başlamıştı.

Roily, Pazar öğleden sonraları gazete okumak için ödünç almasına izin verilmesi koşuluyla Frank'ten rocker'ı satın almalarına izin verdi. Taylor hemen kabul etti. Frank, Roily'nin ona gazete vermekle bir işi olduğunu

düşünmüyordu.

Taylor'ın şartları. Sırf o şeyi yapmış olması istediği zaman ödünç alabilirdi. Ne de olsa, hatırlarsa onu Frank'e satmıştı.

Dev, kendisine ne yapıp ne yapamayacağının söylenmesinden hoşlanmıyordu. Frank'i yakasından yakaladı ve Taylor iki adamın arasına girdiğinde onu iyice sarsmak üzereydi.

"Bu güzel rocker'ı sen mi yaptın, Roily?"

Sesindeki huşu devin tüm dikkatini çekmişti. Çok güzel olduğunu düşünüyordu. Bu iltifatı açık ve net bir şekilde duymuştu. Frank'e tutunduğunu unutmuştu. Ona başını salladı, sonra da yaptığı işten memnun olduğunu ya da gurur duyduğunu düşünmemesi için, "Ne olmuş yani?" mırıldandı.

Taylor sallanan koltuğa oturdu ve parmak uçlarını cilalı ahşap üzerinde gezdirdi. Roily onu izlemek için döndü. Hâlâ Frank'e tutunuyor ve Allie'nin bez bebeğini sürüklediği gibi onu da sürüklüyordu.

"Ses var," dedi ona. Sesi artık asık suratlı çıkmıyordu.

"Bu muhteşem," diye ilan etti. "Tüm İngiltere'de bu kadar iyi işlenmiş bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye abarttı. "Sen gerçek bir zanaatkârsın, Roily."

Dev, Frank'i bıraktı ve aceleyle Taylor'ın yanına gitti. " yok," açıkladı. "Hile yapmadım ve çivi kullanmadım."

Taylor'ı ayağa kaldırdı, böylece salıncağı kaldırıp baş aşağı çevirebilecekti. Yapıyı daha iyi görmesini istiyordu.

Frank, Rolly'nin öfke patlamasını çabucak atlattı. Yıllar boyunca dev tarafından savrulmaya, sarsılmaya ya da itilip kakılmaya alışmıştı. Artık ondan korkmuyordu. Roily'nin onu asla öldürmeyeceğini biliyordu, çünkü onu bir arkadaş olarak görüyordu. Ve buralarda arkadaş zordu. Ancak Frank, Rolly'nin sabrının sınırlarını biliyordu ve bu nedenle Taylor'ın iltifatlarının öfkeli devi kızaran bir çocuğa dönüştürmesini izlerken gülümsemeye cesaret edemedi.

Roily, Taylor'a ellerinin her zaman iyi olduğunu ve onları kâr etmek için de kullanabileceğini söyledi. Evinde çalışıyordu ve yolun aşağısındaki son binayı göstererek nerede olduğunu söyledi.

"Arkadaki kulübede yirmi rocker yapmaya yetecek kadar odunum var," dedi. "Ve bir tanesini olabildiğince sağlam yapmak baştan sona tam iki haftamı alıyor."

Taylor ona Victoria'nın bebeği için bir beşik yapmayı düşünüp düşünemeyeceğini sordu. Ona makul bir fiyat ödemeye hazır olduğunu ve üzerinde çalışmak için bütün yaz vakti olacağını söyledi.

Roily bıyıklı çenesini ovuşturdu ve sonra ona bunu düşünmesi gerektiğini söyledi.

O akşam geç saatlerde, herkes uyuduktan sonra Lucas onu uyandırıp sevişmeye başladı. O kadar yorgundu ki ne gücü ne de isteği olduğunu düşünüyordu ama Lucas'ın sıcak okşamaları ve ateşli öpücükleri kısa sürede fikrini değiştirdi. Kız da en az onun kadar talepkâr ve çaresiz hale gelmişti ve tatmin olduğunda, Lucas onun coşku çılgınlıklarını ağzıyla susturdu.

Adam kadının üzerine yığıldı ve kadın bir inilti çıkardığında adam kendi üzerine yuvarlandı.

ve onu kollarına çekti. Sevgi sözcükleri içinde tutmaya çalıştı. Lucas'a yük olmak ya da onun kendisinden hoşlanmadığını düşünmesini sağlamak istemiyordu.

onun aşk sözü için çaresizdi. Yine de çaresizdi ve bu konuda ne kadar mantıklı olmaya çalışırsa çalışsın, yine de kendi özleminden vazgeçemiyordu.

Onun uykuya dalmasını bekledi. "Seni seviyorum Lucas," diye fısıldadı sonra.

Ne kadar bitkin olursa olsun, uyku onu hâlâ ele geçirememişti. Kendi kendine, kocasının kendisinden nefret etmediği için şükretmesi gerektiğini söyledi. Onu radikal bir şekilde hayatını değiştirdi. Ona başka bir seçenek sunulmamıştı. Zavallı adam evlilikten nefret ediyordu ve şimdi bir karısı ve üç çocuğu vardı.

Taylor uzunca bir süre Lucas için üzüldü. Sonra da kendisi için üzölmeye başladı. Kocasının ona bakmaya dayanabilmesi bile bir mucizeydi.

Victoria gibi çok güzel olmadığını biliyordu ve

hiç de sevilebilir biri değildi. Çok fazla hatası vardı. Otoriter, inatçı ve katı biriydi. Eskiden bunların iyi yönleri olduğunu düşünürdü. Hayat hakkında bildiği her şeyi büyükannesinden öğrenmişti. Madam ona disiplinli ve kontrollü olmayı öğretmişti. Asla şikayet etmez ya da talepte bulunmazdı. Kişi kendisine verileni alır ve elinden gelenin en iyisini yapardı. Kimse mızızlardan hoşlanmazdı ve eğer ağlama ihtiyacı bastırılamıyorsa, o zaman kimse görmesin ya da duymasın diye mahremiyet aranmalıydı. Bir hanımefendi sabah gözlerini açtığı andan o gece tekrar kapatana kadar hanımefendiydi.

Taylor her zaman düzgün olmaktan bıkmış ve usanmıştı. Bu korkunç bir gerginlikti. Bir şey onu rahatsız ettiğinde çılgılık atma dürtüsü gittikçe güçleniyor ve Lucas'ın aklını başına getirme ihtiyacı gittikçe daha çekici hale geliyordu.

Onun da hayallerinden vazgeçmesine neden oluyordu. Bu gerçeği ona söylerse, neredeyse evlendiği andan beri ona söylediği şeyi söyleyeceğini biliyordu. O yeterince güçlü değildi. Tanrım, ona kırılman demişti. Bunun muhtemelen ona yapılabilecek en aşağılayıcı şey olduğunu düşündü. ona söyledim.

Onun yanıldığını kanıtlayacaktı. Evet, işte bu, diye karar verdi. Onun kadar formda olduğunu iddia etmek hiçbir şey ifade etmeyecekti. Kelimeler sadece kelimelerdi. Ona göstermek zorundaydı. Taylor kendisi için üzülmeyi bıraktı ve düşüncelerini önümüzdeki yaza çevirdi. Lucas'a kırılman olmadığını kanıtlamak için üç ayı vardı.

Lucas onu eşiti olarak görmeye başladığında, ona gerçek bir eş gibi davranmaya başlayacağından, umutlarını, endişelerini ve geçmişini onunla paylaşacağından emindi. Savaştaydı. Tek önemli gerçek buydu. onun hakkında bildikleri. Öncesinde ve sonrasında ne yapmıştı? Büyürken hayatı nasıldı? Kesinlikle sorular sormuştu. Ama hiç cevap alamamıştı. Lucas ona doğru yaklaşırdı. Chicago'da peşine düştüğü adamı yakalayıp yakalamadığını bile bilmiyordu. Adamın adı neydi? Hatırlayamıyordu.

Sevgi ve güven el ele gidiyordu. Taylor her ikisi için de dua ederek uykuya daldı.

Bölüm 19

[İçindekiler](#) - [Önceki](#)

Karanlıklar prensi bir beyefendidir.

-William Shakespeare,

Kral Lear

Ertesi sabah Taylor planını koydu. Mükemmel bir eş, anne ve sınır kadını . Her zamankinden bir saat önce yataktan kalkmış ve ailenin geri kalanı uyandığında kahvaltıyı hazırlamıştı. Lucas onun bu kadar gayretle çalıştığını görünce şaşırdıysa da Göster.

Yemeklerini yedikten ve çocuklar Victoria'yla birlikte dışarı çıktıktan sonra Lucas, Taylor'a gideceğini söyledi. "Yoldan geçen bir adam Frank'Rosewood'da federal bir yargıcın bu haftanın geri kalanında ve gelecek haftanın tamamında davalara bakacağını söyledi. Eğer baskı yaparsam velayet belgelerini hazırlatabilir ve dilekçeyi hemen dinletebilirim."

"Seninle gelmem gerekmez mi?"

Lucas başını iki yana salladı. "Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi.

O kabul etmedi. Elbette tanıklık etmesi ve belgeleri imzalaması gerekecekti. Yine de Lucas'la tartışmadı çünkü ona yargıcın Rosewood'dan sonra Virginia City'ye gideceğini ve kendisine ihtiyaç duyulursa Onu oraya götür.

Taylor toplanmasına yardım ettikten sonra onu dışarı kadar takip etti. Hunter onun için atını eyerlemişti bile. Dizginleri Lucas'a verdi ve birkaç dakika yalnız kalabilmeleri için oradan uzaklaştı.

"Lütfen dikkatli olun."

Lucas onun bu emri vermesini bekliyordu ama yine de onun bu sözleri söylediğini duymanın ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmıştı. Onun kendisi için endişelenmesine alışabileceğini hiç . Sevgisi hâlâ onu bunaltıyordu.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi. Eğildi ve ona veda öpücüğü verdi. Adam geri çekildiğinde, kadın ona doğru sarktı. "İkizlerin velayetini aldıktan sonra, çocuğu yasal olarak evlat edinmek için ne yapmamız gerektiğini öğreneceğim. bizim."

Bunun harika bir fikir olduğunu düşündü, gözleri yaşardı. Lucas çocukları yanına çağırdı ve birkaç günlüğüne gideceğini açıkladı. Üçünü de öptü ve sonra hepsine annelerine iyi bakmalarını söyledi. Taylor onun emri verirken Georgie'ye baktığını fark etti.

Taylor gittiğinde Allie ağladı, sonra kız kardeşi de katıldı. Taylor küçük kızları susturmaya çalışmadı. Tam da onun yapmak istediği şeyi yapıyorlardı. Uzun sürmemesi için dua etti ve sonra işinin başına döndü.

Onun yokluğunda Taylor lahana, bezelye, şalgam ve soğandan oluşan bir yaz bahçesi kurdu. Roily ona bir sürpriz yapmak için uğradı, aylar önce üzerinde çalışmaya başlayıp bir türlü bitiremediği ilkinin aynısı olan ikinci bir sallanan sandalye. Taylor sallanan koltuğunu kullanırken Victoria'nın da sallanmak isteyebileceğini düşündü. Victoria hediyeye çok sevindi ve ona yeterince övgüde bulunduktan ve ne kadar uzun ve zor olursa olsun sandalye için para almayacağı gerçeğini kabul ettikten sonra Onunla tartıştıktan sonra konuyu bahçesine getirdi ve ondan tavsiye istedi.

Roily sonunda ona bu işte yardım etti. Ona bütün soğanları kazdırdı. O kadar derine gömülmüşlerdi ki, güneşe çıkmanın yolunu asla bulamayacaklardı, diye açıkladı. Bahçeyi bitirmek için gün doğumundan gün batımına kadar iki tam gün çalışması gerekmiş.

Roily evin çevresine tel örgü çekti. Çitin tavşanları uzak tutmayacağı konusunda onu uyardı ama sebzeleri yemelerini nasıl engelleyebileceği konusunda herhangi bir öneride bulunmadı.

Victoria ve Hunter genellikle yemekten sonra Taylor çocukları yatırırken dışarı . Bu görevin hiç zamanını almaması gerekirdi ama ikizlerin işbirliği yapmasını sağlamak en az bir saatini aldı. Küçük kızlardan hiçbiri söylediği tek bir kelimeye bile aldırış etmiyordu ve Taylor onların itaat etmesini sağlamak için ne yapabileceğini bilmiyordu.

Onlar nihayet uykuya daldıktan sonra, dikkatini Daniel'a çevirdi. Daniel Yatma vakti masalları birlikte geçirdikleri özel zamanlardı. Tek sorun Daniel Boone ve Davy Crockett ile ilgili masalların tükeniyor olmasıydı. Oğlunun ismini çoktan Daniel olarak kısaltmıştı ve onu hiç düzeltmediğinden, bu isme meyilli olabileceğini düşündü. Yine de ona Daniel'i mi yoksa David'i mi seçeceğini sorduğunda, başını salladı ve henüz karar vermediğini söyledi.

Oğlunu yorganın altına soktu ve yanındaki minderde uyuyakaldı. Hunter onu sarsarak uyandırdı. Victoria, Taylor'ın evde olduğundan emin olmak için onu üst kata göndermişti. Taylor sendeleyerek ayağa kalktı. Merdivenlerden inerken devrilmesin diye Hunter onun koluna yapıştı.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" Hunter sordu

Taylor sallanan sandalyeye çöktü ve yorgun bir şekilde saçlarını çözmeye başladı. "Neyi tutayım?" diye sordu.

"Ölümüne çalışıyorsun," diye açıkladı Hunter. "Öylesin

Taylor," diye onayladı Victoria.

"Bu gece biraz yorgunum," diye itiraf etti Taylor. "Bir rutine girdikten ve haftanın her günü yapmam gerekenleri yaptıktan sonra daha düzenli olacağım ve daha az yorulacağım. Şu anda her şey iki kat daha uzun sürüyor ama bunun tek nedeni ilerledikçe öğreniyor olmam. Sabun yapmak sadece bir günümü almalıydı ama üç günümü aldı."

"Belirli günlerde belirli işleri yapman gerektiğini mi söylüyorsun?" Victoria sordu. Ne demek istediğini anlayıp anlamadığını görmek için Hunter'a baktı.

. Ancak Victoria'ya hiç dikkat etmiyordu, çünkü kaşlarını çatmış Taylor'a bakıyordu.

"Evet, elbette," diye yanıtladı Taylor. "Vahşi doğadaki kadınların her iş için belirli günleri vardır. Pazartesi yıkama, Salı ütü günüdür. Çarşamba pişirme günü ve..."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Hunter. "Bu saçmalığı nereden duydun?"

Taylor onun ses tonuna ve açıkça alay etmesine itiraz etti. "Bunu Bayan Livingston'ın günlüğünde okudum. Bana çok mantıklı geldi."

Victoria banka oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Kendini öldürüyorsun," dedi arkadaşına. "Bahçeyi düzenledin, bütün sandıkları açtın, çamaşırları yıkadın ve bize üç yıl yetecek kadar sabun yaptın."

Taylor aceleyle, "Ama bunu uzun bir süre tekrar yapmak zorunda kalmayacağım," dedi.

Victoria Hunter'a döndü. "Yarın mum yapacağından bahsetmişti. Onlara neden ihtiyacımız olduğunu anlayamıyorum. Bir sürü fenerimiz var."

Hunter bakışlarını Taylor'dan ayırmadı. "Tam olarak neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Yalan söyleyemeyecek ya da ona zekice bir yarı doğru söyleyemeyecek kadar yorgundu. "Kırılman olmadığımı."

Verdiği cevap onu şaşırtmıştı. Gözleri büyüdü ve neredeyse gülümseyecekti. Bu gece ona kırılman görüldüğü kesindi. Ona yarı ölü gibi görünüyordu. Teni un gibi solgundu ve gözlerinin altında koyu lekeler vardı.

"Kırılman olduğunu kim söyledi?" diye sordu, cevabı zaten tahmin

ediyordu. Victoria ona cevap verdi. "Eminim Lucas söylemiştir."

Taylor başıyla onayladı. "Burada başarılı olabileceğimi anlamasını istiyorum."

Victoria başını sallayarak, "O zaman seni göndermez," dedi.

"Evet."

"Eğer bu-" diye başladı Hunter.

Taylor onun sözünü kesti. "İkiniz de bu konuşmadan kocama bahsetmezseniz memnun olurum. Güçlü ve kararlı olduğumu kendi gözleriyle görmesini istiyorum... ve mutlu, lanet olsun. Şimdi ikiniz de bana izin verirseniz, ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün geçirdim."

"Neden yatağa gitmeye zahmet ediyorsun?" Hunter sordu. "Bir saat sonra kalkacaksın."

Son bir hafta içinde bu soruyu kendine gizlice onlarca kez sormuştu. yastığa koyar koymaz ve gözlerini kapatır kapatmaz, güneş gökyüzünde yeniden yükselmeye başlamış gibi görünüyordu.

"İğnelemeye gerek yok," diye mırıldandı.

Yıkanmak ve geceliğini giymek için Victoria'nın odasına gitti. Ön kapının kapandığını duyunca dışarı çıktı.

Victoria düşünceli bir tavırla yatağının örtüsünü onun için çekmişti. Yanaklarını hafif bir kızarıklık kapladı ve Taylor belki de Hunter'ın onu tekrar öptüğünü düşündü.

"Hunter'la aranız nasıl?" diye sordu. "İyi anlaşıyor musunuz?"

"Önce yatağa gir. Ayakta duracak halin yok," diye tavsiye etti arkadaşı.

Taylor kendisine söyleneni yaptı. Victoria yorganı üzerine örttüğünde gülümsedi. Değişiklik olsun diye birinin kendisiyle ilgilenmesi güzel bir duyuydu. Yatakta onun yanındaki bir yeri okşadı ve Victoria'nın oturabilmesi için bacaklarını yoldan çekti.

Taylor'ın sormak istediği ama sormaması gerektiğini bildiği soruyu arkadaşı yanıtladı.

"Her gece bana iyi geceler öpücüğü veriyor," diye fısıldadı arkadaşı.
"Bazen birden fazla kez. Gittikçe büyüdüğümü, garipleştiğimi ve çirkinleştiğimi fark etmiyor gibi görünüyor."

"Siz çirkin değil, ışıltılısınız ve o da bunu görüyor."

"Hâlâ bebek doğar doğmaz gideceğini söylüyor."

"Fikrini değiştirebilir."

Victoria başıyla onayladı ama yüzündeki ifade buna inanmadığını gösteriyordu.

"Taylor, sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bana biraz tavsiye ver," diye cevap verdi. "Georgie ve Allie hakkında ne yapmam gerektiğini söyle. Tamamen dürüst olun ve bana davranışları hakkında ne düşündüğünüzü söyleyin. Dinleyecek ve birkaç basit kurala uyacak kadar büyükler, değil mi?"

Victoria gülümsedi. "Daniel ve kızları çok sevdiğimi ve onlara değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Taylor.

"Daniel çok keyifli biri. Giderek daha inatçı ve dik başlı olduğunu fark ettim ama söz dinliyor. O kesinlikle bir sorun değil. Ancak ikizler..."

"

"Evet?"

Victoria iç geçirdi. "Onlar küçük cehennemlikler."

Taylor da aynı fikirdeydi ama ikizlerin annesi olarak küçük kızları savunma ihtiyacı hissetti. "Onlar her zaman cehennem zebanisi değiller. Lucas ve Hunter'ı dinliyorlar. İçlerinden biri Georgie'ye masadan inmesini söylediğinde hemen itaat ediyor. Onu tehdit etmiyorlar ya da ona yalvarmıyorlar ve biliyorum ki de korkmuyor. Korksaydı onların yanında bu kadar şımarık olmazdı."

Taylor'ın sesi şaşkıındı. Victoria yanıt olarak gülümsedi. "Bu dünyanın sonu değil."

"Bir anneyi bile içkiye sürükleyebilirler," diye fısıldadı Taylor.

Victoria güldü. "Ben kesinlikle bir uzman değilim ama şunu biliyorum. Hayır demeye başlamalısın ve bunda ciddi olmalısın. İki yaşındaki bir çocukla mantık yürütemez ya da pazarlık yapamazsınız."

"Bunu sürekli unutuyorum," diye itiraf etti Taylor. "Onları ikna etmeye çalışıyorum."

Victoria ona, "Sen de onları yatıştırmaya çalış," dedi. "Bazı kuralları anlayacak yaşta. Çok zekiler." İcini çekti ve ekledi, "Ve çok sevimliler. İçlerinden biri o kocaman mavi gözleriyle yukarı bakarken ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlarken hayır demek çok zor."

Taylor onun neden biliyordu. Teslim olmamak çok zordu.

"Zekiler ve haklısın Victoria. Daha iddialı gerekecek. Eğer yapmazsam tamamen kontrolden çıkacaklar."

Arkadaşı yattıktan sonra Taylor ikizlerin dikkatini çekmek için yapması gereken değişiklikleri düşündü. Endişeyle uykuya daldı, çünkü gerçeği kabul etmek her anne için zordu, beceriksiz ve tamamen deneyimsiz bir anne için bile.

Bebekleri yaramazdı.

Callaghan ertesi gece eve taşındı. Taylor yatağında yuvarlandı, gözlerini açtı ve neredeyse korkudan ölecekti. Dağ adamı mutfak masasında oturmuş, her seferinde iki tane olmak üzere ağızına günlük bisküvi tikiştırıyordu.

Boğazına bir çığlık düğümlendi ve kalbi sanki atmayı bırakmış gibi hissetti. Sonra adamın kokusu burnuna geldi ve korkudan ölmeyeceğini anladı. Adamın kokusu onu öldürecekti. İğrenç ve iğrençti ve ona kokarcaları hatırlatıyordu.

Taylor daha önce hiç bir şey koklamamıştı. Bu pis koku gözlerini yaşarttı ve midesini bulandırdı. Şimdi çığlık atmaya cesaret edemiyordu. Önce derin bir nefes alması gerekiyordu ve buna cesareti yoktu. Elinde tuttuğu Burnunu ve ağzını sıkıca kapattı ve dengesiz görünümlü adama bakarken küçük küçük nefesler aldı.

Callaghan. Onun adını hatırlıyordu. Lucas'ın uyarısını da hatırlıyordu. Ona pis kokusunun onu devireceğini söylemişti. Bu konuda haklıydı. Ayrıca tehlikeli olmadığını da söylemişti. Tanrı'dan bu konuda da haklı olduğunu umuyordu.

Tehlikeli ve vahşi görünüyordu. İyi boylu bir adamdı ama masanın üzerinde kambur durduğu için tam boyunu tahmin edemiyordu. Koyu kahverengi geyik derisi pantolon ve gömlek, üstleri kürklü siyah çizmeler giymişti. Saçları uzun, tel tel ve kahverengiydi. Gerçek saç renginin bu mu olduğunu, yoksa saçlarının da adamın geri kalanı gibi kirli ve yıllarca fırçalanmadığı için lekeli mi olduğunu bilmiyordu.

Döndü ve ona baktı. O da ona . Artık hiç korkmuyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunda tek yapması gerekenin bağırmak olduğunu biliyordu. Hunter dışarıda yıldızların altında uyuyordu. Koşarak gelirdi.

Callaghan dengesiz bir manyak değildi. Gözleri gün gibi açıktı. Onun bakışlarında merak ve öfkesini kabartan başka bir şey gördü. Altın kahverengi gözlerinde belirgin bir ışıltı vardı. "Çığlık

atmayacak mısın?"

Bu soruyu ona eğlence dolu kısık bir sesle sordu. Kadın başını hayır anlamında salladı. Parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi, sonra yarısı yenmiş bisküvilerin olduğu tepsiye döndü. Bir tanesini ağzına attı. "Tuza ihtiyacı var."

Taylor sonunda aklını başına . Yataktan fırladı, bornozu salıncaklardan birinin arkasına bıraktığı yerden kaptı ve aceleyle üzerine geçirdi.

Silahı şöminenin üzerindeydi. Silahı almak için ocağın yanına yaklaştı. Her ihtimale karşı, adamın kendisine gitmek zorundayım.

"Neden çığlık atacağımı düşündün?"

"Çoğu çığlık atar," diye cevap verdi

omuz silkerek. "Peki sonra ne

oluyor?"

"Adamları beni dışarı atıyor. Yine de dışarıda kalmıyorum. İçeri geri dönüyorum. Evet, hep öyle yapıyorum."

"Dağlara ne zaman dönüyorsun?"

Taylor silahını tutmak için uzandı ve ancak o zaman mermilerin silahın arkasında düzgün bir şekilde sıralandığını fark etti. Callaghan fark ettiğinden çok daha zekiydi.

Kızın tepkisi onu şaşırttı: Gülümsemeye

başladı. "Hazır olduğumda giderim."

"Sen gerçek bir şeysin, değil mi Callaghan?"

"Gerçek ne?" diye sordu.

"Dağ adamı."

Kapıyı açmak niyetiyle masanın etrafından dolanarak ilerledi. Birazdan içeriye temiz hava almazsa bayılacağından korkuyordu.

"Ben kahvaltımı bitirene kadar erkeğini aramazsan memnun olurum."

"Kimseyi aramayacağım," diye söz verdi. "Temiz hava istiyorum. Bu hepsi."

Taylor kapıyı ve iki pencereyi de açtı. Pek yardımcı olmadı. Girişe yaslandı ve davetsiz misafire baktı. Bir domuzun tavırlarına sahipti.

"Yarın sabah kahve isteyeceğim," diye açıkladı. "Ve düzgün bir kahvaltı."

Tepkisini değerlendirmek için ona hızlı bakışlar atmaya devam etti. Taylor ona gülümsemeye etti.

"Şimdi çığlık atmak istiyorsan sorun değil. İşim bitti," diye duyurdu. Ayağa kalktığı anda bankın yere sürtünmesine neden oldu.

"Eminim bir dağ adamı olarak hayat hakkında anlatacak çok hikayen vardır." "Binlerce," diye kabul etti.

"Daniel Boone ve Davy Crockett'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Ben cahil değilim," diye tersledi. "Tabii ki onları duydum. Onlar öldü, kadın. Bunu ben de biliyorum. Bu dağlardan da değillerdi," diye ekledi başını sallayarak. "Tepelerimizden anlatacak kendi hikayelerimiz var. Tom Howard, Sparky Dawson ve Montana gibi adamlar..."

Victoria'nın çığlığı Callaghan'ın sözünü kesti. Taylor tepki olarak bir adım sıçradı. Konuşmaya o kadar dalmıştı ki yatak odasının kapısının açık olduğunu fark etmemişti. Sevgili arkadaşı yabancının arkasına bir bakış attı ve Redemption'ı uyandırabilecek bir çığlık attı.

Taylor tam zamanında yoldan çekildi. Hunter silahını çekmiş halde girişten koşarak geldi. "Callaghan," diye kükredi.

"Günaydın Hunter."

Callaghan selamlaşmak için seslendi. Taylor aceleyle Victoria'ya yardım etmek için odanın karşısına geçti. Sevgili arkadaşı şimdi öğürüyordu ve bayılacak gibi görünüyordu.

"Zararsızdır," diye fısıldadı Taylor Victoria'ya. "Odana geri dönüp kapıyı kapatırsan, koku seni fazla rahatsız etmez."

"Beni uyandıran da bu oldu," diye fısıldadı Victoria. Tekrar öğürmeye başladı. Taylor yüzünün alt kısmını örtmek için bornozunun kenarını yukarı çekti.

"Bunu yakın tut ve küçük nefesler al."

Victoria hemen onun yaptı. Gözleri hâlâ korkudan kocaman olmuştu. Taylor arkadaşını kapı çerçevesine yaslanmış halde bıraktı ve silahını almaya gitti. Çocuklarının tırazının parmaklıkları arasından aşağıya baktıklarını fark etti ve onlara gülümsedi.

Şöminenin silahını aldı ve hızla doldurdu. Hunter, Callaghan'ı öldürmekle tehdit ediyordu.

"Buradan çıkmak için on saniye var," diye emretti. "Ve eğer seni bir daha görürsem, seni öldüreceğim."

"O hiçbir yere gitmiyor."

Taylor adamların dikkatini çekebilmek için kararını ikinci kez tekrarlamak zorunda kaldı. Hunter onu yanlış anladığından emindi.

"Ne dedin sen?"

"Gitmiyor." Hunter'a gülümsedi. Gülmek istiyordu. Hunter şaşkın görünüyordu. "Bana sadece geri gelmeye devam edeceğini söyledi."

Callaghan eliyle masanın üstüne vurdu ve gülmeye başladı. Kadın silahını ona doğrulttuğunda aniden durdu.

"Beni vuracak mısın?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama ben gidebilirsin diyene kadar gitmiyorsun."

Callaghan Hunter'a döndü. Yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Deli mi o?"

Hunter başını salladı. "Öyle olmalı."

"Çok çalışıyor, bitkin ve doğru düşünemiyor," diye haykırdı Victoria. Sesi, ağzını kapattığı kumaş yüzünden boğuk çıkıyordu. "Taylor, aklını mı kaçırdın sen?"

"Muhtemelen," diye cevapladı Taylor. Sonra güldü ve bakışlarını çatı katına çevirdi. "Daniel David mi?"

"Evet, anne?"

"Az önce ne yakaladığınızı biliyor

musun?" "Ne, anne?"

"Gerçek bir dağ adamı."

Daniel'ın yüzündeki sevinç ifadesi, yapmak zorunda onca zahmete değecekti.

"Hunter, küveti getir."

Callaghan onların hayallerinin gerçeğe dönüşmesiydi.

Lucas tam üç haftadır uzaktaydı. Cuma öğleden sonra eve geldi. Hunter onu bahçede karşıladı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Atın yanlarında köpük vardı. Lucas bir sorun olmasa bineğini itmezdi.

"Taylor ve diğerleri nerede?"

Hunter, "İçeride," diye cevap verdi. "İyiler. Ne oldu?" "Yargıç

kabul etti. İmzalı kağıtları aldım."

Velayet meselesi hakkında daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu, çünkü Hunter'a Taylor'ın amcası hakkında her şeyi anlatmıştı, böylece o yokken ikizleri aramaya gelen olursa önceden haberdar olacaktı.

"duyduğuma sevindim," dedi Hunter, Lucas'ın ona başka neler olduğunu anlatmasını bekleyerek,

"Rosewood'dan South Creek'e kadar iki adamı takip ettim. Kiralık katiller. Cameron'da durdular ve Redemption'a gitmenin en hızlı yolunu soruyorlardı. Karşıya geçtim ve hala bir günlük mesafede olduklarını anladım."

"Dün gece yağan yağmur onları olmalı," diye araya girdi Hunter.

"Orospu çocuğu ikizleri almak için silahlı adamlar gönderdi."

"Taylor'a söyleyecek misin yoksa sadece bu işi halledip onu endişelendirmeyecek miyiz?"

Lucas karısını korkutmak istemiyordu ama ona söylemesi gerektiğini de biliyordu. "Tetikte olmak zorunda. Yemekten sonra ona söylerim."

"Sanırım kasabaya gidip Frank'le konuşsak iyi olacak," diye önerdi Hunter.

"Sanırım konuşsak iyi olacak," diye cevap verdi Lucas.

Hunter'la aynı fikirdeyken avlunun diğer tarafına bakıyordu. Sarı renkli geyik derisi giymiş bir yabancı görmüştü. Adam köşeyi döndü ve ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. Solmakta olan güneş ışığı Yabancıнын yüzü ve aradaki mesafe Lucas'ın iyice göremeyeceği kadar büyüktü. Onda belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"İyi akşamlar," diye seslendi adam.

Lucas bir adım geri çekildi. "Callaghan," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Adam evin içinde kaybolana kadar onu izlemeye devam etti. Sanki gündüz saatlerinde gelip gitmeye alışkınmış gibi davranıyordu.

Adını tekrar söyledi. Bu sefer böğürdü.

Hunter gülmeye başladı. "Onu , değil mi?" Lucas başını

salladı. "Ona ne oldu böyle?"

"Taylor ona bir şey yaptı," diye cevap verdi Hunter. "Ben senin atınla ilgilenirim. Sen içeri gir."

Callaghan aileye Lucas'ın döndüğünü söylemiş olmalı çünkü ön kapı aniden açıldı ve Taylor koşarak geldi. Onun ardından

Çocuklar. Victoria girişte durmuş, onu gördüğü için mutlu ve rahatlamış görünüyordu.

Taylor kocasını öpmek için öne çıkmadan önce Lucas'ın çocukları selamlamasını bekledi.

"Evine hoş geldin," diye fısıldadı. "Sen..."

Başıyla onayladı. Sonra onu kollarının arasına aldı ve nefesini kesecek kadar öptü. Üç çocuk da aynı anda onunla konuşuyordu. Taylor'dan isteksizce uzaklaştı, "Sonra," fısıldadı ve sonra üçünden en talepkâr olanına döndü.

"Evet, Georgie?"

"Biliyor musun, baba?"

"Hayır, ne?"

"İçeride bir adamımız var."

"Ben de öyle duydum." Lucas bu yorumu yaptığında Taylor'a baktı.

"Bize her gece hikâyeler anlatıyor," diye araya girdi Daniel. "Gerçek dağ adamları hakkında. Çok yakınımızda yaşayan biri var ve Callaghan bir gün onunla tanışabileceğimi söylüyor."

"Annem eve gitmesine izin vermiyor. Bana öyle söyledi," diye ağzından kaçırdı Allie.

Taylor avluyu geçip içeri girmek için döndü. Lucas onun elini ve geri çekti.

"Neden eve gitmesine izin vermediniz?"

"Daniel henüz bir isim seçmedi," diye açıkladı Taylor. "Callaghan dışarıda uyuyor, Lucas. Hiç sorun çıkarmıyor. Ondan neden hoşlanmadığımı anlıyorum. Yıllardır senin için bir baş belası olduğunu açıkladı."

"Madem dışarıda uyuyor, neden gece gizlice kaçmıyor?" Lucas sordu, bıkkınlığı ses tonundan belli oluyordu. Cevabı biliyordu. Callaghan sıcak yemekler yiyor ve bol bol ilgi görüyordu.

"Annem ona, ben adımı seçmeden giderse onu yakalayıp geri getireceğini söyledi."

"Bu ne zaman olacak evlat?" Lucas sordu. Çaba sarf ederek kızgınlığını sesinden uzak tutmayı başardı. Daniel'ın kendisine kızgın olduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Yakında," diye söz verdi Taylor. Lucas'ın çenesi sıkıca kenetlenmişti. Bu onun öfkeli olduğunu gösteren bir işaretti. "Yakında gidiyor."

"Akşam yemeği hazır."

Callaghan haberi kapı aralığından bağırarak verdi. Lucas Hunter'a baktı. Arkadaşı hızla arkasını döndü ama Lucas onun gülümsediğini görmeden önce değil.

"İçeri girelim mi?" Taylor sordu.

Onun hevesi karşısında kaşlarını çattı. Sanki Birleşik Devletler Başkanı onlarla akşam yemeği yiyormuş gibi davranıyordu.

Kendisini çekmelerine izin verdi. Sonunda içeri girip kapıyı arkasından kapı Hunter'ın kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi.

Bütün akşam öfkelerini kontrol edebildi. Callaghan'ın karısına ve oğluna anlattığı çirkin hikâyeyi dinledi ve sadece birkaç kez araya girdi.

"Böyle olmadı," diye tersledi. "Eğer anlatacaksan, o zaman doğru anlat."

Bu sert hatırlatma Callaghan'ın birbiri ardına çirkin hikâyeler anlatmaya devam etmesini engellemedi.

Taylor, Lucas'ın neden bu kadar sinirlendiğini anlayamıyordu.

Callaghan anlıyor gibiydi. Dağ adamı siyah bir ayıyla ilgili başka bir hikâyeye başladığında Lucas işin nereye varacağını biliyordu. Ellerini havaya kaldırdı ve hışımle evden çıktı.

Taylor ona ne olduğunu anlayamadı. İzin isteyip dışarı çıktı. Taylor ona yetişene kadar Lucas derenin yolunu yaralamıştı.

"O bir hırsız, Taylor."

O daha soramadan sorusunu yanıtlamıştı. "Gençken belki. Bizden çalmaz."

"Neredeyse diğer her şeye tahammül edebilirim, ama Tanrı adına, benim olan benim olarak kalır."

"Bıçağın gibi," diye kabul etti. "İkizleri aramaktan vazgeçmeyeceğini bileyim diye Cincinnati'de komodinin üzerine bıraktığın bıçak."

"Evet," diye kabul etti. "Buraya gelin, Bayan Ross."

Kollarına girdi ve ona sarıldı. Adamın çenesi kadının başının üstüne düştü.

"Yarın adamlar geliyor," diye başladı. "Onları amcan gönderdi."

Ona daha sıkı sarıldı ve Hunter'la ne yapacaklarını açıkladı. Onları gitmeye zorlayacağına söz verdi. Silahşör oldukları gerçeğini eklemedi.

Taylor o andan itibaren ikizlerin gözünün önünden ayrılmasına izin vermedi. Hava, onları içeride tutma planıyla işbirliği yaptı. Sabahın büyük bölümünde ve öğleden sonrasının yarısında yağmur yağdı.

Lucas eve günbatımında geldi. Ona adamların gittiğini söyledi. Geri gelmeyeceklermiş.

Ertesi Pazar günü erkekler için gazete okumak üzere kasabaya gittiğinde Frank ona daha fazla ayrıntı verdi.

"İkisi de Lucas ve Hunter'ın kim olduğunu biliyordu," dedi Frank ona. "Onlarla karşı karşıya gelmek istemiyorlardı. Çok da konuşkandılar. Görünüşe göre amcan yeğenlerini geri almak için bir bedel ödeyecekti."

"Lucas ve ben artık yasal velayete sahibiz," diye ağzından kaçırdı Taylor.

Frank onu yatıştırmak için acele etti. "biliyoruz. Başka biri aramaya gelirse hiçbirimiz boş oturmayacağız. Merak etme, Taylor."

Roily konuşmaları dinledi ve sonra onu bir kenara çekti. "Senin için küçük bir hediyem var," diye fısıldadı. "Daha yeni bitirdim." Kız bunun bir beşik olduğunu düşündü.

Bir saat sonra Roily hediye eve taşıdı. Son derece minnettardı ve sadece gülüyordu çünkü o kadar sevinç doluydu ki deve güvence verdi. Sonra içeriye doğru ilerledi ve üçüncü sallanan sandalyesi için bir yer seçti.

Kadın ödemekte ısrar etti. Adam bir kez daha bunun bir hediye olduğu konusunda ısrar etti. Sandalyeler ocağın önünde yarım daire şeklinde dizilmişti. Roily gitmek için acele etmiyordu. İkizler uykuya dalmış, Victoria dışarıda Hunter'la bir şey hakkında tartışıyor ve Lucas da oğlunu ava götürmüştü.

Taylor Roily'yi oturmaya davet etti. O da sallanan koltuklardan birine yerleşti. Taylor ona soğuk bir içecek ikram etti ama o bu teklifi reddetti.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye dürtükledi.

Adam başını salladı. "Hazırlanıyorum," dedi ona.

Sorusunu dile getirmesi yirmi dakikadan fazla sürdü. Kadın beklerken ve adam endişelenirken ikisi de sandalyelerinde ileri geri sallandılar.

Sonunda ağzından kaçırdı. Roily okumayı öğrenmek istiyordu.

Taylor şaşırmış ve memnun olmuştu. Utanmıştı ve birilerinin bunu endişe . Eğer biri ona yaşlı bir aptal olduğu ve kendini geliştirmeye çalıştığı için kıs kıs gülerse, o zaman onu öldürmek zorunda kalacaktı, değil mi?

Ona kimsenin gülmeyeceğine dair güvence verdi ve ona inanmadığında, sonunda sırrını saklayacağına söz verdi. Kimseye söylemeyecekti, kocasına bile.

"Daniel için okumayı öğrenme zamanı geldi," dedi. "İkinizin arasına ve-"

Roily kimsenin, hatta yedi yaşındaki bir çocuğun bile onun mücadelesini izlemesini istemiyordu. Oğluna geceleri ders vermesini ve akşam yemeği için dükkânını kapattığı öğlen saatlerinde ona özel ders vermesini önerdi. Taylor ondan her öğleden sonra birden ikiye kadar birlikte çalışmayı düşünmesini istedi çünkü ikizler o zaman uyuyordu ve onun için kaçmak daha kolay olacaktı.

Ertesi gün derslerine başladılar. Taylor herkese bacaklarını esneteceğini ve Frank'e merhaba demek için kasabaya yürüyeceğini söyledi. Yalan söylemek istemiyordu ve bu yüzden her gün mağazanın ön kapısından içeri giriyor ve ana koridorda aceleyle ilerleyip arka kapıdan çıkarken selam veriyordu. Bir saat sonra eve dönerken dükkânın önünden geçti. Frank onun aklını kaçırdığını düşünmüş olmalıydı. Ona her zaman aynı bahaneyi sunuyor, güzel bir gün olduğu için yürüyüşe çıktığını söylüyor, Frank de ona her zaman tuhaf olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış atıyordu.

Roily'ye hem bir meydan okuma hem de bir , çünkü öğrenmeye hevesliydi ve gerçekten de oldukça zekiydi. Aynı zamanda Taylor için de bir soluklanma oldu.

Gün boyunca oturabildiği tek zaman buydu. Roily ona yardım etmek için gösterdiği çabayı takdir ediyordu. Lucas onun yaptığı hiçbir şeyi takdir etmiyordu. Onun sürdürdüğü katı programın farkına bile varmıyor gibiydi. Kocasını gittikçe daha mesafeli ve içine kapanık hale geliyordu. Taylor, kocasının sonunda üzerine aldığı yükün farkına vardığına inanıyordu. Endişeleniyor, kaygılanıyor ve her sabah yataktan inleyerek kalkmadan önce sabır için dua ediyordu.

Callaghan ayrılmaya hazırlanıyordu. Ailesine, dağın kendisini çağırdığını duyabildiğini ve Taylor'ın misafirperverliğinden hoşlanmış olsa da yeterince konuşup ziyaret ettiğini söyledi. Yalnızlığını ve mahremiyetini geri istiyordu. Daniel'e bir zirvenin tepesinde durup Tanrı'nın cennetine bakarken kendini özgür ve huzurlu hissettiğini söyledi.

Taylor Callaghan'ı özleyecekti ama onun gitme zamanının geldiğini de biliyordu. Lucas'ın sinirlerini bozuyordu. Kocası yemekten sonra anlattığı hikâyeleri dinlemekten nefret . Hikâyelerin çoğu Montana adında bir dağ adamıyla ilgiliydi. Lucas adamın adını duyunca kaşlarını çatır ve evi terk ederdi. Onun bu tepkisi her zaman Callaghan'ın dizine vurmasına ve kahkahalarla gülmesine neden olurdu.

Yorgunluk Taylor'a zarar vermeye başlamıştı. O kadar gergin ve endişeliydi ki ve her zaman güçlüymüş gibi davranmaktan o kadar bıkmıştı ki, içinde patlayacakmış gibi hissediyordu. İşler çok zorlaştığında, kovalarını kapıyor, dinleyen herkese su getirmeye gittiğini söylüyor ve aceleyle dere kenarında تنها bir yere gidip gerginliği geçene kadar ağlıyordu. Bazen bir gün içinde üç kez su almaya gittiği olurdu.

Lucas farkında olmadan onu kırılma noktasına doğru itiyordu. Artık Her akşam onu sonbaharda yola çıkacakları konusunda uyarmak onun için bir ritüel haline gelmişti. Onun bu hatırlatmasını, vahşi doğada yaşayabilecek beceri ve dayanıklılığa sahip olduğuna onu henüz ikna edemediği şeklinde yorumladı. Ve böylece ertesi gün biraz daha sıkı çalıştı ve biraz daha uzun süre çalıştı ertesi gün ve ertesi gün ve ertesi gün...

Adamın kendi ritüeli, kadının da kendi saplantısı vardı. Ona bir eş gibi davranmaya başlamasını sağlamaya kararlıydı. Onunla umutları, hayalleri, endişeleri ve geçmişi hakkında konuşmasını istiyordu. Onunla geçmişinden küçük bir anıyı paylaşması yanıp tutuşuyordu ve onu konuşturmaya çalıştığını sadece Tanrı biliyordu. Yine de soruları ne kadar zararsız olursa olsun, o hala ona sadece tek kelimelik cevaplar veriyordu. Kendisinin bir geride tutmaya kararlı görünüyordu ve nedenini anlayamıyordu.

Hiçbir şey yolunda gitmiyor gibiydi. Bir haftadan uzun bir süredir ikizlerle irade savaşına girmişti. Victoria ona ilerleme kaydettiğine dair güvence vermişti. Taylor ikna olmamıştı. Allie ya da Georgie yaramazlık yaptığında Taylor onu çatı katına çıkan merdivenlerden birine oturtuyor ve söyleneni yapacağına söz verene kadar orada kalmasını sağlıyordu. Georgie'nin basamağa oturtulduğu ilk birkaç seferde hiç aldırış etmemiş gibi görünüyordu.

Sonra Taylor cezalandırılırken onu görmezden gelmeye başladı. Çocukla konuşmayı reddetti ve başka kimsenin onunla konuşmasına da izin vermedi. Georgie'nin dışlanmanın hiç de eğlenceli olmadığını anlaması uzun sürmedi.

Cumaya kadar,

Cezadan nefret ediyordu ve sonunda mutfak masasından uzak durmaya ve kız kardeşinin yemeğini yalnız bırakmaya başlamıştı.

Allie'yi disipline etmek çok daha zordu. Basamakta oturmaktan hoşlanıyor gibiydi. O da ağlamaktan zevk alıyordu. Çığlıkları kulak tırmalıyordu ve Taylor kısa sonra dişlerini sıkmaya başladı. Çocuğu görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Tiz ses onu hiç rahatsız etmemiş gibi davranıyordu. Allie çok uzaktaydı. ondan daha . Taylor dışarı çıktığında çığlıklar kesiliyordu. Ama içeri girer girmez çocuk yeniden başlıyordu. Anlaşılan Allie seyirci istiyordu.

Cumartesi sabahı Taylor alternatif bir plan yaptı. Allie'yi çatı katına çıkardı ve ona istediği kadar ağlayabileceğini ama kimsenin onu duymayacağını söyledi. Elbette bu bir yalandı, çünkü çocuğun feryatları atları ürkütecek kadar yüksekti, ama Allie ona inandı. Ağlamak sonunda parlaklığını yitirdi. Onu görecekt ve duyacak biri olmadan, güç mücadelesi çabasına değecek görünmüyordu.

İkizler her zaman cehennem zebanileri gibi davranmıyordu elbette. Genellikle tatlı ve sevgi doluydular. Her gece banyolarından sonra onun kucağına sarılır ve gün boyunca yaptıkları her şeyi sırayla ona anlatırlardı. Uyanık oldukları her dakika yanlarında olduğunu unutmuş gibiydiler. Onlara mümkün olduğunca sık övgü ve şefkat gösterirdi. her ikisinin de vahşi doğaya bu kadar kolay adapte olmasından heyecan duyuyordu.

Daniel yeni evlerini çok sevmişti. Lucas'ı bir köpek yavrusu gibi takip ediyor ve her sözüne asılıyordu. İkisi birlikte oldukça fazla zaman geçiriyorlardı.

Lucas ne kadar meşgul olursa olsun, oğluna zaman ayırdığından ve onunla ilgilendiğinden emin olurdu.

Taylor, kocasının eninde sonunda ona zaman ve ilgi istiyordu. Bu katı programını sonsuza kadar sürdürmesi mümkün değildi ve Cumartesi öğleden sonra Taylor'ın kontrolü kırıldı. İronik bir şekilde, istemeden de olsa barajın patlamasına neden olan tatlı, masum oğluydu. Ona kendi seçtiği ismi söyledi.

Callaghan ellerini kavuşturmuş, Daniel'ın yanında duruyordu. Botlarının tabanları üzerinde ileri geri sallanıyordu. Bir şeylerden keyif alıyor gibi görünüyordu. Kızın ilgisini çekmişti. Dağ adamı alay etmeyi severdi ve şimdi nasıl bir oyun peşinde olduğunu merak ediyordu. Orada bir Gözlerinde kesin bir ışıltı vardı.

Daniel duyurusunu yaptı. Herkesin Montana dediği sert ve cesur dağ adamının adını istediğini açıkladı.

Callaghan'ın yiğit ve cesur dağ adamı hakkında birbiri ardına anlattığı büyülü hikâyeleri dinlediği için onun bu seçimi yapma nedenini anlıyordu. O da bu hikâyelerden etkilenmişti ama yine de bu ismin uygun olmadığını düşünüyordu. Gerçekten de bir bölgenin adını mı almak istiyordu?

"Montana herkesin ona taktığı isim, ama yüzüne karşı değil. Bu isimden nefret ediyor anne. Callaghan bana öyle söyledi."

Başını salladı ve Daniel'ın ona ismi söylemesini bekledi. Daniel heyecandan kekeliyordu. Onu acele ettirmedi. Bu çocuk için önemli bir andı.

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Ve sonra ona yeni adını söyledi. Lucas Michael Ross olacaktı.

Oturmak zorunda kaldı. Oğlu onun ne kadar üzgün olduğunu ya da ne kadar afalladığını fark etmemiş gibiydi. Lucas'la ilgili en sevdiği hikâyelerden birine atlamıştı bile.

"Kışın ortasında kırk yerleşimciyi kanyondan çıkardı ve Kızılderililer onları hiç rahatsız etmedi çünkü, çünkü..."

Çocuk hava almak için duraklarken Callaghan açıklamanın geri kalanını memnuniyetle yaptı. "Korkuyorlar ve saygılılar," dedi ona.

Oğlu başını salladı. "Bana Montana denemez. Her dağ adamı kendi lakabını hak etmek zorundadır. Callaghan'ın adı Ayı. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Callaghan.

"Roily bana babamla ilgili bir hikaye anlattı anne. Yolunu bulabildiğini söyledi.
-"

"Oğlum, annenin şu anda bir masal dinleyebileceğini sanmıyorum. Bana biraz şaşkın göründü. Bilmiyordunuz, değil mi Bayan Ross?"

Kadın başını salladı. Adam kahkahayı bastı. Taylor dağ adamını görmezden geldi. Boston'daki otelin lobisinde kocasının etrafını saran erkek kalabalığını hatırlıyordu. Heyecanla omzuna vuruyor ve ellerini sıkması için yalvarıyorlardı. Bu hayranlıklarının savaşıla bir ilgisi olduğuna inanmıştı.

Tanrım, bir dağ adamıyla evliydi. Ve Amerika'daki herkes onun kim olduğunu biliyor gibiydi. Onun dışında herkes.

"Callaghan ikimize de Lucas demenin kafa karıştırıcı olacağını söyledi," diye devam etti oğlu. "Büyürken babamın göbek adını kullanabileceğimi söyledi. Ben artık Michael'ım anne... eğer senin için de uygunsa."

Onun sevincini bastırmak istemedi. Zorla gülümsedi. "O Michael olsun."

Callaghan birkaç dakika sonra ayrıldı ve oğlu herkese yeni adını söylemek için dışarı çıktı. Lucas çoktan ava çıkmıştı. Artık oğluna ne isim vermesi gerektiğini öğrenmek için daha sonrasını beklemesi gerekecekti.

Taylor uzun bir süre masadan kalkmadı. Victoria ve Hunter ikizleri suda oynamaları için dereye götürmüşlerdi. Gitmeleri bir saatten fazla sürmüştü ve geri döndüklerinde Taylor hâlâ masada oturuyordu.

Victoria akşam yemeği için koyu bir güveç yapmıştı. Bir saat içinde hazır olacağını söyledi. Taylor'a endişeli bakışlar atıp duruyordu. Arkadaşı kızarmış görünüyordu. Onun titrediğini fark etti. Sebebi ateş miydi?

Taylor başını salladı ve kalktı. "Ateş değil," diye fısıldadı Victoria'ya. "Öfke." Önlüğünü beline bağladı, silahını çantasına soktu ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Victoria seslendi.

"Bahçeyi kontrol etmek için," diye yanıtladı Taylor. "Sonra sanırım kasabaya gideceğim. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye ekledi.

Sesinin sakın ve makul geldiğini düşündü. Victoria aynı fikirde değildi. "Boğazın mı ağrıyor? Sesin boğuk geliyor."

Taylor ona cevap vermedi. Kapıyı kapatıyordu ki arkadaşı ne kadar sordu. Akşam yemeğini kaçırmamasını istemiyordu.

Taylor ona daha önce döneceğine dair söz verdi.

Silahını kuşanarak bahçesinin çevresini dolaştı. Tavşanların tomurcuklanan bahçesine verdiği zararı düşünerek mırıldandı. sebzeler ve sefil hayatı için sessizce çığlık attı.

Lucas onu gördüğü anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Bahçenin karşı tarafında durmuş bakıyordu ve yüz ifadesi daha önce hiç görmediği bir ifadeydi. Yenilmiş görünüyordu.

Adam kendisinden yaklaşık yirmi adım uzaklaşana kadar bekledi ve sonra elini kaldırarak durmasını işaret etti.

"İstifa ediyorum." Anonsunu böğürerek yaptı. Adamın gözleri tepki olarak büyüdü. Başını salladı. "Beni duydun mu Lucas? Bırakıyorum."

Ona hızlıca başını salladı. "Zamanı gelmişti."

Adamın tepkisi kadının öfkesini körükledi. "Başarısız olmamı , değil mi? Hiç şaşırmadın."

"Hayır, şaşırmadım," diye cevap verdi. "Geçtiğimiz haftalarda seni iliklerine kadar çalışırken izledim ve bunun sana neler yaptığını gördüm." Onun için duyduğu endişe sesini sertleştirmişti. "Kilo vermişsin ve gözlerinin altında derin halkalar var. Tanrı'ya şükür kendini öldürmeden önce aklın başına gelmiş."

Ona bağırarak istedi. Dürtüsünü bastıramadı. Kontrolün canı cehenneme. Sınıra özgür olmak için gelmişti ve Tanrı adına bunu yapacaktı.

ol.

"Sıkı çalışmamın seni burada kalmamam gerektiğine ikna ettiğini mi söylüyorsun?" "Taylor, bana bağıırıyorsun." Bu durum karşısında şaşırmış görünüyordu.

Ona hak vermek için zaman kaybetmedi. "Sakın bana kırılgan olduğumu söyleme Lucas, yoksa yemin ederim seni öldürene kadar bağıırım."

"Sen buraya ait değilsin," diye karşı çıktı. Hızla onun kadar öfkelenmeye başlamıştı. Bitkin karısına baktıkça daha da öfkeleniyordu. Onun tüm dünyası haline geldiğinin farkında değil miydi? Eğer ona bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu. Sorumlulukları vardı, lanet olsun. Çocuklar ona bağılıydı. O da öyle. Taylor'ın kendine bakmaya başlaması gerekiyordu ve o da bunu yapacağından emin olacaktı.

"Yeterince uzun süre bekledim," dedi ona. "Seni bir balo salonundan çıkardım ve kutsal olan her şey adına, seni geri alıyorum. Elmas takıyor olmalıydın ve..."

Onun konsantrasyonunu bozdu. Silahını önlüğünden çıkardı, döndü ve ateş etti. Şişman bir tavşan kurşunu yakaladı ve geriye, çitlere fırladı.

Taylor silahı bir kenara bıraktı ve kollarını kavuşturdu. Kocasına ters ters . "İstifa ediyorum," diye tekrar bağırdı. "Oğlunuzun ismini seçtiğini biliyor muydunuz? Ona Lucas Michael Ross denmesini istiyor. Bizim ona Michael dememiz gerekiyor. Bu konuda ne düşünüyorsun Montana?"

Ona doğru bir adım attı. Kadın geri . "Bunların hepsi abartı," dedi. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Tanınmayı hak etmiyorum. Ben iyi bir iz sürücüyüm, hepsi bu."

Kadının ona anlatmaya çalıştığı şeyi kasten yanlış anlıyordu. İfadesi temkinli bir hal aldı. Belli ki konuyu kapatmasını istiyordu. Kadın işbirliği yapmayacaktı. "Amerika'daki herkes senin kim olduğunu biliyor. Karın hariç herkes."

Bu konuda söyleyecek bir şeyi yoktu. Taylor kendini ihanete uğramış hissetti. Ne yapacağına karar vermek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Artık sana yük olmayacağım," diye açıkladı. Eteklerini topladı ve kasabaya giden patikaya doğru yürümeye başladı. "Şimdi izin verirsiniz, ben gidiyorum."

"Devam et," diye mırıldandı. "Ama seni uyarıyorum Taylor. Sadece izini sürer ve seni bana geri getiririm. Benim olan benim kalır."

Aniden durdu. Adamın sesinde duyduğu panik karıştırmıştı. Ona bakmak için arkasını döndü. Bakışlarında korkuyu gördü. Tepkisini anlamamıştı ama içgüdüsel olarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ben kasabaya gidiyorum. Bir saat içinde dönerim."

Rahatladığını ondan saklayamıyordu. Taylor yol boyunca Lucas'ın davranışlarını düşündü. Mesafenin bir kısmını koştu ve ne yaptığını fark ettiğinde yavaşladı. Lucas'a hâlâ çok kızgındı. inatçı adam yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu. Vahşi doğada yaşayabilecek cesarete ve dayanıklılığa sahip olduğunu ona kanıtlama planı geri tepmişti.

O tam teşekküllü, hayattan daha büyük bir dağ adamıydı. Eğer bu sinir bozucu değilse, neyin sinir bozucu olduğunu bilmiyordu. Daniel Boone ve Davy Crockett'e hayran olduğunu biliyordu. Oğullarına anlattığı bazı hikâyeleri duymuştu. Kahretsin, onun kahramanları hakkında ne hissettiğini biliyordu ama yine de ona bir kahramanla evli olduğunu söylemeyi hiç düşünmemişti.

Öfkesi yeniden alevlendi. Elbette ona söylememişti. Onunla geçmişi hakkında konuşmak ve hatta Tanrı korusun, onunla birkaç deneyimini paylaşmak zorunda kalacaktı.

Taylor ellerini öfkeyle havaya kaldırdı. "Pes ediyorum," diye mırıldandı. Sonra da gözyaşlarına boğuldu. Dükkânın önünden geçmeyi alışkanlık haline getirdiği için, şimdi de önünden geçiyordu. Ana koridorda ağlayarak ilerledi ve Frank'e el sallamak da âdeti olduğu için bunu da yaptı ve dışarı çıkana kadar ne kadar gülünç görüldüğünü fark etmedi.

Taylor bir saat içinde döneceğine söz vermişti ama zaman ondan uzaklaştı. Redemption'ın ötesindeki tepeye çıktı ve tepeye ulaştığında aşağıdaki kasabaya baktı, ellerini kalçalarına koydu ve yüksek sesle, tamamen özgürleştirici bir çığlık attı. O kadar harika hissetti ki, tekrar çığlık attı. Ancak boğazı ağrımaya başladığında nihayet durdu.

Deli bir kadın gibi davrandığını biliyordu. Ama umurunda değildi. Etrafta onu duyacak ya da görececek kimse yoktu. Başka birileri olsaydı da fark etmezdi.

insanların izlediğini fark etti. O özgür bir kadındı. Eğer kontrolünü kaybetmek istiyorsa, Tanrı'nın izniyle kaybedecekti.

Memnuniyetle iç geçirdi ve yerine oturdu. Uzun bir süre kocasını düşündü. Ayrılacağını açıklamasına verdiği tepki kurcalayıp duruyordu. Görünüşe göre kocası ona evliliklerinden ayrılacağını düşünmüştü ve zeki bir adamın böyle bir sonuca varmasının saçma olduğunu düşünse de, kafasını karıştıran ve onu büyüleyen şey kocasının gözlerinde gördüğü korkuydu.

Yanılmamıştı.

Korku ve panik vardı.

Adamın tepkisi ona hiç mantıklı gelmiyordu. Kadının kendisini ve çocukları bırakıp gideceğine gerçekten inanıyor muydu? Yoksa çocukları onunla bırakacağını ve bu yüzden paniğe kapılmış gibi göründüğünü mü düşünüyordu? Bu olasılığı reddederek başını salladı. Lucas onun çocuklarını asla terk etmeyeceğini biliyordu. Onu terk edebileceğini nasıl düşünebilirdi? Ona onu sevdiğini söylemişti. Bunun sadece geçici bir rahatsızlık olduğunu mu düşünüyordu?

Sağlıklı düşünemediğini fark etti ve bu hiç de Lucas'ın yapacağı bir şey değildi. O her zaman mantıklı davranırdı. Ona karşı da sesini yükseltmişti. Oysa Lucas asla ama asla bağırmasdı. Duygularının kontrolünün önüne geçmesine asla izin vermezdi.

Bugüne kadar.

Mümkün olan tek bir sonuç vardı ve birdenbire hiçbir anlam ifade etmeyen şey tamamen netleşti.

Onu seviyordu.

Sevinçten havalara uçmuştu. Durmak istemeden önce on dakika boyunca ağladı. Sonra endişelenmeye başladı. Eğer onu seviyorsa, neden bunu ona söylememişti?

Taylor eteğinin kenarıyla yüzünü kuruladı ve ayağa kalktı. Aşk kafa karıştırıcı olmamalıydı, mi? Belki de Lucas onu sevdiğini henüz fark etmemişti. Bu olasılık ona mantıklı geliyordu ve Başka mantıklı bir neden bulamayınca, bunun böyle olduğuna karar verdi.

Tanrım, sabırlı olmak zorundaydı. Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğini sanmıyordu. Lucas'ın eninde sonunda her şeyi anlayacağını biliyordu ve tek umudu, bu kalın kafalı adamın kafasına gerçekler dank etmeden önce ölüp gömülmemiş olmaktı. Onu sevmek pekâlâ onun ölümü olabilirdi. Bu düşünce onu gülümsetti.

Eve gitme vakti gelmişti. Eteğinin arkasındaki yaprakları fırçaladı ve tepeden aşağı inmeye başladı. Birden kendini bir yıl önce ne yaptığını merak ederken buldu ve muhtemelen Bayan Livingston'ın günlüğünü incelediğine karar verdi. O zamanlar ne kadar da safmış. Bayan Livingston vahşi doğadaki aile yaşamı hakkında saçma sapan şeyler bilmiyordu. Pazartesi çamaşır günü olmak zorunda değildi ve kadınlar yetenekli olduklarını kanıtlamak için düşene kadar çalışmak zorunda değildi.

Hayat katı programlar için çok kısaydı. Taylor eninde sonunda rahat bir rutine oturacağını biliyordu ama bu rutin zorlayıcı olmayacaktı. Kimseye bir şey kanıtlaması gerekmiyordu. Yanında kocasıyla uzun bir hayat yaşamak ve çocuklarının büyümesini ve hayallerinin peşinden gitmesini izlemek istiyordu.

Lucas'ı tutkuyla seviyordu ama hayallerini elinden almasına izin vermeyecekti. Olduğu yerde kalacaktı ve hepsi bu kadardı.

Güneş batıyordu. Taylor Tanrı'nın eserine hayranlıkla bakmak için durakladı, sonra hızını artırdı ve aceleyle kasabaya geri döndü. Zaman ondan uzaklaşmıştı. Victoria'ya bir saat içinde döneceğini söylemişti ama aradan iki saatten fazla zaman geçmişti.

Kestirmeden dükkâna girdi, Frank'e seslenerek selam verdi ve aceleyle ön kapıdan çıktı.

Amcası Malcolm ile yüz yüze geldi.

Neredeyse birbirleriyle çarpışıyorlardı. Onu o kadar irkildi ki, durma noktasına geldi.

Onu gördüğüne hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Kolunu dirseğinin hemen üstünden tuttu, sertçe sıktı ve onu girişten uzağa sürükledi.

Adam onu duvara çarptığında elini çekmeye çalışıyordu bile. Başının arkası tahtaya çarptı. İçinden acı fışkırdı ama bağırmadı. Ona böyle bir tatmin yaşatacak değildi.

Malcolm hatırladığı kadar çirkindi, gerçi onu son gördüğünden bu yana ortasına doğru hatırı sayılır bir kilo almıştı. Saçlarının tepesi seyrelmişti ve yanlarda daha kalın gri teller vardı. Siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymişti. Yakasının etrafında ve ön tarafında lekeler vardı. Viski kokuyordu. Evet, Malcolm hatırladığı kadar iğrençti.

"Çek ellerini üzerimden," dedi, tiksintisi sesinden belli oluyordu. "Amcanı böyle mi selamlıyorsun?" diye mırıldandı.

Yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Kadın kasıtlı olarak adamın göz kapağını ve kaşını çaprazlama kesen yara izine baktı. Sonunda onun nereye baktığını fark etti ve sağ elini kaldırdı. Yüzüne sert bir tokat attı, tam o sırada Frank neler olduğunu görmek için dışarı çıktı. Bağırdı ve ona yardım etmek için koştu.

Malcolm onu iterek yolundan çekti ve Taylor'ı dükkâna geri soktu. Kapıyı çarparak kapattı, kilitledi ve sonra onu tezgâha doğru itti.

"Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde benden saklanabileceğini mi sandın?"

Kadın ona cevap vermedi. "Beni gördüğüne şaşırdın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Kızları almak için daha fazla adam göndereceğinizi biliyordum ama buraya geleceğinize inanmıyordum."

"Onları yanımda eve götürüyorum," diye açıkladı. Ceketinin cebini yokladı. "Onlara sahip olduğumu kanıtlayan belgelerim var."

"Kimse onlara sahip değil," diye . "Belgelerinizin burada hiçbir anlamı yok. Biz İngiltere'de değiliz."

Ona ters ters baktıktan sonra aceleyle arka kapıya yöneldi. Kapıyı çekip kapattı ve davetsiz misafirlere karşı sürgüledi.

"Burada bekleyeceğiz," dedi ona.

Taylor ön pencereden dışarı bakıyordu. Frank görünürde yoktu. Onun Lucas'ı almaya gittiğini düşündü.

"açtığın dertler için seni öldürebilirim. Bu senin fikrindi, değil mi?"

Kollarını önünde kavuşturdu ve adamın koridorda bir ileri bir geri yürümesini, bu sırada da kaşlarını çatmasını izledi;

"Benim fikrim neydi?" diye

sordu. "Vasiyeti değiştirmek."

Başını iki yana salladı. "Annen bana ne yaptığını söylemedi. Sen söylediğinde, o öldükten sonra öğrendim."

İnançsızlıkla homurdandı. "İkizler olmadan gitmiyorum. Ben olsam Eğer o kaltağı Marian'ın veletlerine lanet bir servet bırakması için akıllıca ikna etmeseydin zahmet etmeyecektim. Senin müdahalen sayesinde Londra'daki tüm alacaklılar kapıma dayandı."

"Borçlarının hepsi Madam tarafından ödendi," diye hatırlattı ona. "Kendini yine borca mı gömdün?"

Sorusu hoşuna gitmemiştir. Ona doğru tehditkâr bir adım attı. Elini önlüğünün içine soktu. Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak istiyordu.

"Seni öldürmek zorunda kalırsam, öldürürüm," diye tehdit etti.

"Öyle yaparsan para kocama gidecek," diye belirtmekten mutluluk duydu.

Malcolm gülümsedi. "Şu anda ölüyor olmalıydı. Bu sefer korkakları işe almadım. Hazırlıklı geldim. Yanımda dört silahşör var."

Çaba sarf ederek telaşını ondan gizlemeyi başardı. "Sadece dört mü?" diye alay etti.

Ona tekrar tokat atmak için elini kaldırdı. Ön taraftan gelen bir ses dikkatini çekti. Koşarak pencerenin yanına gitti ve dışarıya baktı. Görünüşe göre orada kimseyi görmemiştir, çünkü omuz silkti ve ona geri döndü.

Koridordan tekrar inerken bir tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürüyordu.

"Bunların hepsi senin suçun," diye tersledi. "Eğer ortada cinayet varsa, sorumlusu sensin. Bana ödenmesi gereken her sterlini istiyorum. Yaşlı aptalın hayır kurumlarına bıraktığı paranın peşine düşmem ama senin ve ikizlerin için ayırdığı parayı geri alabilirim."

"Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun?" diye sordu. Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Dur tahmin edeyim. Bu senin hatan ya da sorumluluğun olmayacak ama yine de ölmem gerekecek. Bu kadar mı?"

"Ben sadece beni yapmaya zorladığın şeyi yapıyorum."

"Silahşör tutacak parayı nereden buldun?"

"Kızım," diye cevap verdi. "Mücevherlerini sattı. Mirasın yarısını ona veriyorum. Jane selamlarını yolladı," diye ekledi kıkırdayarak.

"Buralarda cinayetden adam asıyorlar," dedi ona.

Malcolm ceketinin düğmelerini açtı ve elini cebine attı. Eli silahındaydı ama silahını önlüğünden çıkarmadı. Mecbur kalmadıkça onu öldürmek istemiyordu.

Pantolonunun kemerine sıkıştırılmış bir silahı vardı. Kemerini ile yağ yuvarlağı arasına sıkıştırılmıştı. Ancak silahına uzanmadı. Onun yerine bir mendil çıkardı ve alnındaki teri silmeye başladı.

"Burası cehennem gibi sıcak," diye mırıldandı.

"Taylor!" Lucas onun adını haykırdı. Pencerelerdeki camlar onun bağırışının şiddetiyle sarsıldı.

Malcolm koşarak pencereye gitti. Yan tarafa saklandı ve orada kimin olduğunu görmek için dışarı baktı. Hedef olmak istemediği için doğrudan camın önünde durmadı.

"Seni kim arıyor?" diye sordu alçak bir fısıltıyla.

Ona cevap verdiğinde sesinde kahkaha ve rahatlama vardı. "Lucas."

"Hayır!" diye uluyarak inkâr etti.

"Evet," diye tekrarladı. "Ona cevap vermemi ister misiniz?"

"Kapa çeneni kızım. Bırak da düşüneyim," diye emretti. Bir kez daha dışarıya baktı, sonra duvara yaslanıp ona baktı. "Kasabaya gitmeden önce onu yakalayamamış olmalılar. Evet, işte bu kadar. Her an yola çıkabilirler. Onlar gelene kadar onu senin için endişelenmekle meşgul edeceğim. Cevap ver ona, lanet olası. Ona seslen ki seni henüz öldürmediğimi bilsin."

"Sana yardım etmemi mi bekliyorsun?" Sesi kuşkulu geliyordu. "Tanrım, çok aşağılıksın. Köşeye sıkışmış bir sığana benziyorsun. Köşeye sıkışmış durumdasın, biliyorsun. Pes etsen iyi olur. Hâlâ yapabiliyorken buradan git."

Malcolm tekrar, "Cevap ver ona," diye bağırdı.

Taylor reddedecekti ama Lucas tekrar adını seslenince onun için endişelenmiş olabileceğini anladı. Karılarını seven erkekler endişelenirdi. Lucas da farklı değildi.

"Evet, Lucas?" diye

bağırdı.

"Sen iyi misin?" Sesi dehşetle titriyordu. "Evet,"

diye bağırarak karşılık verdi. "Ben gayet iyiyim."

Lucas ona tekrar seslenene kadar tam bir dakika geçti. "İçeri geliyorum."

Malcolm silahını belinden çıkarmak için mücadele etti. Ona hiç dikkat etmiyordu.

"Ona olduğu yerde kalmasını söyle," diye bağırdı,

"İçeri gelmene gerek yok," diye seslendi Taylor. Silahını önlüğünden çıkardı ve nişan aldı.

Lucas ne yapacağını bilemiyordu. İçeride çok korkmuştu ve öylesine öfkeliydi ki kapıyı kırmak ve o piçi çıplak elleriyle öldürmek istiyordu. Her şey

Kasabaya giderken onun çoktan ölmüş olabileceği ihtimalini göz ardı etti ve ona seslendiğinde ve hala hayatta olduğunu anladığında dizlerinin bağı çözüldü ve kalbi içinde patlayacakmış gibi hissetti.

"Lucas, sokağın ortasında durarak kolay bir hedef oluyorsun," diye bağırdı.

Malcolm yine pencereden dışarı bakıyordu. Silahı elindeydi ama yan tarafındaydı. Henüz nişan almamıştı. Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni de buydu.

"İçeri geliyorum," diye bağırdı Lucas ona

tekrar. "Gelmene gerek yok," diye ona

güvence verdi.

Sesi korkmuş gibi gelmiyordu. Lucas bunun farkına varınca ne yapacağını bilemedi. Sonra kadın basit bir hatırlatmayla her şeyi onun için açıklığa kavuşturdu.

"Neden olmasın?" sordu. "Önlüğümü giyiyorum."

Malcolm onun silahı çektiğini duyana kadar anlamamıştı. Yavaşça ona doğru döndü, hareket ederken kendi silahını da kaldırdı.

Silahı adamın elinden çekip aldı. Adam acı dolu bir çığlık attı ve duvara yaslandı. Ön kapı parçalara ayrıldı. Lucas bariyeri yıkmak için omzunu kullandı. Sonra arka kapı yere çarptı ve Roily hışımına içeri girdi.

Lucas iyi olduğundan emin olmak için Taylor'a baktı, sonra Malcolm'a döndü. Onu kaldırdı, yumruğunu çenesine indirdi ve geriye doğru fırlattı. Malcolm cam pencereden dışarı uçtu ve bir yığın halinde yürüyüş yoluna düştü.

Onu öldürmek istedi. Taylor buna izin vermedi. İlk başta onu İngiltere'ye geri göndererek adaletin yerini bulacağını düşündü. Yoksul olarak yaşamak zorunda hayat yeterince ceza olacaktı. O yıkılmış, harap olmuş bir adamdı. Ama hâlâ aynı iştahı, aynı hastalıklı istekleri vardı. Malcolm Londra sokaklarında dolaştığı sürece hiçbir çocuk güvende olmayacaktı.

Ve çocuklar her zaman önce gelmelidir. Her zaman.

Onu hayatının sonuna kadar kilit altında tutmak istiyordu. Lucas sonunda onunla aynı fikirdeydi. Malcolm'un kara kalbine bir kurşun sıkmanın iyi bir fikir olmayacağına karar verdi. Yeterince acı çekmeyecekti.

Tüm kasaba dükkânın dışında toplanmıştı ve ona ne yapmak istediklerini tartışırken esirlerine bakıyorlardı. Malcolm toprakta oturmuş, inliyor ve küfrediyor, bir yandan da Taylor'ın mermisinin derisini kestiği elini kuruluyordu.

Roily onu hemen orada asmaları gerektiğini düşündü. Lucas buna izin vermedi. Kolunu Taylor'ın omuzlarına dolamıştı ve onu kendi tarafına doğru sıkıca bastırıyordu. Onun titrediğini hissedebiliyordu ve ona bakışından, onu sevdiğini fark ediyor olabileceğini düşündü. Hasta görünüyordu.

Cleevis ve Eddie, Malcolm'u Rosewood'daki şerife götürme teklifiyle öne çıktılar. Lucas kabul etti.

"Malcolm'un tuttuğu dört adama ne oldu?" Taylor sordu.

Lucas onu pusuya düşürmeye çalışan iki kişiyi öldürmüş, üçüncüsünün de karnındaki kurşunla sürünerek kaçmasına izin vermişti. Yine de Taylor'a ayrıntıları anlatmayacaktı.

Silahşorlar tuzaklarını derenin yakınına kurmuşlardı. Hunter onları silah sesleriyle meşgul ederken Lucas da yan tarafa doğru ilerledi. Paniğe kapılmıştı, çünkü Taylor her zaman Adamlar kasabadan dönerken saklanıyorlardı. Eğer eve gelmesi gereken zamanda gelseydi, öldürülebilirdi.

Ama geç kalmıştı. O her zaman geç kalırdı ve Lucas bu kutsanmış kusur için Tanrı'ya şükretti. Onu bir daha asla eleştirmeyeceğine yemin etti.

"Lucas, Malcolm'un gönderdiği dört adama ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Sadece üç tane saydım."

"Dört tane saydım."

Hunter bu yorumu onun yaptı. Kadın döndü ve ona gülümsedi.

Amcasına bakmayı reddetmişti. Amcası ona iki kez seslendi. İkisinde de görmezden geldi.

"Artık eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı kocasına. "Frank? Pencereniz için cam sipariş ederseniz, kocam seve seve parasını öder."

Lucas onu bıraktı ve Hunter'la alçak sesle konuştu. Onun arkadaşına ne söylediğini duyamıyordu. Onu beklemedi. Birdenbire Malcolm'dan uzaklaşıp temiz hava almaya ihtiyaç duydu. Ona vedalaştı ve eve doğru yürümeye başladı. Lucas toprak yoldaki virajda ona yetişti.

Malcolm'un ona ne söylediğini anlattı. "Hayatı boyunca hiçbir şey için sorumluluk almadı. Başkalarına, yaptıklarından dolayı bir şekilde hatalıymışlar gibi hissettirmek konusunda çok zekiydi."

"Marian?" diye sordu.

"Evet. Yanlış bir şey yaptığına inanıyordu. Malcolm hapse atılacak mı?"

"Suçlama cinayete teşebbüs olacak," dedi Lucas ona. "Evet, hapse atılacak. Taylor?"

"Evet?"

"Boş ver." Sesi titriyordu. Hâlâ duygularını kontrol altına almakta zorlanıyordu. Taylor'ın içeride o piçle birlikte olduğunu fark edene kadar hiç bu kadar dehşete düşmemişti. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyordu. Hâlâ midesi bulanıyordu ve sinirleri patlayacak kadar gergindi.

"Lucas, bana dik dik bakmayı kes."

"Bunu bir daha asla yaşamayacağım. Beni duyuyor musun, Taylor. Bir daha asla böyle korkmayacağım."

"Neden korktuğunu düşünüyorsun?" Onun cevabını beklerken nefesini tuttu.

"Bu çok cahilce bir soru."

Tanrım, imkansız biri olabilirdi. Kadın tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha yürüdüler.

"Yürüyüşe çıktığımda bir karar vermişim. Beni sevmeyen bir adamla evlenmek istemediğime karar verdim."

"Değilsin." Sesi ona karşı öfkeli geliyordu.

"Biliyorum." Sesi heyecanlanmış gibiydi.

"Beni sevmeyi bıraktın mı?"

Ne sorduğu değil, sorarken sesinin nasıl titrediği onu hayrete düşürmüştü. İstirabına tanık olmak neredeyse dayanılmazdı. Vereceği cevapla onu mahvetmek üzereymiş gibi görünüyordu. O da her şeyi anladığına inanıyordu, çünkü başını sallamaya başlamıştı.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı. Onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Bana nasıl böyle bir soru sorabilirsin? Yanlış bir şey söyler ya da yaparsan duracağımı mı sanıyorsun? Tanrı şahidim olsun Lucas, beni çıldırtacaksın. Benim aşkım koşullu ya da geçici değil. Sonsuza kadar."

"O zaman geçmişimle ilgili sorular sormayı bırak," diye emretti. " bırak, Taylor. Senin endişelenmenden bıktım usandım..."

etmedi. Ondan uzaklaştı ve adımlarını hızlandırdı. "Neyin farkına vardın?" diye sordu.

Başını salladı. Kadın pes etmedi. "Cevap ver bana," diye neredeyse bağırarak talep etti.

Arkasını döndü ve ona baktı. "Ben bir piçim, unuttun mu?"

"Doğumunuzu çevreleyen koşulların farkındayım," diye cevap verdi. "Madam anlattı, siz anlattınız ve sanırım William Merritt de anlattı. O zaman da önemli değildi, şimdi de önemli değil."

"Bu senin için neden önemli değil? Ne zaman farkına varacaksın ki ben..." Aniden durdu, başını tekrar salladı ve sonra mırıldandı, "Seni hak etmediğimi biliyorum. Yine de senden vazgeçmeyeceğim, nasıl olursa olsun"

. Yaptığım onca şeyi bilseydin, bakamazdın. Seninle tanıştığım gün yaşamaya başladım. Geçmişimi bırak. Ve bu konu hakkında son kez konuşacağım. Anlıyor musun?"

Onun onayını duymak için beklemedi. Tekrar arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Gerçek sonunda ortaya çıkmıştı. Lucas korkuyordu. Yüce Tanrım, anlaması neden bu kadar uzun sürmüştü? Geçmişinden utanıyordu ve eğer kız çocukluğunu ve savaş yıllarını öğrenirse onu sevmekten vazgeçeceğine inanıyordu. Korkusunun temelinde evlilik dışı doğmuş olmanın getirdiği damga yatıyordu. Şu ana kadar bunun onu ne kadar etkilediğini ya da genç bir çocuk olarak hayatının nasıl olduğunu fark etmemişti.

William Merritt'e asla ismiyle hitap etmedi. Ona orospu çocuğu derdi. William'a piç dediğini de duymuştu. O gayri meşru değildi. Amcası Malcolm da öyle ama Lucas ona da piç diyordu. Sonunda nedenini anlamıştı. Lucas'a göre piç olarak adlandırılmak bir erkeğin diğerine yapabileceği en korkunç, en aşağılık ve en onursuz lanetti.

Böyle bir savunmasızlığı görmek onu daha da çok sevmesine neden oldu. Kalbi aniden öfkeyle çarpmaya başladı ve tek yapmak istediği kendini onun kollarına atıp sevinçten ağlamaktı çünkü onu seviyordu.

Önce onun dikkatini çekmesi, sonra da fazlasıyla layık olduğuna onu ikna etmesi gerekcekti. O, hayallerinin erkeğiydi.

Ona seslendi. Adam onu görmezden geldi. İkinci kez adını haykırdı. Adam onu duymamış gibi davrandı.

İç geçirdi ve silahına uzandı. Nişan ve adamın bir ya da iki metre önünde yerden bir çakıl taşını vurdu.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Dikkatini çekiyorum."

Başını iki yana salladı. Duygularını kontrol altına alana kadar kalıp konuşmak istemiyordu. Onun zayıflığını ve kırılganlığını yeterince görmüştü.

"o silahı. Yapacak işlerim var. Ben gidiyorum, lanet ."

Kadın ona gülümsedi. "Devam et," bağırdı. "Ama seni uyarıyorum. Sadece izini bulup seni ait olduğun yere, evine geri getireceğim. Seni seviyorum, Lucas. Sen isteyebileceğim her şeysin."

Adam ondan uzaklaştı. Ondan yirmi metre ötedeki bir ağacın kabuğundan bir parça kopardı.

Sonra silahını önlüğünün içine soktu, eteklerini topladı ve koşarak ona gitti. Kendini onun kollarına bıraktığında hıçkırı hıçkırı ağlıyordu.

Duygularından titriyordu. Ona, onu ne kadar çok sevdiğini söylemeden duramıyordu. Güneşten yanmış yüzünün her santimini öptü ve uzun zamandır içinde tuttuğu tüm kelimeleri fısıldadı. Önce ona layık olduğunu kanıtlamak istiyordu. Ona istediğinden ve hak ettiğinden emin olduğu bir hayat verecekti ve süslü evlerinde yaşayıp, kadife ve elmaslarla ona onu sevdiğini söyleyecekti.

Bunun hayatında duyduğu en güzel, en sevgi dolu ve en aptalca fantezi olduğunu düşünüyordu. Zaten bir cennette yaşıyordu ve asla ayrılmak istemiyordu.

Öpüşmeleri ve yeminleri onları daha fazlası için aç bırakmıştı. Kadın onu evlerine giden avluya doğru çekmeye çalıştı, ama adam başını salladı ve onu çamların arasına sokulmuş تنها bir yere götürdü. O zaman onları bunaltan bir yoğunluk ve tutkuyla seviştiler.

Tembelce derede yıkandılar ve tekrar seviştiler. Kıyafetlerini giyerken birbirlerini öpüp okşadılar ve bu sıradan iş uzun, çok uzun zamanlarını aldı.

Taylor henüz eve gitmek istemiyordu ama Victoria'nın endişeleneceğini biliyordu. Lucas ona Hunter'ın geç kalacaklarını bildiğini söyledi.

Kocas1 çimenlerin üzerine sırt üstü uzandı ve memnuniyet dolu bir i geçirdi.

"Geç kalacağımızı nereden biliyordu?"

"Ona ben söyledim."

"Ama eve gitmek için çok acelen vardı," diye hatırlattı ona.

Adam sırtttı. "Sadece sen beni sıkıştırmaya başladığında," dedi ona.

Taylor onun yanına oturdu ve gözlerini yıldızlara dikti. "Etrafım lksle çevrili," diye fısıldadı. "Yıldızlar benim elmaslarım ve ben zümrütten bir halının üzerinde oturuyorum."

"Kalmaya gerçekten kararlı mısın?"

"Oh, evet."

"Sizin için zor olacak. Vazgeçmek isteyeceğin zamanlar olacak."

"Eminim olacaktır."

"Ne yapacaksın?"

"ığlık atacağım."

Güldü. "Bugünkü gibi."

"Evet."

"Kırılgan değilsin."

Onun farkına varmasından o kadar memnun olmuştı ki eğilip onu öptü.

"Bunu ne zaman anladın?"

"Tavşan."

Anlamamıştı. Açıklamasını duymak için adamın gülmeyi kesmesini beklemek zorunda kaldı.

"Bahçenizle ilgili endişelerinizdi sanırım," dedi. Ve kendisine ait olanı korumak için silahını çekme şekli.

"Benim olan benim kalır."

Onun sözlerini ona geri fırlatıyordu. Başını salladı. "Bu doğru."

Boynunun arkasını kavradı ve bir başka uzun öpücük için onu aşağı çekti. Sonunda kız uzaklaştığında, adam tatmin olmuş bir iç çekiş daha yaptı.

Onun yanına uzandı. Geceye baktılar. Kadın geleceklerini düşündü. Adam geçmişini düşündü.

İkisi de birkaç dakika boyunca konuşmadı. Taylor gecenin sihirle dolu olduğunu düşündü. Tatlı dağ havasını içine çekti ve gözlerini kapadı. Daha önce hiç böyle bir memnuniyet ya da huzur yaşamamıştı.

"Her gece yıldızlara bakarak uykuya daldım. Onları görebilen tek kişi benmişim gibi davranırdım. Onlar bana aitti, sadece bana. I O zamanlar kendime ait bir şeyim yoktu, meşru bir ismim bile yoktu."

Neredeyse bir saat boyunca büyüme yılları hakkında konuşmaya devam etti. Kadın sözünü kesmedi ya da soru sormadı. Sadece dinledi. Hunter'la yaptıkları bazı eşek şakalarını anlattığında gülümsedi ve yaşadığı bazı acı verici deneyimleri anlattığında gözleri doldu.

Lucas eve dönene kadar ona savaştan bahsetmemişti. Bu konuda konuşmak onun için zordu ve duymak onun için neredeyse dayanılmazdı. John Caulder adında bir adamın kendisine ve diğer sekiz adama yaptıklarını anlattığında, kadın merhamet ve üzüntüyle ağladı.

"Şanslı olan bendim," dedi ona. "Hayatta kaldım. Nedenini anlayamadım. Diğerlerinin onları bekleyen aileleri vardı. Kimsem yoktu. Hunter

Bana bir nedeni olduğunu ve eninde sonunda her şeyi çözeceğimi söyledi. Bunu yapmama sen yardım ettin, tatlım. Sanırım burada kalmamın nedeni sen ve çocuklarsınız."

Onun sesindeki şaşkınlık karşısında gülümsedi. Konuyu tekrar Caulder'a çevirdi ve ona piç dedi. Kadın evlilik dışı doğmanın bebeğin suçu olmadığını söyleyerek onu nazikçe düzeltti. Seçimi o yapmamış ya da korkunç bir şey . Caulder, Lucas'ın aklına gelebilecek her türlü aşağılık ismi hak ediyordu ama piç denemezdi.

"Onu yakaladıklarında size söyleyecekler mi?"

"Evet."

"Mahkemeye çıkması gerekiyor. Dünyanın onun arkadaşlarınıza ne yaptığını bilmesi gerekiyor."

Lucas onun haklı olduğunu biliyordu. Caulder'a karşı ifade verirken onların sesi olacaktı.

Lucas ona bir savaş hikâyesi daha anlattı ve bitirdiğinde konuyu kardeşlerine getirdi. İnşa etmekte oldukları çiftlikten ve oradaki arazinin ne kadar güzel olduğundan bahsetti. Lucas'ın ailesini kardeşleriyle ne zaman tanıştıracaklarını merak ediyordu.

Ona, kendisini ve çocukları mümkün olan en kısa sürede geçide götüreceğine söz verdi. Kelsey'i de yanlarında eve getirmenin iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Çocuğun biraz anne şefkatine ihtiyacı olabilirdi ve Daniel, daha doğrusu Michael, genç amcasını tanıma fırsatı bulacaktı. Taylor bunun harika bir fikir olduğunu düşündü.

Neden Roily ile bu kadar çok zaman geçirdiğini öğrenmek istedi. Ona bir cevap vermeyi reddetti. Lucas kıskanmadığına dair ona güvence verdi ama sonunda onu tatmin edecek kadarını söyleyene kadar onu dürtüklemeye devam etti. Özel bir proje üzerinde çalıştıklarını ve ne olduğunu öğrenmek için beklemesi gerektiğini söyledi.

Lucas sonunda Roily'yi Victoria'nın bebeği için bir beşik yapmaya ikna etmiş olması gerektiğine karar verdi ve ona bu işte yardım ediyordu.

Üç hafta sonra, tahmininin yanlış olduğunu anladı. Roily, takdir edeceklerinden emin olduğu başka bir hediyeyle . Yine bir sallanan sandalyeydi.

Lucas, Roily'ye ihtiyaçları olmadığını söyledi. Dev de ihtiyaç duyduklarından emindi. Lucas sonunda pes etti. Salıncağı aldı ve diğerlerinin yanına koydu.

"Başka bir şey yapmayı bilmiyor musun?" diye sordu.

"Ben sallanan sandalyelere düşünüm," diye yanıtladı

Roily.

O akşam, çocuklar uyuduktan sonra, dört yetişkin sandalyelere oturdu ve ileri geri sallandı. İlk gülmeye başlayan Taylor oldu. Sonra Victoria katıldı ve çok geçmeden Hunter ve Lucas da gülmeye başladı.

O kadar çok gürültü çıkardılar ki çocukları uyandırdılar. Taylor gözlerinin kenarlarını silerken, küçüklere çok sayıda güzel sandalyeleri olduğu için mutluluktan güldüğünü açıkladı.

Hunter Victoria'ya, "Sanırım bir beşik üzerinde çalışmaya başlayacağım," dedi.

"Sanırım başka bir oda inşa etmem gerekecek," dedi Lucas. "Roily'nin odunu yakında bitmezse, o alana ihtiyacımız olacak."

Bu ifade herkesi yeniden güldürmeye başladı. İkizler babalarının kucağına sarılmışlardı. Herkesin neden bu kadar eğlendiğini anlamıyorlardı ama yine de gülüyorlardı.

Taylor'ın oğlu da onunla birlikte oturuyordu. Anne babasının

deli olduğunu düşünüyordu. "Biz sadece eğleniyoruz, Daniel,"

diye açıkladı.

"Artık Michael, Daniel değil, anne. Lütfen doğru söyle."

Küstah ses tonu onu hayrete düşürdü. Tekrar kahkahalara boğuldu. Kollarını oğluna doladı ve ona sarıldı. "Doğru yapmaya çalışacağım, Michael."

Ona iyi geceler öpücüğü verdi ve yatağına gönderdi. Lucas kızlarını taşıdı.

Victoria ayağa kalktı, Hunter'ın elini tuttu ve onu dışarı çıkardı. Ėkisinin birbirlerine bakışlarından Taylor yakında bir düğün olacağını anladı.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve gecenin seslerinin etrafında süzülmesine izin verdi. İkizlerin babalarını kızdırdıklarını duyabiliyordu. Allie üzgündü çünkü babası bebeğini yorganın altına doğru düzgün sokmamıştı.

Sonra Georgie başladı. Babasına neden uyuyamadığına dair birkaç neden saydı. Lucas sonunda oğlunun en sevdiklerinden seçmesine izin verdiği bir masal anlatmaya başlayarak ikisini de sakinleştirdi.

Lucas çocuklara karşı ondan çok daha sabırlıydı. Yine de mükemmel değildi. Ondan küfürlü konuşmayı bırakmasını istemek zorunda kalacaktı çünkü Georgie daha geçen gün masaya oturmuş, dirseklerini masanın üstüne koyarak yüzünü ellerinin arasına almış ve "Yemekte ne var anne?" diye sormuştu.

Lucas kesinlikle dilini korumaya başlamak zorundaydı.

Taylor'ın düşünceleri bir tembel düşünceden diğerine gidip geliyordu. Uykuya dalmak üzere olduğunu biliyordu ve bu yüzden dualarını okudu. Sahip olduğu nimetler için Tanrı'ya şükretti ve bitirdiğinde Madam'a iyi geceler fısıldadı.

Biliyor olmalıydı. Evet, Lucas'ın hayallerinin erkeğı olduğunu biliyordu. Dosyasında topladığı bilgilerden onun hakkında şeyi öğrenebilirdi.

Bebeklere benim hakkımda güzel hikâyeler anlat. Taylor, Madam'ın isteğini unutmamıştı. Çocuklara büyük büyükanneleri hakkında yüzlerce hikâyeye anlatabilirdi ama anlatmaktan en çok keyif alacağı hikâyeye

Büyük hanımefendinin ona verdiği hediye. Onlara Beyaz Atlı Prens'le nasıl tanıştığını ve evlendiğini anlatacaktı.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.